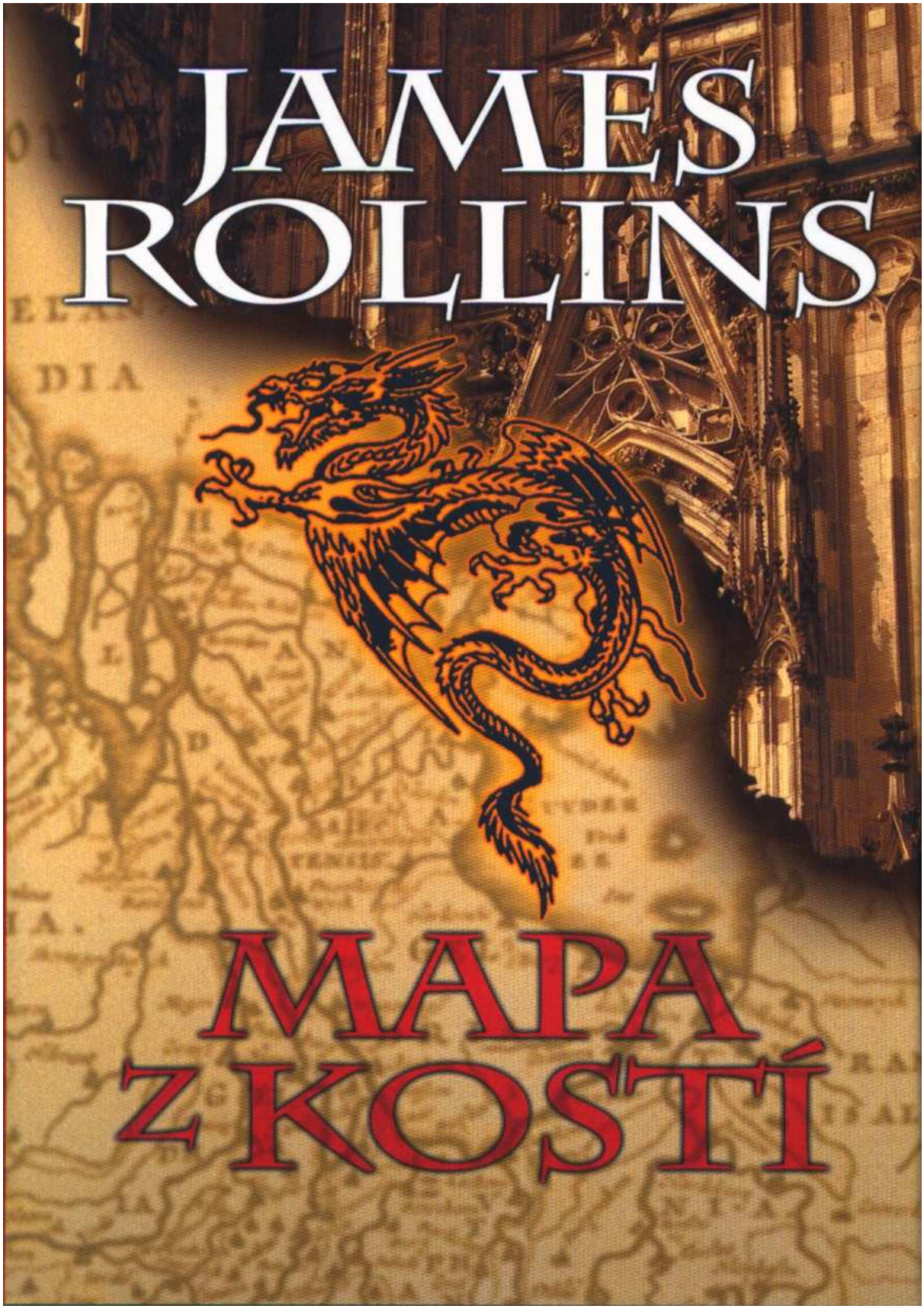

JAMES
ROLLINS
MAPA
Z KOSTÍ

Mapa z kostí

JAMES ROLLINS

Román o Sigma Force
Přeložil Zdík Dušek
BB/art

Alexandře a Alexandrovi
nechť oba vaše životy září jasně jako všechny hvězdy

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2006
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2005 by Jim Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *Maps of Bones*
(Published by William Morrow)
přeložil © 2006 Zdík Dušek
Redakce textu: Milan Soška
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencl
Tisk CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-903-3

Poděkování

K sepsání knihy takového rozsahu jsem potřeboval celou legii pomocníků: přátele, rodinu, kritiky, knihovníky, kurátory, zaměstnance cestovních kanceláří, myče nádobí a lidi, kteří mi pohlídali moje zvířecí miláčky. Především děkuji Carolyn McCrayové, která vpisovala červeným inkoustem do každé stránky dřív než kdokoliv jiný, a Stevu Preyovi za myšlenky a nápady, které se rozvinuly do podoby uměleckého díla v rámci této knihy. Samozřejmě je mi potěšením a ctí vyjádřit obdiv četě přátel, kteří se scházejí každý týden v restauraci Coco: Judy Peryová, Chris Crowe, Michael Gallowglas, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O´Rivaová, Dan Needles, Zach Watkins a Caroline Williamsová. Za pomoc s jazyky z celého srdce děkuji své přítelkyni z dalekého bílého severu Diane Daiglové.

Zvláštní poděkování patří Davidu Sylvianovi za jeho nezměrnou energii, podporu a nadšení i Susan Tunisové za rychlé ověřování podkladů. Tento příběh byl inspirován knihami Sira Laurence Gardnera a průkopnickými výzkumy Davida Hudsona. Nakonec děkuji čtyřem lidem, kterých si vážím pro jejich přátelství i ochotu poradit: své editorce Lysse Keuschové a její kolegyni May Chenové, i svým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. A jako vždy musím zdůraznit, že všechny omyly ve faktografii nebo jiných podrobnostech padají plně na mou hlavu.

Přesnost jakékoliv fikce je odrazem předkládaných skutečností. A protože pravda je někdy podivnější než výmysl, každá fikce musí stát na základně faktů. Veškerá umělecká díla, ostatky, katakomby a poklady popisované v této knize jsou skutečné. Historické údaje odhalené na těchto stránkách jsou věrné. Zmiňované vědecké objevy jsou založené na posledních výzkumech a odhaleních.

Svaté ostatky byly po vyplenění města Milána císařem Barbarossou předány Rainaldu von Dasselovi, kolínskému arcibiskupovi (1159-1167). Tento poklad byl německému arcibiskupovi darován za jeho pomoc a kancléřské služby pro současného císaře. Všichni ale nebyli rádi, že takový poklad opouští Itálii… a nehodlali se vzdát bez boje.

Z knihy L'histoire de la Sainte Empire Romaine (Dějiny Svaté říše římské), 1845, HISTOIRES LITTÉRAIRES




The Holy See - Vatican City State
Entrance to Museums
Via Sebastiano Veniero
Viale Vaticano
Via Leone IV
Via Cavalleggeri
Via Clodiano
Piazza del Risorgimento
Vatican
Via della Zitella
Art Gallery
Pigna
Courtyard
Museums
Stradone dei Giardini
Sentiero dei Giardini
Garage
Belvedere Palace
Via della Posta
Via del Pellegrino
Barracks of Papal Gendarmes
Via di Porta Angelica
Borgo Angelico
Via dei Vittoriosi
Borgo
Borgo Pio
Via del Corridori
Via Angelo Emo
Rome
Via Cornelia del Bosco
Old Gardens
Villa of Pius IV
Apostolic Library
Belvedere
Courtyard
Post Office
Papal Printing Office
Church of St. Anne
Via del Belvedere
Tower of Nicholas V
Barracks of Swiss Guard
Apostolic Palace
Vatican Radio Administration
Academy of Sciences
New Gardens
Monument to St. Peter
St. Damaso Courtyard
Via del Governatorato
Sistine Chapel
Lourdes Gardens
Via dell'Osservatorio
Osmato
Ethiopian Seminary
St. Martha's Chapel
Civil Admin. Bldg.
Saint Peter's Basilica
Saint Peter's Square
Obelisk
Piazza Pio XII
Via dell'Ambrosiano Ellodico
Viale dell'
Heliport
Radio Station
Church of St. Stephen
Wall
Mosaic Studio
Palace of Justice
Sacristy
Tentonic College
Petrine Museum
Piazza del Sant' Uffizio
Via dell'Ufficio
Railroad Station
Palace of Holy Office
Via Aurelia
Viale Vaticano
St. Charles's Palace
St. Martha's Palace
Audience Hall
Rome
Via Nicolò V
Largo di Porta Cavalleggeri
©1992 MAGELLAN GeographixSMSanta Barbara, CA (800) 929-4627

PROLOG

Březen 1162

ARCIBISKUPOVI MUŽI prchali do stínů dolní části údolí. Za nimi, na vrcholu zimního průsmyku, se ozývalo ržání koní, do kterých se zabodávaly šípy a meče. Muži křičeli, ječeli a vřískali. Nárazy oceli zněly tak jiskřivě jako zvony kaple.

Ale zde nešlo o žádné Boží dílo. Zadní hlídky musí vydržet.

Mnich Joachim pevně nohama tiskl břicho koně, který sjížděl po zadku z příkrého svahu. Naložený vůz dosáhl dna údolí bez převrácení. Ale ke skutečnému bezpečí vedla ještě dlouhá cesta. Kéž by se jim podařilo k němu dojet…

Joachim sevřel rukama uzdu a pobízel svou klopýtající klisnu ke dnu údolí. Přebrodili se přes ledový potok a Joachim si dovolil rychlé ohlédnutí.

I když nastávalo jaro, ve výškách nadále vládla zima. Vrcholy hor se leskly v zapadajícím slunci. Sníh odrážel světlo a ze špiček hor ostrých jako břitva vlála oblaka ledových krystalků. Ale zde ve stinných roklinách tající sníh proměnil lesní půdu v rozbahněný močál. Koně se bořili až po kotníky a hrozilo, že si každým krokem mohou zlomit nohu. Vůz vpředu zapadl téměř po nápravu.

Joachim popohnal svou kobylu, aby dohonila vojáky kolem vozu. Před vůz byl zapřažen další pár koní a muži tlačili zezadu. Musejí se nějak dostat na cestu, která vede podél dalšího hřebene. „Hyjé!“ vykřikl vozka a praskl bičem.

Náruční kůň pohodil hlavou a opřel se do chomoutu. Nic se nestalo. Opratě se napnuly, od koňských tlam stoupaly do chladného vzduchu obláčky páry a muži kleli tím nejodpornějším způsobem.

Pomalu, příliš pomalu, se vůz vyhrabat z bahna s mlaskavým zvukem otevřeného zranění hrudníku. Ale aspoň se zase pohyboval. Každé zpoždění je stálo další krev. Z průsmyku za nimi se neslo bědování umírajících.

Zadní hlídka musí vydržet ještě o trochu déle.

Vůz pokračoval v cestě a znovu stoupal do kopce. Tři velké kamenné sarkofágy se smekaly pod provazy, jimiž byly přivázány.

Kdyby se měl některý z provazů přetrhnout…

Mnich Joachim dorazil k vozu.

Jeho spolubratr Franz se k němu přitočil na koni. „Cesta před námi je podle průzkumníků volná.“

„Ostatky nemohou být převezeny zpátky do Říma. Musíme dojet na německou hranici.“

Franz souhlasně přikývl. Ostatky už na italské půdě nebyly v bezpečí, ne poté, co pravý papež odjel do vyhnanství ve Francii a v Římě se usídlil papež falešný.

Vůz teď stoupal o něco rychleji a s každým kouskem se dostával na pevnější půdu. Přesto se ale plazil rychlostí pěší chůze. Joachim se neustále otáčel za sebe a díval se k protějšímu hřebeni hor.

Zvuky bitvy se změnily ve sténání a vzlyky, které se přízračně odrážely ozvěnou nad celým údolím. Řinčení mečů ustalo - to znamenalo, že zadní hlídka byla přemožena.

Joachim se pátravě rozhlížel, ale stíny už dosahovaly do značné výšky a vše zakrývalo borovicové loubí.

Pak si všiml stříbrného záblesku.

Objevila se osamělá postava v lesklém brnění, zvýrazněná posledními paprsky slunce.

Joachim nepotřeboval vidět znak červeného draka na hradním plátu toho muže, aby poznal zástupce černého papeže. Ten bezbožný Saracén se nechal pokřtít jako Fierabras po

jednom z vojenských vůdců Karla Velikého. Byl o celou hlavu vyšší než všichni jeho muži. Skutečný obr. Ruce měl potřísněny krví křesťanů více než kdokoliv jiný. Poté, co se ale nechal vloni pokřtít, se postavil po bok kardinála Octaviovi, vzdoropapeži, který přijal jméno Viktor IV.

Fierabras stál nehybně v ostrůvku sluneční záře a nepokoušel se je pronásledovat.

Věděl, že je příliš pozdě. Vůz se konečně přehoupl přes hřeben a dosáhl vyježděné, suché stezky na jeho vrcholu. Teď mohou výrazně zrychlit. Německá země je odtud jen míli daleko. Saracénův přepad selhal.

Joachimovu pozornost přilákal náhlý pohyb.

Fierabras si sundal z ramene velký luk, černý jako okolní stíny. Pomalu založil šíp do zářezu, zaklonil se a natáhl tětivu.

Joachim se zamračil. *Čeho chce dosáhnout jediným šípem?*

Tětiva tuku zadrnčela a šíp vyletěl k obloze, velkým obloukem se vznášel nad údolím a na okamžik se ztratil ve slunečním svitu nad hřebeny. Joachim se napjatě rozhlížel po nebi. Pak šíp udeřil, stejně tiše jako útočící sokol, a zabodl se do prostřední rakve.

Stalo se nemožné: víko sarkofágu s hromovým prasknutím puklo. Provazy povolily a všechny tři kamenné rakve sklouzly k otevřené zadní části vozu.

Muži vyběhli kupředu, aby zabránili rakvím spadnout na zem. Natáhli k nim ruce. Vůz se zastavil. Jeden ze sarkofágů ale sklouzl příliš. Převážil se a zavalil vojáka pod sebou, kterému rozdrtil nohy a pánev. Výkřik toho chudáka pohltil večerní vzduch. Franz přispěchal a seskočil z koně. Připojil se k mužům, kteří se pokoušeli kamenný sarkofág zvednout z vojákova těla… a hlavně ho dostat zpátky na vůz.

Nakonec jej opravdu nadzvedli a voják byl osvobozen. Rakev ale byla příliš těžká na to, aby ji dokázali zvednout až na vůz.

„Lana!“ vykřikl Franz. „Potřebujeme lana!“

Jeden z nosičů uklouzl. Sarkofág znovu spadl na zem, tentokrát na bok. Kamenné víko se otevřelo.

Za nimi se ozval zvuk koňských kopyt. Na cestě. Rychle se blížila. Joachim se otočil a věděl, co uvidí. Zpěněné koně, lesknoucí se na slunci. I když byli čtvrt míle daleko, bylo jasně vidět, že všichni jezdci jsou oblečeni v černém. Další Saracénovi muži. Druhá část přepadení.

Joachim nehybně seděl na koni. Nebylo úniku.

Franz zalapal po dechu - ne kvůli jejich osudu, ale kvůli obsahu otevřeného sarkofágu. Lépe řečeno kvůli tomu, co v sarkofágu chybělo.

„Prázdný!“ vykřikl mladý mnich. „Je prázdný!“

Šok vymrštil Franze na nohy. Vylezl na vůz a podíval se do rakve, kterou rozštípl Saracénův šíp.

„Také nic,“ řekl Franz a padl na kolena. „Kde jsou ostatky? Co to má znamenat?“ Mladý mnich se podíval do očí Joachimovi a přečetl si v nich nedostatek překvapení. „Tys to věděl.“

Joachim se zadíval na blížící se koně. Jejich karavana byla pouhou lstí, úskokem, který měl odlákat muže černého papeže. Skutečné ostatky vyjely o den dříve, zabalené do látky a schované v kupce sena.

Joachim se otočil, aby se podíval přes údolí na Fierabrase. Ten Saracén sice dnes prolije jejich krev, ale černý papež ostatky nikdy nedostane.

Nikdy.

SOUČASNOST

22. červenec, 23:46
Kolín nad Rýnem, Německo

NADCHÁZELA PŮLNOC. Jason podal Mandy svůj iPod. „Poslechni si to. Godsmack mají nový singl. Ve Státech ještě nevyšel. Úžasný, ne?“

Reakce nebyla tak příznivá, jak Jason doufal. Mandy bezvýrazně pokrčila rameny, ale nabízená sluchátka přijala. Odhrnula si na růžovo nabarvené konečky vlasů a vložila si sluchátka do uší. Tím pohybem se jí natolik rozevřelo sako, až odhalilo, jak její ňadra o velikosti jablek napínají tričko s nápisem *Pixies*.

Jason zíral.

„Já nic neslyším,“ řekla Mandy s unaveným povzdechem a tázavě na Jasona povytáhla obočí.

A jo. Jason obrátil svou pozornost k přehrávači a stiskl tlačítko Play.

Opřel se dozadu o ruce. Seděli na úzkém pruhu trávníku, který rámoval náměstí pro pěší, nazvané Domvorplatz, jež obklopovalo obrovskou gotickou katedrálu, kolínský dóm, posazený na kopci, z nějž byl výhled na celé město.

Jason vzhlédl ke dvěma věžím ozdobeným kamennými postavami, vytesanými v řadách mramorových reliéfů, které znázorňovaly náboženské a tajemné výjevy. S nočním nasvícením měla katedrála strašidelnou atmosféru něčeho starobylého, co se právě vynořilo z podzemí, něčeho, co nepochází z našeho světa.

Jason poslouchal, jak se z iPodu řine proud hudby, a pozoroval Mandy.

Oba tu byli na letních prázdninách z Boston College a stopem projížděli Německo a Rakousko. Cestovali se dvěma dalšími kamarády, Brendou a Karlem, ale ti se zajímali spíš o hospody než o účast na dnešní půlnoční mši. Mandy byla vychována jako římská katolička. Půlnoční mše byly omezeny na několik vybraných svátků a každou celebroval samotný kolínský arcibiskup, jako právě dnešní svátek Tří králů. Mandy si to nechtěla nechat ujít.

A i když byl Jason protestant, souhlasil, že ji doprovodí.

Zatímco čekali na příchod půlnoci, Mandy začala mírně pokyvovat hlavou do rytmu. Jasonovi se líbilo, jak se jí houpá ofina, i to, že špulí dolní ret, jak se soustřeďuje na hudbu. Náhle ucítil na své ruce dotyk. Mandy položila svou paži o něco blíž a otřela se o jeho ruku. Oči ale nespouštěla z katedrály.

Jason zatajil dech.

Během posledních deseti dnů si byli čím dál bližší. Před tímto výletem se sotva znali. Mandy byla Brendina nejlepší kamarádka už od střední a Karl byl Jasonův spolubydlící. Jejich přátelé, kteří spolu nedávno začali chodit, nechtěli cestovat sami pro případ, že by jejich vztah nevydržel.

Zatím se však nerozešli.

A Jason s Mandy se tak spolu stále častěji procházeli po památkách.

Ne že by to Jasonovi vadilo. On sám studoval dějiny umění a Mandy zase evropské dějiny. Tady na vlastní oči a v plné kráse viděli to, co dosud znali jen ze suchopárných učebnic. A protože sdíleli nadšení z objevování nových věcí, bylo jim spolu dobře.

Jason držel pohled mimo její dotyk, ale pohnul jedním prstem blíže k jejím. Není noc najednou o trošku jasnější?

Písnička bohužel skončila příliš brzy. Mandy se narovnala a odtáhla ruku, aby si vyndala z uší sluchátka.

„Měli bychom jít dovnitř,“ zašeptala a kývla k řadě lidí, kteří proudili otevřenými dveřmi do katedrály. Vstala a zapnula si konzervativní černé sako, které měla přes pestrobarevné tričko.

Jason se k ní přidal, zatímco si uhlazovala sukni ke kotníkům a zastrkovala růžové špičky vlasů za uši. V mžiku se proměnila z mírně punkové studentky v usedlou katolickou školačku.

Jason na tu náhlou proměnu jen civěl. Ve svých černých džínech a světlém saku si najednou připadal nevhodně oblečený.

„Vypadáš dobře," řekla Mandy, která vycítila jeho starost.

„Díky," zamumlal.

Posbírali si věci, hodili prázdné plechovky od koly do nedalekého koše a prošli dlážděný Domvorplatz.

„Dobrý večer," pozdravil je u dveří jáhen v černém rouchu. „Vítejte."

„Děkujeme," zamumlala Mandy, když stoupali po schodech.

V otevřených dveřích katedrály je vítala záře svíček, mihotajících se na kamenném schodišti, a ještě posilovala dojem starobylosti. Při prohlídce katedrály během dne se Jason dozvěděl, že její základní kámen byl položen ve třináctém století. Bylo těžké si představit tak dlouhou dobu.

Jason, zalitý světlem svící, došel k mohutným vyřezávaným dveřím a následoval Mandy do vstupní haly. Ta ponořila prsty do nádobky se svěcenou vodou a pokřižovala se. Jason si najednou připadal nesvůj - byl si naléhavě vědom toho, že toto není jeho vyznání. Byl tu jako nepovolaný vetřelec. Obával se nějakého chybného kroku, kterým by ztrapnil sám sebe a následně také Mandy.

„Pojď za mnou," řekla Mandy. „Chci najít dobré místo, ale zase ne moc blízko."

Jason vykročil za ní. Jakmile vešel do chrámové lodi, nejistotu rychle vystřídal úžas. I když už uvnitř byl a dozvěděl se řadu věcí o historii a vnitřním uspořádání této stavby, přesto ho znovu zasáhla jednoduchá majestátnost toho prostoru. Dlouhá centrální loď se rozpínala na vzdálenost více než sto dvacet metrů. Protínal ji transept – asi devadesátimetrová příčná chrámová loď -, s kterým dohromady vytvářela tvar kříže s oltářem uprostřed.

Jasonovu pozornost ale neuchvátila délka a šířky katedrály, nýbrž její neskutečné výška. Oči mu klouzaly výš a výš, po lomených obloucích a dlouhých sloupech až ke klenutému stropu. Z tisíce hořících svíček stoupaly směrem k nebi tenké proužky dýmu, vytvářející na stěnách mihotající stíny. Vzduch byl provoněn kadidlem.

Mandy ho vedla k oltáři. Obě křídla transeptu byla přehrazena provazy, ale v centrální lodi bylo pořád dost volných míst.

„Co třeba tady?" zeptala se uprostřed uličky. Mírně se na něj usmála, napůl děkovně, napůl ostýchavě.

Přikývl, ohromený její krásou - vypadala jako Madona v černém. Mandy ho vzala za ruku a vtáhla ho do jedné z lavic u stěny. Posadil se vedle ní, vděčný za relativní soukromí.

Mandy ho stále držela za ruku a Jason cítil její teplo.

Noc byla rozhodně o něco jasnější.

Konečně zazněl zvon a sbor se dal do zpěvu. Mše začínala. Jason se řídil podle Mandy: vstával, poklekal a sedal si ve spletitém baletu víry. Nesledoval podrobně, co se děje, ale slavnostní podívaná ho uchvátila: kněží v rouchách, kteří před sebou kývali kouřícími kadidelnicemi, procesí, jež předznamenávalo příchod arcibiskupa s vysokou mitrou a zlatě lemovaným úborem, písně, které zpívali členové sboru a farníci, i světlo svátečních svící.

I umění se stalo součástí obřadu stejně jako jednotliví účastníci. Dřevěná socha Panny Marie s malým Ježíšem, nazývaná Milánská Madona, zářila stářím a vznešeností. Naproti ní stála mramorová socha svatého Kryštofa, který s blaženým úsměvem držel v náručí malé dítě. A na to vše shlížela masivní okna z bavorského barevného skla, nyní sice temná, ale třpytící se v odlescích svíček, jako by nebyla ze skla, ale z drahých kamenů.

Žádné umělecké dílo se ovšem nemohlo svou velkolepostí rovnat zlatému sarkofágu za oltářem, uzamčeném ve skle a kovu. I když měl velikost jen většího kmene stromu a byl

zhotoven ve tvaru miniaturního kostela, byl tento relikviář nejvýznamnějším předmětem celé katedrály, důvodem k vybudování tak mohutného svatostánku i ústředním bodem víry a umění. Ochraňoval totiž nejsvětější relikvie. Byl vytvořen ze zlata podle návrhu Nikolase Verdunského ve třináctém století ještě předtím, než bylo zahájeno kopání základů katedrály. Tento sarkofág byl považován za nejlepší existující příklad středověkého zlatnického umění.

Zatímco Jason pokračoval ve zkoumání výzdoby, bohoslužby pomalu spěly k závěru, označenému zvony a modlitbami. Konečně došlo ke svatému přijímání a lámání eucharistického chleba. Farníci zvolna vycházeli ze svých lavic do uliček, aby přijali tělo a krev Ježíše Krista.

Když došla řada na Mandy, vstala spolu s ostatními v lavici a vysmekla se mu z dlaně. „Budu hned zpátky," zašeptala.

Jason přihlížel, jak se jejich lavice vyprazdňuje a pomalé procesí pokračuje směrem k oltáři. Dychtivý Mandyina návratu vstal, aby si protáhl nohy. Využil této příležitosti, aby si prohlédl sochu vedle zpovědnice. Když se teď postavil, také začal litovat té třetí plechovky koly, kterou vypil. Ohlédl se ke vchodu do katedrály. Někde tam by měly být veřejné toalety.

Když se tak toužebně díval ke vchodu, všiml si nejdřív skupiny mnichů, kteří vešli zadními dveřmi do katedrály. I když měli na sobě dlouhé černé hábity s kápěmi, převázané v pase, bylo na nich Jasonovi okamžitě něco divného. Pohybovali se příliš rychle, se sebejistou vojenskou cílevědomostí, a vzápětí vklouzli do stínů.

To měl být nějaký poslední bod obřadu?

Rychle se rozhlédl po katedrále a spatřil další zahalené postavy u ostatních dveří, dokonce i za provazy po obou stranách oltáře, které zabraňovaly vstupu do transeptu. I když všichni měli zbožně skloněné hlavy, zároveň vypadali, jako kdyby stáli na stráži.

O co šlo?

Všiml si Mandy nedaleko oltáře. Právě přijímala hostii. Za ní zbývalo několik posledních farníků. *Tělo a krev Ježíše Krista,* dokázal Jason téměř odezírat.

Amen, odpověděl si v duchu.

Svaté přijímání skončilo. Poslední farníci, včetně Mandy, se vrátili na svá místa. Jason ji pustil do lavice a pak se posadil vedle. Sklonil se k ní a zeptal se: „Co to je za mnichy?"

Klekla si se skloněnou hlavou. Jedinou její odpovědí bylo tiché zasyčení, aby byl zticha. Narovnal se. Většina farníků také klečela se sklopenými hlavami. Jen několik lidí jako Jason, kteří nešli k přijímání, zůstávalo sedět. Kněz vpředu skončil s poklízením a postarší arcibiskup, sedící na svém vyvýšeném stupínku, napůl klimbal.

Z majestátnosti obřadu v Jasonově srdci zbyly jen žhavé uhlíky. Možná to bylo tlakem v jeho močovém měchýři, ale zkrátka chtěl odtud co nejrychleji vypadnout. Dotkl se Mandyina lokte, aby ji přiměl k odchodu.

Pohyb vpředu ho zastavil. Mniši na obou stranách oltáře vytáhli ze záhybů hábitů zbraně. Kov samopalů Uzi s dlouhými černými tlumiči zářil ve světle svíček olejovitým leskem.

Od oltáře zazněl rachot střelby, ne hlasitěji než staccatový kašel silného kuřáka. Všichni lidé v lavicích zvedli hlavy. Mnich v bílé róbě za oltářem sebou trhal pod nárazy kulek. Vypadalo to, jako kdyby po něm někdo házel kuličky s barvou - karmínovou barvou. Padl na oltář - a rozlil z poháru zbytek vína, který se smísil s jeho krví.

Po chvíli překvapivého ticha se mezi farníky ozvaly první výkřiky. Lidé vyskakovali na nohy. Arcibiskup se namáhavě zvedl ze svého křesla a ve tváři se mu zračila hrůza. Díky náhlému pohybu mu mitra spadla na podlahu.

Mniši zaplnili všechny uličky... zezadu a ze stran. Všude bylo slyšet štěkot povelů v němčině, francouzštině a angličtině.

Bleiben Sie in Ihren Sitzen... Ne bouge pas... Zůstaňte sedět.

Hlasy útočníků zněly zastřeně, protože obličeje pod kápěmi měli zahalené do masek z černého hedvábí. Pozvednuté zbraně ale jejich příkazům dodávaly váhu.

Zůstaňte sedět, nebo zemřete!

Mandy se posadila vedle Jasona. Vzala ho za ruku. Sevřel jí prsty a rozhlédl se kolem, neschopen mrknout. Všechny východy byly zavřené a hlídané.

Co se tu dělo?

Ze skupiny mnichů u hlavního vchodu se oddělila jedna postava, oblečená jako ostatní, jenže vyšší, a vykročila kupředu, jako kdyby ji někdo volal. Bylo jasné, že jde o vůdce. Když kráčel centrální uličkou k oltáři, bylo vidět, že není ozbrojený.

U oltáře se zastavil před arcibiskupem. Následovala prudká výměna názorů. Jasonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že hovoří latinsky. Arcibiskup se náhle v hrůze zhroutil na své sedadlo.

Vůdce mnichů ustoupil stranou. Kupředu pokročili dva muži. Ozvaly se výstřely. Tentokrát nebylo jejich záměrem vraždit. Mířili na ochrannou desku před zlatým relikviářem. Sklo se chvělo a třáslo, ale vydrželo. Bylo neprůstřelné.

„Zloději...," zašeptal Jason. To všechno byla jen promyšlená loupež.

Arcibiskup jakoby čerpal sílu z nepoddajnosti skla nad ním. Vůdce mnichů zvedl ruku a znovu promluvil latinsky. Arcibiskup zavrtěl hlavou.

„*Lassen Sie dann das Blut Ihrer Schafe Ihre Hände beflecke,*" řekl muž, tentokrát německy.

Nechť krev vašich oveček potřísní vaše ruce.

Vůdce pokynul dalším dvěma mnichům, kteří přikročili k zapečetěnému sarkofágu a z obou stran na něj umístili dva velké kovové disky. Účinek se projevil okamžitě.

Oslabené neprůstřelné sklo explodovalo, jako kdyby se do něj opřel nějaký neviditelný vítr. Sarkofág se leskl v mihotavém světle svící. Jason pocítil náhlou změnu tlaku, zalehlo mu v uších, jako kdyby se stěny katedrály náhle sevřely a stlačily vzduch uvnitř. Změna tlaku ho na okamžik ohlušila a rozostřil se mu zrak.

Otočil se k Mandy.

Stále ho držela za ruku, ale krk měla vyvrácený dozadu a ústa křečovitě otevřená.

„Mandy..."

Koutkem oka zahlédl ostatní farníky, ztuhlé ve stejných polohách. Mandyina ruka se začala chvět a vibrovat jako reproduktor pro vysokofrekvenční tóny. Po tváři jí stékaly slzy, které se postupně měnily v krvavé potůčky. Nedýchala. Její tělo sebou trhlo a znehybnělo. Přitom se mu její ruka vyškubla, ale až poté, co ucítil ránu elektrického proudu, který přeběhl z jejích prstů do jeho.

Vstal, příliš zděšený, než aby zůstal sedět.

Z Mandyiných otevřených úst vycházel tenký sloupec dýmu.

Oči měla obrácené v sloup, ale v koutcích už jejich bělmo začínalo černat.

Byla mrtvá.

Jason, otupělý děsem, se rozhlédl po katedrále. To samé se dělo všude kolem. Jen několik lidí zůstalo naživu: dvě malé děti, uvězněné mezi svými rodiči, naříkaly a plakaly. Jason rozpoznal nezasažené. Byli to ti, kteří nepřijali hostii.

Jako on.

Ustoupil zpět do stínu u stěny. Jeho pohybu si zatím nikdo nevšiml. Zády se opřel o dveře, které nikdo z mnichů nehlídal. Nebyly to skutečné dveře.

Jason na ně zatlačil a otevřel je natolik, aby mohl vklouznout do zpovědnice. Padl na zem, skrčil se a objal pažemi kolena. Na rty se mu drala slova modlitby.

Pak to náhle skončilo. Cítil to. Další puknutí. Uvolnění tlaku. Stěny katedrály se vrátily na místo.

Plakal. Po tvářích mu stékaly slzy.

Riskoval pohled otvorem ve dveřích zpovědnice. Naskýtal se mu jasný výhled do chrámové lodě a na oltář. Vzduch páchl po spálených vlasech. Katedrálou stále zněl nářek a vý-

křiky, ale nyní jen z několika hrdel. Těch, kteří byli stále naživu. Jeden člověk, podle roztrhaného oděvu zřejmě nějaký bezdomovec, se vypotácel z lavice a vyběhl postranní uličkou. Než stačil udělat deset kroků, byl zastřelen jedinou ranou do týla. Jeho tělo bez života se zhroutilo na zem. Ach bože... ach bože...

Jason v sobě dusil vzlyky a nespouštěl oči z oltáře.

Čtyři mniši zvedli zlatý sarkofág z rozbité schránky. Tělo zavražděného kněze skopli z oltáře a nahradili je relikviářem. Vůdce mnichů vytáhl zpod svého roucha velký látkový vak. Mniši otevřeli víko relikviáře a vysypali jeho obsah do vaku. Jakmile byl zlatý sarkofág prázdný, odhodili ho jako bezcennou přítěž na podlahu. Vůdce si přehodil vak přes rameno a vydal se s ukradenými ostatky centrální uličkou.

Arcibiskup na něj něco zavolal. Znovu latinsky. Znělo to jako kletba. Jedinou mužovou odpovědí bylo mávnutí rukou. K arcibiskupovi zezadu přikročil další z mnichů a přiložil mu k týlu pistoli.

Jason se přikrčit. Víc už vidět nechtěl.

Zavřel oči. Katedrálou se rozezněly další výstřely. Ojedinělé. Výkřiky postupně utichaly. Po katedrále se procházela smrt, jak mniši vraždili poslední živé.

Jason měl oči stále zavřené a nepřestával se modlit.

Na okamžik se mu podařilo zahlédnout erb na suknici vůdce. Jeho černý plášť se rozevřel, když zvedl ruku, a odhalil krvavě rudý znak: stočeného draka s ocasem ovinutým kolem vlastního krku. Tento symbol Jason neznal, ale působil na něj exoticky, spíš persky než evropsky.

Na katedrálu za dveřmi zpovědnice padlo mrtvé ticho. K jeho skrýši zamířily těžké kroky. Jason sevřel oči ještě pevněji, aby neviděl nic z té hrůzy, z toho neskutečného krveprolití, z toho znesvěcení. Všechno kvůli pytli kostí.

A i když byla vlastně kvůli nim vystavěna celá katedrála a i když se jim poklonil už bezpočet králů, a vlastně i tato mše byla svátkem těch dávno mrtvých mudrců z východu - Tří králů -, Jasonovi vytanula na mysli jediná otázka.

Proč?

Obrazy Tří králů bylo možné nalézt po celém chrámu, provedené v kameni, skle i zlatě. Na jednom plátně mudrcové vedou velbloudy pouští a následují Betlémskou hvězdu. Na dalším je zobrazeno klanění před právě narozeným Kristem - tři klanějící se postavy, nabízející darem zlato, kadidlo a myrhu.

Ale Jason na nic z toho nemyslel. Jediné, co viděl před očima, byl poslední úsměv Mandy. Její jemný dotyk.

Je po všem.

Kroky se zastavily před dveřmi do zpovědnice.

Jason tiše plakal a hledal odpověď, proč všechno to krveprolití.

Proč?

Proč by někdo kradl ostatky Tří králů?

DEN PRVNÍ



1.

V BEZVÝCHODNÉ SITUACI

24. červenec, 4:34
Frederick, Maryland

SABOTÉR byl tady.

Grayson Pierce pomalu projížděl na motocyklu mezi tmavými budovami, které tvořily srdce Fort Detricku. Nechal motor běžet na volnoběh. Elektrický motor nevrčel o nic hlasitěji než motor ledničky. Černé rukavice, které měl Grayson na rukách, odpovídaly barvě motorky, niklfosforové sloučenině se jménem NPL Super Black. Ta pohlcovala viditelné světlo, takže obyčejná černá barva vedle ní doslova zářila. Na sobě měl Gray kombinézu a helmu stejného odstínu.

Přikrčený na motorce se blížil ke konci uličky. Nádvoří se před ním otevřelo jako temná propast ohraničené cihlovými omítnutými domy, které tvořily National Cancer Institute (Národní institut rakoviny), odnož USAMRIIDU, Lékařského výzkumného ústavu armády Spojených států pro infekční choroby. Zde se na padesáti pěti arech přísně hlídaných laboratoří vedla neustávající válka s bioterorismem.

Gray vypnul motor, ale zůstal sedět na motorce. Levým kolenem se nepřestal opírat o brašnu, která obsahovala sedmdesát tisíc dolarů. Nevjel na volné prostranství, místo toho stál v temnotě uličky. Měsíc už před dlouhou chvílí zapadl za obzor a slunce vyjde až za dvaadvacet minut. Dokonce i hvězdy byly zakryty trhajícími se cípy oblačnosti poslední letní bouřky.

Vyjde mu jeho lest?

Téměř neslyšně promluvil do svého hrdelního mikrofonu. „Mezek Orlovi, dosáhl jsem místa schůzky. Pokračuji pěšky.“

„Potvrzuji příjem. Máme tě na satelitu.“

Gray, potlačil nutkání vzhlédnout a zamávat. Nesnášel, když ho sledovali, ale v sázce bylo příliš mnoho. Podařilo se mu dosáhnout ústupku ze strany nadřízených: na schůzku půjde sám. Jeho kontakt byl velice plachý. Trvalo mu šest měsíců, než si kontakt připravil, využívaje přitom styků v Libyi a Súdánu. Nebylo to nic jednoduchého. Penězi si příliš důvěry nekoupíte. Zejména v tomto byznysu.

Natáhl se pro brašnu s penězi a hodil si ji přes rameno. Obezřetně dojel na motocyklu k výklenku v ještě hlubším stínu, zaparkoval ho a přehodil nohu přes sedlo.

Vydal se uličkou.

V tuto hodinu tu bdělo jen málo očí a většina z nich byla pouze elektronických. Jeho identifikační doklady prošly inspekcí u služebního vstupu na základnu u Old Farm Gate. A teď musel věřit, že jeho trik vydrží dostatečně dlouho, aby se vyhnul elektronickému sledování.

Podíval se na svítící ciferník svých potápěčských hodinek Breitling: 4:45. Ke schůzce mělo dojít za patnáct minut. Na úspěchu záviselo mnohé.

Gray dospěl k cíli. Budova 470. V tuto hodinu byla liduprázdná a navíc mělo příští měsíc dojít k její demolici. Díky tomu byla uvolněna bezpečnostní opatření a budova byla pro tajnou schůzku ideální, i když výběr místa v sobě skrýval i podivnou ironii. V šedesátých letech se právě zde připravovaly spory antraxu v ohromných kádích a nádržích plných bakte-

riální smrti, dokud nebyl tento toxický „pivovar“ v roce 1971 uzavřen. Od té chvíle byla budova ponechána ladem a sloužila jako obrovské skladiště pro celý Národní institut rakoviny.

Nyní se ale pod touto střechou mělo vést ještě jedno obchodní jednání o antraxu. Gray vzhlédl. Všechna okna byla tmavá. Měl se s prodávajícím setkat ve čtvrtém patře.

Dorazil k postranním dveřím a otevřel zámek pomocí elektronické karty, kterou mu dodal jeho kontakt na základně. Přes rameno nesl druhou polovinu částky pro toho muže. První polovinu dostal už před měsícem. Kromě toho měl Gray u sebe v tajné pochvě na zápěstí třicet centimetrů dlouhou dýku z karbonizovaného plastu.

Svou jedinou zbraň.

Nemohl riskovat, že by ho při průchodu bezpečnostní bránou odhalili.

Zavřel za sebou dveře a přešel k pravému schodišti. Jediným zdrojem světla tu byla cedule s nápisem VÝCHOD. Natáhl ruku k motocyklové helmě a přepnul na noční vidění. Svět se projasnil do odstínů zelené a stříbrné. Vstoupil na schody a rychle vyběhl do čtvrtého patra. Nahoře se protáhl dveřmi do chodby.

Neměl tušení, kde by se měl se svým kontaktem setkat. Věděl jen, že má čekat na jeho signál. Na okamžik se u dveří zarazil a rozhlédl se po okolí. Nelíbilo se mu to.

Schodiště ústilo v rohu budovy. Jedna chodba vedla přímo před ním, druhá v pravém úhlu doleva. Podél vnitřní stěny viděl řadu kancelářských dveří z mléčného skla a proti nim okna. Pomalu se vydal kupředu a hlídal, jestli někde nezahlédne nějakou známku pohybu.

Jedním oknem ho náhle zalila jasná záře.

Oslněn se přitiskl k tmavé stěně. Všimli si ho? Kužel světla pokračoval ostatními okny, jedním po druhém, až ke konci chodby.

Gray se vyklonil a vyhlédl z okna. Vedlo na široké nádvoří před budovou. Na druhém konci spatřil terénní vůz Humvee, který pomalu projížděl kolem a svítil kolem sebe pátracími reflektory.

Hlídka.

Nevyplaší jeho kontakt?

Gray tiše zaklel a počkal, až vůz dokončí obhlídku. Hlídka na okamžik zmizela za mohutnou stavbou, která se zvedala ze středu nádvoří. Připomínala nějakou zrezivělou kosmickou loď, ale ve skutečnosti se jednalo o kulovitou nádrž s objemem milion litrů, vysokou jako tříposchoďový dům, postavenou na tuctu podpěrných noh. Nádrž obklopovaly žebříky a lešení, protože zrovna procházela renovací, která jí měla vrátit původní slávu výzkumného zařízení z dob studené války. Dokonce i kovový ochoz, který ji kdysi obtáčel v místě rovníku, byl odstraněn.

Gray znal její přezdívku.

Černá koule.

Po rtech mu přeběhl neveselý úsměv, když si uvědomil svoji smolnou pozici.

V pasti za černou koulí…

Hlídka se konečně znovu vynořila zpoza stavby, pomalu přejela zbytek nádvoří a zmizela.

Gray se uspokojeně vydal ke konci chodby. V cestě stály dvojité lítací dveře, ale přes jejich úzká okénka spatřil, že za nimi je větší prostor. Všiml si tu několika vysokých, štíhlých kovových a skleněných nádrží. Jedna ze starých laboratoří. Bez oken a tmavá.

Jeho příchod musel být zpozorován.

Uvnitř se rozsvítilo další světlo, dost jasné na to, aby Gray musel vypnout noční vidění. Baterka. Zablikala třikrát.

Znamení.

Vykročil ke dveřím a opatrně strčil nohou do jednoho křídla. Proklouzl úzkou skulinou.

„Tady jsem,“ ozval se klidný hlas.

Bylo to poprvé, co Gray slyšel hlas svého kontaktu. Až dosud byl vždycky elektronicky zkomolený, jak se jeho majitel s paranoidní posedlostí snažil zůstat v anonymitě.

Byl to ženský hlas. To odhalení zbystřilo jeho opatrnost. Neměl rád překvapení.

Pokračoval bludištěm stolů, na kterých byly naskládané židle. Žena seděla u jednoho stolu. Ostatní židle byly stále položeny na jeho desce. S výjimkou jediné, na opačném konci stolu. Nohou ji odsunul.

„Sedněte si."

Gray očekával, že tu najde nějakého nervózního vědce, někoho, kdo si chce trochu přivydělat. Zrada byla v předních výzkumných zařízeních stále běžnější a běžnější.

USAMRIID nebyl v tomto ohledu žádnou výjimkou… jen s tím rozdílem, že zde mohla mít zrada tisíckrát smrtelnější důsledky. Každá získaná ampulka by byla, po rozptýlení do vzduchu v metru nebo na autobusové stanici, schopná zabít tisíce lidí.

A ona jich prodávala patnáct.

Posadil se na židli a položil brašnu s penězi na stůl.

Ta žena měla asijské rysy… ne, euroasijské. Míšenka. Měla širší oči a byla opálená do bronzova. Na sobě měla kombinézu s rolákovým límcem, ne nepodobnou té, do níž byl oblečený Gray, která jí obepínala štíhlé, ohebné tělo. Na krku jí visel stříbrný přívěsek ve tvaru stočeného draka, který se jasně odrážel od jejího oblečení. Gray si ji prohlížel. Výraz Dračí dámy nebyl napjatý a ostražitý jako jeho vlastní, vypadala spíše znuděně.

Jistě, sebedůvěru mohla čerpat z pistole Sig Sauer ráže 9 mm s tlumičem, kterým mu mířila na hruď. Ale krev v žilách mu opravdu zmrazila až její následující slova.

„Dobrý večer, veliteli Pierci."

Zvuk vlastního jména ho vylekal.

Jestli ví, jak se jmenuji…

Už byl v pohybu… ale už bylo pozdě. Pistole spustila z bezprostřední blízkosti. Náraz ho odhodil dozadu a převrátil ho. Dopadl na záda, zapletený do nohou židle. Hruď mu svírala bolest, přes kterou se skoro nedalo dýchat. Na jazyku ucítil pachuť krve.

Zrazen…

Žena obešla stůl a sklonila se nad ním. Nepřestávala na něj mířit - nehodlala nic riskovat. Dračí přívěsek se jí houpal na krku a odrážel záblesky světla. „Předpokládám, že tohle všechno nahráváte přes svou helmu, veliteli Pierci. Možná dokonce vysíláte do Washingtonu… do Sigmy. Nebude vám vadit, když si půjčím trochu vysílacího času, viďte?"

Nebyl v situaci, kdy by mohl vznášet nějaké námitky.

Žena se k němu naklonila ještě víc. „Během následujících deseti minut Bratrstvo uzavře celý Fort Detrick. Kontaminuje celou základnu antraxem. To je oplátka za vměšování se Sigmy do naší operace v Ománu. Ale váš ředitel, Painter Crowe, má u mě schované ještě něco. Jednu osobní záležitost. Tohle je za mou sestru v poli, Cassandru Sanchezovou."

Hlaveň se přesunula k jeho ochranné obličejové masce.

„Krev za krev."

Stiskla spoušť.

5:02
Washington, D.C.

O SEDMDESÁT KILOMETRŮ dál družicový obraz ztmavl.

„Kde je jeho záloha?" Painter Crowe mluvil pevným hlasem a potlačoval litanii kleteb, která se mu drala na rty. Panika jim tady neposlouží.

„Deset minut nic."

„Můžete znovu získat spojení?"

Technik potřásl hlavou. „Přišli jsme o hlavní kameru v helmě. Pořád máme pohled na

základnu z ptačí perspektivy díky satelitu NRO.“ Mladík ukázal na další monitor, na němž běžel černobílý pohled na Fort Detrick, zaostřený na nádvoří.

Painter přecházel před řadou obrazovek. Celé to byla past, útok namířený na Sigmu a na něj osobně. „Uvědomte bezpečnost Fort Detricku.“

„Pane?“ To se ozval jeho zástupce Logan Gregory.

Painter rozuměl Loganovu zaváhání. O existenci Sigmy a agentů, které zaměstnává, vědělo jen málo lidí: prezident, náčelníci štábu a jeho bezprostřední nadřízení v DARPě. Po zemětřesení, ke kterému došlo mezi velkými armádními hlavouny minulý rok, byla celá organizace pod drobnohledem.

Nebudou tolerovány žádné chyby.

„Nebudu riskovat život svého agenta,“ řekl Painter. „Zavolejte je.“

„Ano, pane.“ Logan přešel k telefonu. Připomínal spíš kalifornského surfaře než předního stratéga: měl světlé vlasy, byl opálený a měl vypracované tělo, i když se mu trochu objevovalo bříško. Painter byl jeho temnějším odstínem, napůl Indián, s černými vlasy a modrýma očima. Ale nebyl opálený. Už ani nevěděl, kdy vyšel naposledy na slunce.

Chtělo se mu usednout a sklonit hlavu ke kolenům. Převzal řízení Sigmy teprve před osmi měsíci a většinu té doby strávil restrukturalizací a posilováním bezpečnosti, aby se neopakovala infiltrace mezinárodním kartelem známým pod označením Bratrstvo. Nebylo možné určit, jaká informace byla vyzrazena, prodána nebo zjištěna, a tak bylo nutné vše vybudovat znovu od samého začátku. Dokonce i jejich ústřední velitelství se přestěhovalo z Arlingtonu do bludiště podzemních chodeb zde ve Washingtonu.

Painter vlastně zrovna dnes ráno přišel o něco dřív, aby si mohl ve své nové kanceláři rozbalit krabice s věcmi, když ho zastihlo nouzové volání ze satelitního průzkumu.

Díval se na monitor s obrazem z družice NRO.

Past.

Věděl, o co se Bratrstvo snaží. Před čtyřmi týdny začal Painter opět vysílat agenty do terénu - první po více než roce. Šlo o předběžný test. Dva týmy. Jeden v Los Alamos, kde vyšetřoval ztrátu jaderné databáze... a druhý přímo na jeho zadním dvorku, ve Fort Detricku, jen hodinu cesty od Washingtonu.

Útok Bratrstva měl za cíl otřást Sigmou a jejím velitelem. Dokázat, že Bratrstvo má pořád k dispozici informace, které mohou podkopat všechny operace Sigmy. Přimět Sigmu, aby se opět stáhla, reorganizovala, možná zcela zanikla. Dokud je Painterova skupina z oběhu, má Bratrstvo větší šance pokračovat beztrestně ve svých rejdech. To se nesmí stát.

Painter se zastavil a obrátil se s tázavým výrazem na svého zástupce.

„Nemohu dostat spojení,“ řekl Logan a kývl ke sluchátku. „Po celé základně mají komunikační výpadky.“

To také jistě byla práce Bratrstva…

Painter se frustrovaně opřel o stůl a hleděl na plán akce. Místo hlavičky bylo na složce z manilového papíru vytištěno jediné řecké písmeno.



V matematice toto písmeno, Sigma, symbolizovalo „souhrn všech částí“, sjednocení nesourodých částí do jednoho celku. Zároveň se jednalo o emblém organizace, kterou Painter řídil: *Sigma Force*.

Sigma operovala pod křídly oddělení DARPA - výzkumného a vývojového oddělení ministerstva obrany - a sloužila jako tajná paže, vysílaná po celém světě, aby ochraňovala, získávala nebo neutralizovala technologie, jež byly životně důležité z hlediska národní bezpečnosti USA. Její zaměstnanci se rekrutovali z ultratajného kádru bývalých členů Zvláštních

sil, kteří byli jednotlivě vybráni a vzděláni přísnými doktorskými programy, jež pokrývaly celou šká1u vědeckých oborů, aby nakonec vytvořili vojenský oddíl technicky vzdělaných agentů.

Nebo, lapidárněji řečeno, zabijáckých vědců.

Painter otevřel složku, která ležela před ním. Hned nahoře byly zařazeny materiály velitele daného týmu.

Doktor a velitel Grayson Pierce.

Z horního pravého rohu na něj hleděla agentova fotografie. Šlo o policejní fotografii z ročního věznění v Leavenworthu. Tmavé vlasy ostříhané na ježka, modré oči, z nichž šlehala zlost. V ostrých lícních kostech, široce posazených očích a silné čelisti bylo vidět dědictví po jeho velšských předcích. Jinak ale jeho červená tvář, spálená sluncem nad suchými kopci Brown County, mohla patřit libovolnému Texasanovi.

Painter se nenamáhal listovat složkou, která byla tlustá téměř tři centimetry. Podrobnosti znal. Gray Pierce vstoupil v osmnácti letech do armády, v jednadvaceti do oddílu rangerů, a vysloužil si uznání v terénu. Ve třiadvaceti ho vojenský soud potrestal za to, že udeřil nadřízeného důstojníka. Painter znal pozadí této události, ke které došlo v Bosně. A za daných okolností by na Grayově místě možná udělal to samé. Přesto ale armádní síly vyžadovaly disciplínu a plnění pravidel.

Vyznamenaný voják tak strávil rok v Leavenworthu.

Ale Gray Pierce byl příliš cenný na to, ale byl vyhozen navždy. Jeho trénink a schopnosti nemohly být jen tak promrhány. Sigma ho přijala před třemi lety, hned poté, co vyšel z vězení. Teď byl Gray pouhým pěšákem v partii mezi Bratrstvem a Sigmou. Pěšákem, který byl právě rozdrcen.

„Mám bezpečnostní službu základny!“ ozval se Logan a v hlase mu zněla úleva.

„Pošlete je k…“

„Pane!“ Technik vyskočil na nohy, stále připoután ke stolu s přístroji svými sluchátky. Podíval se na Paintera. „Pane řediteli, zachytil jsem audio přenos.“

„Cože…?“ Painter pokročil k technikovi blíž. Zvedl ruku, aby zarazil Pohana.

Technik přepnul zvuk do reproduktorů.

Z černé obrazovky k nim dolehl kovový hlas.

Zformovalo se jedno slovo.

„Zatracenázkurvenápráce…“

5:07
Frederick, Maryland

GRAY VYKOPL nohou a zasáhl ženu do bránice. Ucítil uspokojivý náraz, ale neslyšel nic. V uších mu zvonilo po výstřelu zblízka do jeho kevlarové helmy. Po výstřelu pokryla ochrannou obličejovou masku pavučina prasklin. Levé ucho ho pálilo od toho, jak se zajiskřením statické elektřiny zkratovalo sluchátko.

To všechno ignoroval.

Překulil se na nohy, plynulým pohybem vytáhl z pouzdra dýku a skočil pod vedlejší řadu stolů. Přes zvonění v uších k němu pronikl zvuk dalšího výstřelu. Od okraje stolu odlétla sprška dřevěných třísek.

Odsouval se ke straně a neustále zůstával skrčený, když prozkoumával místnost. Po jeho kopnutí ta žena upustila baterku, která se kutálela po podlaze a vrhala po celé místnosti dlouhé mihotavé stíny. Prsty se dotkl hrudi. Úder kulky z prvního výstřelu vražedkyně stále pálil a bolel. Ale krev mu netekla.

Žena na něj zavolala ze tmy: „Tekuté brnění.“

Gray se přikrčil ještě víc a pokoušel se odhadnout, odkud se ozvala. Skok pod stůl po-

škodil vnitřní displej helmy, takže po něm teď probleskovaly nesouvislé holografické obrázky a rozptylovaly jeho pozornost od skutečného okolí. Gray si ale netroufal helmu sejmout - poskytovala mu nejlepší možnou ochranu před zbraní, kterou měla protivnice stále v ruce.

Helma a jeho brnění.

Vražedkyně měla pravdu. Tekuté brnění. Vyvinuté Výzkumnými laboratořemi Armády Spojených států v roce 2003. Látka jeho kombinézy byla nasáklá houstnoucí kapalinou - tvrdými křemičitanovými mikročásticemi v roztoku polyethylenglykolu. Při pohybu se roztok choval jako kapalina, ale jakmile do něj narazila kulka, zpevnila se hmota do tuhého brnění, které zabraňovalo průniku střely. Ten oblek mu právě zachránil život.

Přinejmenším prozatím.

Žena opět promluvila ledově klidným hlasem, zatímco se pomalu přesunovala ke dveřím. „Podminovala jsem budovu trhavinami C4 a TNT. Šlo to jednoduše, protože je stejně určená k demolici. Armáda byla tak laskavá, že mi připravila otvory pro nálože. Jen jsem musela provést menší změny detonátoru, aby imploze budovy vyvolala explozivní vzestupný proud vzduchu."

Gray si představil výsledný komín kouře a prachu, který se zvedá vysoko na ranní oblohu. „Ty ampulky s antraxem…," zamumlal, ale dost hlasitě, aby byl slyšet.

„Připadalo mi příhodné, abych využila demolici budovy na základně k roznesení nákazy."

Kristepane, ona proměnila celou budovu v biologickou bombu.

A při silném větru nebyla ohrožena jenom základna, ale celé nedaleké město Frederick.

Gray se dal do pohybu. *Musí ji zastavit. Ale kde ta žena je?*

Zamířil ke dveřím, opatrně vzhledem k její zbrani, ale to ho nemohlo zastavit. V sázce bylo příliš mnoho. Pokusil se znovu zapnout noční vidění, ale vysloužil si jen další ohnivé zapraskání v uchu. Vnitřní displej helmy neustále blikal a zhoršoval tak jeho orientaci.

K čertu s tím.

Palcem odepjal přezku a sundal helmu. Čerstvý vzduch tu byl cítit současně plísní a antiseptiky. Nepřestával se krčit, v jedné ruce držel helmu a v druhé dýku. Dosáhl zadní stěny a pospíšil si ke dveřím. Viděl dost, aby poznal, že se lítací dveře nepohnuly. Vražedkyně byla stále v místnosti.

Ale kde?

A co mohl udělat, aby ji zastavil?

Pevněji sevřel rukojeť dýky. Pistole proti noži. To není příznivá bilance.

Všiml si, že se stíny nedaleko dveří pohnuly. Zastavil se a dokonale znehybněl. Žena se krčila asi metr od dveří a kryla se za stolem. Z chodby se sem linula okny lítacích dveří matná záře. Blížil se rozbřesk, který pomalu osvětloval chodbu. Vražedkyně se bude muset odhalit, chce-li utéct. Prozatím se držela ve stínech laboratoře bez oken, protože si nebyla jistá, jestli je její protivník ozbrojen.

Gray musel převzít režii do vlastních rukou. Široce se rozmáchl a hodil helmu k opačné stěně místnosti. Dopadla na jednu ze starých nádrží a s tříštivým zvukem ji rozbila. Gray vyběhl k pozici Dračí dámy. Měl jen několik vteřin.

Žena se vynořila ze svého úkrytu a vystřelila ve směru hluku. Současně ladně skočila ke dveřím, jako kdyby využívala zpětný náraz zbraně k tomu, aby ji urychlil.

Na Graye to proti jeho vůli udělalo dojem - ale ne tak velký, aby ho zpomalil. Bleskurychle mrštil dýkou. Perfektně vyvážené karbonizované ostří se mihlo vzduchem a s neomylnou přesností mířilo ke svému cíli. Zasáhlo ženu přímo do hrdla.

Gray pokračoval v běhu. Teprve v tom okamžiku si uvědomil svou chybu. Dýka se od ženina hrdla neškodně odrazila a spadla na podlahu. Tekuté brnění.

Není divu, že Dračí dáma věděla o jeho brnění. Sama měla stejné na sobě.

Jeho útok ji nicméně srazil uprostřed výskoku. Dopadla ke straně na jedno koleno. Jako

dokonale trénovaný zabiják ale ani na okamžik nespustila z očí svůj cíl. Ze vzdálenosti jednoho kroku namířila svůj Sig Sauer na Grayovu tvář. A on na sobě tentokrát neměl ochrannou helmu.

5:09
Washington, D.C.

„ZASE JSME ZTRATILI spojení," řekl zbytečně technik.

Painter před okamžikem slyšel hlasitou ránu, po které družicový přenos ztichl.

„Pořád mám na telefonu bezpečnostní službu na základně," připomněl mu jeho zástupce.

Painter se pokoušel pochopit, co znamenala ta kakofonie, která se ozvala z reproduktoru. „Odhodil helmu."

Zbylí dva muži na něj zírali.

Painter studoval otevřenou složku před sebou. Grayson Pierce nebyl žádný blázen. Kromě vojenských zkušeností přilákal pozornost Sigmy i svým nadáním a výsledky inteligenčních testů. Rozhodně byl nadprůměrně chytrý, dokonce dost nadprůměrně, ale někteří vojáci dosahovali ještě vyššího počtu bodů. Posledním faktorem, který rozhodl o tom, že ho zaměstná Sigma, bylo jeho podivné chování během uvěznění v Leavenworthu. Přes tvrdou práci v táboře se Grayson pustil do vážného studia: chemie a navíc ještě taoismu. Tato zdánlivé nesourodá kombinace zaujala Paintera i bývalého ředitele Sigmy dr. Seana McKnighta.

V nejednom ohledu byl Grayson Pierce ztělesněním rozporů: Walesan žijící v Texasu, student taoismu, který stále nosil růženec, voják, který studoval chemii ve vězení. Byla to právě jedinečnost jeho mysli, která mu vysloužila členství v Sigmě.

Taková osobitost ale měla i svoje nevýhody.

Grayson Pierce nebyl týmový hráč. Měl hlubokou nechuť ke spolupráci v rámci skupiny. Jako třeba teď. Šel dovnitř sám. Navzdory běžným postupům.

„Pane?" zopakoval zástupce.

Painter se zhluboka nadechl. „Ještě dvě minuty."

5:10
Frederick, Maryland

PRVNÍ STŘELA mu prosvištěla kolem ucha.

Gray měl štěstí. Vražedkyně vystřelila příliš rychle, než aby mohla bezpečně zamířit. Gray byl po svém výpadu stále ještě v pohybu a podařilo se mu uhnout z cesty. Zásah do hlavy není tak jednoduchý, jak to v některých filmech vypadá.

Vrhl se na Dračí dámu a zbraň sevřel mezi nimi. I když vystřelí, bude mít pořád slušnou šanci, že to přežije. Akorát to bude bolet jako deset čertů.

Žena vystřelila a potvrdila, že se ve svém odhadu nemýlil.

Kulka ho zasáhla do levého stehna. Měl pocit, jako kdyby dostal ránu kladivem, která mu projela až do morku kosti. Zařval. A proč by sakra neměl? Pálilo to jako svině. Ale nepouštěl. Využil své zlosti a udeřil protivnici loktem do hrdla. Její tekuté brnění však v mžiku ztuhlo a ochránilo ji.

Zatraceně!

Znovu stiskla spoušť. Gray byl těžší i silnější, ale ona nepotřebovala mít sílu v pěsti a koleni. Měla k dispozici výhodu moderní výzbroje. Kulka ho kopla do břicha. Úder mu vyrazil dech. Žena pomalu zvedala hlaveň výš. Sig Sauer měl zásobník na patnáct nábojů. Kolik ran už vypálila? Určitě jich má dost na to, aby ho rozmlátila na kaši.

S tím musel skoncovat.

Pozvedl hlavu a prudce udeřil čelem ženu do obličeje. Ani ona ale nebyla žádný nováček v zápase tělo na tělo. Otočila hlavu, takže inkasovala úder po straně lebky. I tak Gray získal dost času na to, aby vykopl směrem ke šňůře, jež visela z nedalekého stolu. Vzápětí na zem spadla malá lampička a její zelené skleněné stínítko se roztříštilo.

Stále svíral ženu oběma rukama a překulil ji na lampičku. Nemohl doufat, že by sklo proniklo jejím brněním, ale to ani neměl v úmyslu. Zaslechl, jak pod jejich společnou váhou praskla žárovka.

To bude stačit.

Skrčil nohy pod sebou a vykročil kupředu. Musel to risknout. Vyletěl směrem k vypínači vedle lítacích dveří. Zakašlání pistole doprovodil úder do spodní části zad. Náraz mu zvrátil hlavu dozadu. Narazil do zdi. Když se od ní odrážel, rukou nahmatal vypínač a stiskl jej. Po celé laboratoři se blikavě rozsvítila světla. Špatné vedení.

Padl zpátky k vražedkyni.

Nemohl doufat v to, že svou protivnici zabije elektrickým proudem. I k tomu docházelo jen ve filmech. To ale nebyl jeho záměr. Místo toho doufal, že ať už ten stůl používal kdokoliv, nechal rozsvícenou lampičku.

Podařilo se mu udržet rovnováhu a otočil se.

Dračí dáma seděla na rozbité lampičce s paží napřaženou směrem k němu. V ruce stále držela zbraň. Stiskla spoušť, ale rána šla mimo a roztříštila sklo v lítacích dveřích.

Gray uhnul ke straně, aby se dostal ještě víc mimo dostřel. Žena ho nedokázala pistolí sledovat. Seděla ztuhle, neschopná pohybu.

„Tekuté brnění," promluvil a zopakoval tak její dřívější slova. „Jeho tekutost umožňuje pohyb, ale má to jednu nevýhodu." Došel k ní ze strany a vzal jí pistoli z prstů. „Propylenglykol je alkohol, dobrý vodič elektrického proudu. I malý výboj, jako třeba z rozbité žárovky, proběhne okamžitě celým oblekem. A stejně jako v případě jakéhokoliv útoku oblek hbitě zareaguje."

Kopl ji do holeně. Oblek byl tvrdý jako kámen.

„Ztuhne vám na těle."

Její vlastní oblečení se pro ni stalo vězením.

Rychle ji prohledal, zatímco se žena pokoušela pohnout. S nadlidským úsilím se dokázala pomalu hýbat, ale ne o moc víc než Plechový muž z Čaroděje ze země Oz.

Vzdala to. Tvář jí zbrunátněla námahou. „Nenajdete žádný detonátor. Časovací zařízení je už spuštěné. K výbuchu dojde…" Podívala se na hodinky. „...za dvě minuty. Nikdy se vám nemůže podařit deaktivovat všechny nálože."

Gray si všiml, že čísla na jejích hodinkách klesla pod 02:00.

S tím číslem byl spjati její vlastní život. Zahlédl v jejích očích záblesk strachu - ač vražedkyně, byla zároveň i člověkem, který se bojí své smrtelnosti -, ale zbytek tváře jí ztvrdl, jako kdyby i na něm ztuhlo tekuté brnění.

„Kam jste dala ty ampule?"

Věděl, že mu to, neřekne. Ale sledoval její pohled. Na okamžik se jí zorničky mírně obrátily vzhůru, než se opět zabodly do jeho tváře. Na střechu.

To dávalo smysl. Nepotřeboval další potvrzení. Antrax - Bacillus anthracis - byl citlivý na horko. Jestliže chtěla, aby se choroboplodné zárodky výbuchem rozptýlily po okolí, musela dát ampule někam nahoru, aby je výbuch vyfoukl směrem k nebi. Nemohla riskovat, že horko exploze bakterie zahubí.

Než se stačil pohnout, plivla po něm a trefila ho slinou do hrudi.

Nezdržoval se tím, že by se otíral.

Na to neměl čas.

01:48.

Napřímil se a vyběhl ke dveřím.

„Nemůžete to stihnout!“ vykřikla za ním. Nějak vytušila, že hodlá zneškodnit biologickou bombu, a nechce se spasit útěkem. A z nějakého důvodu ho to naštvalo. Jako kdyby ho znala natolik dobře, že ho dokázala takhle odhadnout.

Proběhl chodbou ke schodišti a vysprintoval dvě patra, která zbývala ke dveřím na střechu. Východ byl modifikován podle standardů OSHA tak, aby tudy bylo možné provést v případě požáru co nejrychlejší evakuaci.

Proběhl dveřmi, přičemž se spustil požární poplach, a ocitl se v tmavém šeru časného svítání. Střecha byla z asfaltového papíru. Pod nohama mu křupal písek. Rozhlédl se kolem sebe. Bylo tu příliš mnoho míst, kde mohly být ampule schovány: větráky, ústí digestoří, satelitní talíře.

Kde jsou?

Docházel mu čas.

5:13
Washington, D.C.

„JE NA STŘEŠE!“ řekl technik a ukázal prstem na monitor ze satelitu NRO.

Painter se naklonil blíže a spatřil, jak do zorného pole vyběhla malá postavička. Co dělá Grayson na střeše? Painter se rozhlédl po bezprostředním okolí. „Nějaké známky pronásledování?“

„Pokud mohu posoudit, tak ne, pane.“

Logan promluvil od telefonu: „Bezpečnost základny udává, že v budově 470 se spustil požární poplach.“

„Musel ho spustit, když vybíhal na střechu,“ poznamenal technik. „Můžete nastavit větší přiblížení?“ zeptal se Painter.

Technik přikývl a klepl na jedno tlačítko. Obraz se zvětšil. Grayson Pierce byl bez helmy a levé ucho měl od krve. Nadále stál u dveří. „Co to dělá?“ zeptal se technik.

„Bezpečnostní služba základny reaguje na poplach,“ hlásil Logan.

Painter zavrtěl hlavou, ale tělem mu projela ledově chladná jistota. „Řekněte bezpečnostní službě, ať se nepřibližuje a ať provede evakuaci okolí té budovy.“

„Pane?“

„Udělejte to.“

5:14
Frederick, Maryland

GRAY SE JEŠTĚ JEDNOU rozhlédl po střeše. Požární siréna nepřestávala houkat. Ignoroval ji a ponořil se do svého nitra. Musel se pokusit přemýšlet jako jeho protivnice.

Shýbl se. V noci pršelo. Předpokládal, že ta žena umístila ampule nedávno, až po tom lijáku. Pozorně se díval na zem a všiml si, kde byl písek, omytý deštěm, trochu porušený. Nebylo to tak těžké, protože věděl, že Dračí dáma musela projít právě těmito dveřmi. Jiná cesta na střechu nevedla.

Sledoval její stopy.

Vedly přes střechu k větracímu otvoru opatřenému krytem. No jistě.

Větrací šachta poslouží jako dokonalý komín, který po implozí dolní části budovy vyfoukne choroboplodné zárodky do vzduchu jako vzduchová puška.

Klekl si a všiml si místa, kde si vražedkyně hrála s krytem větracího otvoru a porušila vrstvu rzi. Neměl čas, aby si ověřoval, jestli tu nejsou nějaké pasti. S heknutím kryt odtrhl.

Bomba byla uložená v potrubí. Kolem ústřední pelety C4, ne větší než bylo třeba k roztříštění obalů, bylo hvězdicovitě připevněno patnáct skleněných ampulek. Zíral na bílý prášek v každé ampuli. Kousl se do spodního rtu, natáhl se a opatrně vyzvedl bombu z ústí větracího otvoru. Odpočítávání na ní pokračovalo.

00:54.

00:53.

00:52.

Grayson se narovnal. Rychle si bombu prohlédl. Byla pojištěná proti odpojení. Neměl čas na to, aby luštil zapojení drátů a elektroniky. Ta bomba za necelou minutu vybuchne. Musel ji dostat z budovy, mimo zónu výbuchu, a pokud možno taky pryč od sebe.

00:41.

Měl jedinou možnost.

Zastrčil bombu do torby přes rameno a odběhl k přední straně budovy. Mířily sem pátrací reflektory, přilákané alarmem. Bezpečnostní služba základny sem nikdy nemůže dojet včas.

Neměl na vybranou.

Musí odsud zmizet… bez ohledu na svůj život.

O několik kroků ustoupil, zhluboka se nadechl a vyběhl sprintem zpátky k okraji střechy. Odrazil se a skočil přes cihlový parapet. Ocitl se nad šestipatrovou propastí.

5:15
Washington, D.C.

„VŠEMOHOUCÍ BOŽE!“ vykřikl Logan, když Grayson skočil ze střechy.

„On se totálně zbláznil,“ dodal technik, který se vymrštil na nohy.

Painter jen přihlížel Grayovu sebevražednému manévru.

„Dělá to, co musí.“

5:15
Frederick, Maryland

GRAY DRŽEL NOHY rovně pod sebou a rozpažil ruce, aby udržoval rovnováhu. Řítil se k zemi. Modlil se, aby ho zákony fyziky, rychlost, trajektorie a vektorová analýza nenechaly na holičkách.

Připravil se na náraz.

O dvě patra níž a několik metrů před ním se mu v ústrety zvedala Černá koule. Ocelová nádrž na milion litrů se třpytila ranní rosou.

Začal se ve vzduchu stáčet, ale snažil se, aby padal nohama napřed.

Pak se čas zrychlil. Nebo zrychlil on sám.

Nohama v kanadách praštil do povrchu koule. Tekuté brnění kolem kotníků ztuhlo a zabránilo tak jejich zlomení. Setrvačnost jím mrštila kupředu, tváří dolů a se stále rozpaženýma rukama. Gray ale nedoskočil až doprostřed střechy koule, jen na svažující se stěnu nejblíže budově 470.

Snažil se zachytit prsty, ale ty mu volně klouzaly.

Začal sjíždět dolů po vlhce kluzké oceli a přitom se mírně naklonil ke straně. Roztáhl nohy a pokoušel se svůj pohyb zpomalit třením. V dalším okamžiku sklouzl ještě víc a dál už jen padal podél kolmé stěny.

Vzhledem k tomu, že měl tvář přitisknutou k oceli, neviděl ochoz, dokud do něj nenarazil. Nejprve levou nohou, pak tělem. Dopadl rukama a koleny na kovové lešení, které bylo

postaveno kolem nejširší části ocelové koule. Zvedl se na nohy, rozklepané napětím a hrůzou posledních okamžiků.

Nemohl uvěřit, že je pořád ještě naživu.

Rozhlédl se po zakřivení koule, zatímco z vaku vytahovat biologickou bombu. Povrch nádrže byl pokryt okénky, kdysi využívanými vědci při sledování biologických experimentů uvnitř. Po všechny ty roky pravidelného používání z ní ještě žádný patogen neunikl.

Gray se modlil, aby to samé platilo i dnešní ráno.

Podíval se na bombu, kterou měl v rukách: 00:18.

Neměl ani čas zaklít. Vyběhl po ochozu a hledal vstupní poklop. Objevil ho o čtvrt koule dál. Ocelové dveře s okénkem. Dorazil k nim, popadl za kliku a zatáhl.

Dveře se neotevřely.

Zamčeno.

5:15
Washington, D.C.

PAINTER SLEDOVAL, jak Grayson tahá za páku na obří kouli. Všiml si horečných pohybů a pochopil naléhavost situace. Painter viděl výbušné zařízení odebrané z větracího potrubí. Znal i předmět Graysonovy mise: vylákat obchodníka s vojensky využitelnými patogeny.

Painter neměl žádné pochyby o tom, jaká smrt se v nitru bomby skrývala.

Antrax.

Grayson zjevně nemohl bombu odpojit, a proto hledal místo, kde by se jí mohl bezpečně zbavit.

Neměl ale štěstí.

Kolik zbývá času?

5:15
Frederick, Maryland

00:18.

Grayson se dal znovu do běhu. Třeba tu budou další dveře. Dupal po ochozu. Měl pocit, jako kdyby běžel v lyžařských botách, protože mu kotníky stále obemykalo ztuhlé tekuté brnění.

Oběhl další čtvrtinu koule.

Před očima se mu objevily další dveře.

„HEJ, VY TAM! STŮJTE!“

Bezpečnostní služba základny.

Hlasité zadunění megafonu málem způsobilo, že poslechl. Málem.

Pokračoval v běhu. Zachytil ho pátrací reflektor.

„STŮJTE, NEBO BUDEME STŘÍLET!“

Neměl čas na vyjednávání.

Do stěny koule narazil ohlušující rachot palby a od ochozu se odrazilo několik kulek. Žádná v jeho blízkosti. Varovné výstřely. Dorazil k druhým dveřím, popadl za kliku, stiskl a zatáhl.

Okamžik se dveře nehýbaly, ale pak se otevřely. Z úst se mu vydralo vzlyknutí úlevou. Hodil bombu do dutého nitra koule, přibouchl dveře a opřel se o ně zády. Pomalu sklouzl do sedu.

„VY TAM! ZŮSTAŇTE, KDE JSTE!“

Gray neměl v úmyslu kamkoliv chodit. Byl spokojený tam, kde právě byl. V zádech

ucítil slabé trhnutí. Koule se rozezněla jako zvon. Bomba vybuchla uvnitř, bezpečně uzavřená.

Ale to byl jen úvod k daleko větším věcem.

Zemí otřásla série dunivých explozí jako zvuk souboje titánských bohů.

Bum... bum... bum...

Jedna po druhé, precizně načasované.

Připravené demoliční nálože budovy 470.

I když Gray seděl na odvrácené straně koule, cítil mírné nasátí vzduchu a vzápětí mohutné zasvištění vzduchové vlny, jak se budova naposledy zhluboka nadechla a vydechla. Zhroucení budovy doprovodila rozšiřující se stěna prachu a sutě. Gray vzhlédl právě včas, aby spatřil mohutný komín kouře a prachu, který vyrostl vzhůru, vysoko na oblohu, kde jej vítr začal srážet do strany.

Ale nešířil s ním žádnou smrt.

Od umírající budovy zazněl poslední výbuch, následovaný rachotem cihel a kamenné laviny. Zachvěla se mu půda pod nohama - a pak zaslechl nový zvuk.

Skřípání kovu.

Dvě podpůrné nohy Černé koule se otřesem při výbuchu ohnuly a praskly, jako kdyby se koule pokoušela pokleknout. Celá stavba se naklonila od budovy směrem do prostoru před ní.

Povolily další nohy.

Jakmile se jednou koule dala do pohybu, nebylo síly, která by ji zastavila.

Obrovská nádrž se začala nezadržitelně kácet směrem k řadě vozů bezpečnostní služby.

A Gray byl přímo pod ní.

Vyskočil na nohy a potácel se po nakloněném ochozu, aby se dostal ze zóny dopadu. Uběhl několik kroků, ale ochoz byl čím dál příkřejší, jak se koule nakláněla víc a víc. Z ochozu se postupně stával žebřík. Gray zabořil prsty do kovové konstrukce a vykopl nohama, aby se zachytil za podpěry na zábradlí. Snažil se vypadnout zpod stínu drtivé tíhy koule.

Učinil ještě jeden, poslední zoufalý pokus: pevně se chytil rukama a zapřel se prsty u nohou.

Černá koule dopadla na trávník nádvoří a zabořila se do jílu, nasáklého vodou po nedávném lijáku. Náraz Graye odtrhl od ochozu a mrštil jím k zemi, na kterou dopadl po zádech. Půda byla měkká a on naštěstí spadl jen z několika metrů.

Zvedl se a opřel se o loket.

Řada vozů bezpečnostní služby se stáhla, když na ně padala kovová nádrž.

Ale nezůstanou stranou dlouho. A on se nesmí nechat chytit.

Gray se postavil se zaúpěním na nohy a vyrazil k závoji kouře ze zhroucené budovy. Teprve teď uslyšel zvuk sirén, které houkaly po celé základně. Za běhu si stáhl impregnovanou kombinézu a identifikační štítek si přendal na civilní šaty, které měl vespod. Spěchal k opačné straně nádvoří, k další budově, u níž nechal schovaný motocykl.

Našel ho nedotčený.

Přehodil nohu přes sedlo a nastartoval. Motor se štěstím naskočil. Sáhl po plynu a zarazil se. Něco bylo omotáno kolem řídítek. Odmotal ten předmět, chvíli se na něj díval a pak ho zastrčil do kapsy.

Sakra…

Přidal plyn a vjel do sousední uličky. Zdálo se, že je trasa prozatím průjezdná. Shrbil se, prudce přidal plyn a vystřelil mezi tmavými budovami. Dojel na Porter Street, kde ostře zabočil doleva, vykláněje levé koleno, aby udržel rovnováhu. Na ulici stálo jen několik aut. Žádné z nich nevypadalo na vůz vojenské policie.

Prokličkoval mezi nimi a vyrazil k venkovštější části základny kolem Nallin Pondu, k rozlehlému parku s mírnými kopci a hájky stromů. Počká, až se trochu uklidní prvotní

povyk, a pak vyklouzne ven. Prozatím byl v bezpečí. Přesto ho ale v kapse stále tížil předmět, který byl ponechán na jeho motorce jako ozdoba. Stříbrný řetízek… s přívěskem ve tvaru draka.

5:15
Washington, D.C.

PAINTER ODSTOUPIL od satelitních obrazovek. Technik zachytil Graysonův únik na motorce poté, co se Gray vynořil z oblaku kouře a prachu. Logan byl stále na telefonu a předával informace sérií tajných kanálů. Problémy na základně budou připsány špatné komunikaci, chybnému zapojení náloží a stárnoucí munici.

O Sigmě Force se nikdo nezmíní jediným slůvkem.

Satelitní technik si přidržovat rukou sluchátka. „Pane, mám pro vás telefonní hovor od ředitele DARPY.“

„Přepojte mi to sem.“ Painter zvedl jiné sluchátko. Poslouchal přesměrování kódované linky.

Technik na něj kývl a mrtvá linka se probudila k životu. I když nikdo nepromluvil, Painter téměř vnímal svého učitele a velitele. „Pane řediteli?“ řekl v očekávání, že po něm nadřízený bude chtít informace o právě proběhnuvší misi.

Mýlil se.

V hlase druhého muže slyšel napětí. „Paintere, právě jsem dostal zprávu z Německa. Podivná úmrtí v jedné katedrále. Do soumraku tam potřebujeme mít svůj tým.“

„Tak brzy?“

„Podrobnosti dorazí během čtvrt hodiny, ale budeme potřebovat, aby v čele týmu stál váš nejlepší agent.“

Painter se podíval na satelitní monitor. Sledoval, jak se motocykl pohybuje mezi kopci a občas probleskuje mezi řídkými korunami stromů. „O jednom bych věděl. Ale smím se zeptat, proč je to tak naléhavé?“

„Dnes brzy ráno přišel telefonát, který žádal, aby tu záležitost v Německu vyšetřovala Sigma. Byla povolána přímo vaše organizace.“

„Povolána? Kým?“

Když byl dr. McKnight takhle rozklepaný, musel to být někdo postavený tak vysoko jako prezident. Ale Painter se mýlil i v tomto odhadu.

Ředitel to objasnil: „Vatikánem.“

2.

VĚČNÉ MĚSTO

24. červenec, poledne
Řím, Itálie

TAK MNOHO práce před obědem.

Poručice Rachel Veronová sestoupila po úzkých schodech, které vedly hluboko pod baziliku San Clemente. Vykopávky pod kostelem probíhaly už dva měsíce pod dohledem malé skupinky archeologů z Neapolské univerzity.

„*Lasciate ogni speranza*... zamumlala Rachel.

Její průvodkyně, profesorka Lena Giovannová, ředitelka celého projektu, se po ní ohlédla. Byla to vysoká žena ve věku kolem pětapadesáti let, i když díky tomu, jak se neustále hrbila, vypadala starší a menší. Unaveně se na Rachel usmála. „Takže znáte Dante Alighieriho, a dokonce v latinském originále. *Lasciate ogni speranza, voi ch´entrate! Vzdejte se veškeré naděje, vy, kteří vstupujete.*“

Rachel pocítila zahanbené bodnutí. Podle Danteho byla tato slova napsaná na branách Pekla. Nechtěla, aby její poznámka byla slyšet, ale zdejší akustika nezanechávala žádné soukromí. „Nemyslela jsem to urážlivě, profesorko.“

Odpovědí jí byl tlumený smích. „Já to tak ani nebrala, poručice. Jen mě překvapilo, že u policie pracují lidé, kteří umějí plynně latinsky. I když pracujete v Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale.“

Rachel takové mylné představy chápala. Bylo obvyklé házet všechny jednotky karabiniérů do jednoho pytle. Většina civilistů viděla muže a ženy v uniformě jen při patrolování po ulicích, ozbrojené puškami. Ale Rachel nenastoupila k policii jako voják, nýbrž jako držitelka doktorátu z psychologie a dějin umění. Do policejního sboru se dostala hned po univerzitě a strávila další dva roky na důstojnické škole, kde studovala mezinárodní právo. Osobně si ji vybral generál Rende, který vedl zvláštní jednotku zabývající se vyšetřováním krádeží uměleckých děla starožitností, Tutela Patrimonio Culturale.

Rachel došla na spodní část schodiště a vstoupila do tůně plesnivé vody. Bouře v minulých dnech zaplavily podzemí. Mrzutě se podívala k zemi. Aspoň že tu bylo vody jen po kotníky.

Měla na sobě pár vypůjčených holínek, které patřily nějakému muži a jí byly velké. V levé ruce nesla svoje nové lodičky od Ferragama, které dostala k narozeninám od matky. Netroufala si je nechat na schodech. Vždycky se najde nějaký zloděj. Kdyby je ztratila nebo ušpinila, musela by pak bůhvíjak dlouho poslouchat matčiny výčitky.

Profesorka Giovannová byla naproti tomu oblečená do pracovní kombinézy, která byla pro prohlídky zatopených památek daleko vhodnější než Racheliny tmavomodré kalhoty a hedvábná květovaná blůza. Když se ale před čtvrt hodinou rozezněl Rachelin pager, měla zrovna namířeno na oběd se svou matkou a sestrou. Neměla čas na to, aby se vrátila do svého bytu a převlékla se do uniformy. Ne, pokud měla mít nějakou naději, že ten oběd přece jen stihne.

Přišla rovnou sem, kde na ni čekali dva místní karabiniéři. Rachel je nechala nahoře v bazilice, zatímco sama se vydala provést první ohledání místa krádeže.

V určitém ohledu byla za to zdržení vděčná. Už příliš dlouho odkládala to, že musí matce oznámit rozchod s Ginem. Její bývalý přítel se vlastně odstěhoval už více než před měsícem. Rachel si dokázala živě představit chápavé zklamání v matčiných očích, doprovázené obvyklými zvuky, které znamenaly *Já ti to říkala*, aniž bylo nutné tato slova vyslovovat nahlas. A její starší sestra, tři roky vdaná, bude významně otáčet svým diamantovým svatebním

prstenem a moudře pokyvovat hlavou.

Ani jedna z nich neměla radost z toho, jaké zaměstnání si Rachel zvolila.

„Jak si chceš udržet manžela, holka bláznivá?“ zanotovala její matka a zvedla ruce k nebi. „Ostříhala sis svoje krásné vlasy nakrátko. Spíš se zbraní. To žádný chlap nevydrží.“

Následkem toho bylo, že Rachel jen málokdy vyjížděla z Říma navštívit svou rodinu na venkově v Castel Gandolfo, když se tu usadila po druhé světové válce ve stínu papežova letního sídla. Rozuměla jí jen babička. Spojovala je láska ke starožitnostem a střelným zbraním. Když Rachel vyrůstala, dychtivě poslouchala babiččino vyprávění z války: hrůzné příběhy lemované šibeničním humorem. Její nonna měla na nočním stolku neustále naolejovanou a nablýskanou nacistickou pistoli Luger P-08, kterou při útěku rodiny ukradla pohraniční stráži. Babička rozhodně netrávila čas štrikováním.

„Je to hned před námi,“ řekla profesorka. Se šplouchánímvyrazila k zářícímu dveřnímu otvoru. „Naleziště hlídají mí studenti.“

Rachel následovala svou průvodkyni, došla k nízkým dveřím a sehnula se do nich. Opět se narovnala. Ocitli se v místnosti, která připomínala jeskyni. Byla osvětlena karbidovými lucernami a baterkami, nad hlavou se jim tyčila obloukovitá klenba stropu, vytvořená z otesaných kusů sopečného tufu, ohozeného nahrubo omítkou. Umělá jeskyně. Jednoznačně římský chrám.

Když se Rachel brodila hlouběji do místnosti, až příliš silně vnímala váhu baziliky nad hlavou. Byla zasvěcena ve dvanáctém století svatému Klementovi a postavena nad starším kostelem ze čtvrtého století. I tento starověký kostel ale skrýval ještě hlubší tajemství: zbytky nádvoří římských budov z prvního století včetně tohoto pohanského chrámu. Takové přestavování nebylo nijak výjimečné, jedno náboženství pohřbívalo druhé a ve vrstvách nad sebou tak zůstaly zapsány římské dějiny.

Rachel cítila, jak jí tělem projela známá vlna vzrušení. Vnímala stáří okolních kamenů právě tak jako jejich váhu. I když jedno století pohřbívalo jiné, bylo pořád tady. Nejranější historie lidstva, uchovaná v kameni a v tichu. Zde byla stejně bohatá katedrála jako ta na povrchu.

„To jsou mí dva studenti z univerzity,“ řekla profesorka. „Tia a Roberto.“

Rachel se v šeru podívala naznačeným směrem a spatřila sehnuté tmavovlasé postavy mladíka a dívky oblečené do podobných zašpiněných kombinéz. Očišťovali kousky rozbité keramiky, ale nyní se postavili, aby je pozdravili. Rachel - stále s botami v levičce - si s nimi potřásla rukou. I když chodili na univerzitu, ani jeden z nich nevypadal víc než na patnáct. Ale to mohlo být tím, že Rachel právě oslavila třicetiny a připadalo jí, že celý svět kromě ní mládne.

„Tady to je,“ ozvala se profesorka a odvedla Rachel k výklenku na protější stěně. „Zloději sem museli vniknout během noční bouřky.“

Profesorka Giovannová namířila baterku na mramorovou postavu v nice. Byla asi metr vysoká - lépe řečeno, byla by asi metr vysoká, kdyby jí nechyběla hlava. Zbýval jen trup, nohy a odstávající kamenný falus. Římský bůh plodností.

Profesorka potřásla hlavou. „Je to tragédie. To byla jediná nepoškozená socha, kterou jsme tu našli.“

Rachel chápala její zklamání. Natáhla ruku a přejeli soše prsty po pahýlu krku. Ucítila známý drsný okraj. „Pilka na kov,“ zahučela.

To byl nástroj moderních vykrádačů hrobek, který lze lehce ukryt i ovládat. S tímto jednoduchým nástrojem zloději kradla, ničila a poškozovali umělecká díla po celém Římě. Vlastní krádež zabrala jen několik okamžiků, často k ní došlo dokonce za bílého dne během chvilky, kdy se hlídač zrovna otočil zády. A odměny byly takové, že se podobné riskování vyplácelo. Obchod s ukradenými artefakty se ukázal být vskutku lukrativním byznysem, který

předčily jen drogy, praní špinavých peněz a obchod se zbraněmi. Proto také byl ustaven v roce 1992 policejní oddíl pro ochranu kulturního dědictví, Comando Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale, který se ve spolupráci s Interpolem pokoušel učinit krádežím přítrž.

Rachel se sklonila před sochou a v žaludku cítila známý plamen. Římská historie byla po kouskách vymazávána. Byl to zločin proti samotnému času.

„*Ars longa, vita brevis,*“ zašeptala citát z Hippokrata. Jeden z jejích nejoblíbenějších. *Život je krátký, umění věčné.*

„Vskutku,“ řekla profesorka hlasem plným bolesti. „Byl to úžasný nález. Tak krásná práce, nádherné detaily, dílo skutečného mistra. Takhle brutálně ji zohyzdit…“

„Proč ti parchanti neukradli celou sochu?“ zeptala se Tia. „Aspoň by zůstala neporušená.“

Rachel poklepala jednou botou na ztopořené mužství sochy. „I když má příhodné držadlo, je ten artefakt moc velký. Zloděj už musel mít nějakého mezinárodního překupníka. Samotnou hlavu je možné daleko snadněji propašovat přes hranice.“

„Je nějaká naděje, že ji získáme zpátky?“ zeptala se profesorka Giovannová.

Rachel jí nechtěla dávat žádné plané sliby. Ze šesti tisíc předmětů ukradených během minulého roku se jich podařilo najít jen nepatrné procento. „Budu potřebovat fotografie neporušené sochy, které pošlu Interpolu, pokud možno s detailními záběry hlavy.“

„Máme digitální databázi,“ řekla profesorka Giovannová. „Můžu vám ty snímky poslat e-mailem.“

Rachel přikývla a nespouštěla zrak z bezhlavé postavy. „Nebo by nám tady Roberto mohl rovnou říct, co s tou hlavou udělal.“ Profesorčiny oči se stočily k mladíkovi.

Roberto o krok ustoupil. „Co-cože?“ Očima přejel místnost, než se opět zadíval na svou učitelku. ‚Profesorko... opravdu, já o tom nic nevím. To je šílené.“

Rachel se stále dívala na bezhlavou sochu - a na stopu, která jí doslova bila do očí. Zvažovala, jestli měla svůj gambit rozehrát tady nebo až na stanici. Jenže to by znamenalo výslechy všech, sepisování protokolů a horu papírování. Zavřela oči a vzpomněla si na oběd, na němž už měla dávno být. Kromě toho, má-li mít nějakou naději, že tu chybějící hlavu získá zpátky, musí jednat co nejrychleji.

Otevřela oči a promluvila směrem k soše. „Věděli jste, že šedesát čtyři procenta archeologických krádeží mají na svědomí pracovníci na daných nalezištích?“ Obrátila se k trojici.

Profesorka Giovannová se zamračila. „Přece si doopravdy nemyslíte, že by Roberto...“

„Kdy jste tu sochu objevili?“ zeptala se Rachel.

„Před dvěma dny. Ale ten nález jsem poslala na webovou stránku univerzity, takže o něm vědělo hodně lidí.“

„Ale kolik lidí vědělo, že naleziště bude ponecháno během noční bouřky bez ochrany?“ Rachel se cele soustředila na jednu osobu. „Roberto, nechceš k tomu něco říct?“

Jeho tvář vypadala jako ztuhlá maska pochybnosti. „Já… ne… nemám s tím nic společného.“

Rachel vytáhla zpoza opasku vysílačku. „Tak to ti nebude vadit, když ti prohledáme pokoj. Třeba tam najdeme pilku na železo, která bude mít v zubech dost mramorového prachu, odpovídajícího tady té soše.“

V očích se mu objevil divoký pohled, který tak dobře znala. „Já… já…“

„Minimální trest je pět let ve vězení,“ zatlačila na něj. „*Obbligatorio.*“

Viditelně zbledl.

„Tedy, pokud nebudeš spolupracovat. Pokud ano, mohl by ti být trest zmírněn.“

Zavrtěl hlavou, ale nebylo jasné, co vlastně popírá.

„Měl jsi možnost.“ Zvedla vysílačku ke rtům. V malé podzemní místnosti se hlasitě ozvalo zapraskání statické elektřiny, když stiskla tlačítko.

„Ne!“ Roberto zvedl ruku a zarazil ji, přesně jak očekávala. Sklopil oči k zemi.

Ticho se protahovalo. Rachel nic neříkala a čekala, až se tlak ještě zvýší. Roberto nakonec tiše vzlykl. „Já… měl jsem dluhy… z hazardních her. Neměl jsem na výběr.“

„*Dio mio*,“ vydechla profesorka a zvedla si ruku k čelu. „Ach, Roberto, jak jsi mohl?“

Student neměl co odpovědět.

Rachel věděla, jakému tlaku byl chlapec vystaven. Nejednalo se o nic neobvyklého. Byl jen drobným kolečkem v daleko větší organizaci, tak rozšířené a pevně zakotvené, že se ji nikdy nepodaří úplně vymýtit. Rachel mohla přinejlepším jen doufat v to, že se jí podaří tu a tam vytrhnout nějaký výhonek.

Zvedla vysílačku ke rtům. „Karabiniére Gerarde, jdu nahoru s někým, kdo má další informace.“

„- *capitó, Tenente* -“

Vypnula vysílačku. Roberto stál s rukama před obličejem. Jeho kariéra byla zničená.

„Jak jste to věděla?“ zeptala se profesorka.

Rachel se neobtěžovala vysvětlováním, že není nijak neobvyklé, když si členové organizovaných zločineckých band vynutí přesvědčováním nebo vyhrožováním spolupráci pracovníků na vlastním nalezišti. Takové podplácení bylo pohříchu běžné a zachytávalo do svých sítí naivní a nic netušící oběti.

Odvrátila se od Roberta. Často bylo jen třeba zjistit, kdo z výzkumného týmu je nejslabším článkem. V případě toho mladíka provedla odhad na základě zkušeností a pak se snažila tlakem zjistit, jestli se nemýlila. Brzkým rozehráním partie riskovala. Co kdyby pachatelkou byla Tia? Zatímco by Rachel pokračovala v pronásledování nepravé stopy, Tia mohla překupníka varovat. Nebo co kdyby to byla profesorka Giovannová, která si takhle bokem přivydělává k nevelkému univerzitnímu platu? Existovalo tolik možností, ale Rachel se naučila, že pro získání odměny je třeba něco riskovat.

Profesorka Giovannová na ni stále zírala a v očích měla vepsánu pořád stejnou otázku. Jak věděla, že má obvinit Roberta?

Rachel se podívala na ztopořený úd sochy. Bylo to díky jedinému vodítku - ale zato na první pohled patrnému. „Na černém trhu se neprodávají dobře jenom hlavy. Existuje obrovská poptávka po starověkém umění erotické povahy. Ta dokonce čtyřikrát převyšuje prodej konzervativnějších předmětů. Předpokládám, že ani jedna z vás by neměla žádný problém s odříznutím nápadného falu, ale mužům se do toho z nějakého důvodu obvykle nechce. Berou si to moc osobně.“

Rachel potřásla hlavou a vydala se ke schodům nahoru do baziliky. „Dokonce ani nechtějí nechat kastrovat svoje psy.“

13:34

I TAK MĚLA PŘÍLIŠ velké zpoždění...

Rachel se podívala na hodinky a spěchala přes kamenné náměstí před bazilikou San Clemente. Zakopla na uvolněné kostce a několik kroků popoběhla, ale podařilo se jí udržet rovnováhu. Ohlédla se za kostkou, jako kdyby to byla její vina, a pak se podívala na boty.

Merda!

Vnější okraj lodičky hyzdil široký škrábanec.

Obrátila oči v sloup a zapřemítala, kterého svatého asi urazila. Teď už se určitě museli stavět do fronty.

Pokračovala přes náměstí a vyhnula se skupině cyklistů, kteří kolem ní kroužili jako hejno vyděšených holubů. Kráčela o něco opatrněji a připomněla si moudrá slova císaře Augusta.

Festina lente. Pospíchej pomalu.

Jenže císař Augustus neměl matku, která by dokázala sepsout celou setninu vojáků na jednu hromadu.

Konečně dorazila k mini cooperu zaparkovanému na kraji náměstí. Polední slunce se odráželo od stříbrné karoserie s oslepující intenzitou. Poprvé za celý den se usmála. To auto bylo také narozeninovým dárkem. Dárkem, který dala sama sobě. Třicet je člověku jenom jednou. Byl to, pravda, poněkud extravagantní dárek, zejména díky koženému polstrování a tomu, že si vybrala kabriolet.

Ale byla to radost jejího života.

To také mohl být jeden z důvodů, proč ji Gino před měsícem opustil. To auto ji vzrušovalo podstatně víc než muž, se kterým sdílela lože. Šlo o dobrý obchod. Ten vůz byl přístupnější jejím citům.

A navíc… byl to přece jen kabriolet. Rachel byla ženou, která dokáže ocenit přizpůsobivost - a když ji nemohla očekávat od svého muže, pořídila si za tím účelem auto.

I když dnes bylo moc velké vedro na to, aby jela nahoře bez. Škoda.

Odemkla dveře, ale ještě než stačila nasednout, rozezněl se jí za opaskem mobilní telefon.

Co zase?

Pravděpodobně to byl karabiniér Gerard, do jehož péče právě svěřila Roberta. Student bude zanedlouho vyslechnut na stanici Parioli. Přimhouřila oči a podívala se na číslo volajícího. Poznala mezinárodní telefonní předčíslí - 39-06 - ale samo číslo nikoliv.

Proč by jí měl volat někdo z Vatikánu?

Rachel si přiložila mobil k uchu. „Zde poručice Veronová.“

Odpověděl jí známý hlas. „Tak copak dneska dělá moje oblíbená neteř… kromě toho, že zlobí svou matku?“

„Strýčku Vigore?“ Usmála se. Její strýc, známější jako monsignor Vigor Verona, řídil Papežský ústav křesťanské archeologie. Ale nevolal jí ze své univerzitní kanceláře.

„Telefonoval jsem tvé matce, protože jsem si myslel, že jsi s ní. Ale zdá se, že policisté pracují dvacet čtyři hodiny denně, což je skutečnost, kterou tvá drahá matka příliš nedoceňuje.“

„Právě jsem na cestě do restaurace.“

„Nebo bys byla… nebýt mého telefonátu.“

Rachel se opřela rukou o vůz. „Strýčku Vigore, co tím chceš…“

„Už jsem tě u tvé matky a sestry omluvil. Setkají se s tebou na časné večeři. V Il Matricianu. Samozřejmě budeš platit, vzhledem k tomu, jaké nesnáze jim působíš.“

Nebylo pochyb o tom, že Rachel zaplatí - a nejen penězi. „Oč jde, Strýčku?“

„Potřebuji, abys za mnou přijela do Vatikánu. Okamžitě. V bráně sv. Anny na tebe čeká propustka.“

Znovu se podívala na hodinky. Bude muset projet přes polovinu Říma. „Mám se na stanici setkat s generálem Rendem, abych pokračovala ve svém vyšetřování.“

„S tvým velitelem jsem už taky mluvil. Souhlasí s tvou zdejší exkurzí. Vlastně jsem tě uvolnil na celý týden.“

„Na týden?“

„Nebo ještě víc. Vysvětlím ti to, až sem dorazíš.“

Dal jí pokyny, kde se s ní chce setkat. Svraštila obočí, ale než se mohla na cokoliv zeptat, strýc se s ní rozloučil.

„Ciao, moje bambina.“

Zavrtěla hlavou a nastoupila do auta.

Týden nebo ještě víc?

Vypadalo to, že když hovoří Vatikán, naslouchá i armáda. Na druhou stranu byl ale generál Rende rodinný přítel po celé dvě generace. Byli si se strýcem Vigorem tak blízcí jako

bratři. Nebyla úplná náhoda, že Rachel upoutala generálovu pozornost a že ji po vystudování Římské univerzity zaměstnal. Strýc na ni dohlížel od smrti jejího otce při autobusovém neštěstí před patnácti lety.

Pod jeho dohledem strávila mnoho letních prázdnin prohlídkou římských muzeí, kdy bydlela s jeptiškami ze Saint Brigidy, nedaleko od Gregoriánské univerzity, známější pod zkratkou il Greg, kde kdysi studoval strýc Vigor a kde stále přednášel. A i když by strýc možná dával přednost tomu, aby vstoupila do kláštera a kráčela v jeho šlépějích, bylo mu jasné, že je na tak pobožnou dráhu příliš uličnická, a dodával jí odvahu, aby se věnovala své vášni. Během těch dlouhých letních měsíců do ní vložil ještě jeden dar: úctu a lásku k historii a umění, které uchovávalo v mramoru a žule, oleji a plátně, i skle a bronzu ta největší díla tvořivého lidského ducha.

A zdálo se, že po ní teď strýc chce ještě něco dalšího.

Rachel si nasadila sluneční modře tónované brýle Revo, vyjela na Via Labicano a zamířila k impozantnímu Koloseu. Kolem této dominanty města se tvořila zácpa, ale Rachel prokličkovala úzkými zadními uličkami, lemovanými nakřivo zaparkovanými automobily. Točila volantem a řadila s dovedností ostříleného závodníka Grand Prix. Zpomalila, když se přiblížila k vjezdu na křižovatku, kde se pět ulic sbíhalo do jediného šíleného kruhu. Návštěvníci považovali římské řidiče za netrpělivé, špatně naložené a neobratné. Rachel si o nich myslela, že se příliš loudají.

Zařadila se mezi příliš naložený nákladní vůz a hranatý vůz údržby silnic Mercedes G500. Její Mini Cooper vypadal jako vrabec mezi dvěma slony. Projela miniaturním prostorem před mercedesem a vysloužila si zatroubení houkačky, ale to už byla pryč. Vzápětí sjela z kruhového objezdu na hlavní tepnu, která vedla k Tibeře.

Svištěla po ulici a neustále sledovala provoz všude kolem. Bezpečný pohyb Římem nevyžadoval ani tak opatrnost jako především strategické plánování. A díky tomu si Rachel všimla, že ji někdo sleduje.

Černý sedan BMW se zařadil na své místo pět aut za ní.

Kdo ji sleduje - a proč?

14:05

O PATNÁCT MINUT později Rachel zabočila k vjezdu do podzemního parkoviště hned u zdí Vatikánu. Když po něm sjížděla, ohlédla se na ulici za sebou. Černé BMW zmizelo krátce poté, co přejela Tiberu. Nikde po něm nebylo ani památky.

„Díky," promluvila do svého mobilu. „Jo, auto je pryč."

„Jste si jistá?"

To byl důstojník, který měl službu na její stanici. Zavolala jim, že je sledována, a neustále byla na telefonu.

„Vypadá to tak."

„Chcete, abychom vyslali hlídku?"

„Není třeba. Na náměstí hlídkují karabiniéři. Tam už budu v bezpečí. Ciao."

Nijak ji nezahanbovalo, že volala kvůli falešnému poplachu. Nikdo se jí za to nebude posmívat. Policie u svých zaměstnanců určitou míru paranoie podporovala.

Našla volné místo k zaparkování, vystoupila a zamkla vůz. Stále ale držela v ruce mobil, i když by dávala přednost své 9mm pistoli.

Vyšla z parkoviště a zamířila ke Svatopetrskému náměstí. Ačkoliv se blížila k jednomu z mistrovských děl světové architektury, neustále se ohlížela po okolních ulicích a uličkách.

Po BMW pořád nikde ani stopa.

Zřejmě to byli jen turisté, kteří si prohlíželi hlavní atrakce města z pohodlí klimatizova-

ného vozu, místo aby je obcházeli v žáru poledního slunce pěšky. Léto bylo vždy vrcholem turistické sezóny a všichni návštěvníci nakonec zamířili k Vatikánu. To byl s nejvyšší pravděpodobností ten důvod, proč si myslela, že je sledována. Neříkalo se snad, že všechny cesty vedou do Říma?

Nebo v tomto případě alespoň veškerá doprava.

Upokojeně uložila mobil do kapsy a vydala se přes celé náměstí. Jako obvykle se rozhlížela. Na opačném konci travertinového náměstí se tyčila bazilika svatého Petra, postavená nad hrobkou umučeného světce. Její dóm, navržený Michelangelem, tvořil nejvyšší bod v Římě. Po obou stranách odstupovala ve dvou širokých obloucích Berniniho dvojitá kolonáda, ohraničující náměstí ve tvaru klíčové dírky. Podle Berniniho měla kolonáda představovat paže svatého Petra, natahující se, aby objaly všechny věřící. Z těchto paží shlíželo na podívanou pod sebou sto čtyřicet kamenných světců.

A bylo se tu vskutku na co dívat.

To, co kdysi bývalo Neronovým cirkusem, zůstalo cirkusem nadále.

Všude kolem zněly hlasy ve francouzštině, arabštině, polštině, hebrejštině, holandštině i čínštině. Skupinky turistů se shlukovaly do ostrůvků kolem průvodců, výletníci se nechávali fotografovat s pažemi kolem ramen a umělohmotnými úsměvy na tvářích, na slunci stálo několik zbožných lidí s otevřenými biblemi v rukou a s hlavami sklopenými v modlitbě. Na kamenech klečela skupinka korejských prosebníků oblečených do žlutých šatů. Po celém náměstí chodili mezi davem prodavači papežských mincí, navoněných růženců a požehnaných krucifixů.

Rachel vděčně dorazila na opačný konec náměstí a přistoupila k jednomu z pěti vchodů do hlavního komplexu. Brána svaté Anny, nejbližší vchod k jejímu cíli.

Přikročila k jednomu z členů Švýcarské gardy. Jak vyžadovala tradice u této brány, byl oblečen do tmavomodré uniformy s bílým límcem a na hlavě měl černý baret. Řekla mu své jméno a on zkontroloval její průkaz. Přitom si prohlédl od hlavy k patě její štíhlou postavu, jako kdyby nemohl uvěřit, že jde o poručici karabiniérů. Jakmile se přesvědčil, že je to opravdu ona, zběžně ji nasměroval na stranu k jednomu muži z Vigilanza, Vatikánské policie, který jí předal zalaminovaný pas.

„Mějte jej neustále u sebe," upozornil ji policista.

Rachel, vyzbrojená pasem, se vydala za řadou návštěvníků, kteří procházeli bránou na Via del Pellegrino.

Do větší části tohoto městského státu byl zakázaný vstup. Veřejnost mohla jen do baziliky svatého Petra, Vatikánských muzeí a zahrad. Zbytek sta akrů byl zapovězen, pokud člověk neměl speciální povolení.

Jeden oddíl Vatikánu byl ale zakázaným územím pro všechny s výjimkou několika málo lidí.

Apoštolský palác, domov papeže.

Její cíl.

Rachel prošla mezi kasárnami Švýcarské gardy ze žlutých cihel a šedými útesy kostela svaté Anny. Zde nebylo ani trochu majestátností tohoto nejsvětějšího ze všech svatých států, jen přecpaný chodník a nepohyblivá šňůra aut - kolaps v nitru Vatikánu. Pokračovala kolem papežovy tiskárny a pošty a vydala se ke vchodu do Apoštolského paláce.

Jak se k němu blížila, prohlížela si jeho šedé cihly. Vypadal spíš jako utilitární vládní budova než sídlo Svatého stolce. Ale vnější podoba byla klamná. Dokonce i střecha: zdála se být jednotvárná, plochá a dokonale nezajímavá. Rachel ale věděla, že na Apoštolském paláci se skrývá zahrada s fontánami, cestičkami lemovanými laťkovými mřížemi na keře a úhledné upravenými křovinami. To vše bylo maskováno falešnou střechou, jež chránila Jeho Svatost

před pohledy zvědavců zezdola i před hledáčky případných vrahů ve městě.

Pro ni tento palác zosobňoval celý Vatikán: záhadný, tajemný, možná dokonce i mírně paranoidní, ale v jeho srdci se ukrývalo nádherné a zbožné místo.

To samé by se snad dalo říct i o ní. I když nebyla vyloženě praktikující katoličkou - na mše chodila jen o svátcích -, pořád v sobě měla jádro pravé víry.

Jakmile došla k bezpečnostní stanici před palácem, ukázala ještě třikrát svůj pas příslušníkům ze Švýcarské gardy. Přitom maně přemítala nad tím, jestli se nejedná o nějakou připomínku toho, jak Petr třikrát zapřel Krista, než zakokrhal kohout.

Konečně směla vstoupit do vlastního paláce. Čekal na ni průvodce, americký student semináře jménem Jacob. Byl to šlachovitý muž kolem pětadvacítky s již prořídlými světlými vlasy, oblečený do černých lněných kalhot a bílé košile, upnuté až ke krku.

„Prosím, následujte mě, mám pokyny, abych vás dovedl k monsignoru Veronovi.“ Komicky zamrkal nad pasem návštěvnice a překvapeně vykoktal: „Poručice Veronová? Jste… jste monsignorova příbuzná?“

„Je to můj strýc.“

Jacob rychle přikývl a vzpamatoval se. „Omlouvám se. Bylo mi jen řečeno, že mám počkat na nějakého důstojníka karabiniérů.“ Pokynul jí, aby ho následovala. „Jsem student a spolupracovník monsignore Verony na Gregu.“

Rachel přikývla. Většina studentů strýce zbožňovala. Byl hluboce oddaný církvi, ale i tak si uchovával vědecký přehled a postoj k životu. Na dveřích do své univerzitní pracovny měl dokonce umístěnou cedulku se stejným nápisem, jaký kdysi zdobil dveře samotného Platona: *Nechť nevstupuje nikdo bez znalosti geometrie.*

Rachel prošla za svým průvodcem vchodem do paláce. Velice brzy se ztratila. Byla tu zatím jen jednou, když jejího strýce povýšili na šéfa Papežského ústavu křesťanské archeologie. Tenkrát se účastnila i soukromé audience u papeže. Ale tohle místo bylo gigantické, s patnácti sty místnostmi, tisícem schodišť a dvaceti nádvořími. Nyní nemířili nahoru k papežově rezidenci, ale naopak scházeli někam dolů.

Nechápala, proč ji strýc požádal, aby se s ním setkala právě tady a ne v jeho univerzitní kanceláři. Došlo k nějaké krádeži? Pokud ano, proč jí to neřekl po telefonu? Na druhou stranu si ale byla vědoma striktního vatikánského kódu mlčení. Ten byl zapsán do kanonického práva. Svatý stolec uměl zachovat tajemství.

Konečně dorazili k malým, nepopsaným dveřím.

Jacob jí je otevřel.

Rachel jimi vstoupila do podivné místnosti, jako vystřižené z Kafkových románů. Místnost, zalitá sterilním světlem, byla dlouhá a úzká, ale měla vysoký strop. Podél stěn se od podlahy ke stropu tyčily kartotéční skříně z šedivé oceli. O jednu zeď byl opřený vysoký knihovnický žebřík, který byl nutný k dosažení horních zásuvek. I když Rachel neviděla nikde ani smítko, celý prostor byl cítit prachem a stářím.

„Rachel!“ zavolal na ni strýc zpoza rohu. Stál s jedním knězem u stolu v rohu. Mávl na ni, aby se k nim připojila. „Dorazila jsi v dobrém čase, drahoušku. Ale co se divím, vždyť už jsem s tebou jel. Kolik mrtvých?“

Usmála se na něj a přešla ke stolu. Všimla si, že strýc na sobě nemá obvyklé džíny, tričko a vestu, ale daleko formálnější oblečení: černou sutanu s purpurovým lemováním a knoflíky. Dokonce si nageloval kadeře prošedivělých vlasů a zastřihl kozí bradku.

„Tohle je otec Torres,“ představil strýc svého společníka. „Oficiální strážce kostí.“

Starší muž se postavil. Byl malý a podsaditý, celý v černém a s kolárkem. Po tváři mu přeletěl náznak úsměvu. „Dávám přednost titulu ‚správce reliquiae´.“

Rachel si prohlížela stěnu kartotéčních skříní. Slyšela o tomto místě, o vatikánském depozitáři relikvií, ale ještě nikdy zde nebyla. Potlačila zachvění odporu. Ve všech těch policích a zásuvkách byly uloženy pečlivě zkatalogizované části těl světců a mučedníků: kosti z prstů,

pramínky vlasů, nádobky s popelem, útržky oblečení, mumifikované kousky kůže, odstřižky nehtů, krev. Jen málo lidí ví o tom, že podle kanonického zákona naprosto každý katolický oltář musí obsahovat posvátnou relikvii. A vzhledem k pravidelnému budování nových kostelů a kaplí po celém světě bylo zaměstnáním tohoto kněze balit a expresně rozesílat kousky kostí nebo jiné pozemské ostatky různých světců.

Rachel nikdy nechápala posedlost církve ostatky. Jednoduše jí to nahánělo hrůzu. Ale Řím byl jimi naplněn k prasknutí. Nacházely se zde ty nejhonosnější a nejvzácnější ze všech: noha Máří Magdalény, hlasivky svatého Antonína, jazyk svatého Jana Nepomuckého, žlučové kameny svaté Kláry. Nahoře v bazilice svatého Petra dokonce leželo celé tělo papeže, svatého Pia X., zalité v bronzu. Nejznepokojivější relikvií uchovávanou ve svatyni v Kalkatě ale byla údajná předkožka Ježíše Krista.

Podařilo se jí promluvit. „Bylo… bylo tu něco ukradeno?“

Strýc pokynul svému studentovi. „Jacobe, možná bys nám mohl donést nějaká kapučína.“

„Jistě, monsignore.“

Strýc Vigor počkal, dokud Jacob neodešel a nezavřel za sebou dveře. Pak se zadíval na Rachel. „Slyšela jsi o tom masakru v Kolíně nad Rýnem?“

Tato otázka zastihla Rachel nepřipravenou. Ačkoliv byla celý den v poklusu a neměla příležitost podívat se na zprávy, nemohla se vyhnout tomu, aby něco nezaslechla o půlnočních vraždách v Německu. Podrobností ovšem mnoho neznala.

„Jenom to, co říkali v rádiu,“ odpověděla.

Přikývl. „Papežská kurie dostává informace ještě předtím, než jsou vysílány. Bylo zabito čtyřiaosmdesát lidí včetně kolínského arcibiskupa. Před veřejností se ale zatím tají především to, jakým způsobem ti lidé zemřeli.“

„Jak to myslíš?“

„Pár jich bylo zastřeleno, ale velká většina byla zřejmě popravena elektrickým proudem.“

„Elektrickým proudem?“

„Alespoň podle předběžného rozboru. Na výsledky pitev teprve čekáme. Z některých těl se ještě kouřilo, když na místo činu dorazily příslušné úřady.“

„Můj Bože. Jak…?“

„Odpověď bude možná muset počkat. Celá katedrála se hemží vyšetřovateli všech možných odbornosti: kriminalisty, detektivy, soudními znalci a dokonce i elektrikáři. Pracují tam týmy německých BKA, odborníků Interpolu na terorismus a agentů Europolu. Avšak vzhledem k tomu, že ke zločinu došlo v římskokatolické katedrále, na posvátném území, Vatikán se odvolává na svou omertu.“

„Na zákon mlčenlivosti.“

Souhlasně zabručel. „Církev spolupracuje s německými úřady, ale také se snaží omezit přístup, aby se z místa zločinu nestal cirkus.“

Rachel potřásla hlavou. „Ale co to všechno má společného s tím, že jsi mě sem povolal?“

„Podle předběžného šetření se zdá, že čin měl jediný motiv. V katedrále byl vykraden zlatý relikviář.“

„Byl ukraden relikviář.“

„Ne, to je právě ono. Pachatelé tam nechali zlatou truhlu, umělecké dílo nevyčíslitelné hodnoty. Ukradli jen jeho obsah. Relikvii.“

Otec Torres se vmísil do hovoru. „A nejde jen tak o nějaké relikvie, ale o kosti mudrců z východu, biblických Tří králů.“

„Biblických Tří králů?“ Rachel nedokázala potlačit v hlase nedůvěřivost. „Oni ukradli kosti, ale nechali na místě zlatý relikviář? Ten by se na černém trhu jistě prodal za lepší cenu

než relikvie.“

Strýc Vigor si povzdechl. „Na žádost státního sekretáře jsem sem přišel vyhodnotit místo původu těchto ostatků. Mají za sebou vskutku slavnou historii. Kosti se dostaly do Evropy díky zápalu svaté Heleny, matky císaře Konstantina, která různé relikvie nadšeně sbírala. Jako první křesťanský císař vyslal Konstantin svou matku na pouť, jejímž úkolem bylo shromažďovat svaté ostatky. Nejslavnější z nich samozřejmě byl pravý Kristův kříž.“

Rachel baziliku Santa Croce di Jerusalemme na Lateránském vrchu kdysi navštívila. V zadní místnosti za sklem se nacházely nejslavnější relikvie shromážděné svatou Helenou: trám z pravého kříže, hřeb, kterým byl Kristus ukřižován, a dva trny z jeho koruny. Pravost těchto relikvií byla neustále předmětem značné kontroverze - většina lidí se domnívala, že svatá Helena byla oklamána.

Její strýc pokračoval: „Ale už není tak dobře známo, že královna Helena cestovala dál než jen do Jeruzaléma a vrátila se za tajemných okolností s velkým kamenným sarkofágem, který podle ní obsahoval těla Tří králů. Jejich ostatky byly umístěny v kostele v Konstantinopoli, ale po Konstantinově smrti byly převezeny do Milána a pohřbeny v jedné bazilice.“

„Já myslela, že jsi hovořil o Německu…“

Strýc Vigor zvedl ruku. „Ve dvanáctém století německý císař Friedrich Barbarossa Milán vyplenil a relikvie ukradl. Okolnosti tohoto činu jsou zahaleny mnoha pověstmi, ale všechny příběhy se shodují na tom, že ostatky nakonec skončily v Kolíně nad Rýnem.“

„Až do minulé noci,“ dodala Rachel.

Strýc Vigor přikývl.

Rachel zavřela oči. Ani jeden z mužů nepromluvil, aby mohla v klidu přemýšlet. Slyšela, jak se otvírají dveře do depozitáře. Nechala oči zavřené, aby se jí nepřetrhla nit myšlenek.

„A co ty vraždy?“ řekla. „Proč neukradli kosti, když byl kostel prázdný? Ten čin musel současně znamenat přímý útok na církev. Násilí proti shromáždění věřících naznačuje ještě motiv pomsty - nikoliv pouze loupež.“

„Velmi dobře,“ ozval se od dveří nový hlas.

Rachel vylekaně otevřela oči. Okamžitě poznala šaty, které měl nově příchozí na sobě: černou sutanu s ramenním pláštěm a širokou šarlatovou šerpu vysoko kolem boků, která odpovídala barvou čepičce. Poznala i muže, který byl do nich oblečen. „Kardinále Spero,“ řekla a sklonila hlavu.

Pokynul jí, aby se narovnala, a přitom se mu od zlatého prstenu odrazil záblesk světla. Prsten ho označoval jako kardinála, ale tento muž měl na druhé ruce ještě jeden prsten, k nerozeznání od prvního - insignie jeho hodnosti vatikánského státního sekretáře. Byl to Sicilan s tmavými vlasy i pletí. Na tak vysoké místo byl velice mladý - ještě mu nebylo ani padesát let.

Přátelsky se na ně usmál. „Vidím, monsignore Verono, že jste o své neteři mluvil pravdu.“

„Bylo by ode mne nevhodné, kdybych lhal kardinálovi, zejména tomu, který je současně papežovou pravou rukou.“ Strýc mu vyšel v ústrety, a místo toho, aby Sperovi jen zdrženlivě políbil oba prsteny, vřele ho objal. „Jak se s touto novinkou vypořádává Jeho Svatost?“

Kardinál zavrtěl hlavou a zvážněl. „Po našem dnešním ranním setkání jsem kontaktoval Jeho Eminenci ve St. Petersburgu. Vrací se zítra ráno.“

Po našem setkání… Rachel už rozuměla strýcovu formálnímu oděvu. Byl na konzultacích u státního sekretáře.

Kardinál Spera pokračoval: „Oficiální papežovu reakci připravím spolu se synodem biskupů a kolejí kardinálů. Pak se budu muset připravit na zítřejší vzpomínkovou bohoslužbu, která proběhne při západu slunce.“

Rachel se cítila ochromená. I když hlavou Vatikánu a jeho naprostým vládcem byl papež, skutečná moc státu ležela na bedrech tohoto muže, oficiálního ministerského předsedy.

Všimla si unaveného lesku jeho očí a toho, jak ztuhle držel ramena. Byl zjevně vyčerpaný.

„Už jste svým pátráním něco zjistili?“ zeptal se kardinál.

„Ano,“ odpověděl zachmuřeně strýc Vigor. „Zloději nemají všechny kosti.“

Rachel se pohnula. „Ono je jich víc?“

Strýc se k ní obrátil. „To jsme sem právě přišli zjistit. Zdá se, že město Milán poté, co Barbarossa kosti ukradl, strávilo poslední staletí tím, že se dožadovalo jejich navrácení. Aby se celá záležitost konečně urovnala, bylo v roce 1906 posláno několik kostí mudrců zpátky do baziliky Saint Eustorgio.“

„Díky Bohu,“ řekl kardinál Spera. „Takže nejsou všechny ztraceny.“

Ozval se otec Torres. „Měli bychom zprostředkovat jejich okamžitý přesun sem, do bezpečí depozitáře.“

„Do té doby, než zařídíme tento přesun, nechám posílit bezpečnostní opatření kolem baziliky,“ řekl kardinál. Pokynul strýci Vigorovi. „Až se budete vracet z Kolína, zastavíte se v Miláně a vyzvednete je.“

Vigor přikývl.

„Ach, a také se mi podařilo zajistit dřívější let,“ pokračoval kardinál. „Vrtulník vás oba odveze na letiště během tří hodin.“

Oba?

„Tím lépe.“ Vigor se obrátil k Rachel. „Vypadá to, že musíme zklamat tvou matku ještě jednou. Zdá se, že se neuskuteční ani rodinná večeře.“

„Já… my letíme do Kolína?“

„Jako vatikánští nunciové,“ odpověděl její strýc.

Rachel si to pokoušela srovnat v hlavě. Nunciové byli vyslanci Vatikánu v zahraničí.

„Prozatímní nunciové,“ opravil ho kardinál Spera. „Dočasně jmenovaní a pověření dohledem nad touto tragédií. Budete představeni jako pasivní pozorovatelé, kteří budou reprezentovat zájmy Vatikánu a posílat nám zprávy. Potřebuji tam mít bystré oči. Někoho se zkušenostmi s krádežemi starožitností.“ Kývl hlavou k Rachel. „A někoho s podrobnými znalostmi těchto historických památek.“

„To je alespoň naše krycí historka,“ řekl strýc Vigor.

„Krycí historka?“

Kardinál Spera se zamračil a v hlase mu zazněl varovný tón. „Vigore. . .“

Strýc se otočil ke kardinálovi. „Má právo to vědět. Myslel jsem, že jsme se už rozhodli.“

„Vy jste se rozhodl.“

Oba muži spolu chvíli zápasili pohledem. Nakonec kardinál Spera vzdychl a s mávnutím rukou ustoupil.

Strýc Vigor se obrátil zpátky k Rachel. „Jmenování nuncii je jenom kouřová clona.“

„Tak co tedy budeme…?“

Řekl jí to.

15:35

Ráchel, která se stále ještě nevzpamatovala ze svého ohromení, čekala, až si její strýc za dveřmi soukromě promluví s kardinálem Sperou. Kousek od ní otec Torres ukládal do polic svazky dokumentů, které se mu nahromadily na stole.

Konečně se její strýc vrátil. „Doufal jsem, že bude čas, abychom si zašli na briošku, ale když se všechno urychlilo, musíme se připravit. Měla by sis vzít pas a všechno, co bys mohla potřebovat během jednoho nebo dvou dní v zahraničí.“

Rachel se nehýbala. „Špioni Vatikánu? Budeme vatikánští špioni?“

Strýc Vigor povytáhl obočí. „Opravdu tě to tak překvapilo? Vatikán jakožto svrchovaný stát měl vždy zpravodajskou službu se zaměstnanci na plný úvazek. Její agenti infiltrovali do různých nenávistných skupin, tajných společností, nepřátelských zemí, všude tam, odkud Vatikánu hrozilo nějaké nebezpečí. Walter Ciszek, kněz operující pod falešným jménem Vladimír Lipinski, si hrál po celé roky na kočku a na myš s KGB, než ho nakonec chytili a on strávil dvacet let v sovětském vězení.“

„A my jsme byli právě odvedeni do této služby?“

„Ty jsi byla odvedena. Já pracuji pro zpravodajskou službu víc než patnáct let.“

„Cože?“ Rachel se tím slovem málem zalkla.

„Jaké lepší krytí pro agenta lze vymyslet než uznávaného a erudovaného archeologa v pokorných službách Vatikánu?“ Strýc jí pokynul, aby vyšla ze dveří. „Pojď. Musíme dohlédnout na to, aby se všechno dalo do pořádku.“

Rachel se vypotácela za strýcem a pokoušela se pochopit to, co se o něm právě dozvěděla.

„Setkáme se se skupinou amerických vědců. Stejně jako my budou vyšetřovat útok v utajení - oni se soustředí spíše na úmrtí těch lidí a nám nechají na starosti krádež relikvií.“

„Já tomu nerozumím.“ To bylo ještě mírně řečeno. „K čemu ty tajnosti?“

Její strýc se zastavil a zatáhl ji do malé postranní kaple. Nebyla o moc větší než skříň a ve vzduchu visela stará vůně kadidla.

„Tohle ví jen pár lidí,“ řekl, „ale ten útok přežil jeden člověk. Mladý chlapec. Je pořád v šoku, ze kterého se pomalu dostává. Je pod dozorem v kolínské nemocnici.“

„Byl svědkem útoku?“

Odpovědí jí bylo přikývnutí. „To, co popisoval, znělo šíleně, ale není možné to jen tak ignorovat. Ke všem úmrtím - lépe řečeno k úmrtím na následky elektrického proudu - došlo v jediném okamžiku. Umírající lidé se zhroutili na místě, kde zrovna seděli nebo klečeli. Chlapec nemá žádné vysvětlení, jak k tomu došlo, ale je naprosto neústupný v tom, kdo to způsobil.“

„Kdo zabil ty farníky?“

„Ne, kdo určil, kteří členové shromáždění zemřou tak hroznou smrtí.“

Rachel čekala na vysvětlení.

„Ti, kteří zemřeli na následky zasaženi elektrickým proudem, byli titíž, kteří předtím byli u svatého přijímání.“

„Cože?“

„Jejich smrt způsobila hostie, kterou polkli při svatém přijímání.“

Rachel projela vlna chladu. Kdyby se rozkřiklo, že v hromadném úmrtí hrály nějakou roli hostie, mělo by to celosvětové následky. Celá eucharistie, přijímání Těla Páně, by byla ohrožena. „Ty hostie byly nějak otráveny?“

„Tak to se zatím stále ještě neví, ale Vatikán chce mít odpovědi okamžitě. A Svatý stolec je chce mít jako první. Vzhledem k tomu, že nemáme k dispozici zdroje, které jsou k takové tajné operaci zapotřebí, zejména na cizí půdě, zavolal jsem jednomu příteli z americké vojenské zpravodajské služby, který mi něco dluží. Je to člověk, kterému plně důvěřuji, a ten na místo činu do dnešní noci vyšle skupinu vyšetřovatelů.“

Rachel dokázala jedině přikývnout, ohromená odhaleními poslední hodiny.

„Myslím, že jsi měla pravdu, Rachel,“ pokračoval strýc Vigor. „Ty kolínské vraždy byly přímým útokem namířeným proti církvi. Ale domnívám se, že šlo jen o zahajovací gambit v daleko větší hře. Jenže o jakou hru se jedná?“

Rachel přikývla. „A co s tím vším mají společného kosti Tří králů?“

„Přesně tak. Zatímco si budeš balit svoje věci, zajdu do knihoven a archívů. V tuto chvíli už pro mě skupina učenců prochází všechny odkazy na mudrce z východu. V čase odletu vrtulníku o nich budu mít k dispozici kompletní materiály.“ Strýc Vigor se k ní natáhl, objal ji

a zašeptal jí do ucha: „Pořád ještě můžeš odmítnout. Nijak bych tě za to neodsuzoval.“

Rachel zavrtěla hlavou a odtáhla se. „Jak se říká, *fortes fortuna adiuvat*.“

„Štěstěna vskutku přeje statečným.“ Políbil ji něžně na tvář. „Kdybych měl dceru, jako jsi ty…“

„Byl bys exkomunikován.“ Políbila ho na druhou tvář. „A teď pojďme.“

Strýc ji vyvedl z Apoštolského paláce a vzápětí se rozešli - on zamířil do knihoven a ona k bráně svaté Anny.

Zanedlouho už dorazila ke svému zaparkovanému vozu a nastoupila do něj. Svižně vyjela z podzemního parkoviště, s kvílícími pneumatikami zatočila kolem rohu a zařadila se do provozu. Postupně v duchu probírala, co bude potřebovat s sebou, a snažila se nepopouštět uzdu divokým spekulacím.

Rychle přejela Tiberu a mířila do centra města. Řídila zcela automaticky s myšlenkami někde jinde, takže si nevšimla, odkdy přesně ji sledují. Jen toho, že jsou opět za ní.

Srdce se jí rozbušilo rychleji.

Černé BMW se drželo pět vozů za ní a napodobovalo všechny její manévry kolem pomalejších aut a ještě pomalejších chodců. Několikrát rychle zatočila, nikoliv tak, aby dala najevo, že o svém sledování ví, ale takovým způsobem, aby si byla jistá.

BMW se drželo za ní.

Tak teď to věděla určitě.

K sakru.

Pomalu se propracovala do užších uliček. Všechny byly zacpané. Sledování se stalo zpomalenou honičkou.

Zatočila na chodník, aby se protáhla kolem stojící řady aut. Vedlejší ulice byla určena jen pro pěší, ale Rachel na to nedbala. Vyděšení chodci jí uskakovali z cesty a do zadního okénka narazil bochník chleba, který po ní mrštila nějaká obzvláště naštvaná žena ve středním věku.

U další dopravní tepny zařadila dvojku, rychle objela blok, zatočila a pak ještě jednou. Tato část Říma byla spletí postranních uliček. Tady nikdo neměl sebemenší ji šanci sledovat.

Vyrazila po Via Aldrovani a rychle minula zoologickou zahradu Giardino. Neustále pozorně sledovala zpětné zrcátko. Unikla svým pronásledovatelům… přinejmenším prozatím. Volnou rukou sáhla po svém mobilu. Zmáčkla tlačítko rychlé předvolby na stanici Parioli. Potřebovala posily.

Zatímco se číslo vytáčelo, zabočila z hlavní ulice a znovu zmizela v postranních uličkách. Nehodlala nic riskovat. Koho mohla rozzlobit? Jako členka zvláštního oddílu policie pro ochranu kulturního dědictví měla v rodinách organizovaného zločinu, které se zabývaly obchodem s ukradenými uměleckými předměty, řadu nepřátel.

V telefonu klaplo, zabzučelo a linka ztichla. Podívala se na displej. Vjela do oblasti se slabým signálem. Sedm římských kopců a jeho mramorové a cihlové kaňony dělaly v síle telefonních signálů učiněnou spoušť.

Zmáčkla tlačítko opakovaného vytáčení.

Zatímco se modlila k svatému patronovi mobilních telefonů, přemýšlela v duchu, jestli se má vrátit domů. Nakonec se rozhodla nevracet. Než odletí do Německa, bude ve větším bezpečí ve Vatikánu. Napojila se na Via Salaria, starou Solnou ulici, hlavní dopravní tepnu Říma, když konečně uslyšela, že bylo navázáno spojení.

„Ústředna.“

Než stačila odpovědět, vjela jí do zorného pole černá masa. BMW se zařadilo vedle jejího mini coopera,

Na druhé straně se objevil další vůz.

Stejný, až na to, že tenhle byl bílý.

Neměla jeden stín... ale dva. Soustředila se na nápadný černý vůz a nevšimla si bílého.

To byla osudná chyba.

Oba vozy do ní ze strany narazily a se skřípěním kovu a barvy ji sevřely mezi sebe. Ve stažených zadních okénkách se objevily tupé hlavně samopalů.

Rachel dupla na brzdy, kov zasténal, ale oba vozy ji držely mezi sebou pevně. Nebylo úniku.

3.

TAJEMSTVÍ

24. červenec, 10:25
Washington, D.C.

MUSEL ODSUD vypadnout.

V šatně u tělocvičny na sebe Grayson Pierce natáhl krátké černé cyklistické kalhoty a přetáhl si přes hlavu volný nylonový svetr. Sedl si na lavičku a zavázal si pár tenisek.

Dveře do šatny se za ním rozlétly. Ohlédl se v okamžiku, kdy dovnitř vcházel Monk Kokkalis s basketbalovým míčem pod paží a s baseballovou čepicí otočenou kšiltem dozadu. Monk měřil jen něco přes sto šedesát centimetrů a vypadal jako pitbul v kalhotách. Přesto se ale jednalo o hbitého a razantního hráče. Většina lidí ho podceňovala, ale Monk měl zázračný talent odhadnout protivníka a přechytračit každého obránce, takže jen málo jeho akcí selhalo.

Monk hodil míč do cvičného koše - trefil se naprosto přesně - a přešel ke své skříňce. Svlékl si tričko, zmuchlal ho a hodil dovnitř.

Obrátil oči ke Grayovi. „Tohle budeš mít na sobě na setkání s ředitelem Crowem?“

Gray se postavil. „Jedu k našim.“

„Myslel jsem, že nám operační důstojník řekl, abychom zůstali v areálu?“

„K čertu s tím.“

Monk povytáhl obočí. Huňatá obočí byla jediným porostem na jeho hladce oholené hlavě. Dával přednost vzhledu, který mu vštípili u Zelených baretů. Kromě toho měl i jiné památky na svou vojenskou minulost: celkem tři svraštělé jizvy po střelných ranách, na rameni, stehně a hrudi. Byl jediným členem své skupiny, který přežil přepadení v Afghánistánu. Během léčby ve Státech ho zaměstnala Sigma kvůli jeho IQ génia a vyškolila ho doktorským programem v oboru soudní medicíny.

„Už jsi byl na zdravotní prohlídce?“ zeptal se Monk.

„Jenom pohmožděniny a pár naražených žeber.“ *Spolu s poražením ega*, dodal si pro sebe v duchu a prsty se dotkl citlivého místa pod sedmým žebrem.

Gray už podal hlášení, nahrané na video. Zajistil bombu, ale ne Dračí dámu. Stopa k hlavním trasám obchodů s biologickými zbraněmi zmizela. Poslal její dračí přívěsek do laboratoře, jestli se na něm nenajde nějaký otisk prstu. Nečekal ale, že se z něj cokoliv zjistí.

Popadl batoh, který ležel vedle něj na lavici. „Mám u sebe pager a budu jen patnáct minut metrem odtud.“

„A ředitele necháš čekat?“

Gray pokrčil rameny. Měl toho dost: hlášení po misi, podrobná zdravotní prohlídka a teď ještě záhadné povolání od ředitele Crowa. Věděl, že ho čeká kázání. Neměl chodit do Fort Detricku sám. To byl špatný nápad. Věděl to.

Ale vzhledem k tomu, že adrenalinový příliv z hrozící katastrofy dnešního rána ještě neopadl, nedokázal jen tak sedět a čekat. Ředitel Crowe odjel na schůzku na velitelství DARPY do Arlingtonu. Nedalo se nijak odhadnout, kdy se vrátí. Mezitím Gray potřeboval být v pohybu a vypustit trochu přetlaku.

Hodil si svůj malý batoh na záda.

„Slyšel jsi, kdo byl ještě předvolaný na schůzku s ředitelem?“ zeptal se Monk

„Kdo?“

„Kat Bryantová.“

„Fakt?“

Přikývnutí.

Kapitánka Kathryn Bryantová nastoupila do Sigmy teprve před deseti měsíci, ale už do-

končila rychlý vzdělávací program v geologii. Kolovaly zvěsti, že zároveň dodělává i nějaký inženýrský obor. Byla by teprve druhým člověkem s dvojitou odbornosti. Grayson byl prvním.

„Tak to nemůže jít o přidělení mise," řekl Gray. „Neposlali by do akce někoho tak nezkušeného."

„Nikdo z nás není tak nezkušený." Monk sebral ručník a zamířil do sprch. „Kat je ze zpravodajské služby námořnictva. Černé operace, aspoň se to říká."

„Říká se fůra věcí," zahučel Gray a přešel k východu.

Přes vysoká IQ nebyla Sigma o nic méně semeništěm drbů než kterákoliv jiná organizace. I předvolání z dnešního rána provázel příval oběžníků a zpráv operačních důstojníků. Jistě - část této aktivity byla přímým důsledkem Grayovy mise. Bratrstvo zaútočilo na jednoho z jejich členů. Vyrojily se různé spekulace. Dochází k nějakému novému úniku informací nebo byla tato akce naplánována ještě před přestěhováním Sigmy z velitelství DARPY v Arlingtonu do Washingtonu a řízením operací odtud?

V každém případě se chodbami Sigmy šířila další zvěst: připravuje se nová mise, nařízená z nejvyšších míst a životně důležitá pro národní zájmy. Ale nic jiného známo nebylo.

Gray se odmítal zapojovat do těchto hrátek. Počká, až uslyší vše potřebné přímo od velitele. Kromě toho určitě hned nikam nevyrazí. Teď bude nějakou dobu zahřívat lavice. Takže může klidně dostát i jiným svým závazkům.

Vyšel z tělocvičny a mířil bludištěm chodeb k výtahu. Prostory byly cítit čerstvou barvou a starým cementem.

Podzemní pevnost ústředního velitelství Sigmy bývala kdysi bunkrem a úkrytem před radioaktivním spadem. Zde se za druhé světové války ukrývalo důležité výzkumné středisko, ale pak byly tyto místnosti na dlouhou dobu opuštěny. O jejich existenci pod mekkou washingtonské vědecké komunity, areálem muzeí a laboratoří, které tvořily Smithsonův institut, vědělo jen málo lidí.

Nyní měly podzemní prostory nové nájemníky. Pro okolní svět se jednalo jen o další výzkumné zařízení. Mnoho jeho členů pracovalo v laboratořích ústavu nad zemí, kde konali výzkumy a využívali zdroje, které byly po ruce. Nové sídlo Sigmy bylo vybráno právě kvůli blízkosti výzkumných laboratoří, jež pokrývaly celou řadu různých oborů. Bylo by příliš nákladné je stavět někde znovu. A tak byla Sigma pohřbena v samotném srdci washingtonské vědecké komunity. Smithsonův institut se stal krytím i zdrojem prostředků.

Gray přitiskl ruku k bezpečnostnímu čidlu na dveřích výtahu. Modrý paprsek sňal otisk jeho dlaně a dveře se tiše otevřely. Nastoupil a stiskl horní tlačítko s nápisem HALA. Klec výtahu se dala nehlučně do pohybu a vystoupala ze čtvrté úrovně pod zemí.

Spíš tušil, než vnímal, jak ho neviditelný paprsek prohledává, jestli nevyváží nějaká ukrytá elektronická data. Pomáhalo to v prevenci úniku informací z velitelského ústředí, ale mělo to i své nevýhody. Během prvního týdne Monk spustil bezpečnostní poplach tím, že měl s sebou po odpoledním proběhnutí nepovolený digitální přehrávač MP3.

Dveře se otevřely do obyčejně vyhlížející recepce, obsluhované dvěma ozbrojenými strážnými a jednou recepční. Takhle mohla vypadat hala libovolné banky. Ale množství nejmodernější techniky a bezpečnostních protiopatření se rovnalo Fort Knoxu. Druhý vchod do bunkru, velký služební přístup střežený stejně jako tento, byl schovaný v soukromém komplexu garáží půl míle odsud. Tam byl také Grayův motocykl, který právě procházel opravami. Takže se musel vydat pěšky ke stanici metra, kde měl uschované horské kolo pro případ nouze.

„Dobré ráno, doktore Pierci," pozdravila recepční.

„Dobré ráno, Melody."

Mladá žena netušila, co se ve skutečnosti v podzemí skrývá - měla za to, že tam je opravdu výzkumné středisko, pojmenované Sigma. Pravdu znali jen strážní. Oba Grayovi

kývli na pozdrav.

„Dnešní den strávíte venku?“ zeptala se Melody.

„Jdu ven jen na hodinku nebo tak nějak.“ Zasunul svou holografickou identifikační kartu do čtecího zařízení na stole, přitiskl na obrazovku palec a odhlásil se z velitelského ústředí. Vždycky se domníval, že bezpečnostní opatření jsou silně přehnaná. Teď už si to nemyslel.

Zámek vnějších dveří povolil.

Jeden ze strážných otevřel dveře, vyšel ven a přidržel je otevřené pro Graye. „Hezký den, pane,“ řekl, když kolem něj Gray procházel. Den byl zatím všechno, jen ne hezký.

Před ním se táhla dlouhá obložená chodba, na jejímž konci bylo schodiště, jež vedlo do veřejných částí budovy. Gray vyšel do velké chodby, kde minul skupinku japonských návštěvníků s průvodcem a tlumočníkem. Nikdo mu nevěnoval víc než zběžný pohled.

Není nad úkryt všem na očích.

Kráčel po dlážděné podlaze a zaslechl úryvek průvodcovy řeči, pronášené mechanicky snad po tisící: „Smithsonův hrad byl dokončen roku 1855 a jeho základní kámen položil prezident James Polk. Jde o největší a nejstarší součást celé instituce, kdysi v něm bylo původní muzeum a výzkumné laboratoře, ale nyní slouží jako administrativní středisko a informační centrum pro patnáct muzeí, Národní zoologickou zahradu a řadu výzkumných laboratoří a galerií. Následujte mě, prosím, dále se vydáme…“

Gray došel ke dveřím - k postrannímu východu ze Smithsonova hradu - a ocitl se na svobodě. Zamrkal v jasném slunečním světle a zakryl si oči rukou. Když zvedal paži, ucítil bolestné bodnutí v žebrech. Tylenol s kodeinem už odeznívá.

Dorazil k okraji upravených zahrad a ohlédl se zpátky k hradu. Tuto přezdívku budova získala kvůli parapetům z červených cihel, špičatým věžičkám a věžím, a byla považována za jednu z nejhezčích ukázek obrozeného gotického slohu ve Spojených státech. Tvořila centrum Smithsonova ústavu a bunkr byl vyhlouben přímo pod ní v roce 1866, kdy až do základů vyhořela jihozápadní věž, kterou tak bylo třeba postavit celou znovu. Při její obnově vznikl i tajný labyrint podzemních chodeb, který se nakonec stal protiatomovým krytem s cílem ochránit nejbystřejší mozky dané generace… nebo aspoň ty, které se nacházely ve Washingtonu.

Teď to bylo velitelství Sigmy.

Gray se naposledy podíval na americkou vlajku, která byla vztyčena nad nejvyšší věží, a vyrazil ke stanici metra. Měl ještě další morální povinnosti kromě hlídání bezpečí Ameriky. Povinnosti, které příliš dlouho zanedbával.

16:25
Řím, Itálie

Obě BMW mezi sebou nadále svírala mini coopera. Bez ohledu na to, jak se Rachel snažila vymanit, nic nepomáhalo.

Zbraně ze zadních sedadel namířily dopředu.

Než vrazi stačili zahájit palbu, Rachel zařadila neutrál a zatáhla za ruční brzdu. Auto sebou trhlo a ozvalo se uši drásající zaskřípání kovu. Roztříštilo se její zpětné zrcátko. Tento manévr sice rozhodil mušku ozbrojenců, ale na uvolnění jejího vozu nestačil.

Obě BMW nadále vlekla její auto kupředu.

Mini cooper teď byl jen mrtvou přítěží a Rachel se vrhla na podlahu. Okénkem u řidiče prolétla sprška kulek, které by ji zasáhly, kdyby zůstala sedět na svém místě.

Podruhé už takové štěstí mít nebude.

Jak se jejich rychlost snížila, Rachel stiskla tlačítko, které otevíralo střechu. Okénka se počala spouštět a plátěná střecha se skládala dozadu. Dovnitř začal foukat vítr.

Modlili se, aby se pozornost zabijáků rozptýlila na tak dlouho, jak potřebovala. Skrčila

nohy pod sebe a vymrštila se ze svého místa. Pomocí držadla u dveří spolujezdce se dostala skrz napůl otevřenou střechu ven. Bílý sedan se stále tiskl ze strany a Rachel mu dopadla na střechu, kde se okamžitě přikrčila.

Teď už nejeli rychleji než třicet kilometrů za hodinu.

Zespoda se ozvala palba.

Skočila ze střechy směrem k řadě vozů zaparkovaných na okraji ulice. Dopadla na střechu jaguára a sklouzla po břiše na jeho vzdálenější stranu. Pád ji omráčil, takže zůstala nehybně ležet. Řada aut ji kryla od volné silnice. O půl bloku dál BMW, která nedokázala tak rychle zabrzdit, přidala plyn a s kvílením pneumatik odjela.

V dálce Rachel slyšela zvuk policejních sirén. Překulila se na záda a zašmátrala rukou u opasku po svém mobilním telefonu. Pouzdro bylo prázdné. Zrovna volala, když ji napadli útočníci.

Ach Bože…

Namáhavě se hrabala na nohy. Neměla strach, že by se vrazi mohli vrátit. Kolem už zastavovala řada aut, kterým její mini blokoval průjezd. Rachel se ale obávala něčeho jiného. Na rozdíl od minule si tentokrát všimla poznávací značky černého BMW.

SCV 03681.

Nepotřebovala nikam volat, aby zjistila, odkud to auto pochází. Tyto konkrétní značky patřily jediné organizaci.

SCV byla zkratka pro Stato della Citta del Vaticano.

Vatikán.

Rachel bolela hlava a z roztrženého rtu cítila chuť krve. Na tom nezáleželo. Jestli na ni zaútočil někdo ve spojení s Vatikánem…

Konečně se postavila. Divoce jí bušilo srdce. Strach jí dodával sílu. V nebezpečí byl ještě jeden cíl.

Strýček Vigor…

11:03
Takoma Park, Maryland

„GRAYI! JSI TO TY?“

Grayson Pierce si přehodil kolo přes rameno a vystoupal po schodech na verandu domu svých rodičů, k bungalovu s dřevěnou verandou a širokým štítem.

Zavolal pootevřenými dveřmi: „Jo, mami!“

Opřel bicykl o zábradlí verandy a vysloužil si za to další protest svých žeber. Zavolal domů ze stanice metra, aby dal matce vědět, že je na cestě. Pro takové příležitosti si nechával u místní stanice zamčené horské kolo.

„Už mám skoro hotový oběd.“

„Cože? Ty vaříš?“ Otevřel dveře dokořán. Panty bolestně zavrzaly. Zase je za sebou zavřel. „Copak věk zázraků nikdy neskončí?“

„Nebuď na mě hubatý, mladíku. Jsem plně způsobilá k přípravě sendvičů. Se šunkou a sýrem.“

Gray prošel obývacím pokojem s dubovým nábytkem: vkusnou směsicí moderního a starožitného. Neušla mu vrstva prachu. Jeho matka nikdy nebyla zrovna příkladná žena v domácnosti - většinu času trávila vyučováním, nejprve na jezuitské střední škole v Texasu a nyní jako přidružený děkan biologických věd na univerzitě George Washingtona. Jeho rodiče se sem přestěhovali před třemi lety, do klidné historické oblasti Takoma Parku s jeho malebnými viktoriánskými domy a staršími chatami se šindelovými střechami. Gray měl byt několik kilometrů odtud na Piney Branch Road. Chtěl být svým rodičům nablízku, aby jim pomáhal, kdykoliv to bylo možné.

Zejména nyní.

„Kde je táta?“ zeptal se, když vešel do kuchyně a zjistil, že tu jeho otec není.

Matka zavřela dveře ledničky a v ruce držela krabici mléka. „Venku v garáži. Dělá budku pro ptáky.“

„Snad ne další?“

Zamračila se na něj. „Baví ho to. Zapomíná u toho na svoje problémy. Jeho terapeut říká, že je pro něj dobré, když má nějakého koníčka.“ Přistoupila k němu se dvěma talíři sendvičů.

Jeho matka přišla rovnou ze své univerzitní pracovny. Pořád na sobě měla modré sako, bílou blůzu a světle šedé vlasy stažené dozadu sponkou. Upravená a profesionální. Gray si ale všiml vyčerpaného výrazu v jejích očích. Vypadala ustaranější a hubenější.

Gray od ní vzal talíře. „Tátovi truhlaření možná pomáhá, ale musí to být pokaždé budka pro ptáky? Tolik ptáků v Marylandu ani není.“

Usmála se. „Sněz si ty sendviče. Chceš k nim okurku?“

„Ne.“ Takhle to probíhalo vždycky. Bavili se o nepodstatných věcech, aby se vyhnuli věcem závažnějším. Ale nešlo to odkládat napořád. „Kde ho našli?“

„U Cedaru na 7-Eleven. Vypadal zmateně. Vydal se špatnou cestou. Byl natolik při smyslech, že zavolal Johnovi a Suz.“

Jejich sousedi pak museli zatelefonovat Grayově matce, která vzápětí ustaraně a napůl v panice volala Grayovi. Ale o pět minut později se ozvala znovu. Jeho otec byl v pořádku doma. I tak ale Gray věděl, že bude lépe, když se zastaví na krátkou návštěvu.

„Bere pořád svůj Aricept?“ zeptal se.

„Jistě. Dohlížím na to, aby ho měl každé ráno.“

Krátce poté, co se sem přestěhovali, u jeho otce diagnostikovali nejranější stadium Alzheimerovy choroby. Začalo to malými záchvaty zapomnětlivosti: kam dal klíče, telefonní čísla, jména sousedů. Lékaři říkali, že přestěhování z Texasu mohlo vyvolat příznaky, které až do té doby byly pouze latentní. Jeho mysl měla potíže s katalogizací všech těch nových informací po přesunu z jednoho státu do druhého. Otec, tvrdohlavý a odhodlaný jako vždy, ale odmítl návrat zpátky. Nakonec se k zapomnětlivosti přidružily i zlostné záchvaty z bezmoci. Ne že by se předtím jeho otec dokonale ovládal.

„Odnes mu jeho talíř,“ požádala ho matka. „Já musím zavolat na univerzitu.“

Gray vzal sendviče a přitom ji na chvilku chytil za ruku. „Možná bychom si měli promluvit o té opatrovnici.“

Zavrtěla hlavou - nepopírala potřebu takového řešení, spíše se o tom odmítala bavit. Odtáhla ruku. Gray už narazil na tuto zeď dříve. Jeho otec by to nedovolil a matka měla pocit, že má zodpovědnost se o něj postarat. Ale toto břemeno doléhalo na domácnost, na jeho matku a na celou rodinu.

„Kdy se tu naposledy zastavil Kenny?“ zeptal se. Jeho mladší bratr si nedávno založil počítačovou firmu hned za hranicí ve Virginii a vydal se tak v otcových šlépějích jako inženýr - jenže přes elektřinu, nikoliv přes ropu.

„Znáš Kennyho…,“ odpověděla matka. „Počkej, dám ti pro otce okurku.“

Gray potřásl hlavou. Kenny v poslední době mluvil o tom, že se přestěhuje do Cupertina v Kalifornii. Měl plno výmluv, proč je takový tah nezbytný, ale Gray znal pravdu. Jeho bratr chtěl jednoduše všemu uniknout. Tomu pocitu Gray rozuměl. Sám udělal něco podobného, když vstoupil do armády. Piercové to musejí mít v rodě.

Matka mu podala sklenici s okurkami, aby ji otevřel. „Co nového v laboratoři?“

„Všechno v pořádku,“ odpověděl. Otevřel víčko, vylovil kopr a položil ho na talíř.

„Četla jsem o snižování rozpočtu DARPY.“

„Moje místo není ohroženo,“ ujistil ji. Nikdo z rodiny nevěděl o jeho úloze v Sigmě. Mysleli si, že prostě dělá nějaký základní výzkum pro armádu. Neměli bezpečnostní prověr-

ku, aby jim mohl říct pravdu.

Gray s talířem v ruce zamířil k zadním dveřím.

Matka ho sledovala pohledem. „Bude rád, že tě uvidí.“

Kéž bych mohl říct totéž.

Zamířil ke garáži za domem. Slyšel brnkání country z rádia, které se linulo z otevřených dveří. To mu připomnělo country tance u Podkovy. A další, méně příjemné vzpomínky.

Zastavil se ve vchodu do garáže. Jeho otec se skláněl nad kusem dřeva upevněným ve svěráku a hobloval jeden roh.

„Tati,“ řekl.

Otec se narovnal a otočil. Byl tak vysoký jako Grayson, ale podsaditější, se širšími rameny a zády. Pracoval na ropných vrtech, už když studoval na vysoké škole, kterou vychodil s diplomem z ropného inženýrství. Dařilo se mu dobře, dokud mu nehoda u jednoho vrtu neutrhla nohu v koleni. V rámci vypořádání za svou invaliditu mohl odejít do důchodu ve věku čtyřiceti sedmi let.

To bylo před patnácti lety.

Polovina Grayova života. Ta horší polovina.

Otec se k němu obrátil. „Grayi?“ Otřel si pot z čela a rozetřel přitom piliny. Vzápětí se zamračil. „Nebylo potřeba, abys sem chodil.“

„Jak jinak by se k tobě dostaly tyhle sendviče?“ Pozvedl talíř.

„Ty udělala tvoje matka?“

„Znáš ji. Snažila se.“

„Tak to abych je raději snědl. Nemůžu ji odradit od dalších pokusů.“ Odrazil se od ponku a překulhal na své protéze k malé ledničce u zadní stěny. „Dáš si pivo?“

„Za chvíli se musím vrátit do práce.“

„Jedno pivo tě nezabije. Mám tu i trochu těch splašků Sama Adamse, které máš rád.“

Jeho otec byl spíš na Budweiser a Coors, takže skutečnost, že vybavil svou ledničku Samy Adamsy, byla ekvivalentem přátelského poplácání po zádech. Možná dokonce objetí.

To nemohl odmítnout.

Gray vzal láhev a otevřel ji otvírákem přidělaným k okraji ponku. Jeho otec se k němu připojil a opřel se o židli. Zvedl svou láhev Budweiseru na pozdrav. „Stáří stojí za houby… ale pořád je tu ještě pivo.“

„To je pravda.“ Gray se zhluboka napil. Nebyl si jistý, jestli by měl míchat kodein s alkoholem - ale měl za sebou dlouhé, opravdu dlouhé ráno.

Jeho otec ho sledoval. Hrozilo, že ticho rychle nabude trapných rozměrů.

„Takže,“ řekl Gray, „ty už netrefíš domů.“

„Jdi do hajzlu,“ odpověděl otec s předstíranou zlostí, ale svá slova zmírnit úsměvem a potřesením hlavou. Vždycky oceňoval, když se mluvilo na rovinu. Přímo k věci, jak říkával. „Aspoň jsem nebyl žádnej zatracenej zločinec.“

„Pořád se nemůžeš přenést přes můj pobyt v Leavenworthu. To si pamatuješ dobře.“

Jeho otec na něj pohrozil hrdlem láhve. „A budu si to pamatovat, pokud to jen trochu půjde.“

Jejich oči se středy. Gray si za otcovým škádlením všiml ještě něčeho, co u něj vídal jen zřídka. Strachu.

Jejich vztah nikdy nebyl jednoduchý. Otec se po té nehodě dal na pití a upadal do záchvatů těžké deprese. Pro texaského naftaře bylo těžké se náhle změnit v ženu v domácnosti a vychovávat dva chlapce, zatímco jeho manželka chodila do práce. Aby si to nějak kompenzoval, vedl domácnost jako vojenský tábor. A Gray si to nenechával líbit - byl rozený rebel.

Až si nakonec v osmnácti jednoduše sbalil věci a vstoupil do armády. Odešel z domova uprostřed noci.

Pak spolu dva roky nepromluvili.

Až jejich matka je pomalu opět přivedla k sobě. I tak ale mezi nimi stále zůstávalo jisté napětí. Matka jednou poznamenala: „Vy dva máte společného víc než odlišného.“ Graysona ještě žádná slova nikdy tak nevyděsila.

„Tohle stojí za starou bačkoru…,“ řekl jeho otec tiše.

„To máš pravdu - Budweiser je slivka.“ Grayson pozvedl svou láhev. „Proto taky piju jenom Sama Adamse.“

Jeho otec se usmál. „Jsi pitomec.“

„Vychoval jsi mě.“

„A předpokládám, že jablko nepadá daleko od stromu.“

„To jsem nikdy neřekl.“

Jeho otec obrátil oči v sloup. „Proč se sem vůbec obtěžuješ chodit?“

Protože nevím, jak dlouho si mě ještě budeš pamatovat, pomyslel si Gray, ale netroufl si to říct nahlas. Za hrudní kostí stále cítil bolavé místo, dávný vztek, kterého se nedokázal úplně zbavit. Byla v něm slova, která chtěl říct a která chtěl na oplátku slyšet… a část jeho já věděla, že mu dochází čas.

„Kde jsi dostal ty sendviče?“ zeptal se otec, do jednoho kousl a mluvil s plnými ústy. „Jsou docela dobrý.“

Gray se tvářil zcela bezvýrazně. „Udělala je máma.“

Otci po tváři přeběhl zmatek. „Ach… jasně.“

Jejich pohledy se znovu setkaly. V otcových očích tentokrát plál strach daleko zřetelněji… a také zahanbení. Před patnácti lety ztratil kus svého mužství a nyní čelil ztrátě lidskosti.

„Tati… já…“

„Dopij to pivo.“ V jeho hlase zaslechl náznak známého hněvu a reflexivně před ním uhnul.

Dopil pivo v tichosti, ani jeden z nich nedokázal promluvit. Možná měla matka pravdu. Opravdu si byli příliš podobní.

Konečně se mu u pasu ozvalo zapípání. Gray sáhl po svém pageru trochu příliš rychle. Spatřil číslo Sigmy.

„To je kancelář,“ zamumlal Gray. „Já… mám odpoledne nějakou schůzku.“

Jeho otec přikývl. „Měl bych se vrátit k té zatracené budce pro ptáky.“

Potřásli si rukama jako dva soupeři, kteří se dohodli, že dnes spolu svoje meče nezkříží.

Gray se vrátil do domu, rozloučil se s matkou a vyzvedl si kolo. Nasedl a rychle se vydal ke stanici metra. Telefonní číslo na pageru následoval alfanumerický kód.

∑ 911.

Něco naléhavého.

Díky Bohu.

17:03
Vatikán

PÁTRÁNÍ PO SKUTEČNOSTECH kolem Tří králů se změnilo v pracný archeologický výzkum - jen místo překopávání prachu a kamenů se monsignor Vigor Verona a jeho tým archivářů prohrabovali rozpadajícími se knihami a pergameny. Tým scrittori odvedl předběžnou práci v hlavní Vatikánské knihovně a Vigor nyní prověřoval různá vodítka ohledně biblických mudrců v jedné z nejstřeženějších oblastí Svatého stolce: Archivio Segretto Vaticano, slavné Tajné vatikánské archivy.

Vigor a jeho student Jacob kráčeli dlouhou podzemní chodbou. Každé světlo se rozsvítilo, když procházeli kolem, a zase za nimi automaticky zhaslo, takže se pohybovali v jakémsi osvětleném ostrůvku. Prošli po celé délce hlavního depozitáře rukopisů, přezdívaného carbonile neboli bunkr. Betonová chodba, postavená roku 1980, měla dvě patra, která byla od sebe

oddělena podlahou z kovového roštu a spojovaly je příkré schody. Na jedné straně místnosti byly stovky kovových polic, které obsahovaly různé archivní regestra: svázané stohy pergamenů a papírů. U opačné stěny stály stejné kovové police, až na to, že byly zapečetěné a zamčené za drátěnými dveřmi, které chránily citlivější materiály.

O Svatém stolci se říkalo, že Vatikán má příliš mnoho tajemství… a pořád jich není dost. Vigor o druhé části úsloví pochyboval, zvlášť když nyní kráčel po rozlehlém depozitáři. Vatikán uchovává příliš mnoho tajemství, dokonce i sám před sebou.

Jacob nesl laptop, který obsahoval databázi o jejich tématu. „Takže oni neexistovali jen tři králové?“ zeptal se, zatímco směřovali k východu z bunkru.

Sešli sem dolů, aby digitalizovali fotografii vázy, která v současnosti stojí v Kircherově muzeu. Na ní nejsou zobrazení jen tři králové, ale hned osm. A ani toto číslo nebylo jednotné. Obraz na hřbitově svatého Petra zachycuje dva a obraz v kryptě v Domitille zase čtyři.

„Evangelia počet králů nikdy nespecifikovala,“ odpověděl Vigor a cítil, že se ho postupně zmocňuje únava. S oblibou o svých myšlenkách hovořil nahlas, protože pevně věřil v Sokratovu metodu. „Přímo se o nich zmiňuje jen Matoušovo evangelium a i to jen mlhavě. Obvyklý předpoklad, že byli tři, pochází z počtu darů, které přinesli: zlato, kadidlo a myrhu. Vlastně to možná vůbec nebyli králové. V angličtině se označují jako magi a toto slovo je odvozeno z řeckého magoi, neboli mág, kouzelník.“

„Takže to byli kouzelníci?“

„Ne v dnešním slova smyslu. Význam termínu magoi nezahrnoval jen čarování, ale spíše osoby, které dosáhly vyšší moudrosti. Většina biblistů se dnes domnívá, že se jednalo o Zoroastriánské astrology z Persie nebo z Babylonu. Interpretovali pohyby hvězd a předpověděli příchod krále na západě, zvěstovaný jednou vycházející hvězdou.“

„Hvězdou betlémskou.“

Přikývl. „Přes všechny malby, které tuto událost ztvárňují, ta hvězda nevypadala nijak zvlášť dramaticky. Podle bible si jí v Jeruzalémě nikdo ani nevšiml, dokud se neobjevili mudrci z východu u krále Heroda a neupozornili jej na ni. Mudrci totiž usoudili, že nově narozený král, ohlášený hvězdami, se musel narodit v královském domě. Ale krále Heroda tato zpráva šokovala a ptal se jich, kdy si té hvězdy všimli. Pak pomocí hebrejských prorockých knih určil, kde se tento nový král mohl narodit, a vyslal je do Betléma.“

„Takže to Herodes jim řekl, kam mají jít.“

„Ano, vyslal je jako své špehy. Až na to, že při jejich cestě do Betléma se podle Matouše hvězda objevila znovu a zavedla je k dítěti. Pak je varoval anděl, aby neříkali Herodovi, kdo nebo kde to dítě je. Proto začalo vraždění neviňátek.“

Jacob přidal do kroku, aby Vigorovi stačil. „Ale Marie, Josef a novorozené dítě mezitím utekli do Egypta, protože anděl varoval i je. A co se tedy stalo s těmi mudrci?“

„To je otázka.“ Vigor strávil větší část poslední hodiny studiem gnostických a apokryfních textů, které se nějak zmiňovaly o králích, od Jakubova protevangelia po Sethovu knihu. Pokud byly ukradeny jejich kosti, měla ta krádež jiný motiv než prodej a zisk? V takovém případě by jejich nejlepší zbraní byly znalosti.

Vigor se podíval na hodinky. Docházel mu čas, ale prefekt archívů bude pokračovat v pátrání a doplňovat databázi s Jacobem, který mu bude posílat všechny nové objevy e-mailem.

„A co dochovaná jména Tří králů?“ zeptal se Jacob. „Kašpar, Melichar a Baltazar?“

„To je jen předpoklad. Jména se objevila až v *Excerpta Latina Barbari* v šestém století. Další zmínky už se odkazují na tento text, ale myslím, že se jedná spíš o pohádky než o pravdivá vyprávění - i tak by ale mohlo stát za to se na ně podívat. To nechám na tobě a preffetto Albertovi.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Vigor se zamračil. Jednalo se o skličující úkol. Ale záleželo na tom vůbec? K čemu

krást kosti Tří králů?

Odpověď mu stále unikala. A Vigor si nebyl jistý, jestli ji lze nalézt mezi padesáti kilometry polic, které dohromady vytvářely Tajné archivy. Všechna vodítka se ale shodovala v jedné věci. Ať už se jednalo o fakta nebo nikoliv, všechny příběhy o mudrcích naznačovaly existenci nějaké rozlehlé studnice vědomostí, známých pouze určité sektě mágů.

Ale kdo to ve skutečnosti byl?

Kouzelníci, astrologové nebo kněží?

Vigor prošel kolem Pergamenové místnosti, ze které se šířil závan čerstvé dávky insekticidů a fungicidů. Správci museli nedávno stříkat. Vigor věděl, že některé ze vzácných dokumentů v Pergamenové místnosti pomalu nachovějí pod útoky odolných fialových hub, které hrozily, že je jednou provždy zničí.

V ohrožení tu bylo i tolik dalších věcí… a nejen díky možnému požáru, houbám nebo zanedbání, ale jednoduše kvůli množství materiálů. Jen asi polovina dokumentů byla zaregistrována a každým rokem sem přicházela záplava nových od vatikánských vyslanců, z velkoměstských center a z jednotlivých farností.

Bylo nemožné ten příval zvládat.

Samotné Tajné archivy se rozšiřovaly jako maligní nádor, který metastazuje z původních místností do starých podkroví, podzemních krypt a prázdných věžních kobek. Vigor strávil půl roku procházením složek minulých vatikánských špionů, kteří tu pracovali před ním, agentů rozmístěných na různá vládní místa po celém světě, z nichž mnozí psali kódované vzkazy, kde popisovali politické intriky v rozmezí tisíce let.

Vigor věděl, že Vatikán je právě tak politickou entitou jako spirituální. A jeho nepřátelé se neustále snaží podkopat autoritu Svatého stolce. I dnes. Mezi Vatikánem a okolním světem stáli kněží, jako byl Vigor. Tajní válečníci, kteří střežili frontovou linii. A i když Vigor nesouhlasil se vším, co se v minulosti událo, nebo koneckonců ani se vším, co se dělo v současnosti, jeho víra zůstávala neotřesená… jako samotný Vatikán.

Byl na svou službu papežství hrdý.

Říše vznikají a zanikají. Filozofie přicházejí a odcházejí. Ale Vatikán vytrvává, odolává a zůstává neochvějný a pevný. Historie, čas a víra, to vše uchované v kamenech.

Dokonce i zde v archivu bylo chráněno mnoho největších světových pokladů v zamčených kryptách, trezorech, komorách a tmavých dřevěných skříních zvaných arinadi. V jednom šuplíku se nacházel dopis, který napsala Marie Stuartovny den před svou popravou, v jiném zase byly milostné dopisy krále Jindřicha VIII. a Anny Boleynové. Našly by se tu dokumenty náležející inkvizici, čarodějnickým procesům, křížovým výpravám, dopisy perského šacha a císařovny dynastie Ming.

Ale to, co Vigor hledal, nebylo tak přísně střeženo.

Stačil jen dlouhý výstup.

Zbývalo ještě jedno vodítko, na něž se chtěl podívat, než odletí s Rachel do Německa.

Dorazil k malému výtahu k horním místnostem archivů, kterým se říkalo piani nobli, neboli vznešená patra. Podržel Jacobovi dveře, zavřel je za nimi a stiskl tlačítko. Malá kabinka se dala s trhnutím do pohybu.

„Kam máme namířeno teď?“ chtěl vědět Jacob.

„Do Torre dei Venti.“

„Do Věže větrů? Proč?“

„Je tam uložen jeden historický dokument. Kopie Popisu světa ze šestnáctého století.“

„Kniha Marca Pola?“

Vigor přikývl a výtah se vzápětí zastavil. Vyšli do dlouhé chodby. Jacob s ním opět sotva stačil držet krok. „Co mají dobrodružství Marca Pola společného s biblickými mudrci?“

„V té knize vypráví mýty staré Persie, které se týkají mudrců a toho, co se s nimi stalo. Vše se točí kolem daru, který jim věnoval malý Kristus. Kámen velké moci. Na tomto kameni

mudrci údajně založili mystické společenství tajemné moudrosti. Rád bych se na ten mýtus podíval.“

Chodba končila ve Věži větrů. Prázdné místnosti této věže se staly součástí Tajných archivů. Místnost, do které se Vigor potřeboval podívat, byla bohužel až úplně nahoře. Zanadával nad tím, že zde není výtah, a vstoupil na temné schodiště.

Přestal mluvit a šetřil dech k dlouhému výstupu. Spirálovité schodiště se vinulo stále výš. Pokračovali mlčky, až schody konečně vyústily do jedné z nejunikátnějších a nejhistoričtějších místností ve Vatikánu.

Poledníková místnost.

Jacob se rozhlížel po freskách, které zdobily kruhové stěny a strop a zobrazovaly biblické scény pod cheruby a oblaky. Prašný vzduch protínal jediný zdroj světla umístěný v malém otvoru ve zdi a dopadal na podlahu místnosti z mramorových desek, do nichž byla vyryta znamení zvěrokruhu. Přes podlahu vedla linka, která symbolizovala probíhající poledník. Místnost byla sluneční observatoří ze šestnáctého století, kde byly určeny parametry gregoriánského kalendáře a kde se Galileo pokoušel prokázat svůj názor, že Země obíhá kolem Slunce.

Bohužel neuspěl - jednalo se o jeden z nejproblematičtějších sporných bodů mezi katolickou církví a vědeckou komunitou. Od té doby se církev snaží neustále dohnat svou tehdejší krátkozrakost.

Vigor se na okamžik zastavil, aby se vydýchal. Otřel si pot z čela a nasměroval Jacoba do další komnaty, která sousedila s Poledníkovou místností. Její zadní stěnu zakrývala knihovna napěchovaná knihami a svázanými regestra.

„Podle hlavního katalogu by kniha, kterou hledáme, měla být na třetí polici.“

Jacob vešel dovnitř a klopýtl přitom o drát, jenž byl natažený nad prahem.

Vigor zaslechl zadrnčení. Nebyl čas na varování.

Zápalná bomba vybuchla a odhodila Jacobovo tělo ze dveří přímo na Vigora. Padli naznak, zatímco se nad nimi přehnala stěna z plamenů jako sirný dračí dech.

4.

PRACH PRACHU

24. červenec, 12:14
Washington, D.C.

MISI BYLA přidělena rudá priorita, černý kód a stříbrný bezpečnostní protokol. Ředitel Painter Crowe nad barevným kódováním vrtěl hlavou. Nějaký byrokrat zřejmě navštěvoval obchody s kancelářskými potřebami častěji, než bylo zdrávo.

Všechna ustanovení měla jedinou pointu: neselhat. Pokud šlo o záležitosti národní bezpečnosti, neexistovalo žádné druhé místo, žádná stříbrná medaile, žádný druhý nejlepší.

Painter seděl za svým stolem a prohlížel si zprávu operačního důstojníka. Všechno se zdálo být v pořádku. Pověření byla zkontrolována, kódy obměněny, byly dokončeny prohlídky vybavení, zkoordinovány satelitní plány a tisíce dalších detailů. Painter projel prstem odhadované náklady. Příští týden měl schůzku s náčelníky štábů ohledně rozpočtu.

Promnul si oči. Tohle teď byl jeho život: papírování, tabulky a stres. Měl za sebou vyčerpávající den. Nejdřív ten útok Bratrstva a teď se zase spouštěla mezinárodní operace. Část jeho osobnosti ale nové výzvy a odpovědnosti vzrušovaly. Zdědil Sigmu po jejím zakladateli, Seanu McKnightovi, nynějším řediteli DARPY. Painter svého učitele nechtěl zklamat. Celé ráno ti dva diskutovali o útoku ve Fort Detricku a nadcházející misi a vymýšleli strategii jako za starých časů. Seana překvapil Painterův výběr velitele týmu, ale v posledku to bylo jeho rozhodnutí.

Takže mise dostala zelenou.

Jediné, co zbývalo, bylo informovat příslušné agenty. Odlet byl stanoven na 14:00. Nezbývalo mnoho času. V Dullesu bylo právě čerpáno palivo do soukromého letadla, patřícího společnosti Kensington Oil, což bylo dokonalé krytí. Tuto okolnost zařídil osobně Painter, když poprosil o laskavost lady Karu Kensingtonovou, kterou pobavilo, že má Sigmě opět pomáhat. „Copak vy Američani nedokážete nic udělat samostatně?“ poškádlila ho.

Na stole zabzučel intercom.

Painter stiskl tlačítko. „Slyším.“

„Pane řediteli, mám tu doktory Kokkalise a Bryantovou.“

„Pošlete je dál.“

Od dveří se ozvalo zavrčení a zámek se odemkl. Monk Kokkalis vešel jako první, ale přidržel dveře Kathryn Bryantové, která byla o hlavu vyšší než podsaditý bývalý Zelený baret. Pohybovala se s elegancí lvice, z níž vyzařovala dobře ovládaná síla. Kaštanové hnědé vlasy na ramena měla stažené a upravené právě tak konzervativně jako celý zevnějšek: modrý oblek, bílá blůza, kožené lodičky. Jediným ostrůvkem jiné barvy byla drahokamová jehlice na klopě v podobě drobné žáby. Se smaragdy ve zlatě, které odpovídaly barvě jejích zelených očí.

Painter věděl, proč nosí tu zlatou jehlici. Žába byla dárkem od obojživelného týmu, ke kterému se jednou přidala na námořní průzkumné operaci pro zpravodajskou službu. Zachránila život dvěma mužům, když prokázala svou zručnost s dýkou. Jeden člen skupiny se ale nikdy nevrátil. Tu jehlici nosila na jeho památku. Painter tušil, že v tom příběhu šlo o víc, ale složky nic dalšího nerozváděly.

„Prosím, sedněte si,“ řekl Painter a kývl na ně. „Kde je velitel Pierce?“

Monk se zavrtěl na židli. „Gray… velitel Pierce měl naléhavý rodinný problém. Právě dorazil a za chviličku bude tady.“

Kryje mu záda, pomyslel si Painter. *Dobře.* To byl jeden z důvodů, proč si pro tuto misi do dvojice s Graysonem Piercem vybral Monka Kokkalise. Jejich dovednosti se doplňovaly -

ale co bylo ještě důležitější, jejich osobnosti si navzájem vyhovovaly. Monk byl usedlý a klidný člověk, který se řídil předpisy, zatímco Grayson byl podstatně větší rebel. Přesto ale Grayson Monkovi naslouchal víc než kterémukoliv jinému členu Sigmy. Monk mírnit Grayovu ocelovou povahu. Dokázal žertovat takovým způsobem, že Graye přesvědčil lépe než precizně formulovaný argument. Tvořili sehranou dvojku.

Na druhou stranu…

Painter si všiml, jak strnule sedí Kat Bryantová: stále v pozoru. Nebyla nervózní, spíš ostražitá s příměsí vzrušení. Vyzařovala z ní sebedůvěra. Možná až příliš. Rozhodl se ji do této operace zařadit spíš díky jejím zkušenostem ze zpravodajské služby než kvůli současnému inženýrskému studijnímu programu. Měla zkušenosti s postupy v EU, zejména v okolí Středomoří. Znala mikroelektronická sledovací zařízení a kontrašpionáž. Ještě důležitější ale bylo, že měla kontakty s jedním z pracovníků Vatikánu, kteří budou na toto vyšetřování dohlížet, s monsignorem Veronou. Ti dva spolupracovali na případu organizace mezinárodních zlodějů umění.

„Možná bychom mohli vyřídit papírování, než dorazí velitel Pierce.“ Painter k nim posunul dvě tlusté složky s černými deskami, pro každého jednu. Třetí čekala na Pierce.

Monk se podíval na stříbrný znak vyražený na složce.

„Uvnitř najdete všechny podrobnosti ohledně této operace.“ Painter ťukl na dotykovou obrazovku zabudovanou do stolu. Tři ploché obrazovky Sony - jedna na stěně za ním a dvě po stranách - přestaly ukazovat panoráma horské krajiny a objevil se na nich ostrý obraz: stejný stříbrný znak. „Seznámení s misí provedu já sám, místo obvyklého operačního důstojníka.“

„Rozčlenění informací,“ řekla tiše Kat. Její souhlásky mírně změkčoval jižanský přízvuk. Painter věděl, že ho v případě potřeby dokáže dokonale potlačit. „Kvůli tomu útoku.“

Painter přikývl. „Toky informací byly omezeny na minimum, dokud nebude dokončena kontrola našich bezpečnostních postupů.“

„A přesto vyrážíme na novou misi?“ zeptal se Monk.

„Nemáme na vybranou. Dostali jsme pokyny od…“

Zabzučení intercomu ho přerušilo. Painter zmáčkl tlačítko.

„Pane řediteli,“ oznámila jeho sekretářka. „Dorazil doktor Pierce.“

„Pošlete ho dál.“

Dveře se otevřely a dovnitř vpochodoval Grayson Pierce. Měl na sobě černé levisky, černé kožené boty a naškrobenou bílou košili. Vlasy měl čerstvě učesané a stále mokré ze sprchy.

„Promiňte,“ řekl Grayson a zastavil se mezi dvěma ostatními agenty. Určitá tvrdost, která se mu zračila v očích, prozrazovala, že svou lítost nemyslí příliš vážně. Zůstával ve strnulém postoji, připravený na pokárání.

A to si také zasluhoval. Po úniku informací nebyla vhodná doba na to, dělat dlouhý nos na velitele. Ve velitelství Sigmy ale vždycky špetku insubordinace tolerovali. Tihle lidé byli nejlepší z nejlepších. Nemůžete po nich chtít, aby v poli jednali s velkou mírou samostatnosti, a pak od nich očekávat, že se podřídí totalitní autoritě. Vybalancování těchto dvou potřeb vyžadovalo citlivý přístup.

Painter se díval na Graysona. Vzhledem ke zvýšeným bezpečnostním opatřením dobře věděl, že přijal naléhavý telefonát od své matky a odhlásil se z velitelského ústředí. Za jeho pevným pohledem si Painter všiml únavy a vyčerpání. Bylo to kvůli tomu rannímu útoku nebo situaci doma? Byl Pierce vůbec vhodný pro nový úkol?

Grayson neuhnul očima. Jednoduše čekal.

Tato schůzka ale neměla sloužit jen k seznámení s operací. Byl to také test.

Painter mávl rukou k židli. „Rodina je důležitá,“ řekl a propustil agenta z pozoru. „Jen nedopusťte, aby se z vaší nedochvilnosti stal zvyk.“

„Ne, pane.“ Grayson přešel k židli a usedl, ale oči mu přejely od plochých monitorů ke

složkám, jež měli jeho kolegové v klíně. Na čele se mu objevila vráska. To, že nebyl pokárán, ho znepokojilo. Dobře.

Painter posunul třetí složku ke Graysonovi. „Právě jsme začínali s instruktáží."

Grayson od něj převzal dokumenty. V očích mu probleskl mírný zmatek, ale nepromluvil.

Painter se zaklonil a znovu se dotkl obrazovky na svém stole. Na levém monitoru se objevila gotická katedrála a na pravé její interiér. Všude ležela mrtvá těla. Věděl, že za zády mu svítí snímek křídového obrysu těla na oltáři, stále potřísněném krví, který označoval polohu těla zavražděného kněze. Otce Georga Breitmana.

Painter sledoval, jak se agenti rozhlížejí po monitorech.

„Ten masakr v Kolíně nad Rýnem," řekla Kat Bryantová.

Painter přikývl. „Došlo k němu ke konci půlnoční mše u příležitosti svátku biblických Tří králů. Bylo zabito osmdesát pět lidí. Zdá se, že motivem byla prostá loupež. Vrazi se vloupali do relikviáře s nevyčíslitelnou hodnotou." Painter promítl další obrázky zlatého sarkofágu a roztříštěných zbytků jeho bezpečnostní klece. „Jediné, co ukradli, je obsah schránky. Údajné kosti Tří králů."

„Kosti?" zeptal se Monk. „Nechali na místě bednu z ryzího zlata a odnesli hromadu kostí? Kdo by dělal něco takového?"

„To zůstává nezodpovězeno. Masakr přežil jediný člověk." Painter otevřel obrázek mladíka, odnášeného na nosítkách, a další snímek, na kterém mladík ležel na nemocniční posteli s otevřenýma očima zakalenýma šokem. „Jason Pendleton. Američan. Dvacet jedna let. Byl nalezen ukrytý ve zpovědlnici. Nejdříve ze sebe dokázal sotva vypravit něco souvislého, ale po koňské dávce sedativ byl schopen učinit předběžnou výpověď. Pachatelé byli oblečeni jako mnichové. Tvář ani jednoho z nich nebyla identifikována. Vpadli do katedrály ozbrojení puškami. Zastřelili několik lidí včetně kněze a arcibiskupa."

Na obrazovkách se vystřídalo několik dalších obrázků: střelné rány, další křídové obrysy, síť červených nití označujících dráhy kulek. Vypadalo to jako typické místo zločinu, jen na neobvyklém pozadí.

„A jak se to týká Sigmy?" zeptala se Kat.

„Došlo k dalším úmrtím. Nevysvětlitelným úmrtím. Při průniku do bezpečnostní schránky útočníci použili nějaký přístroj, který nejenže roztříštil kov a neprůstřelné sklo, ale také, alespoň podle výpovědi jediného přežívajícího svědka, spustil vlnu smrti po celé katedrále."

Painter se natáhl a stiskl tlačítko. Na všech třech monitorech se objevily snímky různých těl. Tváře agentů zůstaly bezvýrazné. Všichni už viděli nejedno mrtvé tělo. Tato těla byla křečovitě napjatá, s hlavami zvrácenými dozadu. Na jednom snímku byl vidět detailní záběr obličeje. Otevřené oči, zakalené rohovky a z kousků vyplavené černé stopy po krvavých slzách. Rty byly křečovitě staženy, takže odhalovaly vyceněné zuby a krvácející dásně. Jazyk byl naběhlý, popraskaný a na okrajích zčernalý.

Monk se vzhledem ke svému vzdělání v soudním lékařství na své židli napřímit a zúženýma očima si snímky pozorně prohlížel. Sice uměl hrát roztržitého klauna, ale jeho nejsilnější stránkou byl vynikající pozorovací talent.

„Podrobné pitevní zprávy máte ve svých složkách," pokračoval Painter. „Původní závěr zněl, že ke smrti došlo následkem nějakého záchvatu připomínajícího epilepsii. Extrémně křečovité sevření těla v kombinaci s hypertermií vedoucí k naprostému zkapalnění vnějších mozkových plen. Všichni zemřeli se smrštěnými srdci, a to tak silně, že v srdečních komorách nebyla žádná krev. Pacemaker jednoho muže mu v hrudi vybuchl. Žena s kovovou endoprotézou v noze byla o několik hodin později stále ještě v plamenech a její noha prodoutnala z nitra na povrch."

Agenti zachovávali klidné výrazy, ale Monk přimhouřil jedno oko a zdálo se, že Katina

pleť dostala bledší odstín. Dokonce i Grayson zíral na snímky až příliš nehybně a bez mrkání.

Ale nakonec promluvil jako první. „A jsme si jistí, že k těm úmrtím došlo v souvislosti s přístrojem, který použili ti zloději?“

„Tak jistí, jak si jen můžeme být. Svědek udal, že při zapnutí přístroje cítil v hlavě intenzivní tlak. Popisoval ho jako pocit při klesání letadla. Tlak v uších. V tom okamžiku došlo k úmrtím.“

„Ale Jason to přežil,“ ozvala se Kat a zhluboka se nadechla.

„To někteří další také. Jenže ti byli následně postříleni útočníky. Chladnokrevně zmasakrováni.“

Monk se pohnul. „Takže někteří lidé podlehli, jiní nikoliv. Proč? Měla oběti toho záchvatu něco společného?“

„Jenom jednu věc. Skutečnost, které si všiml Jason Pendleton. Ti, kteří podlehli účinkům záchvatu, se účastnili svatého přijímání.“ Monk zamrkal.

„Z tohoto důvodu také Vatikán kontaktovat úřady Spojených států. A řetěz velení nakonec dospěl až k nám.“

„Tak Vatikán,“ řekla Kat.

Painter si přečetl v jejích očích pochopení. Už chápala, proč byla vybrána na tuto misi a proč byl přerušen její doktorský program.

Painter navázal: „Vatikán se obává vážných následků toho, kdyby se mělo rozkřiknout, že nějaká skupina útočí na obřad svatého přijímání. Možná prostřednictvím otrávených hostií. Chtějí znát odpovědi co nejdříve, i kdyby to znamenalo obejítí mezinárodního práva. Vaše skupina bude spolupracovat se dvěma zpravodajskými agenty Svatého stolce. Ti se soustředí na otázku, jak s těmito úmrtími souvisí krádež kostí Tří králů. Jednalo se čistě o symbolické gesto? Nebo šlo o něco víc než o obyčejnou krádež?“

„A naším cílem je co?“ chtěla vědět Kat.

„Zjistit, kdo zločin spáchal a jakou zbraň použili. Pokud dokáže zabíjet takto specifickým a cíleným způsobem, potřebujeme vědět, s čím máme tu čest a kdo za tím stojí.“

Grayson zůstával potichu a stále zíral na děsivé snímky nezaujatým pohledem. „Podvojný jed,“ zahučel nakonec.

Painter se na něj podíval. Grayson mu oplatil stejným pohledem - oba muži měli bouřkově modré oči.

„Co jsi říkal?“ zeptal se Monk.

„Ta úmrtí,“ odpověděl Grayson a otočil se k němu, „nebyla spuštěna jedinou událostí. Příčina musela být dvojitá, bylo třeba vnitřního a vnějšího faktoru. Ten přístroj - vnější faktor - vyvolal hromadný záchvat. Ale reagovali na něj jen lidé, kteří se účastnili svatého přijímání. Takže tam musel být i nějaký zatím neznámý vnitřní faktor.“

Grayson se obrátil zpátky k Painterovi. „Pili při obřadu mešní víno?“

„Jen několik farníků. Také ale jedli hostie.“ Painter čekal a sledoval, jak druhý muž přemýšlí a vzápětí dochází k závěru, který trval odborníkům podstatně déle. To, že Grayson Paintera před časem zaujal, nebylo jen kvůli svalům a hbitým reflexům.

„Pak ty hostie musely být otráveny,“ řekl Grayson. „Jiné vysvětlení neexistuje. Něco bylo vpraveno do nitra obětí prostřednictvím hostií. Jakmile byli lidé takto kontaminováni, stali se citlivými na energii toho přístroje, ať už šlo o cokoliv.“ Grayson se znovu podíval Painterovi do očí. „Byly hostie analyzovány?“

„V žaludcích obětí nebyly nalezeny dostatečně velké zbytky, aby umožňovaly pořádný rozbor, ale na oltáři zbylo několik nepoužitých hostií. Ty byly odeslány do laboratoří po celé EU.“

„A?“

Z Graysonových očí zmizely všechny stopy únavy a nahradila je plně soustředěná pozornost. Ten muž byl jednoznačně kvalifikovaný pro tuto misi. Ale zkouška ještě neskončila.

„Nic se nenašlo,“ pokračoval Painter. „Všechny analýzy odhalily jen pšeničnou mouku, vodu a obvyklé pekařské přísady do nekvašených oplatek.“

Rýha na Graysonově čele se prohloubila. „To je nemožné.“

Painter slyšel v jeho hlase téměř agresivní tvrdohlavost. Stále si pevně stál za svým odhadem.

„Něco tam muselo být,“ trval na svém Grayson.

„Byly konzultovány i laboratoře DARPY. Došly ke stejným výsledkům.“

„Tak se spletly taky.“

Monk k němu vztáhl ruku, aby ho udržel na uzdě.

Kat si založila ruce a došla k závěru: „Musí existovat nějaké jiné vysvětlení pro…“

„Blbost,“ skočil jí do řeči Grayson. „Všechny laboratoře se mýlily.“

Painter potlačil úsměv. V tom muži se skrýval rozený vůdce: s bystrou myslí, tvrdošíjně sebejistý, ochotný naslouchat, ale neústupný, jakmile se jednou rozhodl.

„Máte pravdu,“ řekl Painter nakonec.

Zatímco Monk a Kat překvapením vytřeštili oči, Grayson se jen opřel na židli.

„Naše laboratoře tu opravdu něco našly.“

„Co?“

„Rozložily vzorek na jednotlivé složky a oddělily všechny organické komponenty. Pak odstranily všechny stopové prvky za současného měření hmotnostním spektrometrem. Když ale takto celý vzorek rozebraly, zůstala jim stále čtvrtina suché váhy hostie. Suchý bělavý prášek.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Monk.

Grayson vysvětlil: „Zbývající prášek nebylo analytické vybavení schopno detekovat.“

„Ten prášek ležel na miskách vah, ale přístroje hlásily technikům, že tam nic není.“

„To není možné,“ namítl Monk. „Máme tu ty nejlepší přístroje na světě.“

„Přesto naše přístroje ten prášek nebyly schopny detekovat.“

„Ta prášková substance musí být naprosto inertní,“ poznamenal Grayson.

Painter přikývl. „Takže se do ní chlapci z laboratoře pustili podrobněji. Zahřáli ji až na bod tání, 1160 stupňů. Pak se prášek roztavil a vytvořil čirou kapalinu, která po poklesu teploty ztuhla do podoby čirého jantarového skla. Pokud jste toto sklo rozdrtili, vytvořilo opět původní bílý prášek. Ve všech stadiích ale zůstávalo inertní, nedetekovatelné nejmodernějšími přístroji.“

„Co to může být?“ zeptala se Kat.

„Něco, co všichni známe, ale ve stavu, který byl objeven teprve před několika desetiletími.“ Painter překlikl na další obrázek, který zachycoval uhlíkovou elektrodu v komůrce s inertním plynem. „Jeden z našich techniků pracoval dřív na Cornellově univerzitě, kde byla tato zkouška vyvinuta. Provedli částečné odpaření prášku kombinované s emisní spektroskopií. Pomocí elektrolytického pokovování se jim podařilo převést prášek do běžnějšího stavu.“

Poklepal na poslední snímek. Jednalo se o detail černé elektrody, až na to, že už nebyla černá. „Podařilo se jim, aby přeměněná substance přilnula k uhlíkové tyčince.“

Pokovená černá elektrody nyní pod světlem zářila neklamným leskem. Grayson se na židli předklonil. „Zlato.“

18:24
Řím, Itálie

RACHEL ZNĚLY v uších sirény vozu. Seděla na sedadle spolujezdce v hlídkovém autě karabiniérů, potlačená, rozbolavělá a s pocitem, že se jí rozskočí hlava. Dokázala ale vnímat jedinou věc: ledovou jistotu, že strýček Vigor je po smrti. Hrozilo, že ji strach zadusí, zužoval

jí zorné pole a zkracovat dech.

Rachel napůl slyšela, jak policista mluví do vysílačky. Jeho vůz dorazil na místo zácpy jako první. Rachel odmítla lékařskou pomoc a využila své autority poručice k tomu, že policistovi přikázala, aby ji odvezl do Vatikánu.

Vůz dorazil k mostu přes Tiberu. Rachel se neustále dívala před sebe na svůj cíl. Na druhém břehu se objevil zářící dóm svatého Petra, převyšující všechny okolní budovy. Zapadající slunce ho zalévalo odstíny stříbrné a zlaté barvy. Ale to, co spatřila za bazilikou, ji přimělo, že se na svém sedadle prudce narovnala. Rukama křečovitě sevřela okraj palubní desky. Na indigově modrou oblohu stoupal sloup černého kouře plného sazí.

„Strýček Vigor…“

Rachel slyšela kolem řeky zvuk dalších sirén. Požárníci a vozidla pohotovosti.

Popadla policistu za paži. Měla sto chutí toho muže odstrčit a řídit sama. Pořád ale byla silně Otřesená. „Nemůžete jet rychleji?“

Karabiniér Norre přikývl. Byl mladý, nováčkem ve sboru. Na sobě měl černou uniformu s červeným proužkem po straně kalhot a stříbrnou šerpou přes hruď. Zatočit volantem a vyjel na chodník, aby objel dopravní zácpu. Čím více se blížili k Vatikánu, tím horší zácpu míjeli. Sjíždějící se pohotovostní vozidla zablokovala provoz v celé oblasti.

„Vezměte mě k Svatoanenské bráně,“ přikázala mu.

Zabočil a podařilo se mu projet uličkou, kterou se dostali do vzdálenosti necelých tří bloků od Porta Sant´Anna. Přímo před nimi se jasně objevil zdroj kouře. Uvnitř vatikánských zdí tvořila druhý nejvyšší bod Věž větrů. Z jejích horních pater šlehaly plameny, takže celá věž připomínala kamennou pochodeň.

Ach ne…

Ve věži sídlila část vatikánských archívů. Věděla, že její strýc sbíral informace v knihovnách Svatého stolce. Po útoku proti ní nemohl být tenhle požár pouhou nehodou.

Vůz najednou prudce zabrzdil, takže se Rachel zařízl bezpečnostní pás do ramene. Odtrhla oči od věže. Doprava před nimi totálně zkolabovala. Rachel už nemohla čekat ani vteřinu. Zatáhla za kliku dveří a jala se vystupovat.

Na rameni ucítila sevření prstů, které ji zadržely. „Tenente Veronová,“ řekl karabiniér Norre, „vezměte si tohle. Možná to budete potřebovat.“

Rachel se dívala na černou pistoli, Berettu 92, mladíkovu služební zbraň. Vzala si ji a pokývnutím hlavy poděkovala. „Informujte moji stanici a generála Rendeho z TPC, že jsem se vrátila do Vatikánu. Může se se mnou spojit prostřednictvím kanceláře vatikánského sekretariátu.“

Policista přikývl. „Buďte opatrná, tenente.“

Rachel se vydala dál pěšky, zatímco ze všech stran zněly sirény. Zastrčila si pistoli za opasek a vytáhla si blůza z kalhot, aby berettu zakrývala. Když teď na sobě neměla uniformu, nebylo by asi nejlepší, aby ji spatřili, jak běží k místu neštěstí viditelně ozbrojená.

Chodníky byly plné lidí. Rachel se místo toho raději proplétala mezi auty na ulici a dokonce musela přelézt kapotu jednoho z nich, aby mohla pokračovat. Před sebou spatřila červené požárnické auto, které pomalu projíždělo bránou sv. Anny. Jen tak tak se do ní vešlo. Po obou stranách utvořit kontingent Švýcarské gardy zátaras v nejvyšší pohotovosti. Neměli žádné ceremoniální halapartny. Všichni drželi v rukou pušky.

Rachel se protlačila až k linii strážných.

„Poručice Veronová od sboru karabiniérů,“ vykřikla na ně a v napřažené ruce držela svůj průkaz. „Musím mluvit s kardinálem Sperou!“

Výrazy vojáků se ani trochu nezměnily. Bylo jasné, že měli rozkaz zabránit vstupu kohokoliv ke Svatému stolci, s výjimkou pracovníků pohotovostních služeb. Poručice od karabiniérů nad nimi neměla žádnou moc.

Ze zadní řady se ale oddělil jeden muž v tmavomodrém oblečení. Rachel ho poznala:

byl to tentýž strážný, s nímž mluvila při první návštěvě. Protáhl se linií gardistů a zastavil se před ní.

„Poručice Veronová,“ řekl. „Mám pokyny odvést vás dovnitř. Následujte mě.“

Obrátil se na podpatku a vydal se v čele.

Přidala do kroku, aby mu stačila, a prošla za ním bránou. „Co můj strýc… monsignor Verona…“

„Nevím nic než to, že vás mám odvést k heliportu.“ Nasměroval ji k elektrickému vozítku, jaké používají správci hřišť, zaparkovanému hned za bránou. „Rozkazy kardinála Spery.“

Rachel nastoupila. Vůz hasičů, který se sunul před nimi, dojel na široké nádvoří před Vatikánskými muzei. Připojil se k ostatním pohotovostním autům, mezi nimiž byla i dvě armádní vozidla s kulomety.

Když teď měli před sebou volno, zahnul gardista doprava, aby se vyhnul chumlu vozů před muzei. Nad hlavami jim stále hořela věž. Odněkud vytryskl vzhůru proud vody, který se pokoušel dosáhnout žhnoucích horních pater. Plameny šlehaly ze tří nejvyšších podlaží. Nad věží se zvedaly a svíjely chuchvalce černého dýmu. Věž hořela velice rychle, protože byla plná obrovského množství knih, pergamenů a svitků.

Jednalo se o katastrofu velkých rozměrů. To, co nespolkne oheň, zničí voda a kouř. Staleté dokumenty, mapující dějiny Západu, v okamžiku vniveč.

Rachel se ale soustředila na jedinou starost. Strýček Vigor.

Vozík se prohnal před garážemi a pokračoval dolů po vydlážděné cestě, souběžné s Leoninskou zdí, kamennou omítnutou hradbou, která ohrazovala Vatikán. Objeli komplex muzeí a dorazili k rozlehlým zahradám, které zaujímaly zadní polovinu tohoto městského státu. V dálce tančily fontány a okolní svět byl vymalován odstíny zelené. Vypadal příliš poklidně v kontrastu s pekelnou krajinou kouře, ohně a kvílení sirén, kterou před minutou projeli.

Pokračovali v tichosti k nejodlehlejší části pozemků.

Jejich cíl už se objevil před nimi. Do obezděného výklenku byla vmáčknuta přistávací plocha pro vrtulníky, vytvořená z bývalých tenisových kurtů. Letiště vlastně netvořilo nic jiného než rozlehlá plocha betonu a několik přístavků.

Na ploše spočívala jediná helikoptéra, izolovaná od okolního shonu. Lopatky vrtule se pomalu roztáčely a získávaly na rychlosti. Motor hučel. Rachel tento masivní létací stroj znala. Jednalo se o papežovu soukromou helikoptéru, přezdívanou ‚papaptéra´.

Také poznala černý oděv a červenou šerpu kardinála Spery. Stál u otevřených dveří do oddílu pro cestující a mírně se hrbil pod otáčející se vrtulí. Jednou rukou si přidržoval na hlavě šarlatovou čepičku. Otočil se, přilákaný pohybem jejich vozíku, a zvedl paži na pozdrav. Motorový vozík zabrzdil kousek od něj. Rachel ani nepočkala, až se zastaví, a vyskočila. Odspěchala ke kardinálovi.

Jestli někdo znal osud jejího strýce, byl to právě kardinál. Nebo ještě jeden člověk…

Ze zadní části vrtulníku vystoupila postava a rychle jí vyšla naproti. Rachel k ní přiběhla a pevně ji objala.

„Strýčku Vigore…“ Po tváři jí stékaly horké slzy, které rozpouštěly led, jenž jí svíral srdce.

Odtáhl se. „Jdeš pozdě, dítě.“

„Zdrželi mě,“ odpověděla.

„To jsem slyšel. Generál Rende mě o útoku na tebe informoval.“

Rachel se ohlédla k hořící věži. V jeho vlasech cítila kouř. Měl ožehnuté obočí. „Zdá se, že nezaútočili jenom na mě. Díky Bohu, že se ti nic nestalo.“

Tvář jejího strýce potemněla a v hlase mu zaznělo pohnutí. „Všichni bohužel neměli takové štěstí.“

Podívala se mu do očí.

„Jacob při tom výbuchu zahynul. Jeho tělo mě zakrylo a zachránilo mi život.“ V jeho hlase slyšela i přes řev helikoptéry sklíčenost. „Pojď, musíme vyrazit.“

Nasměroval ji k vrtulníku.

Kardinál Spera na něj kývl. „Musíte je zastavit,“ řekl záhadně.

Rachel následovala svého strýce do vrtulníku, a jakmile se za nimi zavřely dveře, zapjali si pásy. Dobrá izolace tlumila podstatnou část hluku motoru, ale Rachel i tak slyšela, jak stroj zvyšuje otáčky. Vzápětí se odlepili od země a hladce se vznesli do vzduchu.

Strýc Vigor se uvelebil na sedadle se skloněnou hlavou a zavřenýma očima. Pohyboval rty v tiché modlitbě. Za Jacoba… možná za ně. Rachel počkala, dokud opět neotevřel oči. To už mířili z Vatikánu a přelétali nad Tiberou.

„Ti útočníci,“ začala Rachel, „měli na autech vatikánské poznávací značky.“

Strýce to nepřekvapilo a jenom přikývl. „Zdá se, že ve Vatikánu máme cizí špiony, stejně jako je my vysíláme do zahraničí.“

„Kdo…?“

Strýc Vigor ji se zabručením přerušil, narovnal se, sáhl do svého saka a vytáhl přeložený list papíru, který jí podal. „Ten chlapec, který přežil kolínský masakr, popsal tento znak policejnímu malíři. Podle něj jej měl jeden z útočníků na hrudi.“

Rachel rozložila papír. Do překvapivých podrobností na něm byl nakreslen stočený červený drak s roztaženými křídly a hadovitě stočeným ocasem, omotaným kolem vlastního krku.

Spustila ruku a podívala se na svého strýce.

„To je starodávný symbol,“ řekl Vigor. „Pochází ze čtrnáctého století.“

„Symbol čeho?“

„Dračího dvora.“

Rachel zavrtěla hlavou. To jméno jí nic neříkalo.

„Jde o středověký alchymistický kult založený schizmatem rané církve, stejným schizmatem, které vedlo k volení papežů a vzdoropapežů.“

Rachel o vzdoropapežích věděla - tito muži stáli v čele katolické církve, ale jejich volba byla později prohlášena za odporující kanonickému právu. Byli dosazováni z nejrůznějších důvodů, obvykle v případě odchodu legitimně zvoleného papeže do exilu a obvykle radikálními frakcemi, v jejichž pozadí stál nějaký král nebo císař. Mezi třetím a patnáctým stoletím na papežský trůn postupně usedlo více než dvacet vzdoropapežů. Nejchaotičtějším obdobím ale bylo čtrnácté století, kdy byl legitimní papež vyhnán z Říma a uprchl do Francie. Po sedmdesát let papeži vládli z exilu, zatímco Řím ovládali úplatní vzdoropapeži.

„Co má tak Starobylý kult společného se současnou situací?“ zeptala se.

„Dračí dvůr je aktivní dodnes. Jeho nezávislost uznává dokonce i EU, podobně jako v případě Maltských rytířů, kteří mají statut pozorovatelů u Organizace spojených národů. Tajemný Dračí dvůr byl propojen s Evropskou radou princů, rytíři templářského řádu a rosenkruciány. Dračí dvůr také otevřeně přiznává, že má svoje členy v katolické církvi. Dokonce i tady ve Vatikánu.“

„Tady?“ Rachel nedokázala potlačit úžas ve svém hlase. Na ni i na jejího strýce někdo zaútočil. Někdo uvnitř Vatikánu.

„Před několika lety došlo k poměrně velkému skandálu,“ pokračoval Vigor. „Bývalý jezuitský kněz, otec Malachi Martin, napsal o tajné církvi uvnitř katolické církve. Byl to učenec, který hovořil sedmnácti jazyky, sepsal řadu učených textů a byl blízkým spolupracovníkem papeže Jana XXIII. Pracoval ve Vatikánu dvacet let. Jeho poslední kniha, kterou dokončil těsně před smrtí, pojednává o alchymistickém kultu uvnitř samotného Vatikánu, jenž provozuje v tajnosti svoje rituály.“

Rachel se mírně zvedl žaludek, ne kvůli vrtulníku, který se právě naklonil, jak zatáčel směrem k mezinárodnímu letišti nedaleko Fiumicina. „Tajná církev uvnitř katolické církve.

Ta mohla mít něco společného s kolínským masakrem? Proč? Jaký je jejich záměr?“

„Proč ukradli kosti mudrců z východu? Nemám tušení.“

Rachel si nechala toto odhalení projít hlavou. K chycení zločinců bylo třeba především je poznat. Odhalení motivu je často ještě poučnější než fyzické důkazy.

„Co dalšího ještě víš o Dračím dvoře?“ zeptala se.

„Přes jeho dlouhou historii už mnoho ne. V osmém století císař Karel Veliký dobyl tehdejší Evropu ve jménu Svaté církve, rozbil pohanské přírodní kulty a nahradil jejich věrouky katolicismem.“

Rachel přikývla - o brutálních praktikách Karla Velikého dobře věděla.

„Ale časy se mění,“ pokračoval Vigor. „To, co kdysi vyšlo z módy, se do módy opět vrací. Ve dvanáctém století se obnovovala gnostická nebo mystická víra, kterou v tichosti přijali ti samí panovníci, jež ji předtím potlačovali. Pomalu docházelo k rozkolu, když se církev vydala cestou ke katolicismu, jaký známe dnes, zatímco panovníci pokračovali ve svých gnostických praktikách. Schizma se pak naplno projevilo ve čtrnáctém století. Papežství se právě vrátilo z francouzského exilu. Aby zajistil mír, císař Svaté říše římské Zikmund Lucemburský podpořil Vatikán politicky a dokonce otevřeně zakázal gnosticismus u nižších tříd.“

„Jen u nižších tříd?“

„Aristokracie byla ušetřena. Císař sice zapověděl mystické věrouky u neurozených poddaných, ale současně vytvořil tajnou společnost mezi evropskými královskými rodinami, která sledovala alchymistické a mystické cíle. *Ordinis Draconis. Císařský dračí dvůr.* Ten existuje až do dnešních dnů. Ale v různých zemích je řada sekt - některé jsou neškodné, jde čistě o ceremoniální bratrstva, ale objevily se i jiné, vedené nenávistnými vůdci. Vsadil bych se, že jestli je do celé věci zapleten Dračí dvůr, je to právě jedna z těchto fanatických sekt.“

Rachel instinktivně vklouzla do výslechového modu. Poznej svého nepřítele. „A co je cílem těchto zlovolnějších sekt?“

„Výsledkem jejich kultu aristokracie je víra těchto extrémních vůdců, že jsou spolu se svými členy pravými a vybranými vládci lidstva. Že byli zrozeni k tomu, aby vládli, a to díky čistotě své krve.

„Hitlerův syndrom vyvolené rasy.“

Přikývnutí. „Ale jde jim o víc. Nejen o vládu. Pátrají po všech typech starověkých vědomostí, aby upevnili svou pozici, dominovali světu a uvrhli jej do apokalypsy.“

„Chtějí se vydat cestou, kterou se bál jít dokonce i sám Hitler,“ zamumlala Rachel.

„Většinou se jim podařilo získat určitý náznak moci, zatímco manipulují politiky zpoza opony utajovaných rituálů - pracují s takovými elitními skupinami, jako jsou Skulls and Bones v Americe nebo Bilderburg Think Tank v Evropě. Ale někdo teď drze a krvavě vystoupil veřejnosti na oči.“

„Co to znamená?“

Strýc Vigor potřásl hlavou. „Bojím se, že tato sekta objevila něco velice důležitého, co ji vylákalo z úkrytu na otevřené prostranství.“

„A ta úmrtí?“

„Varování církvi. Stejně jako útoky na nás dva. Současné pokusy o vraždu nemohly být shodou okolností. Musely být nařízeny Dračím dvorem, aby nás zpomalily a vystrašily. Nemohla to být náhoda. Tato konkrétní sekta ukazuje svoje svaly, varuje církev, aby jí šla z cesty, a odkládá roušku, kterou na sobě měla po staletí.“

„Ale co tím sleduje?“

Strýc Vigor se s povzdechem opřel. „Chce dosáhnout kýženého cíle všech šílenců.“

Rachel z něj nespouštěla oči.

Dopověděl to jediným slovem. „Armagedon.“

16:04 EST
Ve vzduchu nad Atlantikem

GRAY ZATŘÁSL SKLENICÍ a zacinkal kostkami ledu.

Kat Bryantová se podívala jeho směrem z druhé strany přepychové kabiny soukromého letadla. Neřekla nic, ale její svraštělé čelo mluvilo jasnou řečí. Soustředila se na dokumenty k misi - podruhé. Gray už je přečetl od začátku do konce. Necítil potřebu je studovat znovu. Místo toho pozoroval šedomodrou plochu Atlantického oceánu a pokoušel se přijít na to, proč byl vybrán jako velitel operace. Ve výšce čtyřiceti pěti tisíc stop pořád neznal odpověď.

Otočil se ve svém sedadle, zvedl se a přešel ke starožitnému mahagonovému baru v zadní části letadla. Znovu potřásl hlavou nad zdejším luxusem: waterfordský křišťál, ořechové dřevo se žilkováním, kožené potahy. Vypadalo to jako nóbl anglická hospoda.

Ale aspoň znal barmana.

„Další kolu?“ zeptal se Monk.

Gray položil sklenici na bar. „Myslím, že už jsem měl dneska dost.“

„Slabante,“ zahučel jeho přítel.

Gray se otočila, podíval se zpátky do kabiny. Otec mu jednou řekl, že když bude hrát svou úlohu, bude už na půli cesty k tomu, aby se se svou rolí ztotožnil. Jistě, tehdy mluvil o Grayovu úkolu pomocníka na vrtné věži, nad nímž osobně dozíral jeho otec inženýr. Bylo mu teprve šestnáct a trávil léto na horkém slunci východního Texasu. Byla to namáhavá práce, zejména při pomyšlení, že jeho kamarádi ze střední školy tráví letní prázdniny na plážích South Padre Islandu. V hlavě mu stále znělo otcovo napomenutí. *Když chceš být muž, musíš se tak nejdřív chovat.*

Totéž se možná dalo říct i o postu velitele.

„Dobře, takže necháme knihy na pokoji,“ řekl, čímž si vysloužil Katinu pozornost. Podíval se na Monka. „A myslím, že ty už jsi zkoumal obsah téhle létající alkoholové skříňky dost dlouho.“

Monk pokrčil rameny a přešel do hlavní části kabiny.

„Zbývají nám necelé čtyři hodiny letu,“ řekl Gray. Jejich letadlo, Citation X vyrobené na zakázku, se pohybovalo těsně pod hranicí rychlosti zvuku a mělo přistát ve dvě hodiny ráno německého času - uprostřed noci. „Navrhuji, abychom se všichni pokusili trochu vyspat. Jakmile tam dorazíme, dáme se do práce.“

Monk zazíval. „Tak to mi nemusíš říkat dvakrát, veliteli.“

„Ale nejdřív si porovnáme poznámky. Hodili nám toho na krk opravdu hodně.“

Gray ukázal k sedadlům. Monk klesl do jednoho z nich. Gray se k nim přidala, usedl naproti Kat.

Monka znal od okamžiku, kdy nastoupil do Sigmy, ale kapitánka Kathryn Bryantová pro něj zůstávala poměrně neznámým člověkem. Byla tak ponořena do studií, že ji dobře znalo jen málo zaměstnanců Sigmy. Většinou znali jen její reputaci. Jeden agent popsal jako chodící počítač. Ale její reputace byla zamlžena i její bývalou funkcí agentky zpravodajské služby. Říkalo se, že dohlížela nad černými misemi, ale nikdo to nevěděl jistě. Její minulost podléhala takovému stupni utajení, že ji neznali ani kolegové ze Sigmy. Takové tajnosti ji jen dále izolovaly od ostatních mužů a žen, kteří se dostali na svou současnou pozici prostřednictvím vojenských jednotek, skupin a čet.

Gray měl s její minulostí svoje vlastní problémy. Zpravodajské služby neměl v oblibě z osobních důvodů. Operovaly stranou, daleko od bitevního pole, dokonce ještě dál než pilota bombardérů, ale výsledky jejich práce byly podstatně smrtonosnější. Grayovi ulpěla na rukou krev právě díky nedokonalému zpravodajství. Krev nevinných. Nedokázal ze sebe setřást určitou nedůvěru.

Díval se na Kat. Její zelené oči mu pohled tvrdě oplácely. Vypadalo to, jako kdyby měla naškrobené celé tělo. Odsunul v duchu její minulost stranou. Teď byla jeho kolegyní v týmu.

Zhluboka se nadechl. Byl jejím velitelem.

Když budeš hrát svoji úlohu…

Odkašlal si. Je načase dát se do práce. Zvedl jeden prst. „Dobře, tak zaprvé, co víme?“

Monk odpověděl s naprosto vážnou tváří. „Nic moc.“

Kat zachovávala neměnný výraz. „Víme, že pachatelé mají nějakou spojitost s náboženskou společností známou jako Císařský dračí dvůr.“

„To je stejně platný jako říct, že mají spojitost s Hare Krišnou,“ odporoval Monk. „Ta skupina je stejně nejasná a neuchopitelná jako tma. Nemáme ani ponětí o tom, kdo za tím vším doopravdy stojí.“

Gray přikývl. Tuto informaci jim zafaxovali, když už byli na cestě. Ještě znepokojivější ale byly zprávy o útoku na jejich vatikánské protějšky. Musela to být také práce Dračího dvora. Ale proč? Do jaké tajné válečné zóny to letěli? Potřeboval znát odpovědi.

„Takže si to rozebereme,“ řekl Gray a uvědomil si, že zní jako ředitel Crowe. Ostatní dva se na něj vyčkávavě zadívali. Znovu si odkašlal. „Zpátky k základním informacím. Prostředky, motiv a příležitost.“

„Příležitostí měli spousty,“ odvětil Monk. „Udeřili po půlnoci, když jsou ulice víceméně prázdné. Ale proč nepočkali, až se katedrála taky vyprázdní?

„Aby vyslali signál,“ řekla Kat. „Aby uštědřila ránu katolické církvi.“

„To je jenom domněnka,“ nesouhlasil Monk. „Podívejme se na to z širší perspektivy. Možná to byla lest, která nás má svést ze správné stopy. Třeba spáchali tak krvavý zločin proto, aby se pozornost všech nezaměřila na poměrně nevýznamnou krádež nějakých zaprášených kostí.“

Kat nevypadala, že ji to přesvědčilo, ale z její pokerové tváře se dalo těžko poznat, co si vlastně myslí. Přesně jak byla vycvičená.

Gray toto téma uzavřel. „Ať už je to jak chce, zkoumání příležitosti nás k tomu, kdo spáchal ten masakr, nedovede. Přejděme na motiv.“

„K čemu krást kosti?“ řekl Monk, zavrtěl hlavou a opřel se. „Třeba mají v úmyslu za ně žádat od katolické církve výkupné.“

Kat zavrtěla hlavou. „Kdyby šlo jen o peníze, ukradli by ten zlatý relikviář. Na těch kostech musí být něco víc, o čem nemáme tušení. Možná bude nejlepší, když necháme tuto linii vyšetřování našim vatikánským protějškům.“

Gray se zamračil. Pořád se necítil nijak zvlášť příjemně, že měl pracovat s organizací, jako je Vatikán, s organizací vystavěnou na tajemství a náboženských dogmatech. Byl sice vychován jako římský katolík a víra mu nebyla lhostejná, ale studoval i ostatní náboženské systémy a filozofie: buddhismus, taoismus, judaismus. Dozvěděl se mnoho věcí, ale nikdy nedokázal odpovědět na jednu otázku, která se mu během studií opakovaně vracela: *Co vlastně hledá?*

Gray zavrtěl hlavou. „Prozatím označíme motiv tohoto zločinu dalším velkým otazníkem. Podrobněji se jím budeme zabývat, až se setkáme s ostatními. Takže nám zbývají prostředky.“

„A tím se dostáváme zpátky k diskusi o finančním zajištění,“ řekl Monk. „Ta operace byla dobře naplánovaná a obratně provedená. Jen ze samotného počtu zúčastněných je jasné, že se muselo jednat o nákladnou akci. Tu krádež zajišťovaly velké peníze.“

„Peníze a technologie na takové úrovni, že ji ani neznáme,“ dodala Kat.

Monk přikývl. „Co to je za divné zlato v těch hostiích?“

„Monoatomární zlato,“ zahučela Kat a kolem rtů se jí objevily vrásky.

Gray si představil elektrodu, na které se vyloučila vrstvička zlata. Jejich složky obsahovaly obrovské množství dat o tom podivném zlatu, sesbírané z laboratoří po celém světě: British Aerospace, Argonne National Laboratories, Boeing Labs v Seattlu, Institut Nielse Bohra v Kodani.

Ten prášek nebyl obyčejným zlatým prachem, kousíčky kovového zlata. Jednalo se o zcela nový základní stav zlata, klasifikovaný jako m-stav. Místo obvyklé kovové matrice obsahoval bílý prášek zlato rozlámané na jednotlivé atomy. Monoatomární, neboli v m-stavu. Až donedávna neměli vědci ani tušení, že zlato může transmutovat, přirozeně i uměle, do formy inertního bílého prášku.

Ale co to všechno znamenalo?

„Dobře," řekl Gray, „všichni jsme četli svoje složky. Shrňme si to společně a uvidíme, jestli nás to někam dovede."

Ozval se Monk. „Zaprvé, nejde jen o zlato. Na to bychom neměli zapomínat. Zdá se, že tutéž schopnost rozpustit se v monoatomární prášek mají všechny přechodné kovy periodické soustavy prvků - platina, rhodium, iridium i další."

„Nikoliv rozpustit," řekla Kat. Podívala se do klína na svou složku s fotokopiemi článků z vědeckých časopisů *Platinum Metals Review*, *Scientific American* a týdeníku britského ministerstva obrany *Jane´s Defense Weekly*. Zdálo se, že ji svrbí prsty, aby desky otevřela.

„Správný termín zní rozložit se," pokračovala. „Tyto kovy v m-stavu se rozpadnou na jednotlivé atomy a jejich mikroshluky. Z fyzikálního hlediska k tomu dojde, když elektrony s opačným spinem kolem jádra splynou a způsobí ztrátu chemické reaktivity atomu vůči jeho sousedům."

„Chcete říct, že se k sobě přestanou lepit." V Monkových očích tančily šibalské jiskřičky.

„Hrubě řečeno," připustila Kat s povzdechem. „A díky ztrátě chemické reaktivity kov ztrácí i svůj kovový vzhled a rozloží se na prášek. Prášek, který nelze běžným laboratorním vybavením vůbec detekovat."

„Aha…," zahučel Monk.

Gray se na něj zamračil, ale Monk jen pokrčil rameny. Gray věděl, že si jeho přítel na hloupého jen hraje.

„Myslím," pokračovala Kat, nedbajíc na jejich výměnu gest, „že pachatelé věděli o této nulové chemické reaktivitě a měli za to, že na ten prášek nikdy nepřijdeme. To byla jejich druhá chyba."

„Druhá?" zopakoval Monk.

„Nechali naživu svědka. Toho mladíka, Jasona Pendletona." Kat otevřela složku s dokumenty. Zdálo se, že nakonec tomu pokušení přece jen nemohla odolat. „Ale zpátky k tomu zlatu. Co říkáte tomu článku o supravodivosti?"

Gray přikývl. To musel Kat přiznat - ihned se zaměřila na nejzajímavější vlastnost kovů v m-stavu. Dokonce i Monk se ve svém sedadle o něco napřímil.

Kat pokračovala. „I když se ten prášek chová inertně k analytickým přístrojům, jeho atomy rozhodně nemají nízkou energii. Jako kdyby každý atom odebral veškerou energii vazeb se svými sousedy a obrátil ji do svého nitra. Tato energie deformuje jádro atomu - protahuje ho do podlouhlého tvaru, známého pod označením…" Projížděla příslušný článek prstem. Gray si všiml, že si v něm vyznačila důležité pasáže žlutým zvýrazňovačem.

„Asymetrický stav s vysokým spinem," navázala. „Fyzici už nějakou dobu vědí, že takové atomy s vysokým spinem dokážou předávat energii od jednoho atomu k druhému bez jakýchkoliv ztrát."

„Supravodivost," doplnil Monk naprosto vážně.

„Energie, vložená do takového supravodiče, jím bude protékat, aniž by jakkoliv ztratila na síle. Dokonalý supravodič umožní energii obíhat po nekonečně dlouhou dobu, až do samého skonání času."

Padlo na ně ticho, v němž všichni uvažovali o mnoha komplikovaných následcích, které to mohlo mít.

Monk sebou nakonec zavrtěl. „Skvělé. Rozemleli jsme záhadu na úroveň atomárních

jader. Teď se vraťme zpátky. Co to má všechno společného s těmi úmrtími v katedrále? Proč přidávat tenhle podivný zlatý prášek k hostiím? Jak vlastně zabíjí?“

To byly dobré otázky. Kat zavřela desky a připustila tím, že v nich žádnou odpověď nenajde.

Gray začínal chápat, proč mu ředitel dal právě tyto dva společníky. Nebylo to jen kvůli jejich zkušenostem ze zpravodajské služby nebo ze soudního lékařství. Kat se dokázala soustředit na drobnosti a upozorňovat na detaily, které ostatním mohly uniknout. O nic méně bystrý Monk byl na druhé straně lepší v pohledu na celkový obrázek a ve vnímání trendů, ke kterým docházelo v širších souvislostech.

Ale jaká byla tedy jeho úloha?

„Zdá se, že toho zbývá ještě hodně k prošetření,“ zakončil chabé. Monk povytáhl jedno obočí. „Jak jsem říkal na začátku, moc toho nevíme.“

„Proto nás povolali. Abychom vyřešili nemožné.“ Gray se podíval na hodinky a potlačil zívnutí. „A proto bychom měli využít zbývající čas do přistání v Německu k odpočinku.“

Ostatní dva přikývli. Gray se postavil a přešel k nedalekému sedadlu. Monk popadl polštáře a přikrývky. Kat zatáhla žaluzie na oknech, takže celá kabina se ponořila do šera. Gray je přitom sledoval.

Jeho tým. Jeho odpovědnost.

Když chceš být muž, musíš se tak nejdřív chovat.

Přijal jeden polštář a sedl si. Nesklopil si sedadlo. Přes svoje vyčerpání nečekal, že se nějak prospí. Monk ztlumil světla a tma se prohloubila.

„Dobrou noc, veliteli,“ řekla Kat z protější strany kabiny.

Zatímco se ostatní uvelebovali, Gray seděl potmě a přemítat nad tím, jak se sem vlastně dostal. Čas se protahoval a motory letadla jednotvárně hučely. Stále však nemohl usnout.

V soukromí tohoto okamžiku si Gray sáhl do kapsy džínů. Vytáhl růženec a sevřel krucifix na jeho konci tak pevně, až ho zabolela dlaň. To byl dárek k maturitě od jeho dědečka, který zemřel jen o dva měsíce později. Gray tehdy byl ve vojenském táboře a nemohl se zúčastnit pohřbu. Zaklonil se. Po dnešní schůzce na velitelství Sigmy zavolal rodičům a zalhal jim o služební cestě na poslední chvíli, aby nějak vysvětlil svou nepřítomnost.

Opět v běhu…

Prsty přejel po tvrdých korálcích růžence.

Nevyřkl přitom žádnou modlitbu.

20:24
Lausanne, Švýcarsko

CHÂTEAU SAUVAGE se krčil v horském průsmyku Savojských Alp, jako kamenný obr. Jeho cimbuří bylo silné tři metry a hradby zdobila jediná věž s čtvercovým půdorysem. Jediný přístup k branám vedl po kamenném mostě přes průsmyk. I když to nebyl největší hrad v tomto švýcarském kantonu, rozhodně patřil mezi nejstarší - pocházel z dvanáctého století. Jeho kořeny ale sahaly ještě dále do minulosti. Hradby byly vystavěny na ruinách římské castry, starověkého vojenského opevnění z prvního století.

Také se jednalo o nejstarší hrad v soukromém vlastnictví - patřil rodině Sauvagů už od patnáctého století, kdy bernská armáda během reformace převzala moc nad Lausanne z rukou nemravných biskupů. Z hradní zídky bylo vidět na Ženevské jezero, které se rozkládalo hluboko dole, a na krásné město Lausanne, kdysi rybářskou vesnici, ale nyní kosmopolitní město parků, muzeí, letovisek, klubů a kaváren na břehu jezera.

Současný hradní pán, baron Raoul de Sauvage, ignoroval výhled na tmavé město, osvětlené jen pouličními lampami, a sešel po schodech, které vedly pod hrad. Byl sem zavolán.

V patách mu kráčel obrovský huňatý pes, vážící dobrých sedmdesát kilogramů. Chundelatá černohnědá srst tohoto psa z bernských hor se otírala o prastaré kamenné schody.

Raoul kromě něj vlastnil i smečku bojových psů, masivních stokilogramových zvířat z Gran Canaria s krátkými chlupy a silným krkem, které týral, aby z nich vychoval co nejkrvežíznivější bestie. Křížil šampióny krvavých psích zápasů.

Ale právě teď potřeboval Raoul vyřídit ještě krvavější záležitosti.

Prošel sklepeními hradu, která připomínala kamenné jeskyně. Zdejší kobky nyní byly domovem jeho rozsáhlé sbírky vín - dokonalé uplatnění sklepa, ale jeden oddíl sloužil daleko staršímu účelu. Čtyři kamenné cely byly zmodernizovány bránami z nerezové oceli, elektronickými zámky a videokamerovým sledovacím systémem. Nedaleko od nich jedna velká místnost stále hostila starověké mučicí nástroje… a několik moderních. Jeho rodina pomohla po druhé světové válce řadě nacistických vůdců s rodinnými konexemi na Habsburky k útěku z Rakouska. Ukrývali se právě ve zdejších sklepeních. Na oplátku si od nich Raoulův dědeček vzal svůj podíl, „mýtné“, jak tomu říkal, které pomohlo udržet hrad v rodinných rukách.

Nyní, ve věku třiceti tří let, se ale Raoul chystal svého dědečka překonat. Raoul, nemanželský syn svého otce, obdržel titul a dědictví ve věku šestnácti let, kdy jeho otec zemřel. Byl jeho jediným mužským potomkem. A v rodině Sauvagů byly genetické vazby důležitější než manželské. Vlastně byl počat dohodou.

Další splátka dědečkova mýtného.

Baron Sauvage sestoupil ještě hlouběji do nitra hory, shrbený pod nízkým stropem a následován svým psem. Cestu mu osvětlovala řada elektrických světel.

Kamenné schody přešly ve stupně vytesané do skály. Tudy chodili v dávných časech římští legionáři do podzemní jeskyně, často s býkem nebo kozou, určenými k obětování. Římané tuto prostoru přeměnili v mithraneum, chrám boha Mithry, boha slunce importovaného z Iránu, kterého si císařští vojáci oblíbili. Mithraismus předcházel křesťanství, ale měl s ním podivuhodné společné rysy. Narození Mithry se slavilo 25. prosince. K jeho uctívání patřil křest a přijímání posvátného pokrmu sestávajícího z chleba a vína. Mithra měl také dvanáct učedníků, neděli považoval za posvátnou a popsal nebe a peklo. Po smrti byl Mithra rovněž pohřben do hrobky, aby po třech dnech vstal z mrtvých.

Někteří učenci proto tvrdí, že křesťanství zařadilo mithraismus do svého vlastního učení. Nebylo to nepodobné zdejšímu hradu, kde také nová stavba stála na ramenech starší, a silnější nahrazoval slabšího. Raoul na tom neviděl nic špatného - dokonce to respektoval.

Takový byl přirozený řád věcí.

Raoul sešel po posledních schodech a vstoupil do široké podzemní jeskyně. Její strop tvořil přirozený skalní dóm, s hrubými ozdobami v podobě vytesaných hvězda stylizovaného slunce. Na vzdálenějším konci místnosti stál starý oltář mithraismu, kde docházelo k obětování mladých býků, a za ním protékala hluboká chladná říčka. Raoul si představoval, že obětovaná těla dobytčat házeli právě do ní, aby je odnesl proud. Takto se zbavil několika těl i on sám… pokud je nedal sežrat svým psům.

U vchodu si Raoul svlékl kožený kabát. Pod ním měl na sobě starou plátěnou košili ozdobenou stočeným drakem, symbolem Ordinis Draconis, který se dědil z generace na generaci.

„Zůstaň, Drakko,“ poručil psovi.

Ten se usadil. Věděl, co by ho čekalo, kdyby odepřel poslušnost. Stejně jako jeho majitel…

Raoul vzal přítomnost druhé osoby v místnosti na vědomí poloviční úklonou a pak pokračoval kupředu.

Nejvyšší Velký imperátor dvora na něj čekal před oltářem, oděný do černé kůže motorkářského oblečení. I když byl o dvě desetiletí starší než Raoul, vyrovnal se mu výškou i šířkou ramen. Nebyly na něm vidět žádné známky stárnutí - uchovával si svou kondici. Nechá-

val si na hlavě přilbu se spuštěným hledím.

Vůdce do této jeskyně vstoupil tajným zadním vchodem… s cizincem. Bylo zapovězeno, aby kdokoliv mimo Dračí dvůr spatřil Imperátorovu tvář. Cizinec měl navíc ještě oči zavázané páskou.

Raoul si rovněž všiml v zadní části jeskyně pěti tělesných strážců ozbrojených automatickými zbraněmi - Imperátorova elitní garda.

Raoul vykročil kupředu s pravou paží položenou na hrudi. Před Imperátorem poklekl. Byl hlavou slavného Dvorního adepti exempti, vojenského řádu - tato pocta se datovala zpět v čase až do období Vlada Napichovače, dávného předka rodiny Sauvagů. Všichni se ale klaněli Imperátorovi. Raoul doufal, že jednoho dne zaujme jeho pozici on sám.

„Postav se," bylo mu přikázáno.

Raoul se zvedl.

„Američané už jsou na cestě," řekl Imperátor. Jeho hlas, zdušený přilbou, přesto přetékal panovačností. „Jsou tvoji muži připraveni?"

„Ano, pane. Vybral jsem je osobně. Čekáme jen na váš příkaz."

„Velmi dobře. Naši spojenci nám půjčili někoho, kdo bude při této akci asistovat. Někoho, kdo ty americké agenty zná."

Raoul se zašklebil. Žádnou pomoc nepotřeboval.

„Máš něco proti tomu?"

„Ne, pane."

„Na Yverdonském letišti na tebe a tvoje muže čeká letadlo. Druhé selhání už nebude tolerováno."

Raoulem projela vlna strachu. Vedl akci, při které byly ukradeny ty kosti v Kolíně nad Rýnem, ale nepodařilo se mu kostel řádně vyčistit. Jeden člověk přežil a jeho výpověď ukázala jejich směrem. To Raoula diskreditovalo.

„Já neselžu," ujistil svého vůdce.

Imperátor na něj přes stažené hledí chvíli upřeně zíral zdrcujícím pohledem. „Znáš svou povinnost."

Poslední přikývnutí.

Imperátor, doprovázený svými strážci, vykročil kolem Raoula. Mířil do hradu, kde počká, dokud nebude závěrečná partie hry dovedena do konce. Nejprve ale Raoul musel dokončit úklid nepořádku, který po sobě zanechal.

To znamenalo další výlet do Německa.

Počkal, až Imperátor odejde. Pes se vydal za muži, jako kdyby vycítil, kdo tu má opravdovou moc. Na druhou stranu ale vůdce navštěvoval hrad během posledních deseti let, kdy jim do klína spadly klíče k zatracení a vykoupení, dost často.

Všechno díky náhodnému objevu v Káhirském muzeu.

Už byli tak blízko.

Po odchodu vůdce se Raoul konečně obrátil čelem k cizinci. To, co spatřil, se mu nelíbilo, a nijak neskrýval zamračení. Aspoň že ta osoba měla na sobě vhodné černé oblečení.

Vhodná byla i stříbrná ozdoba.

Na ženině přívěsku se pohupoval stříbrný drak.

DEN DRUHÝ

5.

PLAMENNÉ SETKÁNÍ



25. červenec, 2:14
Kolín nad Rýnem, Německo

PODLE GRAYE kostely v noci vždycky vypadaly trochu strašidelně. O žádném to ale neplatilo víc než o zdejším svatostánku. Po nedávných vraždách vyzařovala z gotické stavby hmatatelná hrozba.

Když se svou skupinou přecházeli náměstí, prohlížel si kolínskou katedrálu neboli Dóm, jak ji nazývali místní lidé. Byla osvětlena vnějšími reflektory, které halily budovu do stříbra a stínů. Velkou část západní fasády tvořily dvě masivní věže, které se tyčily po obou stranách hlavního vstupu, a po většinu jejich výšky je od sebe dělilo jen několik metrů: to se měnilo až nahoře, kde se věže zužovaly do špiček s drobnými kříži. Celý povrch stopadesátimetrové stavby zdobily složité reliéfy. Po věžích šplhala klenutá okna, která mířila k noční obloze s měsícem daleko nad nimi.

„Zdá se, že pro nás nechali rozsvíceno," poznamenal Monk a prohlížel si osvětlenou katedrálu. Povytáhl si batoh výš na ramena.

Všichni měli na sobě civilní šaty, aby nebyli nápadní. Pod nimi byl ale každý člen skupiny oblečen do spodního prádla z tekutého brnění. V černých ruksacích nesli svoji výbavu včetně zbraní od kontaktu ze CIA, který se s nimi setkal na letišti: pistole Glock M-27 nabité expanzními střelami ráže 10 mm a vybavené tritiovým infrahledem.

Monk měl navíc ke stehnu pod bundou připevněnou brokovnici Scattergun. Zbraň byla upravena na zakázku, aby vyhovovala svému účelu - měla upilovanou hlaveň a zaměřovací systém Ghost Ring, který jí dodával přesnost za nízkého osvětlení. Kat se spokojila s klasičtější výbavou. Podařilo se jí na různých místech těla poschovávat osm dýk. Bez ohledu na momentální polohu tak měla vždy ostří na dosah konečků prstů.

Gray se podíval na své potápěčské hodinky Breitling. Světélkující ručičky ukazovaly čtvrt na tři. Stihli to sem ve výborném čase.

Přešli náměstí. Gray se pozorně díval do temných koutů, jestli v nich nespatří něco podezřelého. Vše se zdálo být tiché a klidné. V tuto hodinu pracovního dne bylo okolí téměř liduprázdné, až na několik opozdilců. A většina z nich se při chůzi trochu motala. Byly tu ale i stopy po davech lidí. Okraje náměstí byly pokryty květinami, které sem přinášeli truchlící, a mezi nimi ležely láhve od piva čumilů. Drobné pomníčky, často ozdobené fotografiemi příbuzných, kteří zemřeli při masakru, označovaly mohylky z rozteklého vosku svíček. Několik úzkých svící ještě stále hořelo a jejich plameny osaměle a beznadějně blikaly do noci.

V sousedním kostele právě probíhala celonoční vigilie, vzpomínkové bohoslužbu, ke které se v přímém přenosu připojil i samotný papež. Bylo to zkoordinováno tak, aby zdejší náměstí bylo dnešní noci prázdné.

Grayovi přesto neušlo, že jeho spolupracovníci neustále obezřetně kontrolují okolí. Neponechávali nic náhodě.

Před katedrálou stál zaparkovaný malý dodávkový vůz s logem městské Polizei na boku. Sloužil jako hlavní operační základna vyšetřovacích týmů. Těsně před přistáním Graye informoval operační důstojník této mise, zástupce velitele Sigmy Logan Gregory, že místní

vyšetřovací týmy byly o půlnoci staženy, ale ráno se vrátí. Přesně v šest nula nula. Do té doby měli kostel jen sami pro sebe.

Vlastně nejen pro sebe.

Když se blížili, otevřely se jedny z postranních dveří katedrály a ve světle, linoucím se zevnitř, stála vysoká štíhlá postava s pozvednutou paží.

„Monsignor Verona," zašeptala Kat tiše na potvrzení jeho totožnosti.

Kněz překročil policejní pásku, která lemovala celou katedrálu. Promluvil s jedním ze dvou strážných, kteří tu měli službu, aby odháněli případné zvědavce z místa činu, a pokynul třem nově příchozím, aby ho následovala.

Šli za ním do otevřených dveří.

„Kapitánko Bryantová," promluvil monsignor s vřelým úsměvem. „Navzdory tragickým okolnostem je skvělé vás znovu spatřit."

„Děkuji, profesore," odpověděla Kat a oplatili mu přátelský úsměv. Rysy jí změkly nefalšovanou radostí.

„Prosím, říkejte mi Vigore."

Vešli do vstupní haly kostela. Monsignor za nimi zavřel a zanikl dveře. Pozorně si prohlédl Katany společníky.

Gray cítil pronikavost jeho pohledu. Ten muž byl skoro stejně vysoký jako on, ale šlachovitěji stavěný. Prošedivělé vlasy, které se mu mírně vinily, měl sčesané dozadu a tvář mu zdobila na krátko ostříhané kozí bradku. Oblečený byl neformálně, do tmavomodrých džínů a černého svetru s výstřihem do V, pod kterým byl vidět bílý kolárek, jenž odhaloval jeho příslušnost k římskokatolické církvi.

Graye ale nejvíc zaujal jeho pevný pohled. Přes přívětivé přivítání bylo jasné, že v tom muži se skrývá ocelová vůle. Dokonce i Monk se pod knězovým pohledem napřímil.

„Pojďte dovnitř," řekl Vigor. „Měli bychom začít co nejrychleji." Monsignor je odvedl k zavřeným dveřím do chrámové lodě, otevřel je a pokynul skupině, aby vešla dovnitř.

Ihned po vstupu Graye zarazily dvě věci. Zaprvé zápach. I když ve vzduchu stále visela vůně kadidla, byl pod ní cítit pach něčeho spáleného.

To ale nebylo všechno. Grayovu pozornost upoutala žena, která vstala z lavice, aby se s nimi přivítala. Vypadala jako mladá Audrey Hepburnová: sněhobílá plet, krátké ebenově vlasy s pěšinkou, sčesané za uši, oči barvy karamelu. Neusmála se. Přejeli očima nově příchozí a na Grayovi ulpělo pohledem o maličko déle.

Všiml si podoby mezi ní a monsignorem - spíš díky jejímu zkoumavému, pevnému pohledu než kvůli podobnosti rysů.

„Moje neteř," představil ji Vigor, „poručice Rachel Veronová."

Rychle se vzájemně představili, a i když mezi nimi nebylo žádné zjevné nepřátelství, jejich dva tábory zůstávaly oddělené. Rachel se držela v opatrné vzdálenosti, jako kdyby byla připravená v případě nutnosti rychle sáhnout po zbrani. Gray si všiml pod její rozepnutou vestou pouzdra s pistolí. Beretta ráže 9 mm.

„Měli bychom začít," promluvil Vigor. „Vatikánu se podařilo pro nás získat trochu soukromí, když požádalo čas, aby mohla být chrámová loď po odnesení posledního těla znovu vysvěcena."

Monsignor je odvedl hlavní uličkou kupředu.

Gray si všiml toho, že jednotlivé úseky lavic byly označeny leukoplastí. Ke každé byla připojena policejní kartička se jmény obětí. Obcházel křídové obrysy těl. Krev už byla setřená, ale její skvrny se vsákly do povrchu kamenné podlahy. Na místech, kde byly nalezeny prázdné nábojnice, nyní již dávno odvezené na soudní, ležely žluté plastové značky.

Rozhlédl se po chrámu a představil si, jak to tu muselo vypadat, když sem přišli první policisté. Všude zhroucená těla, pach spálené krve podstatně silnější než teď. Téměř vnímal ozvěnu bolesti, zachycenou v kamenech stejně jako pach. Zachvěl se. Pořád v něm zbývalo

cosi z římského katolíka, takže ho tato masová vražda rozrušila víc než jen samotným násilím. Jednalo se o útok proti Bohu. Satanské dílo.

Byla to snad součást motivu?

Proměnit sváteční bohoslužbu v Černou mši?

Monsignor opět promluvil a vrátil tak jeho pozornost do současnosti. „Támhle byl nalezen ten schovaný chlapec.“ Ukázal ke zpovědnici u severní stěny, v polovině dlouhé chrámové lodi.

Jason Pendleton. Jediný přeživší.

Gray pocítil určité pochmurné uspokojení z toho, že při té krvavé noci nezemřeli všichni. Útočníci udělali chybu. Byli omylní jako obyčejní lidé. Na tuto myšlenku se soustředil. I když jejich čin byl démonický, ruka, která jej spáchala, byla stejně lidská jako kterákoliv jiná. Ne že by ovšem neexistovali démoni v lidské podobě.

Ale lidi je možné chytit a potrestat.

Došli k vyvýšené svatyni, oltáři z mramorových desek a cathedře s vysokým zadním opěradlem, biskupovu místu. Vigor a jeho neteř se pokřižovali. Vigor poklekl na jedno koleno a opět se zvedl. Odvedl je brankou v hrazení kněžiště. Oltář za ním byl také označen křídou a na jeho travertinovém mramoru viděli krvavé skvrny. Policejní páska ohraničovala oblast napravo od něj.

Na podlaze ležel na boku zlatý sarkofág, který spadl s takovou silou, že pod ním popraskaly dlaždice. Jeho víko spočívalo o dva schody níž. Gray si sundal ruksak a poklekl na jedno koleno.

Zlatý relikviář, pokud byl zavřený, jednoznačně napodoboval tvar miniaturního kostela, byla na něm vyryta klenutá okna a scény ve zlatě, rubínech a smaragdech, zachycující Kristův život od klanění Tří králů až po jeho mučení a nakonec ukřižování.

Gray si natáhl plastové rukavice. „Zde byly přechovávány ty kosti?“

Vigor přikývl. „Od třináctého století.“

Kat se přidala ke Grayovi. „Vidím, že už na něm hledali otisky prstů.“ Ukázala na zbytky jemného bílého prášku v puklinách a štěrbinách reliéfů.

„Žádné otisky se ale nenašly,“ řekla Rachel.

Monk se ohlédl zpátky ke katedrále. „Něco jiného si neodnesli?“

„Byl zkontrolován celý inventář,“ pokračovala Rachel. „Už jsme vyslechli všechny zaměstnance včetně kněžích.“

„Možná si s nimi budu chtít taky promluvit,“ zahučel Gray, který nezvedal oči od schránky.

„Jejich obydlí jsou na opačné straně odloučeného dvora,“ odpověděla Rachel a ztvrdl jí hlas. „Nikdo z nich nic neviděl ani neslyšel. Ale jestli chcete mrhat svým časem, je to vaše volba.“

Gray k ní vzhlédl. „Jenom jsem řekl, že si s nimi budu možná chtít promluvit.“

Rachel mu pohled oplatila. „A já jsem měla dojem, že toto vyšetřování povedeme společně. Pokud hodláte kontrolovat a ověřovat všechno, co udělali druzí, nikam se nedostaneme.“

Gray se zhluboka nadechl. Vyšetřování probíhalo několik minut a už šlápl na jurisdikční kuří oko. Měl si její prvotní ostražitost vysvětlit správně a formulovat svá slova opatrněji.

Vigor položil své neteři ruku na rameno. „Ujišťuji vás, že výslechy byly podrobné. Pochybuji, že by mí kolegové, u kterých obezřetnost jazyka často překonává zdravý rozum, dokázali sdělit nějaké další podrobnosti, zejména v případě, že je bude vyslýchat někdo, kdo sám nenosí kněžské roucho.“

Ozval se Monk: „To je všechno hezké, ale mohli bychom se vrátit k mé otázce?“ Všechny oči se otočily jeho směrem. V koutku úst mu pohrával úsměv. „Mám pocit, že jsem se ptal, jestli si neodnesli něco jiného.“

Gray vnímal, jak se pozornost všech od něj odvrací. Monk mu jako obvykle kryl záda. Diplomat v brnění.

Rachel Monka přejela neústupným pohledem. „Jak jsem říkala, nic jiného…“

„Ano, děkuji vám, poručice. Ale mě by zajímalo, jestli se zde v katedrále přechovávaly ještě nějaké jiné relikvie, které zloději třeba nevzali.“ Rachel se zmateně zamračila.

„Jen jsem myslel,“ vysvětlil Monk, „že to, co zloději neodnesli, může být stejně poučné jako to, co odnesli.“ Pokrčil rameny.

Rachelina tvář se o stupínek uvolnila, jak Rachel uvažovala nad tímto novým úhlem pohledu. Zlost se vytratila.

Gray v duchu zavrtěl hlavou. *Jak to Monk jenom dělá?*

Nakonec odpověděl monsignor. „Mimo hlavní chrámovou loď se nachází klenotnice, jež obsahuje relikvie z původního románského kostela, který tu kdysi stával: berlu a řetěz svatého Petra spolu s několika kousky Kristova kříže. Také gotickou biskupskou hůl ze čtrnáctého století a elektorský meč ozdobený drahokamy ze století patnáctého.“

„A z této místnosti nebylo nic ukradeno.“

„Celý inventář byl prohlédnut,“ odpověděla Rachel a soustředěním vrátila obočí. „Nic jiného nezmizelo.“

Kat se sklonili ke Grayovi, ale očima stále sledovala stojící trojicí. „Takže odnesli jen kosti. Proč?“

Gray obrátil svou pozornost k otevřenému sarkofágu. Vytáhl z vaku tužkovou kapesní svítilnu a prozkoumat jeho vnitřek. Žádné linky, jen rovný zlatý povrch. Všiml si trochy bílého prášku na dně. Další vzorek toho tajemného prášku? Popel z kostí?

To se dalo zjistit jediným způsobem.

Znovu se obrátil k ruksaku a vyndal z něj sadu na odebírání vzorků. Pomocí malého vysavače na baterku nabral trochu prášku do sterilní zkušební zkumavky.

„Co to děláte?“ zeptala se Rachel.

„Jestli je to prach z kostí, mohl by zodpovědět nějaké otázky.“

„Jaké třeba?“

Sedl si na paty a prohlédl si obsah zkumavky. Nebylo v ní víc než několik gramů šedivého prášku. „Mohli bychom otestovat stáří toho prachu. Zjistit, jestli ty kosti patřily někomu, kdo žil v Kristově době. Nebo nepatřily. Třeba bylo motivem zločinu získat nazpět rodinné kosti někoho z Dračího dvoru. Nějakého starého vládce nebo prince.“

Gray uzavřel zkumavky a uložil ji. „Taky bych si rád odebral vzorky rozbitého skla z bezpečnostního krytu. Mohli bychom z nich zjistit něco o tom, jak ten přístroj sklo roztříštil. Naše laboratoře mohou prozkoumat mikrostrukturu skla ohledně vzorku prasklin.“

„Dám se do toho,“ řekl Monk a sundal si batoh ze zad.

„A co kameny?“ zeptala se Rachel. „Nebo jiné materiály uvnitř katedrály?“

„Jak to myslíte?“ chtěl vědět Gray.

„Ať už vyvolalo smrt farníků cokoliv, mohlo to nějak ovlivnit kámen, mramor, dřevo nebo umělou hmotu. Změny třeba nejsou postřehnutelné pouhým okem.“

Na to Gray nepomyslel. Mělo ho to napadnout. Monk zachytil jeho pohled a mírně pohnul obočím. Ta poručice od karabiniérů dokazovali, že neměla jen pohledný zevnějšek.

Gray se obrátil ke Kat, aby se domluvili na postupu při odebírání vzorků. Zdálo se ale, že je něčím zcela zaujatá. Koutkem oka si všiml jejího zájmu o relikviář, a nyní se krčila na mramorové podlaze a skláněla se nad něčím, co zrovna dělala.

„Kat…?“

Zvedla drobný štěteček z norkových chloupků. „Okamžik.“ V druhé ruce držela malý butanový zapalovač ve tvaru pistole. Stiskla spoušť a z hlavně se zasyčením vyrazil drobný modrý plamínek. Namířila jej na hromádku prachu, kterou smetla štětečkem z relikviáře.

Po několika vteřinách se šedý prášek roztavil a s bubláním se přeměnit v průsvitnou jan-

tarovou tekutinu, která na chladném mramoru vzápětí ztuhla do podoby skla. Lesk na pozadí bílého mramoru si nebylo možné s ničím splést.

„Zlato," řekl Monk. Pohledy všech přitáhl probíhající pokus.

Kat se narovnala a zhasla zapalovač. „Zbytkový prášek v relikviáři… je stejný jako v podávaných hostiích. Monoatomární zlato, neboli zlato v m-stavu."

Gray si vzpomněl na to, jak ředitel Crowe popisoval laboratorní zkoušky, při kterých prášek tavením převedli na zakalené sklo. Sklo z čistého zlata.

„To je zlato?" zeptala se Rachel. „Tím myslíte ten drahý kov?"

Sigma poskytla Vatikánu zběžně informace o kontaminovaných hostiích, aby Vatikán mohl zkontrolovat svoje pekárny a zásoby. Jeho dva agenti byli informování, ale zjevně stále pochybovali.

„Jste si jistá?" pokračovala Rachel.

Kat už pracovala na důkazu svého tvrzení. V ruce držela kapátko a kapala jeho obsah na vzniklé sklo. Gray věděl, co to je za tekutinu. Laboratoře Sigmy jim ji daly právě za tímto účelem. Sloučeninu kyanidu. Po celé roky se při těžení zlata využívala metoda kyanidového louhování.

V místě, kam dopadla kapka, se sklo vyleptalo, jako kdyby je vypálila kyselina. Místo toho, aby kyanid sklo rozpustil, nechával za sebou stopu čistého zlata, žílu žlutého kovu uprostřed skla. Nebylo pochyb.

Monsignor Verona bez mrkání přihlížel a jednou rukou si pohrával s kolárkem. Zamumlal: „A ulice Nového Jeruzaléma budou tvořeny zlatem čistým, podobným sklu čistému.

Gray se po něm tázavě ohlédl.

Vigor zavrtěl hlavou. „Z Knihy Zjevení… nevšímejte si mě."

Ale Gray viděl, jak se ten muž uzavřel do sebe a napůl se odvrátil, ponořen do vlastních myšlenek. Věděl snad něco víc? Gray vycítil, že si kněz ani tak nenechává nic pro sebe, jako spíš potřebuje trochu času, aby si něco promyslel.

Kat je přerušila. Skláněla se nad svým vzorkem se zvětšovacím sklem a ultrafialovou lampou. „Myslím, že zde není jen samotné zlato. Vidím v něm drobné kousky stříbra."

Gray se přisunul blíž. Kat ho nechala nahlédnout přes lupu a zastínila přitom sklo rukou, aby modrá záře ultrafialové svítilny osvětlovala vzorek lépe. V žilkách kovového zlata bylo opravdu vidět něco, co vypadalo jako příměs stříbra.

„Mohla by to být i platina," řekla Kat. „Nezapomínejte, že monoatomární stav se netýká pouze zlata, ale všech přechodných kovů periodické tabulky. Včetně platiny."

Gray přikývl. „Ten prášek možná není čisté zlato, ale směs několika kovů platinové skupiny v m-stavu."

Rachel nespouštěla ze skla oči. „Nemůže ten prášek vznikat jednoduše opotřebováním starého sarkofágu? Tím, že se zlato stářím nějak odírá nebo něco podobného?"

Gray potřásl hlavou. „Proces přeměny kovového zlata do m-stavu je dost komplikovaný. Věk sám o sobě by to nedokázal."

„Ale poručice může mít pravdu," ozvala se Kat. „Třeba zlato relikviáře ovlivnil ten přístroj, takže jeho část transmutovala. Pořád nemáme ani ponětí, jak ten přístroj vlastně…"

„Možná mám jedno vodítko," přerušil ji Monk.

Stál u rozbitého bezpečnostního krytu, kde sbíral střepy. Přistoupil k mohutnému železnému kříži ve sloupu nedaleko skleněného krytu.

„Vypadá to, že jeden z našich soudních expertů přehlédl nábojnici," řekl Monk. Natáhl ruku a vytáhl prázdnou nábojnici z nohou postavy ukřižovaného Krista. Opět o krok ustoupil, napřáhl ji směrem ke kříži a pustil ji. Proletěla patnácti centimetry vzduchu a s cinknutím se přilepila zpátky ke kříži.

„Je zmagnetizovaný," řekl Monk.

Ozvalo se další cinknutí. Hlasitější. Ostřejší. Kříž se na svém sloupu pootočil.

Půl vteřiny Gray nechápal, co se právě stalo.

Monk se skrčil za oltářem. „K zemi!“ vykřikl.

Ozvaly se další výstřely.

Gray ucítil kopnutí do ramene, díky němuž ztratil rovnováhu, ale tělesné brnění ho zachránilo před skutečným zraněním. Rachel ho popadla za paži a strhla ho k řadě lavic. Kulky se zarývaly do dřeva a odrážely se od mramoru a kamenů.

Kat se krčila vedle monsignora a chránila ho svým tělem. Kulka ji zasáhla do stehna, takže málem upadla, ale nakonec klesli za oltář k Monkovi.

Gray útočníky zahlédl jen velice zběžně.

Muži v rouchách s kápěmi.

Ozvalo se ostré puknutí. Gray vzhlédl a spatřil černý předmět o velikosti pěsti, který obloukem letěl napříč katedrálou.

„Granát!“ vykřikl.

Hrábl po svém vaku a postrčil Rachel dál do uličky. Přikrčili se a vyběhli k jižní stěně.

3:20

MONK MĚL po Grayově výkřiku sotva čas zareagovat. Popadl Kat a monsignora a přitiskl se k nim za kamenným oltářem.

Granát dopadl na opačnou stranu a vybuchl. Znělo to jako rána z minometu. Vzhůru a do stran se rozletěla sprška úlomků mramoru, která dopadla na dřevěné kostelní lavice. Ke stropu vyrazily chuchvalce dýmu.

Monk, napůl ohlušen explozí, jednoduše vytáhl Kat a Vigora na nohy. „Za mnou!“

Zůstat zde v otevřeném prostoru se rovnalo jisté smrti. Stačilo hodit za oltář jediný granát a skončili by jako hamburger. Potřebovali nějakou lépe hájitelnou pozici.

Monk vyrazil k severní stěně. Za ním neustále zněla zuřivá palba.

Gray mířil k opačné straně. To je dobře. Jak jen se dostanou na místa, mohou spustit křížovou palbu na centrální oblast chrámu.

Jakmile vyběhl zpoza oltáře, nasměroval své kroky k nejbližšímu úkrytu: širokým dřevěným dveřím. Útočníci si konečně povšimli jejich úniku. Mramorovou podlahu pokropily kulky, které se odrážely od sloupu a zarývaly se do lavic. Střely přilétaly ze všech stran. Útočníci zaujali pozice i hlouběji v chrámu, kam se dostali ostatními vchody, odřezávali jim únikovou cestu a obkličovali je.

Potřebovali úkryt.

Monk vytrhl z pouzdra zbraň. Brokovnici s krátkou hlavní. Za běhu namířil hlaveň přes levé předloktí a stiskl spoušť. Zvuk výstřelu doprovodilo ostré zalapání po dechu, které se k němu doneslo z místa o několik řad lavic dál. U brokovnice člověk nemusí hledět tolik na přesnost.

Obrátil hlaveň před sebe a namířil přibližně ve směru dveřní kliky. Nedalo se doufat, že by se jednalo o východ z chrámu, ale aspoň je to dostane z centrální chrámové lodi. Ze vzdálenosti několika kroků znovu zmáčkl spoušť. Zaslechl přitom slabé zaprotestování monsignora Verony.

Nebyl čas na žádné debaty.

Výstřel prorazil ve dveřích otvor o velikosti lidské pěsti v místě, kde předtím byla klika a zámek. Monk ani nezpomalil a vrazil do dveří. Pod úderem jeho ramene se prudce rozlétly. Vpadl dovnitř v patách s Kat a monsignorem. Kat se kulhavě otočila a dveře za nimi zavřela.

„Ne,“ řekl kněz.

Monk už chápal důvod jeho protestu.

Klenutá místnost byla veliká přibližně jako garáž pro jedno auto. Monk se díval na

skleněné vitríny plné starých šatů, insignií a kousků soch. V některých se lesklo zlato.

Ocitli se v klenotnici katedrály. Vedly sem jediné dveře.

Byli v pasti.

Kat zaujala pozici u prostřeleného otvoru s glockem v ruce a vyhlédli ven. „Už jsou tady.“

3:20

RACHEL DOBĚHLA bez dechu ke konci uličky a srdce jí divoce bušilo ve spáncích. Do míst, kde se ukrývali, neustále narážely další a další střely ze všech směrů a z lavic odletovaly velké třísky.

V hlavě jí stále doznával výbuch granátu, ale sluch se jí postupně vracel. Kněží a ostatní zaměstnanci na faře výbuch určitě zaslechli a zavolali policii.

Palba na okamžik polevila, jak se útočníci přeskupovali a uzavírali centrální uličku.

„Běžte k té stěně,“ naléhavě jí řekl Gray. „Držte se za pilíře. Budu vás krýt.“

Rachel si všimla několika pylonů, které podepíraly stropní klenbu. Nabízely lepší úkryt než řada dřevěných sedadel. Ohlédla se na Američana.

„Až dám znamení,“ řekl a shýbl se. Jejich pohledy se setkaly. Rachel v jeho očích viděla kus zdravého strachu, ale také odhodlaně soustředění. Kývl na ni, posunul se, aby byl připravený, a vykřikl: „Teď!“

Rachel po hlavě vyskočila z řady lavic a ve stejný okamžik se za ní ozval hlasitý štěkot z velitelových zbraní. Dělaly větší rámus než zbraně útočníků, protože Gray na nich neměl tlumiče.

Dopadla na mramorovou podlahu a překulila se za trojici sloupů. Okamžitě se postavila zády k obřímu pilíři. Opatrně vyhlédla zpoza jeho oblého obvodu a spatřila, jak k ní pozpátku couvá velitel Pierce a přitom střílí z obou pistolí najednou.

Na opačném konci stejné řady sedadel padl pod jeho střelami na záda jeden z útočníků. V centrální chrámové uličce se další chytil za krk, z něhož mu vytryskl červený proud. Ostatní se před Američanovým protiútokem přikrčili. Rachel si také všimla, že na druhé straně kostela se ke dveřím do klenotnice blíží asi pět nebo šest mužů, kteří bez ustání kropili dveře palbou.

Jakmile udýchaný velitel Pierce dosáhl její pozice, vyhlédla Rachel druhým směrem podél stěny katedrály. Tudy je zatím ještě nikdo neobešel. Ale musela předpokládat, že se tak brzy stane.

„Co teď?“ zeptala se a vytáhla z ramenního pouzdra pistoli - berettu, kterou jí dal ten karabiniér v Římě.

„Tahle řada sloupů probíhá rovnoběžné se stěnou. Budeme se krýt za ní a střílet po všem, co se hýbe.“

„A náš cíl?“

„Dostat se sakra co nejrychleji z téhle smrtící pasti.“

Rachel se zamračila. *A co ostatní?*

Američan si jejích starostí musel povšimnout. „Zamíříme na ulici a přilákáme na sebe co nejvíc těch parchantů.“

Přikývla. Budou dělat návnadu. „Jdeme.“

Mezi jednotlivými sloupy u jižní stěny byly sotva dvoumetrové rozestupy. Postupovali rychle a přikrčeně, aby se kryli i za řadami sousedních lavic v chrámové lodi. Velitel Pierce nepřestával střílet do strany, zatímco Rachel odrazovala útočníky od vstupu do uličky mezi pilíři a stěnou tím, že pálila po všech stínech, které se pohnuly.

Tento manévr se jim dařil. Na jejich polohu se soustředilo více palby. Také je to ale zpomalovalo a vystavovalo riziku druhého granátového útoku. Urazili teprve polovinu vzdálenosti k východu a už bylo nemožné postupovat od jednoho sloupu k druhému.

Američana zasáhla jedna střela do zad a srazila ho k zemi. Rachel zalapala po dechu, ale Pierce se opět zvedl.

Rachel se držela u stěny a mířila zbraní střídavě kupředu a dozadu. Soustředila se na tyto dva směry tak usilovně, že udělala stejnou chybu jako útočníci minulou noc.

Za zády se jí otevřely dveře do zpovědnice. Než se stačila pohnout, vysunula se z nich paže, která ji chytila za krk. Vzápětí jí útočník vyrazil pistoli z prstů. Ke krku se jí přitiskla chladná ocel hlavně.

„Ani hnout," přikázal hluboký hlas, když se k nim velitel prudce otočil. Útočníkova paže byla těžká jako kmen stromu a znemožňovala Rachel pořádně dýchat. Byl vysoký, pravý obr, a prakticky ji zvedal ze země, na niž dosáhla jen špičkami prstů. „Odhoď zbraně."

Střelba utichla. Už bylo jasné, proč na ně nezamířili druhý granát. Zatímco se domnívali, že unikají, ozbrojenci je místo toho vehnali do pasti.

„Být vámi, udělal bych, co říká," ozval se další hlas z druhého oddílu zpovědnice, určeného kajícníkům. Otevřely se dveře a vyšla z nich druhá postava, oblečená do černé kůže.

Nejednalo se o žádného mnicha, ale o štíhlou ženu euroasijského původu.

Pozvedla pistoli, černého Sig Sauera, a namířila Grayovi na obličej. „Déja vu, veliteli?"

3:26

TY DVEŘE BYLY PROBLÉM. Po vyražení zámku hrozilo, že je nárazy kulek otevřou dokořán. A zároveň se je neodvažovali držet rameny. Většinu střel sice dřevo zadrželo, ale několika se podařilo prorazit nějakými slabšími místy skrz a celé dveře se tak postupně měnily v obdobu ementálu.

Monk dveře držel špičkou boty, vysunutou zpoza rámu, ale tělo si kryl za stěnou. Do dveří narážely kulky, které je rozechvívaly až k jeho koleni.

„Jen to trochu urychlete," zahučel.

Namířil brokovnici naslepo otvorem ven a vypálil. Z komory odlétla kouřící prázdná nábojnice, narazila do jedné ze skleněných vitrín a odrazila se od ní na zem. Rozptyl brokovnice držel zatím útočníky za dveřmi v uctivé vzdálenosti. Útočníci nejspíš věděli, že jejich kořist je v pasti.

Tak na co čekali?

Monk očekával, že proti dveřím každou chvíli použijí granát, a modlil se, aby ho kamenný úkryt ochránil a on zůstal naživu. Ale co potom? Až budou dveře pryč, nebudou mít tady uvnitř žádnou šanci.

Záchrana z vnějšku přitom byla krajně nepravděpodobná. Monk slyšel ozvěny Grayových pistolí. Znělo to, jako kdyby ustupoval k hlavnímu vchodu. Monk věděl, že se velitel snaží přilákat na sebe co největší palebnou sílu útočníků. To byl také jediný důvod, proč byli dosud naživu.

Teď ale Grayova zbraň utichla.

Zůstali sami.

Do dveří narazila čerstvá sprška střel, která roztřásla rám i jeho vysunutou nohu. Bolelo ho stehno a začínal se chvět. „Tak, lidi, teď, nebo nikdy!"

Jeho pozornost přitáhlo chrastění klíčů. Monsignor Verona se potýkal s kroužkem klíčů, jež mu dal správce katedrály. Pokoušel se otevřít třetí vitrínu z neprůstřelného skla. Konečně se mu s ulehčeným výkřikem podařilo najít správný klíč a přední strana skříně se otevřela jako brána. Kat se mu natáhla přes rameno a uchopila ve vitríně dlouhý meč. Jednalo se o ozdobnou zbraň z patnáctého století se zlatým jílcem s drahokamy. Téměř metr dlouhé ostří ale bylo vyrobeno z naleštěné oceli. S trhnutím meč uvolnila a vytáhla jej. Držela se mimo přímou linii palby a zajistila mečem dveře, aby se neotvíraly.

Monk odtáhl nohu a mnul si bolavé koleno. „Bylo načase.“ Vystrčil hlaveň brokovnice dírou ve dveřích a vypálil – spíš ze zlosti než v naději, že někoho trefí. Rozptyl střel zahnal útočníky o krok zpátky. Monk zariskoval a rychle vykoukl ven. Jeden z vrahů ležel na zádech v kaluži krve s ustřelenou polovinou hlavy. Jeho výstřel naslepo si zjevně našel svůj cíl.

Teď už ale útočníkům docházelo trpělivost.

Hladké černé jablko se vykutálelo zpod kostelní lavice a namířilo si to právě k jejich dveřím. Monk se přitiskl zády ke stěně.

„Kryjte se!“

3:28

EXPLOZE NA OPAČNÉM KONCI kostela přitáhla pohledy všech - kromě Graye. Nemohl pro ostatní udělat vůbec nic.

Po tváři toho vysokého muže přeletěl úsměv. „Zdá se, že vaši přátelé…

Rachel se pohnula. Využila krátkodobého zmatku, kdy její strážce trochu povolil sevření. Možná podcenil sílu té štíhlé ženy. Rachel sklonila hlavu, a pak jí mrštně udeřila za sebe. Do mužovy spodní čelisti narazila tak prudce, až slyšela jeho zuby cvaknout o sebe.

S překvapivou rychlostí udeřila do paže, která ji držela, zápěstím ruky a současně se předklonila. Přitom vrazila útočníkovi do břicha loket, otočila se a udeřila ho pěstí do rozkroku.

Gray obrátil pistoli proti Dračí dámě. Ta ale byla rychlejší, pokročila kupředu a namířila mu svou zbraň ze vzdálenosti pár centimetrů přímo mezi oči.

Vysoký muž se zlomil v pase a klesl na jedno koleno. Rachel odkopla jeho pistoli stranou.

„Utečte!“ zasyčel na ni Gray, nespouštěje oči z Dračí dámy.

Agentka Bratrstva mu pohled oplácela - a pak učinila tu nejpodivnější věc. Trhla hlavní směrem k východu a kývla hlavou.

Nechávala ho jít.

Gray o krok ustoupil. Nevystřelila, ale stále na něj mířila pro případ, že by se na ni pokusil zaútočit.

Gray se nezdržoval přemítáním, obrátil se a začal střílet na nejbližší mnichy. Dva z nich padli k zemi. Výbuch granátu rozptýlil jejich soustředění a uniklo jim, že se role s rychlostí blesku prohodily.

Gray popadl Rachel za paži a smýkl s ní směrem k východu.

Přímo za nimi se ozvala rána z pistole. Střela ho zasáhla do paže a mírně ho otočila uprostřed skoku. Ze zbraně Dračí dámy se kouřilo. Střelila po Grayovi, zatímco pomáhala vysokému muži vstát. Po tváři jí stékala krev. To zranění si způsobila sama, aby zakryla svůj úskok. Schválně ho pak minula.

Rachel mu pomohla najít rovnováhu a spolu se schovali za nejbližší sloup. Dveře do vestibulu kostela byly přímo před nimi a nikdo jim nestál v cestě.

Gray riskoval pohled ke střelbě na opačném konci katedrály. Ze dveří, vyhozených do povětří, se valil dým. Několik ozbrojenců nepřestávalo pálit do nitra místnosti, aby se ujistili, že tentokrát jim nikdo neunikne. Pak jeden z nich hodil skrz rozbité dveře dovnitř druhý granát.

Ostatní se přikrčila před nárazem výbuchu.

Do chrámové lodě vyletěl další oblak kouře a trosek.

Gray se odvrátil. Rachel tento útok viděla také. Oči se jí zality slzami. Cítil, jak jí podklesly nohy a jak se o něj opřela. Hluboko ve svém nitru vnímal bolest z jejího žalu. On sám už v minulosti ztratil členy týmu. Byl vycvičen, aby nad nimi truchlil až později.

Ale ona přišla o člena rodiny.

„Pohyb, pohyb," řekl chraplavě. Nedalo se dělat nic jiného. Musel ji dostat do bezpečí.

Podívala se na něj a zdálo se, že z jeho železného sebeovládání získala trochu síly. Přesně to potřebovala. Žádný soucit. Sílu. Něco takového už také viděl, když byl v poli. Napřímila se.

Stiskl jí paži.

Přikývla. Byla připravená.

Vyběhli spolu, a aniž by zpomalili, rozrazili dveře ven.

Ve vestibulu stáli dva útočníci nad mrtvými těly dvou německých policistů. Ti hlídači policejního kordonu. Nezastihli mnichy nepřipravené. Jeden z nich okamžitě vypálil, takže Rachel s Grayem byli nuceni prudce zahnout ke straně. Cesta k východu z chrámu byla zablokované, ale hned nalevo si všimli druhých dveří.

Neměli na výběr, a tak vyrazili k nim. Druhý muž zvedl zbraň, z níž vyšlehla jejich směrem ohnivá stěna. Ten chlap má zatracený plamenomet. Gray za nimi přibouchl dveře, ale plameny se prodíraly pod, jejich zárubní. Nikde žádný zámek.

Ohlédl se za sebe.

Točité schodiště vedoucí nahoru.

„Schody na věž," řekla Rachel.

Dveře rozechvěly nárazy střel.

„Jdeme," pokynul.

Postrčil Rachel před sebou a v další chvíli už vybíhali po schodech vzhůru. Dole pod nimi se s třesknutím rozletěly dveře, jimiž právě proběhli. Zaslechl známý hlas, jak německy ječí: „Dostaňte ty parchanty! Usmažte je zaživa!"

Byl to ten vysoký muž, vůdce mnichů.

Na kamenných schodech se rozezněl dusot nohou.

Na točitém schodišti nemohla ani jedna skupina střílet, ale výhoda byla stále na straně pronásledovatelů. Gray s Rachel běželi stále vzhůru, aby unikli fontáně z plamenů, která se natahovala a ohýbala za nimi.

Vybíhali jednu otočku za druhou a schody se postupně zužovaly, jak se dostávali do hrdla věže. Cestou míjeli vysoká okna z barevného skla, ale ta byla příliš úzká na to, aby se jimi dalo prolézt - jednalo se vlastně jen o střílny.

Nakonec schody vyústily do zvonice. Nad ocelovým roštem, pod nímž zel prázdný prostor věže, se houpal obrovský zvon, který lemovala plošina.

Tady už byla okna dost široká na prolezení a nebyla ani zasklená, aby nic netlumilo majestátní zvuk zvonu - jenže v nich byly zapuštěny mříže.

„Vyhlídková plošina pro veřejnost," řekla Rachel. Pistolí, kterou jí půjčil Gray, mířila na ústí točitého schodiště.

Gray plošinu rychle oběhl. Nikde nebyla žádná úniková cesta. Kolem něj se otvíral výhled na město: v nočním osvětlení se třpytil Rýn, překlenutý oblouky Hohenzollernského mostu, a o kus dál stálo jasně nasvětlené Ludwigovo muzeum, stejně jako modré plachty kolínského hudebního dómu. Na ulice pod nimi se ale odsud nedalo uniknout jinudy než zpátky po schodišti.

V dálce slyšel policejní sirény, beznadějný zvuk jakoby z jiného světa. Gray zamyšleně zvedl oči.

Rachel vykřikla. Gray se otočil v okamžiku, kdy ze schodiště vyrazil proud plamenů. Rachel před nimi uskočila a připojila se k němu. Jejich čas vypršel.

DOLE V KATEDRÁLE vstoupil do místnosti, poničené výbuchy granátů, Yaeger Grell. V ruce držel připravenou zbraň a čekal, až se usadí prach po druhé explozi. Jeho dva společníci odešli, aby se připojili k ostatním, kteří pokládali poslední zápalné bomby poblíž vchodu do katedrály.

I on se k nim za chvilku přidá - ale nejprve se chtěl podívat na těla těch, kteří zabili jeho bratra ve zbrani Renarda. Prošel dveřmi a připravil se na zápach krvavého masa a vyhřezlých vnitřností.

Díky zbytkům dveří musel našlapovat opatrně, s neustále napřaženou zbraní. Když učinil další krok, něco mu narazilo do paže. Ustoupil a užasle a nechápavě zíral na pahýl své ruky, z něhož crčela krev. Necítil žádnou bolest.

Vzhlédl včas na to, aby spatřil, jak se k němu vzduchem blíží meč - meč! -, který dospěl k jeho krku, než mu v obličeji výraz překvapení mohl vystřídat výraz strachu. Pořád nic necítil, když se jeho tělo zhroutilo k zemi, zatímco mu hlava odlétla dozadu.

Pak už jen padal, padal a padal… a svět kolem něj zčernal.

3:35

KAT O KROK USTOUPILA a sklonila zdobený meč. Shýbla se, popadla tělo za paži a odtáhla je mimo přímý dohled od dveří. V hlavě jí po explozi granátu pořád zvonilo.

Zašeptala - aspoň doufala, že šeptala, neslyšela ani svoje vlastní slova - Monkovi: „Pomozte monsignorovi.“

Monk přenesl pohled od bezhlavého těla na krvavý meč v jejích rukách. Vytřeštil oči v šoku, ale zároveň i zdráhavou úctou. Přikročil k jedné z vitrín a pomohl monsignorovi z jejího nitra. Všichni tři se po výbuchu prvního granátu ukryli uvnitř skříně z neprůstřelného skla, protože věděli, že druhý granát na sebe nenechá dlouho čekat.

Nemýlili se.

Bezpečnostní vitríny ale odvedly svou práci, když ochránily ten nejcennější poklad ze všech: jejich životy. Po místnosti se rozlétly střepiny, ale oni, ukrytí za neprůstřelným sklem, přežili.

Byl to její nápad.

Po explozi, která jim stále doznívala v hlavě, se Kat vykulila ze svého úkrytu a našla na podlaze zdobený meč. Ukázalo se, že se jedná o vhodnější zbraň než pistole. Nechtěla výstřelem přilákat pozornost ostatních ozbrojenců.

Přesto se jí ale třásly ruce. Její tělo si stále ještě pamatovalo poslední zápas na nože, kterého se účastnila… i jeho následky. Sevřela jílec meče pevněji a čerpala sílu z jeho tvrdé oceli.

Monsignor Verona se za ní namáhavě postavil. Podíval se na své ruce a nohy, jako kdyby ho překvapovalo, že je pořád v jednom kuse.

Kat se vrátila ke dveřím. Až na toho mrtvého vojáka to vypadalo, že nikdo jiný o nitro místnosti nejeví zájem. Všichni se shlukli u východu.

„Měli bychom se pohnout.“ Kat jim pokynula, aby vyšli za ní ven. Drželi se při zdi a Kat je odváděla pryč od předního vchodu a pryč od útočníků. Dorazili k rohu, kde hlavní chrámovou loď protínal transept, a schovali se za ním.

Jakmile byli mimo dohled ozbrojenců, monsignor ukázal ke konci transeptu. „Tudy,“ zašeptal.

Spatřili další dveře. Východ. A nehlídaný.

Kat stále svírala v ruce meč z patnáctého století a pokynula jim, aby se co nejrychleji přesunula ke dveřím. Přežili.

Ale co ostatní?

3:35

RACHEL STŘÍLELA z pistole do ústí točitého schodiště a odpočítávala přitom náboje v druhém zásobníku. Devět ran. Munice měla sice víc, ale nebyl čas nabíjet. Velitel Pierce byl příliš zaměstnán.

Neměla jinou možnost, a tak stále tu a tam naslepo vystřelila, aby udržela útočníky v uctivé vzdálenosti. Ohrožovaly ji plameny, které se olizovaly jako dračí jazyky.

Tato patová situace už nemohla o mnoho déle vydržet.

„Grayi!“ vykřikla, vynechávajíc formální oslovení hodností.

„Ještě vteřinku,“ odpověděl jí zpoza obrovského zvonu.

V okamžiku, kdy plameny přechodně ochably, Rachel namířila a stiskla spoušť. Musela je udržet na schodišti. Kulka narazila do kamenné zdi a odrazila se po schodech dolů.

Vzápětí z pistole vyklouzl zásobník.

Došly náboje.

Ustoupila na opačnou stranu zvonu.

Gray měl sundaný batoh a přivázal lano k mříži jednoho z oken. Druhý konec provazu si omotal kolem pasu a zbytek měl přehozený přes ruku. Ručním heverem z nářadí od sebe roztáhl dvě mříže natolik, aby se jimi dalo prolézt.

„Podržte ten průvěs,“ řekl.

Vzala od něj nylonové lano, dlouhé přibližně pět metrů. Ze schodiště za nimi vytryskl nový proud ohně. Protivníci to zkoušeli znovu a postupovali kupředu.

Gray popadl svůj vak a vmáčkl se mezi mříže. Jakmile se ocitl na kamenném parapetu, hodil si batoh na záda a otočil se k ní. „Lano.“

Podala mu ho. „Buďte opatrný.“

„Na to je trochu pozdě.“

Podíval se dolů přes špičky prstů u nohou. *To nebylo chytré*, pomyslela si Rachel. Stometrová propast by oslabila kolena každého… a síla nohou byla právě teď mimořádně důležitá.

Gray stál zády k římse jižní věžičky katedrály.

Čtyři metry od něj, za smrtící propastí, stála severní věžička, stejná jako ta, na níž byla. Veřejnost do ní neměla přístup, a tak její okna nebyla vybavena mřížemi. Také ale neexistovala žádná naděje, že by se mu podařilo bez rozběhu přenést z jednoho okénka na druhé. Gray měl místo toho v úmyslu skočit dopředu a chytit se čehokoliv na zdobené fasádě protější věže.

Bylo to veliké riziko, ale neměla jinou možnost.

Museli skočit přes palubu.

Gray pokrčil kolena. Rachel zadržela dech a jednou rukou se držela za hrdlo.

Bez dalšího zaváhání se Gray vyklonil a s prohnutým tělem se odrazil. Lano za ním se začalo odvíjet. Přeletěl volný prostor mezi věžičkami a dopadl těsně pod protějším oknem. Vymrštil obě paže a zázrakem se mu podařilo zachytit za okenní parapet. Díky síle dopadu se ale odrazil a nemohl se udržet. Začal sjíždět.

„Levá noha!“ vykřikla na něj.

Slyšel ji. Špičkou levé nohy zašmátral po kamenném povrchu a našel chrlič s tváří démona na spodní římse. Položil mu nohu na hlavu. Teď se mohl znovu zachytit okenního parapetu a najít oporu i pro pravou nohu. Tiskl se ke stěně věže jako nějaká obří moucha. Zhluboka se nadechl, koncentroval se a vzápětí vyšplhal k oknu, kterým prolezl dovnitř.

Rachel riskovala ohlédnutí za sebe. Plameny přestaly šlehat. Věděla, že útočníci dobře chápou, co znamená její náhlé přerušení palby. Rachel nemohla čekat ani o vteřinu déle. Přiskočila k oknu a protáhla se mezi mřížemi. Římsa byla kluzká díky vrstvě holubího trusu a

navíc se ji pokoušely shodit poryvy zrádného větru.

Na druhé straně propasti Gray upevnil konec lana, takže vytvořil provazový most. „Honem! Jistím vás.“

Podívala se mu do očí a spatřila v nich pevnou jistotu.

„Jistím vás,“ zopakoval.

Nasucho polkla a natáhla se kupředu. Nedívej se dolů, říkala si v duchu, a popadla lano. Bude ručkovat. Nic jiného nebylo třeba. Se špičkami nohou stále na římse se naklonila. Klouby prstů jí zbělely od toho, jak usilovně svírala provaz. Za sebou zaslechla cinknutí zvonu. Polekaně se ohlédla přes rameno a spatřila, jak po ochozu poskakuje stříbrný válec ve tvaru činky. Nevěděla sice, co to je, ale nemohlo to být nic dobrého. Nepotřebovala další povzbuzení, odrazila se a rychle ručkovala po laně. Gray ji na druhé straně chytil kolem pasu.

„Bomba,“ vydechla a trhla hlavou zpátky ve směru jižní věže. „Co…?“

Další slova přehlušila exploze. Tlaková vlna vrhla Rachel kupředu skrz okno na Grayovu hruď. Oba padli na jednu hromadu na podlahu věže. Okénkem nad nimi se převalil palčivě žhavý modrý plamen.

Gray ji držel pevně a chránil ji vlastním tělem.

Plameny ale v silném větru rychle zeslábly a rozptýlily se.

Gray se převalil na stranu a Rachel se pozvedla na lokty. Dívala se zpátky k jižní věžičce, která byla v plamenech. Ze čtyř oken šlehaly ohnivé jazyky a zvon se horkem požáru rozezněl jasným kovovým zvukem.

Gray se k ní připojil. Smotal lano, jehož druhý konec plameny přepálily. Okenní mříže protější věže rudě žhnuly.

„Zápalná bomba,“ řekl.

Plameny plápolaly ve větru jako obrovská svíčka. Poslední vzpomínka na všechny zabité, minulou noc i dnes. Rachel si představila odvážný úsměv svého strýce. Je mrtvý. Vzedmula se v ní vlna smutku… spolu s něčím ostřejšíma silnějším. Zapotácela se, ale Gray ji zachytil.

Dole ve městě kvílely policejní sirény, jejichž ozvěna se nesla až k nim. „Musíme jít,“ řekl.

Přikývla.

„Budou si myslet, že jsme po smrti. Nechme je při tom.“

Nechala se odvést dolů po schodech. Sbíhali po točitém schodišti a poslouchali, jak se sirény přibližují. Někde blízko se ale chraplavě probudil k životu motor auta, následovaný druhým.

Gray vyhlédl z okénka. „Prchají.“

Rachel se také podívala. Tři patra pod nimi právě vyjížděly dvě černé dodávky a nabíraly rychlost přes náměstí.

„Rychle,“ řekl Gray. „Mám z toho špatný pocit.“

Vyběhl znovu dolů a bral několik schodů najednou. Rachel pospíchala za ním, důvěřujíc jeho instinktům.

Vpadli do vestibulu. Jedny z dveří do chrámové lodě byly otevřeny dokořán. Rachel se podívala do nitra kostela - k místu, kde byl zabit její strýc. Její pohled ale přilákalo něco jiného, mnohem blíž, na podlaze centrální uličky.

Stříbrné činky.

Deset nebo ještě víc. Propojené červenými dráty.

„Běžte!“ zaječela a otočila se na podpatku.

Společně proběhli vchodovými dveřmi na náměstí.

Bez jediného slova zamířili k jedinému úkrytu. Na náměstí parkoval malý dodávkový vůz německé policie. Skrčili se za ním přesně v okamžiku, kdy bomby explodovaly.

Znělo to jako výbuchy ohňostrojů, postupně jeden po druhém.

Doprovázelo je tříštění skla, dost silné na to, aby je bylo slyšet přes pokračující exploze. Rachel vzhlédla. Obrovské okno s barevným bavorským sklem nad hlavním vchodem do katedrály, pocházející ze středověku, vyrazilo kupředu v třpytivé kaskádě ohně a zdobných střepů.

Přitiskla se těsněji k dodávce, zatímco všude kolem nich dopadal na náměstí smrtící déšť skla.

Do opačné strany dodávky se zvučným zaduněním něco narazilo. Rachel se sklonila a podívala se mezi kola. Za dodávkou ležely na zemi v plamenech jedny z masivních dveří katedrály.

Pak se ozval nový hluk. Překvapené hlasy. Tlumené. Vycházející z nitra dodávky. Rachel pohlédla na Graye. Tomu už se v ruce jako mávnutím kouzelného proutku objevil nůž.

Přešli k zadním dveřím dodávky.

Než se mohli dotknout kliky, dveře se otevřely.

Rachel nevěřícně přihlíželi, jak se z nitra vypotácel Grayův podsaditý kolega. Následovala ho jejich kolegyně s mečem v ruce. A nakonec se objevila známá, vítaná postava.

„Strýčku Vigore!“ Rachel ho pevně objala.

Vigor její objetí opětoval. „Řekni mi,“ promluvil, „proč jenom se mě všichni snaží vyhodit do povětří?“

4:45

O HODINU POZDĚJI Gray přecházel sem a tam po hotelovém pokoji, pořád jako na trní, s nervy napjatými k prasknutí. Pokoj si pronajali pod falešnými jmény, aby se co nejrychleji dostali z ulice. Hotel Cristall na Ursulaplatzu stál sotva půl míle od katedrály a jednalo se o drobný hotýlek s podivně skandinávskou výzdobou v sytých barvách.

Odebrali se sem, aby se domluvili na dalším postupu. Ze všeho nejdřív ale potřebovali další informace.

V zámku zašramotil klíč. Gray položil dlaň na pistoli. Nehodlal nic riskovat. Byl to ale jenom monsignor Vigor, který se vracel z průzkumné výpravy.

Vigor vstoupil do místnosti a na tváři měl velice pochmurný výraz. „Co se stalo?“

„Ten chlapec je mrtvý,“ odpověděl monsignor.

Ostatní se shromáždili kolem něj.

Vigor to vysvětlil: „Jason Pendleton. Ten chlapec, který přežil celý masakr. Zrovna to hlásili v BBC. Byl zabit ve svém nemocničním pokoji. Příčina smrti je zatím neznámá, ale bylo vysloveno vážné podezření na vraždu. Zejména v souvislosti s rozmístěním zápalných bomb v katedrále.“

Rachel smutně zavrtěla hlavou.

Gray předtím s úlevou zjistil, že jsou všichni naživu a utrpěli jen lehká zranění. Zapomněl přitom na jediného přeživšího z prvního masakru. Dávalo to ale jistý hrozný smysl. Útok na katedrálu byl zjevně krycí operací, jejímž cílem bylo zničit všechny stopy. A to samozřejmě zahrnovalo i umlčení jediného svědka.

„Zjistil jste ještě něco jiného?“ zeptal se Gray.

Jakmile se zapsali na pokoj, poslal monsignora dolů do hotelové haly, aby zjistil momentální situaci kolem katedrály. Monsignor byl k takovému úkolu nejlépe vybaven. Mluvil plynně německy a díky svému kolárku nevyvolával žádné podezření.

I teď ještě po městě houkaly sirény. Z okna měli výhled na vyvýšené místo, na němž stála katedrála. Obklopoval ji houf policejních a požárních vozů, jejichž modrá a červená světla probleskovaly nocí. Noční oblohu zahalil dým. Ulice byly plné zvědavců a dodávkových vozů zpravodajských stanic.

„Nedozvěděl jsem se nic, co už bychom nevěděli," odpověděl Vigor. „V kostele stále zuří požár, ale jinam se nerozšířil. Viděl jsem rozhovor s jedním knězem z fary. Nikdo nebyl zraněn. Ale vyjadřují obavy z toho, co se stalo se mnou a mou neteří."

„Dobře," zhodnotit to Gray a vysloužil si za to pohled od Rachel. „Jak jsem už říkal, naši protivníci se domnívají, že jsme vyřazeni ze hry. Této části bychom se měli držet tak dlouho, jak to jen půjde. Dokud nebudou vědět, že jsme naživu, nebudou se tak často ohlížet přes rameno."

„A nebudou proti nám posílat další ozbrojence," dodal Monk. „Tahle část se mi líbí ze všeho nejvíc."

Kat pracovala na laptopu, ke kterému připojila digitální fotoaparát. „Zrovna kopíruji snímky," ozvala se.

Gray se postavil a přikročil ke stolu. Monk s ostatními nehledali v dodávce po svém úniku jen úkryt, ale také pozorovatelnu, odkud budou moci pořídit fotografie útočníků. Na Graye jejich pohotovost udělala dojem.

Obrazovku zaplnily drobné černobílé obrázky.

„Tady," řekla Rachel a ukázala na jeden z nich. „To je ten chlap, který mě chytil."

„Velitel skupiny," dodal Gray.

Kat dvakrát klikla na obrázek a vyvolala tak fotografii v plné velikosti. Muž na ní byl zachycen v chůzi, když opouštěl katedrálu. Měl tmavé dlouhé vlasy, které mu dosahovaly téměř po ramena. Žádné vousy. Orlí rysy. Kamenná tvář bez výrazu. I na fotce z něj vyzařoval pocit nadřazenosti.

„Podívejte se na toho namyšlenýho parchanta," prohodil Monk. „Jako kocour, který právě zblajznul kanárka."

„Poznává ho někdo?" zeptal se Gray.

Všichni zavrtěli hlavami.

„Můžu ten obrázek poslat do Sigmy na analýzu softwarem pro rozpoznávání tváří," navrhla Kat.

„Zatím ještě ne," řekl Gray. Po jejím zamračení to rozvedl: „Musíme zůstat nezvěstní."

Rozhlédl se po místnosti. Obvykle sice dával přednost sólovým akcím, při kterých mu neustále nekoukal přes rameno nějaký Velký bratr, ale teď už si nemohl hrát na vlka samotáře. Všichni se na něj dívali. Najednou toho na něj bylo moc. Netoužil po ničem jiném než po tom, aby se ohlásil Sigmě, poradil se s ředitelem Crowem a přenesl svou odpovědnost na někoho jiného.

Ale to nemohl udělat… alespoň zatím ne.

Utřídil si myšlenky a posílil své odhodlání. Odkašlal si. „Někdo věděl, že jsme v té katedrále sami. Buď už sledovali kostel, nebo o našich úmyslech věděli předem."

„Únik informací," řekl Vigor a mnul si vousy pod spodním rtem.

„Možná. Ale nemohu si být jistý, kde k němu došlo." Gray se podíval na Vigora. „U nás nebo u vás."

Vigor si povzdychl a přikývl. „Bojím se, že vina bude na naší straně. Dračí dvůr vždycky tvrdil, že má svoje členy přímo ve Vatikánu. A po tom zdejším útoku, který následoval po atentátech na Rachel a na mě, si nemohu pomoct: myslím, že problém je v samotném Svatém stolci."

„To není jisté," odpověděl Gray. Otočil se k laptopu a ukázal prstem na další zmenšený snímek. „Zvětšete tenhle."

Kat dvakrát klikla myší. Objevila se fotografie štíhlé ženy, která zrovna nastupovala do jednoho z vozů útočníků. Její obličej byl ve tmě vidět jen v obrysech.

Gray se rozhlédl po ostatních. „Znáte ji někdo?"

Opět zavrtění hlavami.

Monk se naklonil blíž k monitoru. „Ale nevadilo by mi, kdybych se s ní měl seznámit

blíž.“

„To je ta žena, která mě napadla ve Fort Detricku.“

Monk se opět narovnal, jako kdyby mu ta žena náhle připadala podstatně méně atraktivní. „Ta agentka Bratrstva?“

Vigor a Rachel se tvářili zmateně. Gray neměl čas na to, aby je seznámil s celkovou historií Bratrstva, ale podal jim stručný nástin této organizace: její struktury, která kopíruje jednotlivé teroristické buňky, vazby na ruskou mafii a zájem o nové technologie.

Jakmile domluvil, Kat se zeptala: „Takže si myslíte, že k úniku mohlo dojít u nás?“

„Po Fort Detricku…?“ Gray se zamračil. „Kdo může říct, kde k němu dochází? Ale skutečnost, že je tu Bratrstvo, které operuje po boku Dračího dvora, mně napovídá, že možná byli povoláni kvůli naší účasti. Řekl bych ale, že té hře zatím nerozumějí o moc víc než my.“

„Proč si to myslíte?“ chtěla vědět Rachel.

Gray ukázal na obrazovku. „Ta Dračí dáma mě nechala uniknout.“

Rozhostilo se užaslé ticho.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Monk.

„Zatraceně jistý.“ Gray si promnul pohmožděnou paži, do které ho střelila, když prchal.

„Proč by to dělala?“ ptala se Rachel.

„Protože hraje s Dračím dvorem svoji hru. Jak jsem říkal, myslím, že jediný důvod, proč bylo povoláno Bratrstvo, je naše přítomnost. Dračí dvůr chtěl asistenci Bratrstva při našem dopadení nebo odstranění.“

Kat přikývla. „A kdybychom byli mrtví, Bratrstva už by nebylo potřeba. Jejich spojenectví by skončilo a Bratrstvo by nezjistilo, co vlastně Dračí dvůr ví.“

„Ale teď se Dračí dvůr domnívá, že jsme po smrti,“ řekla Rachel.

„Přesně tak. A to je další důvod, proč bychom měli zůstat v anonymitě co nejdéle. Když jsme mrtví, Dračí dvůr zpřetrhá svoje vazby s Bratrstvem.“

„A budeme mít o jednoho protivníka méně,“ dodal Monk. Gray přikývl.

„Co budeme dělat dál?“ zeptala se Kat.

To byla záhada. Neměli žádné vodítko… kromě jednoho. Gray se ohlédl ke svému vaku. „Ten prášek, který jsme získali z relikviáře, musí být klíčem k tomu všemu. Ale nevím, do jakého zámku patří. A jestliže ho nemůžeme poslat k laboratorním zkouškám do Sigmy…“

Ozval se Vigor: „Myslím, že máte pravdu. Odpověď je ukrytá v tom prášku. Ale lepší otázkou než ‚Co je to´ ...

Monsignor se náhle zarazil, přimhouřil oči a položil si ruku na čelo. „Co je to…,“ zamumlal si potichu pro sebe.

„Strýčku?“ oslovila ho Rachel starostlivě.

„Něco… mám pocit, jako kdybych měl řešení na dosah.“

Gray si vzpomínal na stejný výraz intenzivního soustředění na monsignorově tváři poté, co Vigor ocitoval verš z Knihy Zjevení.

Kněz sevřel ruku v pěst. „Nemůžu to poskládat dohromady. Jako když se snažíte chytit do dlaně mýdlovou bublinu.“ Potřásl hlavou. „Možná jsem moc unavený.“

Gray vycítil, že ten muž mluví pravdu… z větší části. Ale nechával si něco pro sebe, nějaký nápad, který v něm vyvolala ta slova co je to. Na zlomek vteřiny Gray zahlédl za zmatkem v monsignorových očích záblesk strachu.

„Tak co je tou lepší otázkou?“ zeptal se Monk, který se vrátil k původnímu sledu myšlenek. „Začal jste říkat něco o lepší otázce, než co ten prášek vlastně je.“

Vigor přikývl a soustředil se zpátky na přítomnost. „Správně. Možná bychom se měli ptát, jak se tam ten prášek dostal. Každých několik let jsou kosti z relikviáře vyjmuty a sarkofág je vyčištěn. Jsem si jistý, že vnitřek řádně vytírají a zbavují prachu.“

Kat si sedla o něco rovněji. „Před útokem jsme uvažovali o tom, jestli ten jejich přístroj nějakým způsobem nepozměnil zlato sarkofágu, které třeba transmutoval do podoby prášku.“

„A tak se tam tedy dostal?“ zeptala se Rachel.

„Mohlo se to tak stát,“ potvrdil Monk. „Nezapomeňte na zmagnetizovaný kříž v tom kostele. Došlo tam k něčemu divnému, co ovlivnilo kovový kříž. Tak proč ne i zlato?“

Gray si přál, aby měl víc času na odběr vzorků a provedení dalších zkoušek. Ale poté, co byly v katedrále odpáleny zápalné bomby…

„Ne,“ řekla Kat a zlostně si povzdechla. „Vzpomeňte si. Ten prášek nebyl čisté zlato. Všimli jsme si v něm i jiných prvků. Možná platiny nebo jiných přechodných kovů, které se také mohou přeměnit do m-stavu.“

Gray pomalu přikývl a představil si stříbřité kousky v roztaveném zlatu.

„Nemyslím, že ten prášek pochází ze stěn sarkofágu,“ řekla Kat.

Monk se zamračil. „Ale pokud není ze zlata té schránky a jestliže je schránka každých několik let očištěna… tak odkud by mohl pocházet?“

Gray povytáhl obočí. Pochopil Katino ohromení. „Pochází ze samotných kostí.“

„Jiné vysvětlení neexistuje,“ souhlasila Kat.

Monk to odmítl uznat a zavrtěl hlavou. „To se snadno řekne. Nemáme k dispozici žádné kosti, na kterých bychom si mohli ověřit vaši hypotézu. Všechny jsou pryč.“

Rachel a Vigor si vyměnili pohledy.

„Copak?“ zeptal se jich Gray.

Rachel se mu podívala do očí. Viděl v jejím výrazu vzrušení. „Ale oni neodnesli všechny kosti.“

Grayovi na čele naskákaly vrásky. „A kde…?“

Vigor odpověděl: „V Miláně.“

6.

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

25. červenec, 10:14
Jezero Como, Itálie

GRAY A OSTATNÍ vypadli z pronajatého sedanu Mercedes E55 a vypotáceli se na pěší zónu ve městě Como. Po náměstí z kočičích hlav chodili lidé, kteří si prohlíželi zboží ve výlohách obchodů a mířili k promenádě podél klidných modrých vod jezera.

Kat zívla a protáhla se - připomínala pomalu se procházející kočku. Podívala se na hodinky. „Tři země během čtyř hodin."

Jeli celou noc. Přes Německo do Švýcarska a odtud přes Alpy do Itálie. Cestovali raději autem než vlakem či letadlem, aby si zachovali anonymitu, a hranice překračovali pod falešnými jmény. Nechtěli, aby se kdokoliv dozvěděl, že jejich skupina útok v Kolíně nad Rýnem přežila.

Gray měl v úmyslu kontaktovat velení Sigmy poté, co zajistí kosti z milánské baziliky a dorazí s nimi do Vatikánu. Jakmile budou v Římě, přeskupí síly a proberou strategické plány se svými dvěma nadřízenými. Přes riziko úniku informací Gray potřeboval seznámit Washington s průběhem událostí v Kolíně a znovu vyhodnotit parametry mise.

Mezitím se měli v úmyslu střídat při řízení po cestě z Kolína do Milána, aby všichni mohli aspoň na chvíli zamhouřit oči. Nakonec to ale dopadlo jinak.

Monk se zastavil na okraji náměstí a předklonil se s rukama opřenýma o kolena. V obličeji měl nazelenalou barvu.

„To je tím jejím řízením," řekl Vigor a poplácal Monka po zádech. „Jezdí trochu rychle."

„Lítal jsem se zatracenýma stíhačkami a dělal jsem s nimi přemety," reptal Monk. „Ale tohle… tohle bylo podstatně horší."

Rachel vystoupila na straně pro řidiče a přibouchla dveře vozu. Řídila celou cestu a celou cestu taky měla plyn až na podlaze - po německé dálnici se řítila plnou rychlostí a ostré alpské zatáčky vybírala tak rychle, že se zdálo fyzikálně nemožné, aby se auto udrželo na silnici.

Posunula si modré sluneční brýle do čela. „Jenom potřebujete něco k snídani," ujistila Monka. „Znám hezké bistro na Piazza Cavour."

Přes jisté pochybnosti Gray souhlasil s tím, že si udělají přestávku na jídlo. Potřebovali stejně doplnit benzín a tohle město bylo poměrně odlehlé. Vzhledem k tomu, že k útoku došlo před pouhými šesti hodinami, v Kolíně pořád ještě vládl chaos. Než se zjistí, že mezi mrtvolami v katedrále nejsou jejich těla, už budou v Římě. Za pár hodin pomine nezbytnost uchovávat vlastní anonymitu.

Mezitím byli všichni unavení z cesty a vyhladovělí.

Rachel je odvedla přes náměstí k lavičkám na břehu jezera. Gray z ní celou cestu nespouštěl oči. Přes noční řízení z jejích pohybů nebylo cítit žádné známky únavy. Spíš to vypadalo, že ji závodní jízda přes Alpy naopak osvěžila, jako kdyby se jednalo o její verzi jógy. Utrápený výraz z nočních hrůz se v jejích očích s každým ujetým kilometrem rozplýval.

Gray se přistihl, že ho její nezdolnost na jednu stranu těší, ale na druhou stranu se cítil i poněkud zklamaný. Vzpomínal, jak mu svírala paži, když spolu utíkali po schodech. Pamatoval si její znepokojený výraz, když stála na okenní římse té věže. To, jak se na něj v tu chvíli podívala, jak mu důvěřovala a jak ho potřebovala.

Ta žena už byla pryč.

Přímo před nimi se otevřel výhled, který upoutal jeho pohled. Jezero, vypadalo jako

modrý drahokam, zasazený mezi nerovné zelené vrcholky předhůří Alp. Na špičkách několika hor se stále ještě třpytil sníh, který se odrážel v klidné vodní hladině.

„Lago di Como," řekl Vigor, který kráčel vedle Graye. „Vergilius je kdysi popsal jako nejskvělejší jezero na světě."

Došli k promenádě se zahradní úpravou. Cestu lemovaly řady kamélií, azalek, rododendronů a magnólií. Pěšina z kočičích hlav pokračovala podél jezera alejemi kaštanů, italských cypřišů a vavřínů s bílou kůrou. Po hladině jezera se v mírném dopoledním větříku plavily drobné plachetničky. Nahoře na zelených kopcích se na okrajích útesů držely shluky domků v krémových, zlatých a terakotových odstínech.

Gray si všiml, že nádherný rozhled a čerstvý vzduch mají na Monka blahodárné účinky. Nebo to možná bylo tím, že měl pevnou půdu pod nohama. I Kat se rozhlíželi po krajině.

„Ristorante Imbarcadero," řekla Rachel a ukázala přes náměstí. „Stačilo by nějaké rychlé občerstvení, kde se ani nemusí vystupovat z auta," odpověděl Gray a podíval se na hodinky.

„Možná tobě," poznamenal Monk kysele.

Přikročil k němu Vigor. „Máme dobrý čas. Během hodiny budeme v Miláně."

„Ale ty kosti…"

Vigor ho zamračeně přerušil. „Veliteli, Vatikán si je plně vědom nebezpečí, které kostem v bazilice Sant´Eustorgio hrozí. Už tak jsem měl rozkazy zastavit se v Miláně a vyzvednout je, až se budu vracet do Říma. Do té doby Vatikán dal uložit kosti do trezoru v bazilice, kostel byl uzamčen a byla varována místní policie."

„To všechno ale Dračí dvůr nemusí zastavit," namítl Gray, když si představil tu devastaci v Kolíně.

„Pochybuji o tom, že by udeřili za plného denního světla. Tato skupina operuje ve stínech a temnotě. A my dorazíme do Milána ještě před polednem."

Kat dodala: „Příliš nás nezdrží, když si necháme jídlo zabalit s sebou, a za chvíli budeme znovu na cestě."

Graye to sice zdaleka neupokojilo, ale uvědomil si, že jejich skupina potřebuje natankovat stejně jako automobil.

Došli k restauraci a Rachel otevřela bránu, která vedla na terasu ozdobenou bouganviliemi, z níž byla krásná vyhlídka na jezero. ‚Imbarcadero podává ty nejlepší místní speciality. Měli byste zkusit risotto con pesce persico."

„Rizoto se zlatým okounem," přeložil Vigor. „Tady je výtečné. Plátky ryby se obalí v mouce a šalvěji, na prudko se osmahnou a podávají se na silné vrstvě rizota, nasáklého máslem."

Rachel je odvedla ke stolu.

Částečné uchlácholený Gray začal dokonce trochu oceňovat Rachelino nadšení. Právě rychle hovořila se starším mužem v zástěře, který je vyšel přivítat. Usmívala se na něj a nezávazně s ním konverzovala. Nakonec se objali.

Otočila se zpátky k nim a mávla k místům. „Jestli chcete něco lehčího, zkuste cukiny plněné chlebem s brutnákem. Ale rozhodně si dejte talíř agnolotti."

Vigor přikývl. „A taštičky plněné lilkem a mozzarellou." Políbil si konečky prstů, aby gestem naznačil, jak je to dobré.

„Tak se mi zdá, že už jste tu párkrát jedli," poznamenal Monk a těžce klesl na židli. Podíval se významně na Graye.

A to chtěli zůstat v anonymitě.

Vigor mu poklepal na rameno. „Majitelé jsou přátelé naší rodiny, už po tři generace. Buďte ujištění, že umějí zachovat diskrétnost." Mávl na baculatého číšníka. *„Ciao, Mario! Bianco Secco di Montecchia, per favore!"*

„Už se to nese, padre! Také tu mám výtečné Chiaretto z Bellagia. Dostal jsem ho minu-

lou noc trajektem.“

„*Perfetto!* Tak si zatím dáme jednu láhev od obojího.“

„Antipastu jako předkrm?“

„Zajisté, Mario. Nejsme barbaři.“

Jídlo bylo objednáno za smíchu a dobré nálady: lososí salát s jablečným octem, telecí maso obalené ve strouhance, vaječné nudle nakrájené na úzké proužky s bělomasou rybou a něco s názvem pappardelle.

Mario přinesl podnos velký jako stůl, naložený olivami a různými antipastami… spolu se dvěma lahvemi vína: jedním červeným a druhým bílým.

„*Buon appetito!*“ popřál jim nahlas.

Zdálo se, že Italové dělají z každého jídla skutečnou hostinu - dokonce i pokud je jídlo objednáno na cestu s sebou. Víno bylo rozlito do sklenic. Kolem stolu se podávaly kousky salámu a sýra.

„Salute, Mario!“ pozvedla Rachel sklenici k přípitku, když dojídali. Monk se opřel a neúspěšně se pokusil potlačit říhnutí. „Tímhle jsem už natankovat plnou nádrž.“

Kat toho snědla stejně jako on, ale právě studovala nabídku dezertů se stejnou soustředěností jako den předtím dokumenty k misi.

„Signorina?“ oslovil ji Mario, který si všiml jejího zájmu.

Ukázala na jídelní lístek. „*Macedonia con panna*.“

Monk zasténal.

„Jenom ovocný salát se smetanou.“ Nevinně se ohlédla po ostatních. „To je dietní.“

Gray se také pohodlně opřel. Neprotestoval proti chvilkovému veselí. Vycítil, že se všichni potřebují trochu uvolnit. Jakmile se vydají na cestu, nebudou mít ani okamžik volna. Přiřítí se do Milána, popadnou kosti a odvezou je ještě před soumrakem do Říma jedním z těch rychlovlaků.

Kromě toho také po celou dobu pozorně sledoval Vigora Veronu. Přes veškeré veselí se monsignor opět zdál být ponořený do vlastních myšlenek. Gray doslova viděl, jak se tomu muži protáčejí mozkové závity.

Vigor se na něj náhle zadíval také a vzápětí svou židli odstrčil od stolu. „Veliteli, zatímco čekáme na objednaná jídla, co kdybychom si soukromě promluvili? Mohli bychom si trochu protáhnout nohy na promenádě.“

Gray položil svou sklenku a vstal. Ostatní se na něj zvědavě zahleděli, ale Gray na ně kývl, aby tu zůstali.

Vigor ho odvedl z terasy na hlavní promenádu, která probíhala podél jezera. „Rád bych si s vámi o něčem promluvila chtěl bych znát váš názor.“

„Jistě.“

Ušli kousek cesty, až Vigor zatočil ke kamennému zábradlí, které přiléhalo k prázdnému molu. Tady měli soukromí.

Vigor nespouštěl oči z vodní hladiny a pěstí ťukal do zábradlí. „Chápu to tak, že úloha Vatikánu v tom všem je soustředěna na krádež relikvií. A jakmile se vrátíme do Říma, předpokládám, že se plánujete od nás odtrhnout a pronásledovat Dračí dvůr sami.“

Gray zaváhal, ale ten muž si zasluhoval přímou odpověď. Nemohl riskovat, že se on či jeho neteř dostanou do dalších nebezpečných situací. „Myslím, že to tak bude nejlepší,“ řekl. „A jsem si jistý, že vaši i naši nadřízení s tím budou souhlasit.“

„Ale já ne.“ Ve Vigorových slovech zazněla nečekaná prudkost. Gray se zamračil.

„Jestli máte pravdu v tom, že zdrojem toho podivného prášku jsou kosti, jsem přesvědčen, že naše role jsou daleko propletenější, než si vaše či moje organizace uvědomuje.“

„Nechápu jak.“

Vigor se na něj podíval s onou soustředěnou pozorností, kterou měli Veronovi zřejmě v rodě. „Pak mi dovolte, abych vás o tom přesvědčil.

Zaprvé, víme, že Dračí dvůr je aristokratickou společností, která se zabývá pátráním po tajných nebo ztracených vědomostech. Soustřeďují se na staré gnostické texty a další tajemné dokumenty.“

„Mystické třesky plesky.“

Vigor se k němu otočil a naklonil hlavu ke straně. „Veliteli, mám pocit, že vy sám máte za sebou studia různých věrouk a filozofií, od taoismu po některé hinduistické kulty.“

Gray se zarděl. Snadno se dalo zapomenout na to, že monsignor je zkušeným agentem vatikánské zpravodajské služby. Bylo jasné, že si jednu složku založili i o něm.

„Na hledání spirituální pravdy není nikdy nic špatného,“ pokračoval monsignor. „Bez ohledu na cestu, po které se vydáte. Definice gnose vlastně je hledání pravdy a nalézání Boha. Za tuto snahu nemohu odsuzovat ani Dračí dvůr. Gnosticismus byl součástí katolické církve od samotného založení. Vlastně je dokonce ještě starší než ona.“

„Dobře,“ řekl Gray, kterému se nepodařilo v hlase zcela potlačit stopu podráždění. „Co to ale má všechno společného s tím kolínským masakrem?“

Monsignor si povzdechl. „Dnešní útok lze v jistém smyslu vystopovat zpátky až ke konfliktu mezi dvěma apoštoly. Tomášem a Janem.“

Gray zavrtěl hlavou. „O čem to mluvíte?“

„Na počátku stálo křesťanské náboženství mimo zákon. Rozšiřovalo se daleko rychleji než všechna ostatní. Na rozdíl od ostatních věrouk, které požadovaly různé příspěvky, rané křesťanské rodiny přispívaly zcela dobrovolně. Tyto prostředky byly určeny na potraviny a ubytování sirotků, na nákup jídla a léků pro nemocné a na rakve pro chudé. Podpora utlačovaných přilákala ohromné množství lidí i přes rizika, které s sebou neslo příslušenství k zakázané víře.“

„Ano, to vím. Křesťanská dobročinnost a tak dále. Ale stejně, co to má…“

Monsignor ho přerušil pozdviženou dlaní. „Když mě necháte pokračovat, možná se něco dozvíte.“

Gray se nasupil, ale zůstal zticha. Vigor nebyl jen vatikánský špion, ale také univerzitní profesor. Bylo zjevné, že nemá rád, když někdo přerušuje jeho výklad.

„V časech rané církve bylo prvořadou podmínkou dobré utajení, takže různé tajné schůzky se odehrávaly v jeskyních a kryptách. To vedlo k tomu, že se od sebe odštěpovaly různé skupinky. Zaprvé jednoduše kvůli zeměpisné vzdálenosti. Tak vznikly hlavní sekty v Alexandrii, Antiochii, Kartágu a Římě. V izolaci si ale jednotlivé skupiny vyvinuly odlišné rituály a také odlišné filozofie. Všude se objevovala různá evangelia. Ta, která se dostala do bible: Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo. Ale i další. Tajná evangelia Jakuba, Máří Magdalény, Filipa. Evangelia Pravdy. Petrova apokalypsa. A mnoho jiných. Kolem jednotlivých evangelií se začaly formovat rozmanité sekty. Raná církev se počala drolit.“

Gray přikývl. Chodil na jezuitskou střední školu, kde učila jeho matka. Něco z těchto dějin znal.

„Ale v druhém století,“ pokračoval Vigor, „napsal biskup lyonský, svatý Irenaeus, pět svazků pod názvem *Adversus Haereses*. Proti kacířství. Plný titul zněl *Zničení a zavržení falešného takzvaného vědění*. V tom okamžiku došlo k tomu, že všechny rané gnostické názory byly z křesťanského náboženství vyobcovány, sestavil se kánon se čtyřmi evangelií podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana a všechna ostatní byla označena za kacířská. Abych volně citoval Irenaea, tak jako existují čtyři oddíly vesmíru a čtyři základní větry, církev potřebuje pouze čtyři pilíře.“

„Ale proč byla ze všech vybrána právě tato čtyři evangelia?“

„Vskutku, proč? V tom tkví jádro pudla.“

Gray si uvědomil, že poslouchá daleko pozorněji než na začátku. Přes podráždění z toho, že ho někdo takto poučuje, byl zvědavý na pointu.

Vigor hleděl do dálky přes jezero. „Tři evangelia - Markovo, Matoušovo a Lukášovo -

vypravují tentýž příběh. Ale Janovo evangelium je výrazně odlišné, dokonce ani jednotlivé události Kristova života neodpovídají chronologii ostatních. Existoval základní důvod, proč byl do standardizované bible zahrnut právě Jan.“

„Jaký?“

„Kvůli jinému apoštolovi, Tomášovi.“

„Myslíte nevěřícího Tomáše?“ Gray znal příběh o jednom z apoštolů, který odmítl uvěřit v Kristovo zmrtvýchvstání, dokud jej nespatřil na vlastní oči.

Vigor přikývl. „Ale věděl jste, že o nevěřícím Tomášovi se zmiňuje právě jedině Janovo evangelium? Jen Jan zobrazuje Tomáše jako přihlouplého a nespolehlivého učedníka. Ostatní evangelia líčí Tomáše v nejlepším světle. Víte, proč Jan vypráví tento znevažující příběh?“

Gray zavrtěl hlavou. Za všechny ty roky, kdy byl římským katolíkem, si této nerovnováhy nevšiml.

Jan chtěl Tomáše zdiskreditovat, nebo lépe řečeno chtěl zdiskreditovat Tomášovy následníky, kterých bylo v tu dobu velké množství. Ještě dnes byste našel jejich silnou skupinu v Indii. V rané církvi ale došlo k fundamentálnímu schizmatu mezi Tomášovým a Janovým evangelium. Tato evangelia byla od sebe tak odlišná, že přežít mohlo pouze jedno z nich.“

„Jak to myslíte? V čem se tak lišila?“

„Musíme se vrátit na samý počátek bible, k prvnímu verši knihy Genesis. Budiž světlo. Jan i Tomáš shodně identifikují Ježíše s tímto prapůvodním světlem, se světlem Stvoření. Odsud se ale jejich interpretace diametrálně rozcházejí. Podle Tomáše toto světlo nejenže přivedlo k existenci celý vesmír, ale je stále přítomno ve všech věcech, zejména v lidských bytostech, které byly stvořeny k obrazu Božímu, a toto světlo je ukryto v každém člověku, jen čeká na to, až bude objeveno.“

„A co učil Jan?“

„Jan zastával zcela jiný názor. Podobně jako Tomáš i on věřil, že ztělesněním tohoto světla byl Kristus, ale podle Jana toto světlo obsahoval právě jen Ježíš. Zbytek světla zůstává navěky v temnotě, včetně lidstva. A cesta zpátky ke světlu, ke spáse a Bohu, vede podle Jana výhradně přes uctívání božské podstaty Krista.“

„To je o hodně užší pohled.“

„A z hlediska mladé církve také o hodně pragmatičtější. Jan nabízel daleko ortodoxnější metodu spasení, neboli návratu ke světlu. Spásy bylo podle něj možné dosíci jedině prostřednictvím Krista. Jednoduchost a přímost této myšlenky se vůdcům církve v těch chaotických dobách velice zalíbila. Tomáš naproti tomu naznačoval, že každý člověk v sobě má vrozenou schopnost nalézt Boha tak, že nahlédne do vlastního nitra, a žádné uctívání k tomu není nutné.“

„A s těmito názory bylo třeba skoncovat.“

Monsignor pokrčil rameny.

„Ale kdo z nich měl pravdu?“

Vigor se usmál. „Kdo ví? Nemám odpověď na všechno. Jak pravil Ježíš: Hledejte a naleznete.“

Gray nakrabatil obočí. Tenhle verš mu zněl docela gnosticky. Podíval se na jezero a na plachetničky, které pomalu proplouvaly kolem. Od hladiny se odráželo jasné sluneční světlo. Kdo hledá, najde. Byl na správné cestě on sám, když studoval tolik různých filozofií? Pokud ano, k žádným uspokojivým odpovědím zatím nedospěl.

A pokud jde o neuspokojivé odpovědi…

Gray se obrátil zpátky k Vigorovi. Uvědomil si, jak daleko od původního tématu se dostali. „Co to má všechno společného s tím masakrem v Kolíně?“

„To vám hned řeknu.“ Vigor zvedl jeden prst. „Zaprvé, myslím, že kořeny tohoto útoku sahají až k odvěkému konfliktu mezi Janovou ortodoxní vírou a Tomášovým prastarým gnosticismem.“

„Přičemž na jedné straně sporu je katolická církev a na druhé Dračí dvůr?“

„Ne, to právě ne. Přemítal jsem o tom celou noc. Dračí dvůr, i když pátrá po vědomostech prostřednictvím gnostických mystérií, nechce nalézt Boha, ale pouze moc. Chtějí nový světový pořádek, návrat k feudalismu, kdy by u kormidla byli právě oni. Věří, že jsou geneticky nadřazení a že jsou předurčení k vládě nad ostatními lidmi. Takže nikoliv, nedomnívám se, že by Dračí dvůr představoval gnostickou stranu tohoto dávného sporu. Myslím, že gnosticismus jen zneužívají a vykrádají ve své honbě za mocí. Ale jejich kořeny rozhodně vyrůstají v této filozofii.“

Gray se nad tím neochotně zamyslel, ale zdaleka ještě nebyl zviklán.

Vigor to musel vycítit. Zvedl druhý prst. „Druhý bod. V Tomášově evangeliu je popsáno, jak si Ježíš vzal jednoho dne Tomáše stranou a potají mu řekl tři věci. Když se ho ostatní apoštolové ptali, co mu Ježíš řekl, odpověděl jim: Kdybych vám řekl jedinou věc, zvedli byste kameny a házeli je po mně, a z kamenů by vyšlehl oheň, který by vás sežehl.“`

Vigor pozoroval Graye a čekal, jako kdyby ho právě podroboval nějaké zkoušce.

Gray na jeho hru přistoupil. „Oheň z kamenů, který by je spálil. To zní jako to, co se stalo v tom kostele shromážděným věřícím.“

Monsignor přikývl. „Na tenhle citát myslím od prvního okamžiku, kdy jsem se dozvědělo vraždách.“

„Ta spojitost je ale hodně slabá,“ namítl nepřesvědčeně Gray.

„Byla by, kdybych neměl ještě třetí historický argument.“ A Vigor pozvedl třetí prst.

Gray si připadal jako jehně, které vedou na porážku.

„Podle historických dokumentů,“ vysvětloval Vigor, „odešel Tomáš šířit křesťanství na východ, a to až do Indie. Pokřtil tisíce lidí, stavěl kostely, kázal víru a nakonec v Indii i zemřel. V té oblasti byl ale nejznámější kvůli jednomu činu, kvůli jednomu křtu.“

Gray čekal.

Vigor uzavřel s důrazem na každé slovo: „Tomáš pokřtil Tři krále.“

Gray vykulil oči. V mysli mu vířily všechny souvislosti: svatý Tomáš a jeho gnostická věrouka, tajemství, jež mu pošeptal samotný Kristus, smrtící oheň planoucí z kamenů, a tohle všechno se uzavíralo do sebe prostřednictvím mudrců z východu, Tří králů. Nevedla ta spojitost ještě dál? Představil si fotografie těch mrtvých. Jejich sežehlá těla. A zprávu soudního lékaře o zkapalnění mozkových plen obětí. Také si pamatoval na zápach spáleného masa, kletý cítil v katedrále.

Ty kosti se všemi těmi úmrtími nějak souvisely.

Ale jak?

I kdyby existovala historická posloupnost, která by vedla k nějakým důkazům, neměl dostatečné znalosti a zkušenosti, aby ji dokázal sledovat. Uvědomil si to a obrátil se čelem k monsignorovi.

Vigor promluvil, přesvědčený, že jeho argumenty zabraly: „Jak jsem říkal od počátku, myslím, že u těch úmrtí v katedrále nejde jen o použitou technologii. Jsem přesvědčen, že ať už se stalo cokoliv, má to úzkou souvislost s katolickou církví, její dávnou historií a možná dokonce s událostmi, ke kterým došlo ještě před jejím založením. A jsem si jistý, že mohu být pro další vyšetřování přínosem.“

Gray zamyšleně sklonil hlavu, už napůl přesvědčen.

„Ale to neplatí o mé neteři,“ dodal Vigor a odhalil tak, proč si vzal Graye stranou. Napřáhl ruku. „Jakmile se vrátíme do Říma, pošlu ji zpátky ke karabiniérům. Nebudu dávat v sázku její život.“

Gray přijal nabízenou ruku a stiskl ji.

Ti dva se konečně na něčem shodli.

10:45

RACHEL ZA SEBOU zaslechla kroky a otočila se. Očekávala, že se vrací Mario s jejich objednávkou. Vzhlédla a málem spadla ze židle. Před ní stála starší žena, opírala se o hůlku a na sobě měla tmavomodré kalhoty a modré letní šaty s narcisovým vzorem. Měla vlnité bílé vlasy a v očích jí jiskřilo pobavení.

Za návštěvníky se objevil Mario s širokým úsměvem na tváři. „Překvapení, že?“

Rachel se postavila, zatímco oba Grayovi kolegové přihlíželi. „Nonna? Co tu děláš?“

Její babička pohladila Rachel po tváři a odpověděla italsky. „Tvoje bláznivá matka!“ Zatřepala odmítavé rukou. „Odjela, aby tě navštívila v Římě. Nechala mě samotnou s tím signorem Barbarim, aby na mě dohlédl. Jako kdybych potřebovala něčí péči. Kromě toho je pořád cítit sýrem.“

„Nonna...

Babička ji přerušila mávnutím ruky. „Tak jsem vyrazila do našeho letního domku. Jela jsem vlakem. A pak mně zavolal Mario, že jsi tu ty a Viggie. Požádala jsem ho, aby vám nic neříkal.“

„To je milé překvapení, že?“ zopakoval Mario a hrdě se usmíval. Musel jistě projít strašlivým pokušením, aby opravdu nic neprozradil.

„Kdo jsou tvoji přátelé?“ zeptala se nonna.

Rachel je představila. „Tohle je moje babička.“

Babička si s nimi potřásla rukou a přešla do angličtiny. „Říkejte mi Camilla.“ Prohlédla si Monka od hlavy k patě. „Proč jste si ostříhal všechny vlasy? To je škoda. Ale máte hezké oči. Jste italiano?“

„Ne, Řek.“

Vážně přikývla. „To není tak hrozné.“ Obrátila se ke Kat. „Je signor Monk váš přítel?“

Kat nakrabatila překvapeně čelo. „Ne,“ odpověděla trochu příliš prudce. „Jistěže není.“

„Hele,“ ozval se ublíženě Monk.

„Tvoříte hezký pár,“ prohlásila nonna Camilla tak jistě, jako kdyby to četla z nějakého nápisu vytesaného do kamene. Otočila se k Mariovi. „Sklenici toho výtečného Chiaretto, per favore, Mario.“

Rychle odešel, stále s úsměvem.

Rachel se usadila a spatřila, jak se právě vrací Gray s jejím strýčkem ze své soukromé rozmluvy. Když se blížili, všimla si, že se jí Gray nedívá do očí. Věděla, proč si ho její strýček vzal stranou. A podle toho, jak se velitel Pierce vyhýbal jejímu pohledu, si dokázala domyslet výsledek.

Najednou ztratila veškerý zájem o svoje víno.

Strýc Vigor si všiml nového hosta u jejich stolu. Vážný výraz na jeho tváři vystřídal úžas. Následovalo vysvětlení a další představení.

Při představování Graye Pierce se babička s povytaženým obočím podívala úkosem na Rachel. Pak si pozorně prohlédla Američana. Bylo jasné, že se jí Gray líbí: brada s tmavým strništěm, bouřkově modré oči, delší černé vlasy. Rachel věděla, že babička má v sobě silné dohazovačské pudy - genetický rys všech italských matron.

Babička se naklonila k Rachel. „Vidím nádherné děti,“ zašeptala a nespouštěla přitom oči z Graye. „*Bellissimo bambini*.“

„Nonna,“ odpověděla varovně.

Babička pokrčila rameny a promluvila nahlas. „Signore Pierci, jste italiano?“

„Ne, obávám se, že nikoliv.“

„A chtěl byste být? Moje vnučka…“

Rachel jí skočila do řeči. „Nonna, nemáme moc času.“ S přehnaným gestem se podívala na hodinky. „Čeká na nás nějaká práce v Miláně.“

Babička se rozzářila. „Policejní práce. Stopování ukradeného umění?“ Pohlédla na Vigora. „Něco bylo ukradeno z kostela?“

„Něco takového, nonna. Ale nemůžeme hovořit o vyšetřování, které ještě nebylo uzavřeno.“

Babička se pokřižovala. „Hrozné… vykrádat kostely. Četla jsem o těch vraždách v Německu. Příšerné, jednoduše příšerné.“ Rozhlédla se přimhouřenýma očima kolem stolu po všech cizincích a nakonec se zadívala na Rachel.

Ta si všimla v babiččině pohledu náhlého prozření a pochopení. Přes svůj vnější vzhled staré dámy babičce nic neuniklo. Krádeže kostí Tří králů byly plné všechny noviny. A teď tu byli oni se skupinkou Američanů, poblíž hranic Švýcarska, a mířili zpátky do Itálie. Uhodla nonna jejich pravé poslání?

„Hrozné,“ zopakovala babička.

Objevil se číšník obtěžkaný dvěma objemnými vaky s jídlem. Z každého vyčuhoval bochník chleba jako dva bagetové stěžně. Monk vstal, aby s úsměvem náklad převzal.

Strýc Vigor se k ní naklonil, aby ji políbil na obě tváře. „Momma, za pár dní se uvidíme zpátky v Gandolfu. Jakmile doděláme tuhle práci.“

Když kolem ní procházel Gray, nonna Camilla ho vzala za ruku a přitáhla ho k sobě blíž. „Dávejte pozor na mou vnučku.“

Gray se podíval po Rachel. „Dám, ale ona se o sebe umí velice dobře postarat sama.“

Rachel polila náhlá vlna horka, když se jeho oči vpily do jejích. Sklopila zrak a připadala si pošetile. Přece není nějaká školačka. Už dávno.

Nonna Graye letmo políbila na tvář. „My ženy z rodu Veronů se o sebe vždycky dokážeme postarat. To si pamatujte.“

Gray se usmál. „Budu.“

Poplácala ho po zádech, když odcházel. „*Ragazzo buono.*“

Zatímco ostatní mířili k východu, babička ještě na chvilku Rachel zdržela. Natáhla ruku a nadzvedla cíp Racheliny rozepnuté vesty, pod kterou viselo prázdné pouzdro. „Něco jsi ztratila, ne?“

Rachel na to prázdné pouzdro úplně zapomněla. Vypůjčená beretta zůstala v katedrále. Ale její nonna si toho všimla.

„Žena by nikdy neměla vycházet z domu nahá.“ Babička se shýbla a zvedla svou kabelku. Otevřela ji a vytáhla matně černou rukojeť svého ceněného nacistického Lugeru P-08. „Vezmi si moji.“

„Nonna! To bys neměla jen tak nosit.“

Babička mávla nad jejím znepokojením rukou. „Vlaky nejsou pro samotnou ženu bezpečné. Je v nich moc cikánů. Ale myslím, že to budeš potřebovat asi víc než já.“

Dlouze se na ni zadívala a Rachel bylo jasné, že si babička plně uvědomuje nebezpečnost jejich mise.

Rachel se natáhla a s klapnutím zavřela babiččinu kabelku. „*Grazie, nonna*. Ale budu v pořádku.“

Babička pokrčila rameny. „Strašná věc v tom Německu,“ řekla s významným mrknutím. „Buď opatrná.“

„Budu, nonna.“ Rachel už se otáčela, ale babička ji ještě chytila za zápěstí.

„Líbíš se mu,“ řekla jí. „Signoru Piercovi.“

„Nonna.“

„Měli byste spolu bellissimo bambini.“

Rachel si povzdechla. I pod hrozbou nebezpečí babička dokázala zůstat soustředěná na jedinou věc. Děti. Opravdový poklad babiček na celém světě.

Zachránil ji Mario, který dorazil s účtem. Ustoupila stranou a zaplatila mu v hotovosti, aby to stačilo i na babiččin oběd. Pak posbírala svoje věci, políbila babičku a vyrazila na

náměstí, aby dohnala ostatní.

Babička jí vlila do žil nového ducha. Ženy z rodu Veronů se o sebe rozhodně dokážou postarat. Dohonila svého strýčka a ostatní až u vozu. Zahleděla se na Graye svým nejjedovatějším pohledem. „Jestli si myslíte, že mě z toho vyšetřování vyhodíte, můžete jít do Říma pěšky."

S klíčky v ruce obešla mercedes, spokojená tím, jak překvapený výraz se Grayovi objevil ve tváři a jak střelil pohledem po Vigorovi.

Přepadli ji, stříleli na ni, hodili po ní zápalnou bombu. Rozhodně neměla v úmyslu jim dovolit, aby ji odstavili někam na vedlejší kolej.

Otevřela svoje dveře, ale ostatní nechala zamčené. „A to platí i pro tebe, strýčku Vigore."

„Rachel…," pokoušel se odporovat.

Sedla si za volant, zabouchla za sebou dveře a strčila klíčky do zapalování.

„Rachel!" zaklepal její strýc na okno.

Nastartovala a zařadila rychlost.

„*Va bene!*" vykřikl Vigor, aby přehlušil motor, kletý Rachel túrovala do vysokých otáček. „Zůstaneme spolu."

„Přísahej," zavolala na něj v odpověď a nespouštěla dlaň z řadicí páky. „*Dio mio…*," obrátil oči k nebi. „A to ses divil, proč jsem se stal knězem…"

Rachel přidala plyn.

Strýc Vigor položil ruku na okénko. „Vzdávám se. Přísahám. Nikdy jsem se neměl pokoušet jít proti ženě z rodu Veronů."

Rachel se otočila a zadívala se Grayovi do očí. Zůstával potichu a oplácel jí pohled s kamenným výrazem. Vypadal, že je připravený si ukrást nějaký jiný vůz a vyrazit sám za sebe. Nepřehnala to? Ale cítila, že tu musela vyjádřit svoje stanovisko naprosto jasně.

Grayovy modré oči se s ledovým chladem přenesly na jejího strýce a pak zpátky na Rachel. Když se dívali jeden druhému do očí, v tom okamžiku si Rachel uvědomila, jak hluboce chce zůstat a pokračovat ve vyšetřování. Možná to pochopil. Gray nakonec pomalu a sotva znatelně přikývl.

Takový ústupek jí stačil.

Odemkla dveře a ostatní si nastoupili.

Monk jako poslední. „Mně by chůze nevadila."

11:05

GRAY POZOROVAL Rachel ze zadního sedadla.

Nasadila si modré sluneční brýle, přes které nebylo možné zjistit výraz v jejích očích. Rty ale měla sevřené do úzké čárky. Svaly na dlouhém krku se jí stále napínaly jako tětiva tuku, když se rozhlíželi po příčných ulicích. Přestože jí ustoupili, její zlost nepolevila.

Jak Rachel vůbec věděla, na čem se s jejím strýcem domluvili? Její schopnost intuice na něj udělala dojem, stejně jako přímočarý přístup k řešení konfliktů. Také si ale vzpomínal na její křehkost v té věži, na pohled, který na něj upřela přes mezeru mezi věžičkami. Ani mezi kulkami a plameny se ovšem nezhroutila.

Na okamžik i přes sluneční brýle zachytil ve zpětném zrcátku Rachelin pohled. Věděl, že si ho také zkoumavě prohlíží. Dobře si vědom pečlivosti prohlídky se raději zadíval jinam.

Zlostí nad vlastní reakcí sevřel na koleně ruku v pěst.

Gray ještě nikdy nepotkal ženu, která by ho tak mátla. Měl sice několik přítelkyň, ale žádný vztah mu nevydržel déle než šest měsíců, a to byl ještě na střední škole. V mládí byl příliš horkokrevný a potom se zase příliš věnoval své kariéře v armádě a později u rangerů.

Na žádném místě se nezdržel déle než půl roku, takže romance většinou svou délkou nepřekračovaly prodloužený víkend. Ale ani jednou neměl poměr se ženou, která byla tak přímočará a současně tak záhadná, se ženou, která se při obědě uvolněně smála, aby vzápětí ztuhla jako broušený diamant.

Opřel se a sledoval okolní krajinu. Jezerní oblast severní Itálie nechali za sebou a sjížděli z předhůří Alp. Tentokrát neměli cestovat dlouho - Milán byl jen asi čtyřicet minut jízdy daleko.

Gray znal dostatečně sám sebe, aby chápal, proč ho Rachel přitahuje. Nikdy ho nezajímaly běžné, obyčejné a nevýrazně typy. Ale na druhou stranu nevyhledával ani extrémy: sebejisté, hlučné a umíněné. Dával přednost harmonii, spojení extrémů do vyrovnaného celku, v němž se však neztrácela osobitost.

V podstatě šlo o taoistický pohled na kosmos: jin a jang.

I jeho vlastní povolání to odráželo: byl vědec a zároveň voják. Do jeho odbornosti patřila biologie a fyzika. Kdysi svou volbu vysvětlil Painteru Crowovi takto: „Veškerá chemie, biologie a matematika v zásadě stojí na protikladu kladu a záporu, nuly a jedničky, světla a tmy."

Gray se přistihl, že svou pozornost opět upřel na Rachel. Ona představovala tutéž filozofii, navíc v pohledném balení.

Sledoval, jak Rachel zvedla ruku a promnula si ztuhlé místo na krku. Při tom mírně pootevřely rty. Gray přemítat, jak asi chutnají.

Než mohl v tomto sledu myšlenek pokročit dál, Rachel prudce strhla mercedes do ostré zatáčky a Graye to hodilo na dveře. Spustila ruku, podřadila, přidala plyn a projížděli zatáčkou ještě rychleji.

Gray se musel chytit opěradla. Monk zasténal.

Rachel po tváři přeběhl náznak úsměvu.

Koho by taková žena nefascinovala?

6:07
Washington, D.C.

OSM HODIN a za tu dobu nepřišlo jediné slovo.

Palmer přecházel po své kanceláři. Byl tu od deseti hodin večer - jakmile se k němu donesly zpráva o výbuchu v kolínské katedrále. Od té doby pomalu chodily další informace.

Příliš pomalu.

Zdroje požáru: bomby naplněné černým střelným prachem, bílým fosforem a zápalným olejem LA-60. Trvalo tři hodiny, než plameny ustoupily natolik, aby umožnily záchranářům vstup do budovy. Vnitřek byl plný jedovatého kouře a vše shořelo až na kamenné stěny a podlahy. Bylo objeveno několik zuhelnatělých ostatků.

Jednalo se o jeho tým?

Uběhly další dvě hodiny, než došla zpráva, že u dvou těl byly nalezeny zbytky zbraní. Neidentifikované útočné pušky. Jeho tým žádné takové zbraně ve výbavě neměl. Takže přinejmenším některá z těl patřila neznámým útočníkům.

Ale co ta ostatní?

Satelitní sledování NRO se ukázalo být k ničemu. Tuto oblast nepozorovaly v danou dobu žádné vesmírné oči. Záběry průmyslových a městských kamer v okolí katedrály zatím vyšetřovatelé stále ještě prohlíželi. Očitých svědků bylo jen málo. Jeden bezdomovec, který spal nedaleko, vypověděl, že viděl několik lidí, kteří utíkali od, hořící katedrály. Ale v krvi měl víc než 1,5 promile alkoholu. Byl dost opilý.

Jinak bylo všude ticho po pěšině. Konspirační byt v Kolíně nad Rýnem byl prázdný. A zatím se také jeho agenti neozvali jediným slovem. Nic.

Painter si nemohl pomoci: musel se obávat nejhoršího.

Vyrušilo ho zaklepání na pootevřené dveře.

Otočil se a mávl na Logana Gregoryho, ať jde dál. Jeho zástupce držel v podpaží stohy papírů a pod očima měl černé kruhy. Logan odmítl jít domů a zůstal po Painterově boku po celou noc.

Painter s očekáváním vzhlédl. Doufal, že zástupce nese nějaké dobré zprávy.

Logan zavrtěl hlavou. „Pořád nic, ani u jednoho jejich falešného jména.“ Každou hodinu si to ověřovali na letištích, nádražích a autobusových linkách.

„Hraniční přechody?“

„Nic. Ale EU je v tomto ohledu hodně otevřená. Mohli vyjet z Německa řadou přechodů.“

„A Vatikán o nich také zatím nic neví?“

Logan znovu zavrtěl hlavou. „S kardinálem Sperou jsem mluvil před deseti minutami.“

Painterův počítač zacinkal. Painter obešel stůl a stiskl klávesu, kterou aktivoval program videokonference. Ohlédl se na plazmovou obrazovku na levé stěně, kde se objevil mírně trhavý obraz jeho šéfa, ředitele DARPY.

Dr. Sean McKnight volal ze své kanceláře v Arlingtonu. Sundal si obvyklé sako a měl vyhrnuté rukávy košile. Žádná kravata. Projel si rukou šedivějící rusé vlasy - jeho obvyklé gesto, když byl unavený.

„Obdržel jsem vaši žádost,“ promluvil Sean.

Painter se narovnal. Logan ustoupil ke dveřím, mimo úhel, který zabírala kamera. Naznačil, že odejde, aby Painter mohl ten rozhovor vyřídit v soukromí, ale Painter mu pokynul, aby zůstal. Jeho žádost nebyla předmětem utajení.

Sean zavrtěl hlavou. „Nemohu ji schválit.“

Painter se zamračil. Žádal o nouzové povolení, aby mohl vyrazit na místo činu sám. Aby byl během vyšetřování snadno k mání přímo v Německu. Mohl objevit vodítka, která ostatním unikla. Zklamaně sevřel ruce v pěst.

„Logan tu může na všechno dohlédnout místo mě,“ oponoval. „A já mohu být v nepřetržitém kontaktu s vedením.“

Seanův výraz zpřísněl. „Paintere, vy jste velitel.“

„Ale…“

„Už nejste agent v terénu.“

Bolest na Painterově tváři byla očividná.

Sean si povzdechl. „Víte, kolikrát jsem seděl ve své kanceláři a čekal, až se mi ozvete z nějaké operace? Co třeba vaše poslední mise v Ománu? Měl jsem vás za mrtvého.“

Painter sklopil oči ke stolu. Všude ležely pořadače a štosy papírů. Mezi nimi nemohl najít žádnou úlevu. Nikdy netušil, jak trýznivá tahle práce může být pro jeho šéfa. Potřásl hlavou.

„Existuje jediná možnost, jak řešit takové situace,“ pokračoval jeho nadřízený. „A věřte mi, že k nim dochází naprosto pravidelně.“

Painter se znovu podíval na monitor. Za hrudní kostí se mu usadila pulzující a palčivá bolest.

„Musíte důvěřovat svým agentům. Pro úkol je vybíráte vy, ale jakmile jsou v terénu, musíte v ně mít důvěru. Určil jste velitele týmu i jeho spolupracovníky. Věříte jim, že jsou schopni vypořádat se s nepřátelskou situací?“

Painter si představil Graysona Pierce, Monka Kokkalise a Kat Bryantovou. Patřili mezi nejlepší a nejbystřejší členy jejich organizace. Jestli to někdo dokázal přežít, byli to právě oni.

Painter pomalu přikývl. Důvěřoval jim.

„Tak je nechte, ať hrají svou hru. Stejně jako jsem nechával já vás. Kůň běží nejlépe s povolenou uzdou.“ Sean se předklonil. „Jediné, co teď můžete dělat, je počkat, až se s vámi

spojí. To je vaše morální povinnost vůči nim. Být připraven reagovat na jejich potřeby. Ne vyrazit do Německa.“

„Chápu,“ řekl Painter, ale velkou útěchu mu to neposkytlo. Bolest v prsou nemizela.

„Dostal jste ten balíček, který jsem vám poslal minulý týden?“

Painter vzhlédl a usmál se. Ředitel mu poslal krabici Antacidu. Původně si myslel, že to měl být žert, ale teď už si tím nebyl tak jistý.

Sean se opět ve svém křesle opřel. „To je jediná úleva, kterou v tomhle povolání dostanete.“

Painter poznal pravdivost slov svého učitele. Právě zakoušel skutečnou tíhu břemene velení.

„V terénu to bylo jednodušší,“ zahučel nakonec.

„Pokaždé ne,“ připomněl mu Sean. „Pokaždé zdaleka ne.“

12:10
Milán, Itálie

„OPRAVDU POSÍLILI bezpečnost,“ poznamenal Monk. „Přesně jak monsignor říkal.“

Gray se o tom nehodlal hádat. Všechno vypadalo dobře. Svrběly ho dlaně, aby vrazil dovnitř, popadl kosti, a co nejrychleji odsud vypadl.

Stáli ve stínu na chodníku, který vedl pod skromným průčelím baziliky San Eustorgio nedaleko jednoho z postranních vchodů. Fasáda byla postavena z jednoduše ozdobených červených cihel a za ní se zvedala jediná věž s hodinami a s křížem na špičce. Drobné náměstíčko, do kterého se opíraly paprsky poledního slunce, bylo momentálně liduprázdné.

Před několika minutami kolem pomalu projel policejní vůz. Všude byl klid a ticho.

Na Katino doporučení si nejprve obhlédli okolí kostela z uctivé vzdálenosti. Gray také s pomocí teleskopických čoček nenápadně nahlédl do řady oken. Pět postranních kaplí i centrální loď se zdály být prázdné.

Od chodníku se odráželo sluneční světlo. Začínalo být pěkně vedro. Ale Grayovi pořád běhal mráz po zádech. Nebyl si jistý.

Byl by méně opatrný, kdyby byl sám?

„Jdeme na to,“ řekl.

Vigor přikročil k postranním dveřím a natáhl se po velkém železném klepadle ve tvaru kruhu s jednoduchým křížem.

Gray ho zarazil. „Ne. Přišli jsme sem nenápadně. Zůstaňme při tom.“ Otočil se ke Kat a ukázal na zámek. „Dokážete to otevřít?“

Kat si klekla na koleno a Monk s Grayem ji zakryli vlastními těly. Zatímco si prohlížela zámek, už se probírala zámečnickým nářadím. Vzápětí se s úzkostlivou pečlivostí chirurga pustila do práce.

„Veliteli,“ ozval se Vigor. „Vloupání do kostela…“

„Jestliže vás k návštěvě pověřil samotný Vatikán, nejde o žádné vloupání.“

Další debatu ukončilo cvaknutí západky. Dveře se o několik centimetrů pootevřely.

Kat si stoupla a hodila si vak zpátky na záda.

Gray pokynul ostatním, aby ustoupili. „Půjdeme s Monkem dovnitř sami. Obhlédnout terén.“ Sáhl si k límci a ujistil se, že má sluchátko připevněné na svém místě. „Budeme se dorozumívat rádiem, pokud to půjde. Kat, vy zůstanete tady s Rachel a Vigorem.“

Gray si zapnul hrdelní mikrofon, aby mohl mluvit téměř neslyšně. Vigor pokročil kupředu. „Jak už jsem říkal, kněží se budou spíš bavit s někým, kdo má na sobě také kolárek. Půjdu s vámi.“

Gray zaváhal - ale monsignor měl pravdu. „Držte se za všech okolností za námi.“

Kat neprotestovala proti tomu, že měla hlídat dveře, ale z Racheliných očí sršely blesky.

„Potřebujeme někoho, kdo nám bude krýt záda, kdyby se věci vymkly kontrole," vysvětlil Gray a díval se přitom přímo na Rachel. Ta stiskla rty, ale přikývla.

Otočil se ke dveřím a otevřel je tak, aby se jimi protáhl dovnitř. Ve vstupní hale panoval chlad. Dveře do hlavní lodě byly zavřené. Neviděl tu nic podezřelého. Ticho svatostánku na něj těžce doléhalo a vyvolávalo v něm pocit, že je pod vodou.

Monk zavřel vnější dveře a odhrnul si dlouhý plášť, aby mohl položit ruku na zbraň. Vigor poslechl pokyny a držel se za Monkem.

Gray se přesunul ke dveřím do kostelní lodě. Zatlačil na ně dlaní a otevřel je. V druhé ruce třímal svůj glock.

Loď byla o něco jasnější než vstupní hala, protože do ní řadou oken vnikalo denní světlo. Naleštěná mramorové podlaha odrážela sluneční paprsky a leskla se tak, že vypadala skoro jako mokrá. Bazilika byla o hodně menší než kolínská katedrála. Neměla ani tak tvar kříže jako spíš jednoduché podlouhlé síně, která končila za oltářem.

Gray ztuhl a rozhlížel se, jestli někde nezachytí známky pohybu. Přes dostatek světla tu zůstávala řada míst, kde se mohl někdo ukrývat. Klenutý strop podepírala řada sloupů. Z pravé stěny vystupovalo pět malých kaplí, v nichž byly umístěny hrobky mučedníků a světců.

Nic se nehýbalo. Jediným zvukem tu byl vzdálený hukot dopravy, který zněl, jako kdyby přicházel z úplně jiného světa.

Gray vstoupil a s připravenou pistolí postupoval centrální uličkou. Monk se postavil stranou tak, aby kryl celou plochu kostelní lodě. Procházeli síní mlčky. Nikde ani známka přítomnosti osazenstva kostela. „Možná odešli všichni na pozdní oběd," řekl Monk nehlasně do své hrdelní vysílačky.

„Kat, slyšíte mě?" zeptal se Gray.

„Nahlas a zřetelně, veliteli."

Došli ke konci svatostánku.

Vigor ukázal doprava, ke kapli nejblíže u oltáře.

V jejím koutě ležel napůl ve stínu obří sarkofág. Stejně jako relikviář v Kolíně, i zdejší svatyně Tří králů měla podobu kostela, jen místo zlata zdobeného drahokamy byl tento sarkofág vytesán z jediného kusu mramoru.

Gray k němu zamířil v čele jejich skupinky.

Schránka měřila od základny ke špičaté střeše více než čtyři metry, byla čtyři metry dlouhá a přes dva široká. Jediný přístup do jejího nitra umožňovalo malé zamřížované okénko umístěné v dolní části přední strany.

„*Finestra confessionis*," zašeptal Vigor a ukázal na okénko. „Aby člověk mohl spatřit relikvie jedině vkleče."

Gray přistoupil k sarkofágu, zatímco Monk hlídal. Pořád se mu ta situace nezamlouvala. Předklonil se a nahlédl malým oknem dovnitř. Za sklem se otvírala komnata obložená hedvábím.

Kosti byly vyjmuty, přesně jak monsignor popisoval. Vatikán nehodlal nic riskovat. A Gray také ne.

„Fara je po levé straně kostela," řekl Vigor trochu příliš hlasitě. „Tam se nacházejí kanceláře a byty. Prochází se do ní přes sakristii." Ukázal přes kostel.

Jako v reakci na jeho signál se dveře prudce otevřely. Gray klesl na koleno a Monk strhl monsignora za pilíř. Současně připravil k výstřelu brokovnici. Ze dveří vyšla osamělá postava, která si návštěvníků ani nevšimla. Byl to mladý muž v černé sutaně a s církevním kolárkem. Kněz.

Byl sám. Přešel přes kostel a jal se zapalovat svíčky na vzdálenější straně oltáře.

Gray počkal, dokud se k němu muž nepřiblížil na pouhé dva metry. Nikdo další se stále neobjevoval. Pomalu se napřímil a vyšel knězi naproti.

Ten ztuhl, když si ho všiml, se stále napůl pozvednutou paží, jak se chystal zapálit další svíčku. Na tváři se mu objevil výraz šoku, když si všiml pistole v Grayově ruce. „*Chi sei?*“

Gray stále váhal.

Vigor vystoupil z úkrytu. „Padre…“

Kněz sebou trhl a oči mu přeskočily na monsignora. Okamžitě si všiml jeho kolárku a obavy nahradil zmatek.

„Jsem monsignor Verona,“ představil se Vigor a pokročil kupředu. „Není se čeho bát.“

„Monsignor Verona?“ V knězových očích se objevilo znepokojení. O krok ustoupil.

„Co se děje?“ zeptal se Gray italsky.

Kněz zavrtěl hlavou. „Vy nemůžete být monsignor Verona.“

Vigor pokročil ještě o něco dopředu a ukázal mu svůj vatikánský průkaz.

Kněz se díval střídavě na něj a na Vigora.

„Ale… ale brzy ráno, hned po rozbřesku, sem přišel nějaký muž. Vysoký. Hodně vysoký. S dokumenty se správnými vatikánskými pečetěmi, které udávaly, že monsignor Verona je on. Přišel si pro ty kosti.“

Gray si vyměnil s monsignorem pohled. Protivníci nad nimi vyzráli. Místo hrubé síly dosáhl tentokrát Dračí dvůr svého lstí. Bylo to nutné, kvůli zpřísněným bezpečnostním opatřením. Dračí dvůr považoval monsignora Veronu za mrtvého a hbitě převzal jeho roli. Museli opět mít přesné informace o Vigorově úkolu vyzvednout relikvie, a ty využili k tomu, aby uchvátili zbývající kosti i přes zvýšenou ostrahu.

Gray zavrtěl hlavou. Neustále byli o krok pozadu.

„K čertu,“ zaklel Monk.

Kněz se na něj zamračil. Zjevně rozuměl dostatečně anglicky, aby se mu nelíbilo použití takového výrazu v Božím stánku.

„*Scusi*,“ dodal Monk.

Gray Monkovo zklamání chápal - on sám jako velitel mise ho cítil dvojnásob. Musel potlačit svoje vlastní zaklení. Pohybovali se příliš pomalu, hráli příliš opatrně.

Zabzučela mu vysílačka.

Byla to Kat. Musela slyšet jejich konverzaci. „Je vzduch čistý, veliteli?“

„Čistý… a přišli jsme pozdě,“ odpověděl jí kysele.

Kat s Rachel se k nim připojily. Vigor všechny představil knězi. „Tak ty kosti jsou pryč,“ řekla Rachel.

Kněz přikývl. „Monsignore, jestli chcete vidět dokumenty, máme je uloženy v trezoru v sakristii. Třeba by vám to pomohlo.“

„Podíváme se na ně, jestli tam nenajdeme nějaké otisky prstů,“ odpověděla Rachel unaveně - vyčerpání ji konečně dostihlo. „Třeba si nedávali pozor. Nečekala, že jim budeme v patách. Mohli bychom z nich zjistit, kdo je tím zrádcem ve Vatikánu. Tak bychom získali nové vodítko.“

Gray přikývl. „Jděte na to. Uvidíme, co se tu dá najít.“

Rachel a monsignor Verona zamířili na opačnou stranu chrámové lodě.

Gray se otočil a přešel k sarkofágu.

„Napadá tě něco?“ zeptal se ho Monk.

„Pořád ještě máme ten šedý prášek ze zlatého relikviáře,“ odpověděl Gray. „Ve Vatikánu se přeskupíme, dáme všem vědět, co se stalo, a prozkoumáme ten prášek podrobněji.“

Když se dveře do sakristie zavřely, Gray si opět klekl k drobnému okénku a přemítat, jestli by mu pomohla modlitba. „Mohli bychom vysát vnitřek,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejvěcněji. „Podívat se, jestli tu také nenajdeme ten prášek.“

Naklonil se blíž a natočil hlavu ke straně. Nebyl si jistý, co vlastně hledá, ale i tak to objevil. Znamení na hedvábném stropě relikviáře. Do bílého hedvábí byla otištěná červená pečeť. Malý stočený drak. Ten inkoust vypadal čerstvý… příliš čerstvý.

Ale to nebyl inkoust…
Krev.
Varování, které jim tu nechala Dračí dáma.
Gray se narovnal. Náhle pochopil pravdu.

7.

PRŮZKUM KOSTÍ

25. červenec, 12:38
Milán, Itálie

JAKMILE SE OCITLI v sakristii, kněz za nimi zavřel dveře. V této místnosti se duchovenstvo a ministranti převlékali před mší.

Rachel slyšela, jak za nimi cvakl zámek.

Napůl se otočila a zjistila, že jí ten kněz míří na hruď pistolí. Jeho oči, byly náhle studené a tvrdé jako naleštěný mramor.

„Ani hnout," řekl pevně.

Rachel o krok ustoupila. Vigor zvedl ruce nad hlavu.

Po obou stranách místnosti stály skříně s ornáty kněžích používanými denně při mši. Na stole byla řada kalichů rozmístěných nahodile ke stejnému účelu. V jednom rohu stál opřený velký pozlacený stříbrný krucifix nasazený na tyč z tepaného železa, určený k nošení v čele procesí.

Otevřely se dveře na opačné straně sakristie. Vstoupil známý obr, který vyplňovat celý rám. Byl to ten muž, který ji napadl v Kolíně. V jedné ruce držel dlouhý nůž s vlhkým a krvavým ostřím. Vešel do místnosti a otřel si jej o štofu, která visela v jedné ze skříní.

Rachel vnímala, jak sebou Vigor vedle ní trhnul.

Krev. Chybějící kněží. Ach Bože…

Vysoký muž už na sobě neměl mnišský háv, ale běžné oblečení na ulici - tmavě khaki kalhoty, černé tričko a přes něj černé sako. Pod ním měl v ramenním pouzdře pistoli, v jednom uchu sluchátko a mikrofon na hrdle.

„Takže jste v Kolíně oba přežili," řekla očima přejel Rachel odshora dolů, jako farmář, který hodnotí výstavní kus dobytka na venkovském trhu. „To je ale štěstí. Aspoň se teď můžeme lépe seznámit."

Přiložil si hrdelní mikrofon blíže k ústům a promluvil do něj: „Vyčistěte kostel."

Rachel slyšela, jak za ní v chrámové lodi bouchly dveře. Graye i ostatní to přepadení zastihne nepřipravené. Čekala, že uslyší zvuky palby nebo výbuch granátu. Místo toho se ale ozývalo jen dusání bot na mramorové podlaze. Jinak zůstávalo v kostele ticho.

Jejich věznitel si toho musel všimnout také.

„Hlaste se," přikázal do mikrofonu.

Odpověď Rachel neslyšela, ale z toho, jak se muž zakabonil, bylo jasné, že zprávy pro něj nebyly příznivé.

Vyrazil kupředu mezi Vigorem a Rachel.

„Hlídejte je," zavrčel na falešného kněze. Druhý ozbrojenec zaujal pozici u zadních dveří ze sakristie.

Muž prudce otevřel dveře do kostela. Naproti mu vyšla ozbrojená postava, doprovázená tou euroasijskou ženou se Sig Sauerem u boku. „Nikdo tu není," hlásil muž.

Rachel si všimla, že kostelní loď i sousední kaple prohledává skupinka ozbrojenců.

„Všechny východy byly střeženy."

„Ano, pane."

„Pořád."

„Ano, pane."

Obr upřel svůj pohled na tu ženu.

Pokrčila rameny. „Mohli najít nějaké otevřené okno."

Muž se naposledy rozhlédl se zavrčením po kostele a obrátil se tak prudce, až za ním

zavlálo sako. „Pokračujte v pátrání. Pošlete tři muže, ať obhlédnou okolí. Nemohli se dostat daleko.“

V okamžiku, kdy se otočil, se dala Rachel do pohybu.

Hmátla za sebe, popadla ceremoniální tyč se stříbrným krucifixem a zabořila její spodní konec tomu muži přímo do solaru. Vyhekl a padl dozadu na kněze. Vytrhla tyč zpátky a vrazila krucifix do obličeje ozbrojenci, který stál za ní. Z jeho pistole vyšla rána, ale až ve chvíli, kdy padal dveřmi ven, takže střela nikoho neohrozila.

Rachel vyběhla přes něj do úzké chodby. Strýc jí byl v patách. Přibouchla za sebou dveře a zapřela je tyčí, jejíž spodní konec zajistila proti stěně.

Strýc Vigor za ní dupl padlému ozbrojenci na ruku. Ozvalo se prasknutí kostí. Vzápětí kopl muže přímo do obličeje. Jeho hlava se odrazila se zaduněním od kamenné podlahy a tělo mu ochablo.

Rachel se shýbla a sebrala jeho pistoli.

Přikrčeně se rozhlédla po chodbě bez oken. Nikde žádní další muži. Zbytek nepřátelských sil musel být určen k přepadu Graye a jeho týmu. Dveře do sakristie se otřásly prudkým nárazem. Býk se pokoušel dostat k nim.

Lehla si na podlahu a podívala se pod dveře. Sledovala hru světel a stínů. Namířila na stín a vypálila. Kulka se odrazila od mramorové podlahy, ale Rachel zaslechla výkřik překvapení. Zranění nohy Býka trochu zpomalí.

Vyskočila na nohy. Strýc Vigor ušel několik kroků dál do chodby. „Slyším někoho sténat,“ zašeptal. „Někde vzadu.“

„Nemáme čas.“

Strýc Vigor na její slova nedbal a pokračoval. Rachel ho následovala. Vzhledem k tomu, že nevěděli, kudy by měli jít, nebyl tento směr horší než jiné. Došli ke dveřím rozraženým dokořán. Rachel zevnitř zaslechla zasténání.

Vstoupila dovnitř, zbraň připravenou k výstřelu.

Místnůstka kdysi sloužila jako malá jídelna, ale nyní se proměnila v jatka. Jeden kněz ležel v kaluži krve obličejem dolů na podlaze a jeho zátylek připomínal kaši z mozku, úlomků kostí a vlasů. Další postava v černém rouchu ležela s roztaženýma rukama a nohama na stole, přivázaná k nohám lavice. Nějaký starší kněz. Šaty měl stržené až k pasu a jeho hrudník byl tratolištěm krve. Měl odřezané obě uši. Ve vzduchu kromě toho visel zápach spáleného masa.

Umučeni.

K smrti.

Zleva se ozvalo vzlykavé zasténání. Na zemi se svázanýma rukama i nohama ležel mladík, svlečený do dlouhých trenýrek a s roubíkem v ústech. Měl monokl a z obou nosních dírek mu kapala krev. Bylo jasné, komu ten falešný kněz ukradl roucho.

Vigor obešel stůl. Když ho muž spatřil, vytřeštil oči děsem a začal se marně zmítat ve svých poutech.

Rachel se držela v pozadí.

„Všechno bude dobré,“ uklidňoval mladíka Vigor.

Muž se zadíval na jeho kolárek. Přestal sebou házet, ale pořád s ním cloumaly vzlyky. Vigor se k němu natáhl, aby mu uvolnil roubík. Muž se zachvěl a vyplivl jej. Po lících mu stékaly slzy.

„*Molti… grazie*,“ dostal ze sebe hlasem slabým vlivem šoku. Vigor přeřízl nožem plastová pouta.

Mezitím Rachel zavřela dveře a nádavkem je zabarikádovala židlí, kterou zasunula pod kliku. Nebyla tu žádná okna, jen další dveře, které vedly hlouběji do budovy fary. Nepřestávala na ně mířit a přešla k telefonu na zdi. Žádný oznamovací tón. Telefonní linky byly přerušeny.

Vytáhla Grayův mobil a vytočila 112, univerzální tísňovou linku v EU. Jakmile ji spoji-

li, představila se jako poručice karabiniérů, i když neoznámila své jméno, a požádala o okamžitou lékařskou, policejní a vojenskou pomoc.

Jakmile takto spustila poplach, uložila telefon zpátky do kapsy. Nepřátelé byli v přesile a nic jiného nemohla dělat.

Pro sebe… ani pro ostatní.

12:45

KE GRAYOVU ÚKRYTU se přiblížily kroky. Nehýbal se a zatajil dech. Kroky se zastavily opodál. Napínal uši, aby slyšel, co se bude říkat.

Ozval se mužský hlas. Známý, vzteklý. Byl to ten velitel mnichů. „Informovali milánské orgány."

Nebylo slyšet žádnou odpověď, ale Gray si byl jistý, že tu jsou dva lidé. „Seichan?" pokračoval muž. „Slyšela jste mě?"

Odpověděl mu znuděný hlas. I tento hlas Gray poznal. Dračí dáma. Ale nyní měla jméno. Seichan.

„Museli utéct oknem, Raoule," řekla a na oplátku tak označila jménem velitele. „Sigma je úskočná. To jsem vám přece říkala. Zajistili jsme zbytek kostí. Měli bychom být pryč, než se Sigma vrátí s posilami. Policie už je možná na cestě."

„Ale ta děvka…"

„S tou můžete skóre vyrovnat později."

Kroky odešly. Znělo to, jako kdyby ten muž kulhal. Grayovi zněla v hlavě slova Dračí dámy.

S tou můžete skóre vyrovnat později.

Znamenalo to, že jim Rachel unikla?

Graye překvapila hloubka jeho úlevy.

Na vzdálenější straně kostela práskly dveře. Jak ten zvuk doznívál, Gray napínal uši. Neslyšel už žádné další kroky, žádné dupání, žádné hlasy. Z opatrnosti počkal ještě celou minutu.

V kostele bylo i nadále ticho, a tak dloubl do Monka, který ležel vedle něj. Kat se krčila po Monkově druhém boku. Překulili se s odporným křupáním vyschlých kostí a zvedli ruce nad hlavu. Společnými silami odsunuli kamenné víko hrobky stranou.

Do hrobky, jejich provizorního bunkru, proniklo světlo.

Jakmile si Gray všiml krvavého varování Dračí dámy, bylo mu jasné, že vkráčeli přímo do pasti. Všechny únikové cesty budou střeženy. A když Rachel a její strýc zmizeli v sakristii, nebylo nic, co by pro ně mohl udělat.

Proto Gray odvedl ostatní do sousední kaple, kde na gotických sloupech spočívala masivní, mramorová hrobka. Odsunuli její víko, aby mohli vlézt dovnitř, a zase je za sebou zavřeli přesně v okamžiku, kdy se po kostele rozlétly všechny dveře.

Když teď pátrání skončilo, Monk vylezl ven s brokovnicí v ruce a se znechuceným zabručením se otřásl. Z oblečení mu padal prach z kostí. „Tohle už nikdy nedělejme."

Gray držel pistoli připravenou k výstřelu.

Všiml si malého předmětu na mramorové podlaze několik kroků od místa, kde se ukrývali. Měděné mince. Dala se snadno přehlédnout. Zvedl ji. Jednalo se o čínský fen, obdobu haléře.

„Co to je?" zeptal se Monk.

Sevřel ji v prstech, vstal a strčil minci do kapsy. „Nic. Jdeme." Vyrazil přes chrámovou loď k sakristii, ale ještě se ohlédl zpátky k hrobce. Seichan o nich věděla.

12:48

RACHEL DRŽELA STRÁŽ, zatímco Vigor pomohl mladému knězi vstát.

„Oni... oni všechny zabili," řekl mladík. Musel se opírat o Vigorovu paži, aby se udržel na nohách. Vyhýbal se pohledem krvavému tělu na stole. Jednou rukou si zakryl tvář a zasténal: „Otec Belcarro…"

„Co se stalo?" zeptal se Vigor.

„Přišli před hodinou. Měli papežské pečetě a identifikační listiny. Ale otec Belcarro měl k dispozici odfaxovaný obrázek." Knězovi cuklo oční víčko. „Váš snímek. Z Vatikánu. Otec Belcarro tu lež okamžitě odhalil. Ale to už tu ty zrůdy byly. Odstřihly telefonní linky. Zamkly nás tu bez spojení se světem. Chtěly kombinaci k trezoru otce Belcarra."

Muž se provinile odvrátil od krvavé postavy. „Mučili ho. Nechtěl promluvit. Ale pak dělali horší věci… o hodně horší. Přinutili mě, abych se díval."

Mladý kněz popadl Vigora za loket. „Nemohl jsem je nechat, aby pokračovali. Já… já jim tu kombinaci prozradil."

„A oni vzali kosti ze sejfu?"

Kněz přikývl.

„Pak je všechno ztraceno," řekl Vigor.

„Ale oni si chtěli být jistí," pokračoval mladík, jako by neslyšel. Ohlédl se na umučeného kněze. Věděl, že stejný osud byl uchystán i pro něj. „Pak jste dorazili vy. Svlékli mě a dali mi roubík."

Rachel si představila toho falešného kněze, který měl na sobě mladíkovo roucho. Tato lest musela mít za cíl vlákat Rachel a Kat z ulice do kostela.

Kněz se odpotácel k tělu otce Belcarra. Přetáhl mu šat přes zohavený obličej, jako kdyby ukrýval svou vlastní hanbu. Pak mladík sáhl staršímu muži do roucha a vytáhl balíček cigaret. Zdálo se, že se otec nezřekl všech nectností... a mladý kněz také ne.

Rozechvělými prsty odklopil vršek krabičky a vyklepal z ní šest cigaret - a kousek křídy. Cigarety upustil a podával Vigorovi okrový úlomek. Vigor jej od něj vzal.

Žádná křída. Kost.

„Otec Belcarro se bál poslat odtud všechny kosti pryč," vysvětloval mladý kněz. „Pro případ, že by se s nimi něco stalo. A tak si odložil úlomek stranou. Pro kostel."

Rachel přemítala, z jak velké části byl tento čin motivován nesobeckou touhou chránit relikvie a nakolik šlo o hrdost a vzpomínku na to, jak byly kosti z Milána ukradeny naposledy. Vyvezeny do Kolína nad Rýnem. Sláva této baziliky vyplývala do značné míry právě z těchto kostí. V každém případě ale otec Belcarro zemřel jako mučedník. Umučili ho, zatímco on ukrýval svatý ostatek na vlastním těle.

Po hromové ráně všichni nadskočili.

Kněz se zhroutil na podlahu

Ale Rachel ten zvuk zbraně poznala.

„To je Monkova brokovnice…," řekla a v očích jí zazářila naděje.

14:04

GRAY PROTÁHL ruku kouřícím otvorem ve dveřích sakristie.

Monk si přehodil brokovnici přes rameno. „Budu katolické církvi dlužit měsíční plat jenom za truhlářské práce."

Gray odstrčil tyč, která blokovala dveře, a otevřel je. Po výstřelu už nebylo nutné postupovat potichu. „Rachel! Vigore!" zavolal a vstoupil do chodby fary.

Ozval se šramot a o kus dál v chodbě se otevřely dveře. Z nich vyšla Rachel s pistolí v ruce. „Tady jsme!" zavolala.

Vzápětí vyvedl Vigor do chodby polonahého muže, který byl bledý a utrápený, ale zdálo se, že z jejich přítomnosti načerpal sílu. Nebo to možná bylo díky zvuku přijíždějících sirén.

„Otec Justin Mennelli," představil ho Vigor.

Rychle si řekli, co se v posledních minutách stalo.

„Takže máme jednu kost," řekl překvapeně Gray.

„Navrhuji, abychom tu relikvii dopravili co možná nejrychleji do Říma," odpověděl Vigor. „Nevědí, že ji máme, a já chci být za zdmi Vatikánu, než se to dozvědí."

Rachel přikývla. „Otec Mennelli sdělí policii, co se tu stalo. Vynechá detaily o naší přítomnosti - a samozřejmě také o relikvii, kterou máme."

„Za deset minut odjíždí rychlovlak do Říma." Vigor se podíval na hodinky. „V Římě můžeme být kolem šesté."

Gray s nimi souhlasil. Čím rychleji se budou přesouvat, tím lépe. „Tak jdeme."

Zamířili k východu. Otec Mennelli je odvedl k postranním dveřím nedaleko od místa, kde parkovali. Rachel si sedla za volant jako obvykle. Odjížděli, když policejní sirény zněly už z bezprostřední blízkosti.

Gray se opřel a prsty si pohrával s čínskou mincí v kapse. Cítil, že mu něco unikalo.

Něco důležitého.

Jenže co?

15:39

O HODINU POZDĚJI Rachel vyšla z toalety do kupé první třídy vlaku ETR 500. Kat ji doprovázela. Bylo rozhodnuto, že nikdo se neoddělí od skupiny sám. Rachel si opláchla obličej, učesala se a vyčistila si zuby, zatímco Kat čekala před dveřmi.

Po hrůzách, které prožili v Miláně, potřebovala soukromou chvilku sama pro sebe. Po celou minutu jen hleděla na svůj odraz v zrcadle a balancovala mezi vztekem a pláčem. Nakonec nepřevážilo ani jedno z toho, a tak si umyla obličej.

To bylo všechno, co mohla dělat.

Ale cítila se potom lépe, jako po soukromém rozhřešení.

Když kráčela chodbou zpátky ke kupé, sotva pod nohama vnímali chvění vlaku. Elettro Treno Rapido byl nejnovější a nejrychlejší italskou soupravou, která obstarávala spojení v koridoru z Milána do Neapole. Pohybovala se vražednou rychlostí tří set kilometrů v hodině.

„Tak co mi můžete říct o vašem veliteli?" zeptala se Rachel Kat, využívajíc chvilky, kdy s ní byla o samotě. Také bylo příjemné si promluvit pro změnu o něčem jiném než o vraždách a kostech.

„Jak to myslíte?" Kat se ani neohlédla.

„Má doma někoho? Nějakou přítelkyni?"

Ta otázka si vysloužila pohled. „Nevím, jak jeho osobní život může…"

„A co vy a Monk?" přerušila ji Rachel, která si uvědomila, jak její původní otázka asi vyzněla. „Máte vůbec při svém povolání čas na nějaký soukromý život?"

Rachel zajímalo, jak tito lidé slučují svoje běžné životy se všemi těmi tajnými špionážními operacemi. Vždyť ona byla jen poručice karabiniérů a už tak pro ni bylo velice těžké navázat vztah s mužem, kterému by její práce nevadila.

Kat si povzdechla. „Nejlepší je se na nikoho moc nevázat," řekla. Prsty jí podvědomě sklouzly k drobné smaltované žabce, kterou nosila připíchnutou k límci. Promluvila o něco upjatěji, ale znělo to spíš, jako kdyby přesvědčovala samu sebe. „Když můžete, navážete přátelství, ale neměla byste to nechat zajít nikam dál. Tak je to jednodušší."

„Jednodušší pro koho?“ napadlo Rachel.

Nechala to být, když došly k jejich kupé. Tým obsadil dva oddíly. Jeden z nich byl lůžkový, aby se v něm mohli vystřídat na krátká zdřímnutí. Nikdo ale zatím nespal. Všichni se shromáždili ve druhém kupé a rozsadila se kolem stolku. Okna zakryla žaluziemi.

Rachel uklouzla vedle svého strýce a Kat ke svým dvěma společníkům.

Gray vybalil ze svého vaku kolekci různých analytických přístrojů, kterou připojil k laptopu. Další nářadí leželo úhledně vyrovnané před ním. Uprostřed stolu ležela na mističce z nerezové oceli relikvie jednoho z mudrců.

„Naštěstí se jim nedostal do spáry i tenhle kousek,“ poznamenal Monk.

„Štěstí s tím nemělo nic společného,“ naježila se Rachel. „Dobří lidé za to položili svoje životy. Kdybychom nedorazila, obávám se, že bychom přišli i o tuhle kost.“

„Ať už to bylo se štěstím nebo ne,“ zahučel Gray, „máme aspoň něco. Podíváme se, jestli nám to nepomůže vyřešit celou záhadu.“

Nasadil si brýle vybavené klenotnickou zvětšovací lupou a natáhl si latexové rukavice. Drobným vrtáčkem vypreparoval vzorek ze středu kosti a paličkou jej ve třecí misce rozdrtil na prášek.

Rachel sledovala jeho pečlivé počínání. Ve vojákovi se ukrýval vědec. Pozorovala pohyby jeho prstů - ani jeden nebyl zbytečný. Soustředil se cele na svůj úkol. Na čele se mu vyrýsovaly dvě dokonale rovnoběžné vrásky, které ani na okamžik nemizely. Dýchal nosem.

Nikdy si nepředstavovala, že je v něm ukryta i tato stránka. To byl muž, který skočil z jedné věže na druhou. Rachel náhle popadlo nutkání zvednout mu špičkou prstu bradu a přimět ho, aby se na ni zadíval se stejnou koncentrací a náruživostí. Jaké by to bylo? Představila si hloubku jeho šedomodrých očí. Pamatovala si jeho dotek, jeho ruku ve své, kombinaci síly a něhy, která z něj v té chvíli vyzařovala.

Projela jí vlna tepla. Cítila, jak se jí do tváří nahrnuli krev, a musela sklopit zrak.

Kat k ní vzhlédla - bez výrazu, ale i tak před ní Rachel měla provinilý pocit. V hlavě jí zněla její slova. *Nejlepší je se na nikoho moc nevázat. Tak je to jednodušší.*

Možná měla pravdu…

„S tímhle hmotnostním spektrometrem,“ zamumlal konečně Gray a upoutal tak opět její pozornost, „dokážeme určit, jestli je v těch kostech nějaký kov v m-stavu. Tak se pokusíme potvrdit nebo vyloučit hypotézu, že kosti Tří králů byly zdrojem toho prášku, který jsme našli ve zlatém relikviáři.“

Gray smíchal prášek s destilovanou vodou a nasál zakalenou tekutinu do pipety, s jejíž pomocí ji přenesl do zkumavky. Zkumavku pak umístil do spektrometru. Připravil si druhou zkumavku s čistou destilovanou vodou a zvedl ji.

„Tady mám standard, kterým zkalibruji přístroj,“ vysvětlil a umístil zkumavku do druhého otvoru. Stiskl zelené tlačítko a natočil monitor laptopu tak, aby na něj všichni viděli. Na obrazovce se objevil graf, který protínala vodorovná čára. Přímka byla na několika místech mírně zvlněná. „Tohle je voda. Těch několik zoubků představuje stopové nečistoty. Ani destilovaná voda není stoprocentně čistá.“

Vzápětí nastavil přístroj tak, aby mířil na komůrku se zakaleným vzorkem. Stiskl zelené tlačítko. „A tady je graf rozemleté kosti.“ Obrázek na monitoru se s novými daty vymazal a nakreslil znovu. Vypadal stejně jako první.

„Nic se nezměnilo,“ řekla Rachel.

Se svraštělým obočím Gray celý postup zopakoval. Dokonce i vyndal zkumavku z přístroje a zatřepal s ní. Výsledek byl stále stejný. Rovná čára.

„Pořád to vypadá jako destilovaná voda,“ poznamenala Kat.

„Ale to by nemělo,“ namítl Monk. „I kdyby měli ti staří mudrci osteoporózu, měli by mít v kostech tolik vápníku, že by křivka měla utíkat z grafu. A to nemluvím o uhlíku a spoustě dalších prvků.“

Gray souhlasně přikývl. „Kat, nemáš trochu roztoku kyanidu?“ Obrátila se ke svému batohu, chvíli se v něm přehrabovala a nakonec vyndala drobnou ampulku.

Gray v tekutině namočil bavlněný tamponek, sevřel kost do prstů v rukavicích, přitlačil k ní tampon a začal s ním přejíždět sem a tam, jako kdyby leštil stříbro.

Ale nebylo to stříbro.

Tam, kde se jí kyanid dotkl, hnědě zlatavá kost získala sytě zlatou barvu.

Gray se rozhlédl po celé skupince. „To není kost.“

Rachel nedokázala v hlase potlačit úžas a šok. „To je čisté zlato.“

17:12

GRAY STRÁVIL polovinu jízdy vlakem tím, že vyvracel Rachelino tvrzení. V těch kostech nebylo pouze zlato. A také se nejednalo o těžké kovové zlato, ale opět o ono podivné zlaté sklo. Pokoušel se zjistit jeho přesné složení.

Zatímco pracoval, musel se potýkat s dalším problémem. Milán. V duchu si znovu a znovu přehrával události v bazilice. Nakráčel se svým týmem rovnou do pasti. Včerejší přepadení v Německu si dokázal odpustit. Načapali je se staženými kalhotami. Nikdo nemohl předvídat, že v kolínské katedrále dojde k tak brutálnímu útoku.

Přepadení v Miláně, jemuž jen tak tak unikli, ale tak snadno odbýt nemohl. Šli do té baziliky připraveni - a stejně nakonec málem přišli o všechno, včetně vlastních životů.

Kde tedy udělal chybu?

Gray odpověď znal. Zvoral to. Nikdy neměl dovolit, aby se zastavovali u jezera Como. Neměl naslouchat Katiným radám o obezřetném postupu a promrhat tolik drahocenného času obhlížením kostela, kterým jen poskytl Dračímu dvoru čas k tomu, aby si jich všiml a připravil jim past.

Ale to nebyla Katina vina. Opatrnost byla základní ingrediencí zpravodajské služby. Jenže práce v terénu také vyžaduje okamžité a jisté akce, nikoliv váhavost.

Zejména v osobě velitele.

Až dosud Gray postupoval podle předpisů a jednal přehnaně opatrně - zkrátka velel přesně tak, jak od něj očekávali. To ale byla možná právě chyba. Váhání a nerozhodnost nepatřily mezi vlastnosti typické pro rod Pierců. Neměl je ani otec, ani syn. Ale kde vedla hranice mezi obezřetností a potřeštěností? Podaří se mu někdy vůbec dospět k nějaké rovnováze?

Na tom závisel úspěch jejich mise - a možná i jejich životy.

Gray dokončil analýzu a opřel se. Na palci si udělal puchýř a v kupé čpěl methanol. „Nejde o čisté zlato,“ prohlásil.

Ostatní se na něj zahleděli. Dva pracovali, druzí dva dřímali.

„Ta falešná kost je směsí prvků ze skupiny platiny,“ vysvětloval Gray. „Ať už ji vytvořil kdokoliv, smíchal práškovou formu různých přechodných kovů a přetavil ji v jednolité sklo. Při ochlazování sklo vymodelovali a zdrsnili jeho povrch, aby připomínal křídu, takže výsledek vypadá jako kost.“

Gray začal sklízet přístroje. „Hlavní komponentou je zlato, ale vysoké procento tvoří také platina, spolu s menšími množstvími iridia a rhodia, a dokonce i osmia a palladia.“

„Tomu říkám směsice,“ řekl Monk a zívl.

„Ale směsice, jejíž přesné složení může zůstat navěky tajemstvím,“ řekl Gray a mračil se na kousek kosti před sebou. Tři čtvrtiny původního množství zůstávaly netknuté, zatímco poslední čtvrtinu použil k nejrůznějším zkouškám. „Vzhledem k tvrdošíjné inertnosti kovů v m-stavu nemyslím, že by jakékoliv analytické přístroje dokázaly určit přesný poměr jednotlivých prvků. Už samo testování ten poměr totiž mění.“

„Jako v Heisenbergově principu neurčitosti," poznamenala Kat s nohama na protější lavici a s laptopem položeným na stehnech. Za řeči nepřestávala ťukat do klávesnice. „Pozorování samo ovlivňuje vlastnosti pozorovaného objektu."

„Takže není možné provést kompletní analýzu…" Monkova slova přerušilo další bohatýrské zívnutí.

Gray poklepal Monkova na rameno. „Za hodinu budeme v Římě. Nechceš si trochu zdřímnout ve vedlejším kupé?"

„Je mi fajn," odvětil Monk a potlačil další zívnutí.

„To byl rozkaz."

Monk si stoupl a protáhl se. „No, když jde o rozkaz…" Promnul si oči a zamířil ke dveřím.

Ještě se ale zastavil. „Víte," řekl se zakaleným pohledem, „možná to všichni chápali špatně. Možná výraz kosti Tří králů interpretovala historie mylně. Třeba nejde o kostru těch chlápků, třeba to znamenalo kosti, které ti mudrci vyrobili. Jako že šlo o jejich vlastnictví. Kosti Tří králů."

Všichni na něj zůstali civět.

Pod jejich upřenými pohledy Monk pokrčil rameny a napůl vypadl ze dveří. „Ale sakra, co já vím? Už mi to nemyslí." Dveře se za ním zavřely.

„Váš kolega nemusí být tak daleko od pravdy," ozval se Vigor do ticha, které zalilo zbývající čtveřicí.

Rachel sebou zavrtěla. Od posledního rozhovoru se opírala o svého strýce a na chvíli si zdřímla. Gray koutkem oka pozoroval, jak dýchá. Ve spánku jí všechny tvrdé rysy změkly. Vypadala o hodně mladší.

Protáhla si paži. „Jak to myslíš?"

Vigor se činil na Monkově laptopu. Stejně jako Kat byl připojen k lince DSL, zabudované v kupé první třídy tohoto nového vlaku. Pátrali po dalších informacích. Kat se soustředila na vědecké poznatky ohledně bílého zlata, zatímco Vigor hledal další údaje spojující Tři krále a tento amalgám.

Monsignor neodtrhoval oči od obrazovky. „Někdo ty falešné kosti ukoval. Někdo s dovednostmi, jaké dnes nikdo nemá. Ale kdo to byl? A proč je schoval do katolické katedrály?"

„Nemohl to být někdo z Dračího dvora?" napadlo Rachel. „Jejich skupina přece má kořeny až ve středověku."

„Nebo někdo ze samotné církve?" dodala Kat.

„Ne," odpověděl Vigor pevně. „Myslím, že zde do hry vstupuje třetí skupina. Bratrstvo, které existovalo ještě před těma dvěma."

„Jak si můžete být tak jistý?" chtěl vědět Gray.

„V roce 1982 byly podrobeny vědeckému zkoumání části oděvů Tří králů. Zjistilo se, že pocházejí z druhého století. Z doby dávno před založením Dračího dvora. Dokonce i před údobím královny Heleny, Konstantinovy matky, která ty kosti objevila někde na Východě."

„A kosti samotné nikdo nezkoumal?"

Vigor se podíval na Graye. „Církev to zakázala."

„Proč?"

„K testování kostí, zejména relikvií, je třeba zvláštní papežovo povolení. A o ostatcích biblických mudrců z východu by to platilo dvojnásob."

Rachel vysvětlila: „Církev nechce riskovat, že by se některé z jejích nejvzácnějších pokladů prokázaly jako padělky."

Vigor se na ni zamračil. „Církev klade velký důraz na víru. Více víry by světu rozhodně neuškodilo."

Rachel pokrčila rameny, zavřela oči a znovu se pohodlně uvelebila. „Takže pokud to nebyla ani církev, ani Dračí dvůr, kdo ty kosti tedy ukoval?" zeptal se Gray.

„Myslím, že váš přítel Monk měl pravdu. Myslím, že je vytvořilo dávné bratrstvo mágů. Skupina starší než křesťanství, možná pocházející z dob starověkého Egypta.“

„Egypťané?“

Vigor klikl myší, aby otevřel jeden soubor. „Poslechněte si tohle. Roku 1450 př.n.l. faraon Thutmose III. sjednotil svoje nejlepší mistry řemeslníky do skupiny o třiceti devíti členech, která si říkala Velké bílé bratrstvo - to jméno dostala podle toho, že se zabývala studiem tajemného bílého prášku. Ten prášek byl údajně ze zlata, ale vytvarovaného do podoby pyramidových kostek, kterým se říkalo ‚bílý chléb´. Tyto kostky jsou v karnackém chrámu zobrazeny jako drobné pyramidy, někdy s paprsky světla, které se z nich šíří na všechny strany.

„Co s nimi dělali?“ zeptal se Gray.

„Chléb byl připravován pouze pro faraony, kteří jej jedli. Údajně měl zbystřovat jejich smysly.“

Kat se narovnala a spustila nohy na zem.

Gray se k ní otočil. „Co se děje?“

„Četla jsem si o vlastnostech kovů ve vysokospinovém stavu. Konkrétně zlata a platiny. Jejich požívání dokáže stimulovat endokrinní systém, a vede k vyššímu stavu uvědomování. Vzpomínáte si na ty články o supravodičích?“

Gray přikývl. Atomy s vysokým spinetu se chovaly jako dokonalé supravodiče.

„Výzkumné zařízení Námořnictva Spojených států potvrdilo, že komunikaci mezi nervovými buňkami nelze vysvětlit pouhým přenosem chemických molekul na synapsích. Na to mozkové buňky komunikují příliš rychle. Vědci došli k závěru, že v celém procesu je zapojena nějaká forma supravodivosti, ale konkrétní mechanismus je stále předmětem studia.“

Gray se zamračil. Ve svém doktorském programu se samozřejmě zabývali supravodivosti. Přední fyzikové se domnívali, že tato oblast výzkumu v nejbližší době povede k velkým průlomům globálních technologií s celou škálou možných aplikací. A díky doktorátu z biologie byl seznámen i se současnými teoriemi o myšlení, paměti a organickém mozku. Ale co to všechno mělo společného s bílým zlatem?

Kat se naklonila blíž ke svému laptopu. Kliknutím otevřela další článek. „Tady to je. Hledala jsem kovy skupiny platiny a jejich využití. A našla jsem jeden článek o mozcích prasat a telat. Analýza kovů v mozku savců ukazuje, že čtyři až pět procent suché hmotnosti tvoří rhodium a iridium.“ Kývla hlavou k vzorku na Grayově stole. „Rhodium a iridium v monoatomárním stavu.“

„A vy si myslíte, že tyhle prvky v m-stavu mohou být příčinou supravodivosti mozku? Mechanismem komunikace nervových buněk? Že tuto schopnost faraoni požíváním bílého chleba nějak posilovali?“

Kat pokrčila rameny. „Těžko říct. Studie supravodivosti jsou pořád ještě v plenkách.“

„Ale Egypťané o tom věděli,“ ušklíbl se Gray.

„Ne,“ odporoval Vigor. „Možná na to narazili sérií pokusů a omylů nebo čirou náhodou. Ať už to ale bylo jakkoliv, experimentování a zájem o bílý zlatý prášek se objevuje během celých dějin, předává se od jedné civilizace k druhé a sílí.“

„Jak hluboko do minulosti to jste schopen vysledovat?“

„Až k tomuhle.“ Vigor ukázal na úlomek kosti před Grayem na stole. Tím vzbudil Grayův zájem. „Opravdu?“

Vigor přikývl, připraven zvednout hozenou rukavici. „Jak jsem říkal, začíná to v Egyptě. Tento bílý prášek měl řadu jmen. O bílém chlebu jsem se zmínil, ale také se mu říkalo ‚bílá potrava´ a ‚mtkzt´. Nejstarší označení se ovšem nachází v egyptské Knize mrtvých, kde je tato látka vedle svých úžasných vlastností jmenována stokrát. Říká se jí tam jednoduše ‚co je to´.“

Gray si vzpomněl, jak se monsignor na těchto slovech zakoktal, když na ně narazil v kolínském hotelu po proměně toho prášku ve sklo.

„Ovšem hebrejsky,“ pokračoval Vigor, „se ‚co je to´ řekne ‚ma na´.“

„Mana,“ zopakovala Kat.

Vigor přikývl. „Posvátný chléb Izraelitů. Podle Starého zákona padal z nebes, aby nasytil hladovějící uprchlíky z Egypta, jež vedl Mojžíš.“ Monsignor chvilku počkal, aby ostatní stačili tuto informaci vstřebat, a probíral se nalezenými soubory. „Ještě v Egyptě Mojžíš prokazoval takovou moudrost a schopnosti, že byl považován za potenciálního následníka egyptského trůnu. Taková úcta ho opravňovala participovat na nejhlubších úrovních egyptského mysticismu.“

„Chcete říct, že Mojžíš ukradl tajemství výroby toho prášku? Egyptský bílý chléb?“

„V bibli se označuje mnoha jmény. Mana. Posvátný chléb. Obětní chléb. Chléb Ducha. Byl tak vzácný, že jej Izraelité uchovávali v Arše úmluvy spolu s deskami s Deseti přikázáními. Všechno bylo uložené ve zlaté truhle.“

Grayovi neušlo, jak monsignor významně povytáhl obočí, aby zdůraznil podobnost s kostmi Tří králů, které byly také uložené ve zlatém relikviáře. „Připadá mi to trochu přitažené za vlasy,“ zahučel Gray. „Název mana může být jen shodou okolností.“

„Kdy jste naposledy četl bibli?“

Gray se nenamáhal odpovědět.

„Je v ní řada věcí, které v souvislosti s tou záhadnou mapou historiky i teology udivují. Bible popisuje, jak Mojžíš zapálil zlaté tele. Ale místo toho, aby se tele změnilo v roztavenou hroudu kovu, shořelo na prach... kterým Mojžíš posléze Izraelity nakrmil.

Gray svraštil obočí. Jako faraonův bílý chléb.

„A dále, koho požádal Mojžíš, aby připravil Posvátný chléb, tuto manu nebeskou'? Podle bible nepožádal pekaře, ale Bezalela.“

Gray čekal na vysvětlení. Biblická jména už si příliš nepamatoval. „Bezalel byl zlatník Izraelitů. Jednalo se o tutéž osobu, která zhotovila Archu úmluvy. Proč by žádal zlatníka, aby dělal chléb, pokud ten chléb ovšem vlastně nebyl chlebem?“

Gray se zamračil. Mohla to být pravda?

„Také existují texty židovské Kabaly, které hovoří přímo o bílém zlatém prášku, označují ho za kouzelný, ovšem jeho magii je podle nich možné využít k dobru i ke zlu.“

„A co se stalo s těmito vědomostmi?“ zajímalo Graye.

„Podle většiny židovských zdrojů se ztratily, když Šalomounův chrám v šestém století před Kristem zničil Nabukadnezar.“

„A kde se objevují potom?“

„K dalším zmínkám musíme přeskočit dvě staletí, k další slavné historické osobnosti, která strávila podstatnou část svého života v Babylonu studiemi s vědci a mystiky.“ Vigor se odmlčel, aby zvýšil dramatický účinek svých slov. „K Alexandrovi Velikému.“

Gray se narovnal. „Tomu makedonskému králi?“

„Alexandr dobyl roku 332 př.n.1. Egypt spolu se značnou částí tehdy známého světa. Vždycky se zajímal o ezoteriku. Během svých dobyvatelských výprav posílal Aristotelovy vědecké dary po celém světě. Také shromáždil sérii svitků z Heliopole, které se týkaly tajných vědomostí a magie starých Egypťanů. Jeho nástupce, Ptolemaios I., je po jeho smrti soustředil do Alexandrijské knihovny. Jeden alexandrijský text přitom vypráví příběh o předmětu, který se nazývá Rajský kámen. Ten měl mít magické vlastnosti. V pevném stavu byl těžší než zlato, ale po rozemletí na prášek vážil méně než pírko a dokázal se vznášet.“

„Levitace,“ přerušila ho Kat.

Gray se k ní otočil.

„Tato vlastnost supravodivých materiálů je dobře zdokumentována. Supravodiče se v silném magnetickém poli vznášejí. Dokonce i práškové kovy v m-stavu vykazují supravodivou levitaci. Laboratorní zkoušky v Arizoně i Texasu roku 1984 prokázaly, že rychlé ochlazení monoatomárních prášků zvyšuje jejich měrnou hmotnost čtyřikrát. Po opětovném zahřátí se snížila na méně než nulu.“

„Jak to myslíte, méně než nulu?“

„Miska vážila víc bez oné substance, jako kdyby byla tím práškem nadnášena.“

„Znovuobjevený Rajský kámen,“ poznamenal Vigor.

Gray tomu začínal věřit. Tajná vědomost, předávaná z generace na generaci. „Kam vede prášková stopa dál?“

„Do Kristových časů,“ odvětil Vigor. „I v Novém zákoně najdeme zmínky o tajemném zlatě. V druhé kapitole Zjevení se píše: ‚Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many, dám mu bílý kamének.´ A Kniha Zjevení také popisuje domy v Novém Jeruzalémě jako postavené ‚ze zlata tak čistého, že vypadá jako průsvitné sklo´.“

Gray si vzpomněl, jak si Vigor mumlal tuto pasáž, když přetavený prášek ztuhl na podlaze kolínské katedrály do podoby skla.

„Řekněte mi,“ pokračoval Vigor, „kdy může zlato vypadat jako sklo? Nedává to žádný smysl, pokud neuvažujeme o zlatě v m-stavu... o této nejčistší formě zlata, jak o ní hovoří bible.“

Vigor ukázal na stůl. „Což nás přivádí nazpět k biblickým mudrcům. K příběhu, který vypráví Marco Polo z Persie. Hovoří se v něm o tom, že Tři králové dostali od malého Krista nějaký dar. Jde sice pravděpodobně o alegorii, ale myslím, že to je důležité. Kristus věnoval Třem králům matně bílý Posvátný kámen. Podle příběhu představoval připomenutí toho, že Tři králové mají setrvat pevně ve své víře. Během cesty domů začal kámen plát ohněm, který nebylo možné uhasit, věčným plamenem, který často symbolizuje vyšší osvícení.“

Vigor si musel všimnout Grayova zmatku. Pokračoval: „V Mezopotámie, odkud toto vyprávění pochází, se výraz ‚ohnivý kámen´ řekne šimana, zkráceně jen mana.“

Vigor se opřel a založil si ruce na prsou.

Gray pomalu přikývl. „Takže jsme obešli celý kruh. Vrátili jsme se k maně a biblickým mudrcům.“

„A k časům, kdy byly vyrobeny ty kosti,“ dodal Vigor a pokynul ke stolu.

„A zde příběh končí?“ zeptal se Gray.

Vigor zavrtěl hlavou. „Potřeboval bych provést podrobnější výzkum, ale myslím, že to pokračuje dál. Myslím, že to, co jsme právě probrali, nebyly navzájem oddělené objevy tohoto prášku, ale neporušený řetězec výzkumů prováděných tajnou alchymistickou společností, která po staletí zdokonalovala výrobní postup. Myslím, že až současná hlavní vědecká komunita jej začíná objevovat od začátku.“

Gray se obrátil ke Kat, internetové vyhledávačce vědeckých objevů.

„Monsignor má pravdu. V současnosti dochází k neuvěřitelným odhalením souvisejícím s těmito supravodiči v m-stavu. Od levitace až k možnosti transdimensionálního přesunu. Právě teď se ale zkoumají praktičtější aplikace. Cisplatina a karboplatina se už využívají k léčbě rakoviny varlat a vaječníků. Řekla bych, že Monk se svým lékařským vzděláním by nám mohl říct podstatně víc detailů. V posledních letech ale došlo k ještě zajímavějším objevům.“

Gray jí pokynul, aby pokračovala.

„Farmaceutická společnost Bristol-Meyers Squibb oznámila, že monoatomárním ruthe-niem úspěšně napravila rakovinné buňky. Podle časopisu *Platinum Metals Review* totéž platí i o platině a iridiu. Tyto atomy vlastně způsobují, že se vlákna DNA opravují sama a přestavují se bez léků a ozařování. Iridium zase prokazatelně stimuluje epifýzu a probouzí takzvanou odpadní DNA, což vede k možnosti prodloužení délky života a nápravy stárnoucích mozkových drah.“

Kat se naklonila k obrazovce. „Tady je jeden článek ze srpna 2004. Purdue University ohlásila úspěšné použití rhodia při zabíjení virů světlem z nitra těla. Dokonce i Západonilského viru.“

„Světlem?“ zopakoval Vigor a přimhouřil oči.

Gray na něj pohlédl a všiml si monsignorova probuzeného zájmu.

Kat přikývla. „O atomech v m-stavu a světle je tu celá spousta článků. Od proměny DNA v supravodivá vlákna… přes mezibuněčnou komunikaci pomocí světelných vln… až po využití energií nulových polí.“

Konečně se ozvala Rachel. Pořád měla zavřené oči, ale celou dobu pozorně poslouchala. „Člověka začne leccos napadat.“

„Co?“ obrátil se k ní Gray.

Rachel pomalu otevřela oči. Byly jasné a bdělé. „Vědci tu dnes hovoří o zvýšeném uvědomování, levitaci, transmutaci, zázračném uzdravování nebo zvrácení procesů stárnutí. Zní to jako seznam zázraků z biblických časů. Tak mě napadá, proč tehdy docházelo k tolika zázrakům, ale dnes už ne. Během posledních století jsme museli mít štěstí, abychom spatřili obrázek Panny Marie na kukuřičné placce. A přece nyní věda znovu odhaluje daleko větší zázraky. A řadu z nich lze vystopovat k bílému prášku, k látce, která byla známější tehdy než teď. Nemohla být tato tajná vědomost zdrojem oné epidemie zázraků, kterou známe z biblických dob?“

Gray se nad tím zamyslel a díval se přitom Rachel do očí. „A jestliže tito dávní mudrci věděli víc než my nyní,“ pokračoval v její myšlence, „co toto zaniklé společenství učenců se svými vědomostmi udělalo, do jaké míry je vybrousilo?“

Rachel navázala. „Možná právě po tomhle jde Dračí dvůr! Možná objevili nějaké vodítko související s těmi kostmi, které by je mohlo dovést k čistému výslednému produktu, ať už je jím cokoliv. Ke konečnému cíli, jakého dosáhli dávní mudrci.“

„A při svém pátrání se Dračí dvůr naučil ten vražedný trik, který použil v Kolíně - způsob, jak využít prášek k zabíjení.“ Gray si vzpomněl na monsignorova slova o židovské Kabale, podle níž je možné bílý prášek použít k dobru i ke zlu.

Rachel dokončila se zvážnělou tváří. Jestli získají ještě větší moc, jestli získají přístup do vnitřní svatyně těchto dávných mudrců, pak budou schopni změnit svět ke svému zvrhlému obrazu.“

Gray se rozhlédl po ostatních. Na Kat bylo vidět, že hluboce přemýšlí. Vigor byl ponořen do vlastních myšlenek, ale všiml si náhlého ticha. Jeho zrak se opět zaostřil do přítomnosti.

Gray se na něj upřeně díval. „Co si o tom myslíte?“

„Myslím si, že je musíme zastavit. Ale k tomu se budeme muset pustit do pátrání po vodítkách k oněm dávným alchymistům. Což znamená vydat se ve šlépějích Dračího dvora.“

Gray zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na svoje výčitky z toho, že postupovali příliš obezřetně a příliš ustrašeně. „Se sledováním těch parchantů už jsme skončili. Musíme je předehnat. Jen ať pro změnu koukají na paty oni nám.“

„Ale kde začneme?“ zeptala se Rachel.

Než jí kdokoliv stačil odpovědět, z reproduktorů se ozvalo automatické hlášení.

„Roma… Stazione Termini... quindici minuti!“

Gray se podíval na hodinky. Patnáct minut.

Rachel z něj nespouštěla oči.

„Benvenuto a Roma,“ řekla, když vzhlédl a jejich oči se střetly. *„Lasci i giochi cominciare!”*

Gray si její slova přeložil a po tváři mu přeběhl náznak úsměvu. Jako kdyby mu četla myšlenky.

Vítejte v Římě... Nechť hry započnou!

18:05

SEICHAN SI NASADILA černostříbrné brýle od Versaceho.

Když už je v Římě…

Vystoupila z dálkového autobusu na piazza Pia. Na sobě měla veselé letní šaty a nic dalšího kromě kozaček Harley-Davidson na jehlových podpatcích se stříbrnými přezkami, které odpovídaly jejímu náhrdelníku.

Autobus pokračoval v cestě. Ulici za ní zaplnila auta, troubící, valící se proud dopravy, který směřoval dolů po Via Bella Conciliazone. Ovanulo ji horko a pach výfukových plynů. Otočila se k západu. V dálce se oproti zapadajícímu slunci rýsovala silueta baziliky svatého Petra. Její dóm zářil jako ze zlata - mistrovské Michelangelovo dílo.

Na Seichan ale neudělalo valný dojem, a tak se obrátila k Vatikánu zády.

Tam dnes neměla namířeno.

Přímo před ní stála stavba, která soupeřila s nádherou Svatopetrského chrámu. Masivní budova ve tvaru bubnu vyplňovala podstatnou část zorného pole jako pevnost, střežící Tiberu. Castel Sant´Angelo, Andělský hrad. Na jeho střeše zvedala do výšky meč mamutí bronzová socha archanděla Michaela, která v paprscích slunce oslnivě zářila. Kamenná stavba pod ní byla černá jako saze, potřísněná potůčky, jako kdyby po ní stékaly černé slzy.

Jak případné, pomyslela si Seichan.

Tato budova byla postavena ve druhém století jako mauzoleum císaře Hadriána, ale brzy poté ji zabral pontifikát. I tak měl ale palác za sebou slavnou a nečestnou historii. Pod vatikánským vedením sloužil jako pevnost, věznice, knihovna a dokonce i jako nevěstinec. Také sloužil jako místo pro tajné schůzky některých neblaze proslulých papežů, kteří si zde vydržovali milenky a konkubíny, jež často zároveň věznili.

Seichan připadalo zábavné, že tu má dnes dostaveníčko ona sama. Prošla zahradami ke vchodu a mezi sedm metrů tlustými stěnami se dostala do prvního patra. Uvnitř byla tma a ticho. Bylo už pozdě, turisté už byli pryč. Ona ale vystoupila po širokém schodišti nahoru.

Od hlavního schodiště se hrad rozkládal na všechny strany ve změti místností a chodeb. Mnozí návštěvníci tu zabloudili.

Seichan ale kráčela jen k prostřednímu patru a k restauraci s terasou, z níž byl výhled na Tiberu. Měla se tu setkat se svým kontaktem. Po tom žhářském bombovém útoku bylo rozhodnuto, že setkání ve Vatikánu by bylo příliš riskantní. Proto měl její kontakt projít Passetto del Borgo, krytou chodbou na vrcholu starého akvaduktu, který spojoval Apoštolský palác se zdejší pevností. Tato tajná chodba byla postavena ve třináctém století jako nouzový únik pro papeže, ale během staletí byla daleko častěji využívána k milostným schůzkám.

Na dnešním setkání ale nic romantického nebylo.

Seichan sledovala šipky k restauraci. Podívala se na hodinky. Byla tu o deset minut dříve. Nevadí. Ještě si potřebovala vyřídit jeden telefonát. Vytáhla mobil, nastavila kódování a zadala předvolbu rychlého volání.

Soukromé číslo, které nebylo na seznamu. Opřela si ruku v bok a s telefonem u ucha čekala, až její mezinárodní hovor bude spojen. Linka zabzučela, klapla a ozval se pevný a seriózní hlas. „Dobré odpoledne. Dovolili jste se na velitelství Sigmy.“

8.

KRYPTOGRAFIE

25. červenec, 18:23
Řím, Itálie

„POTŘEBUJI TUŽKU a papír,“ řekl Gray se satelitním telefonem u ucha.

Všichni čekali u venkovní restaurace naproti římskému hlavnímu nádraží. Jakmile sem dorazili, Rachel zavolala, aby jim poslali dva vozy karabiniérů, které by je tu vyzvedly a dopravily do Vatikánu. Zatímco čekali, Gray se rozhodl, že se ozve ústřednímu velitelství. Okamžitě byl přepojen na ředitele Crowa.

Po krátkém hlášení o událostech v Kolíně nad Rýnem a Miláně se od ředitele dozvěděl překvapivou novinku.

„Ale proč by měla volat zrovna vám?“ ptal se Gray, zatímco se Monk přehraboval v batohu a hledal pero a papír.

Painter odpověděl: „Seichan to hraje na obě strany a přitom sleduje vlastní cíle. Ani se to nepokoušela zakrývat. Informaci, kterou nám předala, ukradla terénnímu agentovi Dračího dvora, který se jmenuje Raoul.“

Gray se zamračil, když si vzpomněl na Raoulovo dílo v Miláně.

„Myslím, že ji není schopna vyluštit sama,“ pokračoval Painter, „a tak ji předala nám - abychom ji pro ni rozluštili a zároveň abyste byli Dračímu dvoru stále v patách. Ta žena není hloupá. Musí být skvělá manipulátorka, když se nechala Bratrstvem pověřit k této misi… a vy dva jste se už navíc setkali. Přes její pomoc v Kolíně a Miláně jí nedůvěřujte. Nakonec se obrátí proti vám a pokusí se vyrovnat skóre.“

Gray v kapse stále cítil váhu kovové mince. Painterovo varování nebylo nutné. Seichan byla z ledu a oceli.

„Dobře,“ řekl Gray, jakmile měl v ruce pero a tužku. Telefon si přidržoval u hlavy ramenem. „Jsem připravený.“

Painter mu nadiktoval vzkaz a Gray si jej zapisoval.

„Je to rozdělené na verše jako báseň?“ ujistil se.

„Přesně tak.“ Ředitel pokračoval v diktování a Gray začínal každý verš na nové řádce. Nakonec Painter dodal: „Už na tom pracují luštitelé u nás i v NSA.“

Gray se nad notýskem zakabonil. „Uvidím, co se mi z toho podaří zjistit. Možná tu budeme ve výhodě, protože máme k dispozici vatikánské zdroje.“

„Mezitím se mějte na pozoru,“ varoval ho znovu Painter. „Ta Seichan může být nebezpečnější než celý Dračí dvůr.“

S tím Gray nepolemizoval. Po několika posledních pokynech ukončil hovor a uklidil telefon. Ostatní ho vyčkávavě sledovali. „Tak co se děje?“ zeptal se Monk.

„Dračí dáma zavolala do Sigmy a předala jim záhadu, kterou máme vyluštit. Zdá se, že nemá sebemenší tušení, co se Dračí dvůr chystá udělat, a zatímco se připravují, hodí se jí, abychom jim šlapali na paty. Proto nám prozradila nějakou archaickou pasáž, kterou Dračí dvůr objevil před dvěma měsíci v Egyptě. Ať už to znamená cokoliv, podle ní ten text uvedl do pohybu současnou operaci.“

Vigor se zvedl od jednoho z venkovních stolů a s drobným šálkem espresa v jedné ruce se naklonil ke Grayovi, aby si spolu s ostatními přečetl onen podivný text.

Když úplněk splývá se sluncem,
zrodí se nejstarší.
Co je to?

Kde se topí,
vznáší se v temnotě a hledí ke ztracenému králi.
Co je to?

Dvojče čeká na vodu,
ale bude spáleno kost po kosti na oltáři.
Co je to?

„Jasně, to nám pomohlo," zabrumlal Monk.

Kat zavrtěla hlavou. „Co to má společného s Dračím dvorem, kovy s vysokým spinem a nějakým dávným alchymistickým spolkem?"

Rachel se rozhlédla po ulici. „Třeba nám s tím pomohou vatikánští učenci. Kardinál Spera nám přislíbit plnou podporu."

Gray si všiml, že Vigor vrhl na papír jediný pohled a odvrátil se. Srkal dál svoje espreso.

Gray už měl Vigorova tajnůstkářství dost. K čertu se zdvořilým respektem k území druhého. Jestli chce být Vigor členem jeho týmu, je nejvyšší čas, aby se podle toho začal chovat.

„Vy něco víte," obvinil ho Gray.

Ostatní se na ně zadívali.

„Vy byste měl taky," odpověděl Vigor.

„Jak to myslíte?"

„O tomhle jsem přece mluvil ve vlaku." Vigor se nahnul a poklepal na papír prstem. „Styl té pasáže by vám měl být povědomý. Mluvil jsem o knize s podobným členěním textu, kde se opakuje obrat ‚co je to´."

Kat si vzpomněla jako první. „Egyptská Kniha mrtvých."

„Papyrus z Ani, abychom byli přesní," pokračoval Vigor. „Je sepsán ve formě záhadných popisů, následovaných stále stejným veršem: ‚Co je to´."

„Neboli hebrejsky mana." dodal Gray, který už se také upamatoval.

Monk si přejel dlaní po strništi, které mu rašilo na vyholené hlavě. „Ale jestli jde o úryvek z nějaké dobře známé egyptské knihy, proč by měl vyprovokovat Dračí dvůr k nějaké akci právě teď?"

„Tyhle verše nejsou z Knihy mrtvých," odvětil Vigor. „Znám papyrus z Ani dostatečně, abych věděl, že tam tyto pasáže nenajdete."

„Tak odkud tedy jsou?" zeptala se Rachel.

Vigor se obrátil na Graye. „Říkal jste, že ten text objevil Dračí dvůr v Egyptě… teprve před pár měsíci."

„Správně."

Vigor se podíval zpátky na Rachel. „Jsem si jistý, že jako členka oddělení TPC karabiniérů víš o současném zmatku v Egyptském muzeu v Káhiře. Muzeum vyslalo upozornění prostřednictvím Interpolu."

Rachel přikývla a vysvětlila ostatním. „Egyptská Nejvyšší památková rada zahájila roku 2004 velkorysý projekt vyprázdnění sklepů Egyptského muzea před jeho renovací. Po otevření sklepení ale nalezli stovky tisíc artefaktů z doby faraonů, a dalších, které byly rozmístěny v bludišti podzemních chodeb a na které všichni dávno zapomněli."

„Odhadují, že jen katalogizace všech památek zabere pět let," navázal Vigor. „Jako profesor archeologie jsem se ale doslechl o několika zajímavých objevech. V jedné místnosti například našli rozpadající se pergameny, které podle učenců mohou pocházet ze zničené Alexandrijské knihovny, hlavní bašty gnostických nauk."

Gray si vzpomněl na rozhovor s Vigorem o gnosticismu a snaze o nalezení tajných vědomostí. „Takový objev musel přilákat pozornost Dračího dvora.“

„Jako plamen můru,“ souhlasila Rachel.

Vigor pokračoval: „Jedna z položek katalogu pochází ze sbírky Abd el-Latífa, váženého egyptského lékaře a badatele z patnáctého století, který žil v Káhiře. V jeho sbírce byla iluminovaná kopie egyptské Knihy mrtvých ze čtrnáctého století, uložená v bronzové truhlici, kompletní provedení papyru z Ani.“ Vigor se upřeně zadíval na Graye. „A tu někdo před čtyřmi měsíci ukradl.“

Gray cítil, jak se mu zrychlil tep. „Dračí dvůr.“

„Nebo někdo, kdo pro ně pracoval. Mají prsty všude.“

„Ale jestli je ta kniha jen jednou z kopií originálu,“ ozval se Monk, „tak proč je tak významná?“

„Papyrus z Ani má stovky veršů. Vsadil bych se, že ten, kdo vytvářel tuto konkrétní kopii, do ní mezi ostatní ukryl některé verše navíc.“ Vigor znovu poklepal na Grayův zápisník. „A to právě tyto.“

„Naši dávní alchymisté,“ řekla Kat.

„Schovali jehlu do kupky sena,“ dodal Monk.

Gray přikývl. „Dokud si jich nevšiml nějaký učenec z Dračího dvora, nerozluštil jejich význam a nezačal jednat. Jak ale s nimi naložíme my?“

Vigor se podíval na ulici. „Ve vlaku jste se zmínil o tom, že byste rád Dračí dvůr předhonil. Teď máme příležitost.“

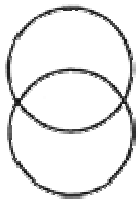
„Jak to?“

„Stačí dešifrovat tu hádanku.“

„Ale to může trvat celé dny.“

Vigor se ohlédl přes rameno. „Ne v případě, že už se mi to povedlo.“ Přisunul k sobě notýsek a obrátil na prázdnou stránku. „Hned vám to ukážu.“

Pak udělal tu nejpodivnější věc. Namočil prst ve svém espresu a navlhčil jím spodek drobného šálku. Ten pak obtiskl na papír, takže na něm vznikla kávová skvrna ve tvaru kružnice. Vzápětí to Vigor zopakoval a vytvořil tak další kružnici, která se překrývala s první. Výsledkem bylo něco, co vzdáleně připomínalo malého sněhuláka.



„Úplněk splývá se sluncem.“

„A co to dokazuje?“ zeptal se Gray.

„*Vesica Pisces*,“ řekla Rachel a ve tváři se jí zračilo náhlé pochopení.

Vigor se na ni usmál. „Už jsem se vám zmínil o tom, jak jsem na svou neteř hrdý?“

19:02

RACHEL SE NELÍBILO, že musela odvolat doprovod karabiniérů, ale chápala strýcovo vzrušení. Vigor trval na tom, aby se na průzkum tohoto nového vodítka vydali náhradním transportem.

Proto zavolala na stanici a odřekla policejní vozy. Nechala generálu Rendemu záhadný

vzkaz, že všichni mají nějakou důležitou pochůzku. To byl Grayův nápad. Podle něj bude nejlepší, když jejich nový cíl bude znát co nejméně lidí. Alespoň do okamžiku, než se dozvědí víc.

Čím méně lidí bude vědět o jejich objevu, tím lépe.

A tak se vydali hledat náhradní transport.

Rachel následovala Graye do zadní části autobusu, kde Kat s Monkem obsadili celou řadu sedadel. Podlaha se rozechvěla a autobus s hlučící klimatizací vyrazil od chodníku, aby se zařadil do provozu.

Rachel se usadila vedle Graye, naproti Monkovi, Kat a strýci Vigorovi. Kat se tvářila mimořádně přísně. Navrhovala, aby pokračovali do Vatikánu a zajistili si doprovod. Gray se ale rozhodl jinak a Kat to zneklidnilo.

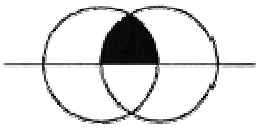
Rachel po očku pozorovala Graye vedle sebe. Vypadalo to, že v sobě našel nějaké nové odhodlání. Připomínalo jí to jeho výraz a sebejisté vystupování na špičce té věžičky v Kolíně nad Rýnem. V očích mu jiskřilo předsevzetí, které po prvním útoku na čas zmizelo. Teď se ale vrátilo… a mírně ji vystrašilo. Rozbušilo se jí srdce.

Autobus vjel s hukotem do okolní dopravy.

„Dobrá," řekl Gray. „Uvěřil jsem vašemu slovu, že tahle zajížďka je nutná. Co kdybyste nám to teď osvětlil trochu podrobněji?"

Strýc Vigor zvedl dlaň na znamení, že souhlasí. „Kdybych to začal vysvětlovat na místě, ujel by nám tenhle autobus."

Znovu otevřel notýsek. Tento tvar překrývajících se kružnic je v křesťanství velice běžný. Setkáte se s ním v kostelech, katedrálách a bazilikách po celém světě. Z něj se odvozuje veškerá geometrie. Uvedu příklad." Natočil obrázek vodorovně, rukou zakryl jeho spodní polovinu a ukázal na průnik dvou kruhů. „Tady vidíte geometrický tvar špičatého oblouku. Tento tvar mají prakticky všechna gotická okna a dveře."



Rachel tuto lekci slyšela už jako dítě. Nemůžete být příbuzní vatikánského archeologa a neznat význam těchto propojených kružnic.

„Mně to pořád připomíná dvě koblihy, zmáčknuté dohromady," poznamenal Monk.

Vigor obrázek opět narovnal.

„Nebo úplněk, který splývá se sluncem," odpověděl její strýc citací verše z toho záhadného textu. „Čím víc nad těmi verši přemítám, tím víc rovin v nich odhaluji, jako když loupete cibuli."

„Jak to myslíte?" zeptal se Gray.

„Ukryli svoje vodítko do egyptské Knihy mrtvých. Úplně první knihy, která se zmiňuje o maně. Pozdější egyptské texty ji označovaly jako bílý chléb a podobně. Jako kdyby člověk, který chce odhalit to, co alchymisté ukryli, musel začít od samotného počátku. Tatáž odpověď na první hádanku má ale souvislost i s obdobím raného křesťanství.

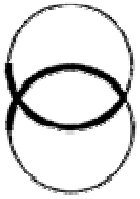
Mnohočetný počátek. I odpověď implikuje mnohočetnost. Pomnožení jednoho prvku."

Rachel chápala, jak to její strýc myslí. „Rozmnožování ryb." Vigor přikývl.

„Nechtěl by to někdo vysvětlit i nám, novicům?" zeptal se Monk.

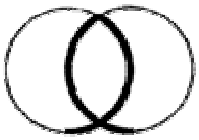
„Tyto překrývající se kružnice se nazývají Vesica Pisces."

Vigor se naklonil a zastínil průnik kružnic, aby zvýraznil tvar ryby, jenž v nich byl ukrytý.



Gray se na něj podíval zblízka. „To je symbol ryb, který představuje křesťanství.“

„Jde o úplně první symbol,“ řekl Vigor. „Když úplněk splývá se sluncem, zrodí se nejstarší.“' Poklepal na schématický obrys rybího těla. „Někteří učenci se domnívají, že symbol ryby byl použit z toho důvodu, že řecké slovo pro rybu, ICHTHYS, je akronymem Iesous Christos Theou Yios Soter, neboli Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel. Pravda ale leží zde mezi těmi kružnicemi, v jejich posvátné geometrii. Tyto propojené kruhy najdete na řadě raných maleb malého Krista, který spočívá na jejich průniku. Pokud obrazec otočíte ke straně, z ryby se stane zpodobnění ženských pohlavních orgánů a ženské dělohy, a právě v ní je malý Ježíšek zobrazován.



Proto ryba symbolizuje plodnost a rozmnožování.“ Vigor se rozhlédl po celé skupince. „Jak jsem říkal, ta vodítka mají mnoho významových rovin.“

Gray se opřel. „Ale jak z toho všeho víte, kam máme jít?“ To Rachel také zajímalo. „Symbolů ryb je po Římě plno.“

Vigor přikývl. „Ale ve druhém verši se udává, že se zrodí nejstarší. To nás jednoznačně odkazuje k nejstaršímu zobrazení symbolu ryb, a ten se nachází v Luciově kryptě v katakombách svatého Kalista.“

„A tam máme namířeno?“ zeptal se Monk.

Vigor přikývl.

Rachel si všimla, že Graye to neuspokojilo. „A co když se mýlíte?“ Řekl.

„Nemýlím. Ostatní verše ukazují stejným směrem… jakmile vyluštíte tu hádanku s Vesica Pisces. Podívejte se na následující řádek. Kde se topí, vznáší se v temnotě. Ryba se nemůže topit, alespoň ve vodě ne, ale v zemi ano. A ještě ta zmínka o temnotě. Všechno svědčí pro kryptu.“

„Ale v Římě je spousta krypt a katakomb.“

„Jenže se dvěma rybami, dvojčaty, jich zase tolik není,“ namítl Vigor.

Grayovi se v očích zalesklo porozumění. „Další vodítko z posledního oddílu. Dvojče čeká na vodu.“

Vigor přikývl. „Všechny tři verše ukazují k jedinému místu. Ke katakombám svatého Kalista.“

Monk se na svém sedadle uvelebil pohodlněji. „Aspoň že tentokrát nejde o kostel. Už mě unavuje, jak po mně všude střílejí.“

19:32

VIGOR CÍTIL, že jsou na správné stopě.

Konečně.

Provedl ostatní přes Porta San Sebastiano, jednu z nejkrásnějších bran v městských

hradbách, která zároveň sloužila jako vchod do parku kolem Via Apia, dochovaného úseku slavné starořímské silnice. Ihned za bránou ovšem stála řada zchátralých dílen.

Vigor si nehezkého výhledu na tyto skládky nevšímal a soustředil svou pozornost kupředu. Na rozcestí se tyčil malý kostelík. „Kaple Domine Quo Vadis," řekl.

Jeho jedinou posluchačkou v tu chvíli byla Kat Bryantová, která kráčela vedle něj. Vypadalo to, že má s Grayem nějaké rozepře. Ostatní šli za nimi. Bylo příjemné mít aspoň chvilku soukromí s Kat. Už uběhly tři roky od doby, kdy spolu shromažďovali důkazy proti nacistickému válečnému zločinci, který žil ve venkovských oblastech státu New York. Jejich cíl obchodoval s uměleckými díly ukradenými v Bruselu. Šlo o dlouhé, komplikované vyšetřování, které po nich po obou vyžadovalo užití různých lstí. Na Vigora tehdy udělala velký dojem schopnost té mladé ženy vklouznout do libovolné role stejně snadno jako do nových střevíců.

Věděl také o bolesti, kterou nedávno prožila. I když byla dobrou herečkou a uměla skrývat svoje skutečné pocity, Vigor sloužil svému stádečku jako kněz, zpovědník a poradce dost dlouho na to, aby poznal, když někdo truchlí. Kat přišla o někoho blízkého jejímu srdci a tato rána se pořád ještě úplně nezacelila.

Ukázal ke kamennému kostelu, v jehož stěnách se, jak věděl, skrývalo osobní poselství pro Kat. „Zdejší kaple byla postavena na místě, kde svatý Petr na útěku před Neronovým pronásledováním křesťanů spatřil Ježíše. Kristus mířil do Říma, zatímco Petr z něj právě prchal. Položil mu slavnou otázku: *Domine, quo vadis. ‚Pane, kam kráčíš?´* Kristus odpověděl, že jde do Říma, aby se nechal znovu ukřižovat. Petr se zastyděl a vrátil se, aby čelil vlastní mučednické smrti na kříži."

„Duchařské příběhy," řekla Kat bez jakékoliv zášti. „Měl utéct."

„Jste jako vždy pragmatička, Kat. Ale zrovna vy byste měla vědět, že lidský život je někdy méně důležitý než vznešená myšlenka. Všichni trpíme smrtelnou chorobou. Nemůžeme utéct smrti. Ale tak jako čas, který nám tu byl vyměřen, můžeme oslavit dobrými činy během svého života, stejně tak jej můžeme oslavit i svou smrtí. Na to, když někdo položí svůj život, bychom měli pamatovat a pohlížet s úctou."

Kat na něj vrhla rychlý pohled. Bylo jí jasné, proč to Vigor říká.

„Sebeobětování je posledním darem, který můžeme, my smrtelníci, během života poskytnout. Takový vznešený dar bychom neměli promrhat stížnostmi a smutkem, měli bychom jej uctivě přijmout, ba dokonce se radovat z toho, že někdo prožil svůj život naplno až do konce."

Kat se zhluboka nadechla. Blížili se k malé kapli. Kat si ji pozorně prohlížela, i když Vigor měl dojem, že právě tak soustředěně nahlíží i do svého nitra.

„I duchařské příběhy nás mohou něco naučit," dokončil Vigor a zabočil se skupinou na rozcestí doleva.

Tady se cesta měnila ve stezku z dlažebních kostek ze sopečné horniny. I když to nebyly původní kameny z římské silnice, která tudy kdysi vedla z bran města až do Řecka, jednalo se o romantické napodobení. Pomalu se kolem nich otvírala parková krajina se zelenými, zatravněnými úbočími kopců, na kterých se tu a tam pásla nějaká ta ovce a rostly osamělé pinie. Okolí křižovaly rozpadající se linie zdí a jednotlivých hrobek.

V tuto hodinu už byla většina turistických atrakcí uzavřena a slunce zapadalo, takže měli Via Apia sami pro sebe. Opoždění kolemjdoucí nebo cyklisti, kteří si všimli Vigorova kolárku, mu kývali na pozdrav. „Padre," zamumlali vždycky a pokračovali dál, ohlížejíce se na skupinku unaveně vyhlížejících turistů s batohy, kterou vedl.

Vigor také zaznamenal několik spoře oděných žen, které postávaly po okrajích cesty spolu s několika slušněji vypadajícími postavami. Po setmění se Via Apia měnila v rejdiště prostitutek a jim podobných a stávala se tak pro běžného turistu nebezpečnou. U starobylé cesty číhali lupiči a zloději, stejně jako kdysi kolem původní stezky.

„Už to není daleko," slíbil Vigor.

Procházeli mezi vinicemi s révou přivázanou k dřevěným kůlům a drátům, které pokrývaly tuto část zvlněné krajiny. Vpředu se objevil dvůr se vstupem k jejich cíli: katakombám svatého Kalista.

„Veliteli," ozvala se Kat a zpomalila, aby se zařadila vedle Graye, „neměli bychom aspoň nejdřív obhlédnout okolí?"

„Jen mějte oči na stopkách," odvětil. „Žádné další zdržování."

Vigor si všiml v Grayově hlase pevného odhodlání. Velitel naslouchal názorům podřízených, ale zdálo se, že je méně ochoten se jimi i řídit. Vigor si nebyl jistý, je-li to dobré nebo špatné znamení. Gray na ně mávl, aby pokračovali v chůzi.

Podzemní hřbitov se zavíral v pět hodin, ale Vigor zavolal správci a domluvil speciální „prohlídku". Z krytého prostoru před dveřmi vystoupil drobný bělovlasý stařík v šedé kombinéze. Kulhavě se jim vydal v ústrety a opíral se přitom o dřevěnou pastýřskou hůl. Vigor ho znal dobře. Jeho rodina po řadu generací pásla ovce na okolních polích. Muž měl mezi zuby pevně stisknutou dýmku.

„Monsignor Verona," řekl. *„Come va?"*

„Bene grazie. E lei, Giuseppe?"

„Dobře, Padre. Grazie." Ukázal k malému domku, kde bydlel a odkud spravoval katakomby. „Mám láhev grappy. Vím, že si dáte trochu hroznů z těchto kopců."

„Až jindy, Giuseppe. Už se připozdívá a obávám se, že máme neodkladné úkoly, které nemohou počkat."

Muž se zadíval na ostatní, jako kdyby to byla jejich vina, a jeho zrak padl na Rachel. „To nemůže být pravda! Piccola Rachel… ale teď už není tak malá."

Rachel se usmála. Zjevně ji potěšilo, že si ji starý muž pamatuje. Byla tu se strýcem Vigorem naposledy, když jí bylo devět. Se stařík em se rychle objala a políbila ho na tvář. „Ciao, Giuseppe."

„Musíme si alespoň připít na piccola Rachel, ne?"

„Možná až budeme v podzemí hotovi," odpověděl Vigor, kterému bylo jasné, že správce, který trávil většinu času o samotě ve svém domku, chce mít jen na chvíli společnost.

„Si ... bene…" Máchl holí ke dveřím. „Je otevřeno. Zamknu za vámi, a až budete hotovi, zaklepejte. Já vás uslyším."

Vigor je odvedl ke vchodu do katakomb. Otevřela pokynul ostatním, aby vstoupili do chodby, kde Giuseppe nechal svítit řadu elektrických světel. Přímo před nimi vedlo do podzemí schodiště.

Když Monk překračoval práh s Rachel, ohlédl se po starém správci. „Tohohle chlápka byste měla představit své babičce. Vsadím se, že by si padli do oka."

Rachel se usmála a následovala podsaditého Američana dovnitř.

Vigor za nimi zavřel dveře, přešel opět do čela a vydal se po schodech dolů. „Tyhle katakomby jsou v Římě jedny z nejstarších. Kdysi se jednalo o malý křesťansky hřbitov, ale když se tu na vlastní přání nechali pohřbít někteří papežové, katakomby se rozšířily. Nyní pokrývají devadesát akrů a mají čtyři podlaží."

Vigor zaslechl, jak se za nimi v zámku dveří otočil klíč. Jak sestupovali, vzduch byl stále vlhčí a byla v něm čím dál víc cítit hlína a prosakující dešťová voda. U paty schodiště se ocitli v malé hale, do jejíchž stěn byly vytesány loculi, horizontální výklenky, kam byla ukládána k odpočinku těla. Stěny zdobily graffiti, ale nejednalo se o práci moderních vandalů. Některé nápisy se datovaly až do patnáctého století: modlitby, žalozpěvy, svědectví.

„Jak daleko musíme jít?" zeptal se Gray a přistoupil k Vigorovi. Chodba se zužovala, takže tu sotva mohli kráčet dva lidé vedle sebe. Gray si podezřívavě měřil očima nízký strop.

I ti, kteří normálně netrpěli klaustrofobií, mívali v těchto rozpadajících se podzemních nekropolích špatný pocit. Obzvláště teď, když tu nebyli žádní lidé.

„Krypta, do které jdeme, je o hodně hlouběji. Nachází se v nejstarší části katakomb.“

Vycházelo odtud několik podzemních chodeb, ale Vigor znal cestu a zamířil rovnou doprava. „Držte se pohromadě,“ varoval je. „Tady je snadné zabloudit.“

Chodba se zužovala ještě víc.

Gray se otočil dozadu. „Monku, hlídej nám záda. Deset kroků. Drž se na dohled“

„Rozumím.“ Monk vytáhl svou brokovnici.

Před nimi se otvírala nějaká místnost. Její stěny byly lemovány většími loculi a propracovanými arcsololia, klenutými hrobkami.

„Papežská krypta,“ ohlásil Vigor. „Zde byla uložena k odpočinku těla šestnácti papežů, od Eutychiana po Zefyrina.“

„Od E do Z,“ zahučel Gray.

„Jejich těla ale byla přestěhována,“ řekl Vigor a zamířil dál přes Ceciliovu hrobku. „Od pátého století plenilo okolí Říma mnoho různých vojenských sil. Gótové, Vandalové, Lombardové. Mnoho z nejvýznamnějších osobností, které zde byly pohřbeny, bylo přemístěno do kostelů a kaplí uvnitř města. Katakomby byly vlastně vyprázdněny a opuštěny tak dokonale, že ve dvanáctém století se už na jejich existenci zapomnělo a byly znovuobjeveny až ve století šestnáctém.“

Gray si odkašlal. „Zdá se, že tu máme další zajímavé historické shody.“

Vigor se po něm ohlédl.

„Dvanácté století,“ vysvětlil Gray. „Tehdy byly také převezeny ostatky Tří králů z Itálie do Německa. A tehdy došlo podle vašich slov k obrodě gnosticismu, který vedl ke schizmatu mezi papeži a císaři.“

Vigor pomalu přikývl a zamyslel se nad tímto novým úhlem pohledu. „Šlo o bouřlivé časy. Papež na konci třináctého století z Říma uprchl. Alchymisté se možná snažili ještě více ochránit tajemství, které střežili, stáhli se do ústraní a nechali po sobě vodítka, drobečky pro případ svého zániku, jež mohly přivést ostatní gnostiky k odhalení pravdy.“

„Jako například sektu Dračího dvora.“

„Myslím, že je ani nenapadlo, že by taková zvrácená skupina mohla být natolik osvícená, aby pátrala po vyšších pravdách. V tom se dost nešťastně přepočítali. V každém případě bych ale řekl, že máte pravdu. Zřejmě jste s datem, kdy byla rozmístěna ta vodítka, udeřil hřebík přímo na hlavičku. Řekl bych, že k tomu došlo někdy ve třináctém století v době nejprudšího konfliktu. O těchto katakombách tehdy vědělo jen málo lidí. Lepší místo si tajná společnost k ukrytí svých vodítek vybrat nemohla.“

Za řeči je Vigor prováděl řadou podzemních chodeb, krypt a cubicul. „Už to není daleko. Hned za Obřadními kaplemi.“ Mávl rukou k šesti komnatám, kde odlupující se a vybledlé fresky zobrazovaly komplikované biblické scény prokládané malbami křtů a svatého přijímání. Pravé skvosty raného křesťanského umění.

Po průchodu několika dalšími chodbami se před nimi objevil jejich cíl. Jednoduchá, neokázalá krypta. Na stropě byl vymalován typický raně křesťanský motiv: pastýř Kristus s ovečkou na ramenech.

Vigor se ale od stropu odvrátil a ukázal na dvě sousedící stěny. „Kvůli tomuhle jsem sem přišli.“

20:10

GRAY PŘISTOUPIL k nejbližší zdi. Na zeleném podkladě tu byla nástěnná malba ryby. Těsně nad ní byl namalován koš s chlebem, takže to skoro vypadalo, jako kdyby ho ryba nesla na zádech. Obrátil se ke druhé stěně. Tato freska vypadala jako zrcadlový obraz té první, až na to, že koš na ní obsahoval i láhev vína.

„Jde o symbolické zobrazení prvního eucharistického pokrmu,“ řekl Vigor. „Ryba,

chléb a víno. Také reprezentuje zázrak s rybami, kdy Kristus namnožil jediný koš s rybami a chlebem, aby nakrmil zástupy svých stoupenců, kteří si přišli poslechnout jeho kázání.“

„Zase symbolismus množení,“ podotkla Kat. „Stejně jako tvar Vesica Pisces.“

„Ale jak budeme postupovat dál?“ zeptal se Monk. Stál s brokovnicí na rameni, otočený zpátky ke kryptě.

„Budeme následovat tu hádanku,“ odpověděl Gray. „Druhý verš zní: „Kde se topí, vznáší se v temnotě a hledí ke ztracenému králi“. Našli jsme místo, kde se vznáší v temnotě, takže se musíme vydat tam, kam hledí.“ Ukázal směrem, kterým mířila první ryba.

Pokračovala tudy podzemní chodba.

Gray vyrazil a rozhlížel se kolem sebe. Netrvalo to dlouho, než našel jasné zobrazení biblických mudrců. Zastavil se před freskou, na níž se Tři králové klaněli novorozenému Kristovi. Malba lety vybledla, ale podrobnosti byly stále dostatečně zřetelné. Na trůnu seděla Panna Marie s malým Ježíšem na klíně a před ní se klaněly tři postavy v rouchách a nabízely jí dary.

„Tři králové,“ řekla Kat. „Zase.“

„Na ty chlápky narážíme každou chvíli,“ poznamenal Monk, který zůstávalo několik kroků za ostatními.

Rachel se na zeď zamračila. „Ale co to znamená? Proč nás to sem zavedlo? Co tu Dračí dvůr zjistil?“

Gray si promítl v duchu všechny události posledního dne. Nesnažil se je seřadit podle nějakého klíče, prostě nechal svou mysl, ať se jen tak toulá. Souvislosti mezi jednotlivými věcmi vznikaly, zanikaly a měnily se. Pomalu mu to začínalo docházet.

„Správná otázka zní, proč nás sem ti dávní alchymisté zavedli?“ promluvil nakonec. „Zrovna k tomuto zobrazení Tří králů. Jak upozornil Monk, v Itálii se s nimi setkáte na každém rohu. Co je tedy zvláštního právě na téhle fresce?“

Nikdo neodpověděl.

Po chvíli se váhavě ozvala Rachel. „Dračí dvůr šel po kostech Tří králů. Možná bychom se na to měli podívat z této perspektivy.“

Gray přikývl. Na to nepomyslel. Nepotřebovali znovu vynalézat kolo. Dračí dvůr tu hádanku už vyřešil. Jediné, co museli udělat, bylo vydat se stejnou cestou. Gray se nad tím zahloubal a napadla ho jedna možná odpověď.

„Možná ta ryba hledí k mudrcům, protože jsou pohřbení. Na hřbitově. Pod zemí, kde by se ryba utopila. Toto vodítko neukazuje k živým Třem králům, ale k mrtvým a pohřbeným v kryptě, která byla kdysi plná kostí.“

Vigor se překvapeně nadechl.

„A tak se Dračí dvůr vydal získat kosti,“ řekla Rachel.

„Myslím, že Dračí dvůr dobře věděl, že ty kosti vlastně nejsou kosti,“ pokračoval Gray. „Do této stopy strkali svůj nos po celá staletí. Museli to vědět. Podívejte se na to, co se stalo v té katedrále. Využili práškového bílého zlata k zabití lidí. Mají v té hře hodně velký náskok.“

„A chtějí ještě větší moc,“ dodala Rachel. „Konečné rozluštění tajemství mudrců z východu.“

Vigor v soustředění přimhouřil oči. „A jestli máte pravdu, veliteli o významu toho přesunu kostí Tří králů z Itálie do Německa, pak se nejednalo vůbec o drancování, jak o tom svědčí historie, ale o předem připravenou akci, která měla kosti ochránit.“

Gray přikývl. „A Dračí dvůr je pak klidně nechával v Kolíně všem na očích. Věděl sice, že jsou významné, ale nevěděl, co s nimi má dělat.“

„Až dodnes,“ ozval se Monk o několik kroků dál.

„Ale přes to všechno,“ pokračoval Gray, „nač ukazují všechna ta vodítka? Jenom na relikvie v kostele? Nikde není řečeno, k čemu se mají ty kosti využít.“

„Na něco zapomínáme," řekla Kat. Po celou dobu zůstávala potichu a soustředila se na fresku. „V tom verši se píše, že hledí ke ztracenému králi. Ne králům v množném čísle. Tady jsou tři králové. Myslím, že nám v tom symbolismu uniká další významová rovina." Otočila se k ostatním. „Co měli na mysli tím ztraceným králem?"

Gray se pokoušel přijít na nějaké řešení. Jedna hádanka tu střídala druhou.

Vigor sklonit bradu do dlaní a plně se koncentroval. „V sousedních katakombách je jedna freska. V Domatilových katakombách. Na té fresce nejsou zobrazení tři mudrci, ale čtyři. Vzhledem k tomu, že bible neuvádí, kolik jich bylo, umělci raného křesťanství jich malovali různý počet. Ztracený král tak může znamenat dalšího mudrce, který zde není zachycen.

„Čtvrtý král?" zeptal se Gray.

„Postava symbolizující ztracené vědění alchymistů," přikývl Vigor a zvedl hlavu. „Druhý verš toho vzkazu naznačuje, že pomocí kostí Tří králů je možné nalézt krále čtvrtého. Ať už to byl kdokoliv."

Rachel potřásla hlavou a přilákala tak Grayovu i Vigorovu pozornost. „Nezapomínejte, že toto vodítko je pohřbené v kryptě. Vsadila bych se, že nemáme pátrat po čtvrtém králi, ale po jeho hrobce. Jeden soubor kostí má posloužit k nalezení dalšího. Možná půjde o další úkryt toho prášku.

„Nebo o něco ještě významnějšího. To by Dračí dvůr rozhodně zaujalo."

„Jak ale mohou kosti Tří králů pomoct ve hledání nějaké ztracené hrobky?" zeptal se Monk.

Gray zamířil zpátky do krypty s rybami. „Odpověď musí být ukryta ve třetím verši."

14:22
Washington, D.C.

PAINTERA CROWA vzbudilo zaklepání na dveře. Usnul v křesle se zakloněnou a opřenou hlavou. K čertu s ergonomikou...

Odkašlal si, aby si pročistil hrdlo od spánku. „Dále."

Vstoupil Logan Gregory. Měl mokré vlasy a na sobě čistou košili a sako. Vypadal, jako kdyby právě přišel do práce, i když tu teď sloužil čtyřiadvacet hodin denně. Musel si všimnout Painterova pohledu a přejel si rukou po naškrobené košili. „Šel jsem si do tělocvičny zaběhat. Ve skříňce mám vždycky rezervní oblečení."

Paintera to tak ohromilo, že nevěděl, co by na to řekl. Mládí. Měl pocit, že by momentálně nedokázal ani vstát z křesla, natož několik mil běžet. Ale Logan byl jen o pět let mladší než on. Painter věděl, že ho tak netíží roky, ale stres.

„Pane," pokračoval Logan, „obdržel jsem zprávu od generála Rendeho, našeho styčného důstojníka u římských karabiniérů. Velitel Pierce a ostatní jsou opět nezvěstní."

Painter se napřímit. „Další útok? Teď už měli být ve Vatikánu."

„Ne, pane. Po hovoru s vámi odvolali doprovod karabiniérů a vyrazili sami. Generál Rende chtěl vědět, na co přišli. Jeho terénní pracovnice, poručice Rachel Veronová, mu sdělila, že získali nějakou informaci. Generál Rende nebyl příliš spokojený s tím, že zůstává mimo dění."

„A co jste mu řekl?"

Logan povytáhl obě obočí. „Nic, pane. Taková je přece oficiální politika Sigmy, není-liž pravda? Nic nevíme."

Painter se usmál. Občas si tak připadal.

„A co s velitelem Piercem, pane? Co si přejete udělat? Měli bychom vyhlásit pohotovost?"

Painter si vzpomněl na to, jak ho nedávno káral Sean McKnight. Důvěřujte svým agen-

tům. „Počkáme, až nám zase zavolá. Neexistuje žádný důkaz, že by se dělo něco nekalého. Dáme mu prostor, aby mohl postupovat podle svého.“

Logana tato odpověď zjevně neuspokojila. „Co tedy chcete, abych dělal?“

„Navrhuji, Logane, abyste si trochu odpočinul. Dokážu si představit, že až se velitel Pierce dá do práce, moc se tu nevyspíme.“

„Ano, pane.“ Logan vyrazil ke dveřím.

Painter se opět opřel v křesle a překryl si oči paží. Sakra, to křeslo je ale pohodlné. Pomalu začal upadat do dřímoty, ale něco mu dělalo starosti a nedovolovalo mu usnout. Něco v něm stále hlodalo. Něco, co řekl Gray. Nedůvěřovat Sigmě. Došlo k úniku.

Mohla by to být pravda?

Kromě něj měla o celé operaci úplné informace jediná další osoba. Dokonce ani Sean McKnight nebyl seznámen se vším. Pomalu se naklonil kupředu a otevřel oči.

To nemohla být pravda.

20:22
Řím, Itálie

V LUCINOVĚ KRYPTĚ se Gray zastavil před druhou freskou ryby. Potřebovali vyluštit třetí hádanku.

Monk položil dobrou otázku. „Proč Dračí dvůr nezlikvidoval tyhle katakomby zápalnými bombami? Proč je nechali netknuté, aby ostatní mohli najít totéž co oni?“

Rachel stála vedle nich. „Vzhledem k tomu, že Dračí dvůr má tu podvrženou kopii Knihy mrtvých stále ve svém držení, tak čeho by se měli bát? Kdyby tu hádanku neukradla Seichan, nikdo by netušil, že tu má něco hledat.“

Kat dodala: „A možná si Dračí dvůr ani nebyl jistý svým řešením. Možná tu chtěli všechno nechat tak, jak to bylo, dokud nebudou mít jistotu, že zdejší vodítka interpretovali správným způsobem.“

Gray to zvažoval a cítil čím dál víc, jak je tlačí čas. Otočil se k fresce. „Tak se podívejme na to, co tu našli. Třetí verš hovoří o rybě, která čeká na vodu. Myslím, že stejně jako v případě první ryby bychom se měli podívat, kam nás zavede.“

Pokynul k jiné chodbě, která vystupovala z krypty. Druhá ryba ukazovala právě tímto směrem.

Vigor ale nepřestával pozorně studovat obě fresky a střídavě hleděl na oba zrcadlové obrazy. „Dvojčata,“ zahučel potichu.

„Cože?“

Vigor mávl mezi oběma rybami rukou. „Ať už tuhle hádankovou hru vymyslel kdokoliv, napěchoval ji mnoha rovinami symbolů. Vybral si tyhle dvě ryby, které vypadají téměř totožné. Nazvat druhou rybu Dvojčetem nemůže být náhoda.“

„Nevidím žádnou spojitost,“ řekl Gray.

„Protože neumíte řecky, veliteli.“

Gray se zamračil.

Do hovoru se překvapivě vmísil Monk, který se tak přihlásil ke svým řeckým předkům i něčím jiným než náklonností k ouzu a špatnému tancování. „Dvojče se řecky řekne didymos.“

„Velmi správně,“ odpověděl Vigor. „A v hebrejštině zase tóma. Jako jeden z dvanácti apoštolů. A bible o Tomášovi občas hovoří jako o Didymovi.“

Gray si vzpomněl na rozhovor, který s monsignorem vedl na břehu jezera Como. „Tomáš byl apoštol, který měl neshody s Janem.“

„A také to byl on, kdo pokřtil Tři krále,“ připomněl mu Vigor. „Tomáš představoval gnostickou věrouku. Myslím, že použití slova dvojče tu slouží jako pocta Tomášovu evange-

liu. Díky tomuto odkazu na Tomáše uvažuji o tom, jestli ti alchymisté nakonec nebyli jeho následníky... třeba sice chodili do kostela a naoko se podřizovali autoritě Říma, ale přitom mohli potají předávat dalším generacím svoje gnostické učení. Po celou historii se šeptá o tom, že v rámci katolické církve taková skupina existuje. Tomášova skupina, která se ukrývá v lůně kanonické církve. Toto by mohl být důkaz.“

Gray slyšel, jak do Vigorova hlasu proniká vzrušení.

„Možná tato společnost alchymistů, jejichž kořeny lze vystopovat až do Mojžíšových dob a do časů starověkého Egypta, splynula s katolickou církví, pokračovala pod znamením kříže, klaněla se církvi a přitom nacházela společnou řeč s těmi, kteří uctívali Evangelium podle Tomáše.

„Ukryli se přímo pod svícnem,“ poznamenal Monk.

Vigor přikývl.

Gray se zamyslel nad touto myšlenkovou posloupností. Možná stála za podrobnější prozkoumání, ale pro tuto chvíli museli vyluštit další hádanku. Ukázal do chodby. „Ať už ta vodítka zanechal kdokoliv, připravil pro nás třetí výzvu.“

Dvojče čeká na vodu...

Gray vyrazil do nové chodby. Pátral v ní po nějaké fresce, na níž by byla zachycena voda. Minul řadu biblických výjevů, ale voda nikde. Byl tu obraz rodiny shromážděné kolem stolu, ale zdálo se, že je podáváno víno. Vedle spatřil fresku, na které čtyři mužské postavy zvedaly paže k nebi. Žádná z nich neměla nádobu s vodou.

Otočil se, když na něj Vigor zavolal.

Ostatní se zastavili u jednoho výklenku. Gray se k nim připojil. Ten už prohledal. Byl v něm namalován muž v rouchu, který se chystal udeřit holí do skály. Nikde ani kapka vody.

„Tady je zachycen Mojžíš při putování pouští,“ řekl Vigor.

Gray čekal na vysvětlení.

„Podle bible udeřil do kamene a z toho místa vyrazil pramen vody, který uhasit žízeň prchajících Izraelců.“

„Kteří čekaly na vodu jako ta ryba za námi,“ dodal Monk.

„Tohle musí být malba, o níž se zmiňuje verš té hádanky,“ uzavřel Vigor. „Nezapomeňte, že Mojžíš věděl o maně a tom zázračném bílém prášku. Je více než případné, že ho zahrnul i do svých vodítek.“

„A co nám tedy tahle stará fresky sděluje?“ zeptal se Gray.

„‚Dvojče čeká na vodu, ale bude spáleno kost po kosti na oltáři,“' ocitoval Vigor. „Spáleno kost po kosti. Zamysleme se nad tím, jak postupoval Dračí dvůr. Přesně jak před chvílí doporučovala Rachel. Co udělaly v Kolíně? Nějakým způsobem tam spálili farníky, kterým vyvolaly v mozku ohromnou elektrickou bouři. A nějak do toho bylo zapojeno bílé zlato. Možná i amalgám v kostech mudrců z východu.“

„To má být ten vzkaz?“ zeptala se Rachel neklidně. „Zabít? Znesvětit oltář, jako byl ten kolínský, krví a vraždou?“

„Ne,“ odpověděl Gray. „Dračí dvůr kosti roznítil a zřejmě se nic nedozvěděl, protože od té doby pokračuje v hledání. Možná byl Kolín jen testem nebo generální zkouškou. Možná si Dračí dvůr nebyl jistý svým výkladem hádanky, jak upozornila Kat. V každém případě si byly vědomy přinejmenším některých možností, které bílý prášek skýtá. Prokázali, že mají přístroj, kterým dokážou aktivovat a zhruba manipulovat energií těchto vysokospinových supravodičů. Využili ji k zabíjení. Ale nemyslím si, že původní alchymisté měly na mysli právě tohle.“

Rachel pořád vypadala ustaraně.

„Pravá odpověď je zde,“ dokončil Gray. „Když na ni přišel Dračí dvůr, my to dokážeme taky.“

„Ale oni měli po krádeži toho textu v Káhiře celé měsíce času,“ namítl Monk. „A věděli o těchhle věcech podstatně víc než my.“ Všichni vystřízlivěle přikývli. Vzhledem k nedostat-

ku spánku momentálně fungovala především na adrenalin. Hádanky je stály poslední duševní rezervy, jež měla k dispozici, a visel nad nimi příkrov porážky.

Gray se odmítl podřídit, zavřel oči a soustředil se. Přemítal o všem, co se dozvěděl. Amalgám byl složen z mnoha různých kovů skupiny platiny, jejichž přesný poměr nešlo zjistit ani nejmodernějšími laboratorními zkouškami. Následně byla směs vytvarována do podoby kostí a bezpečně uložena v katedrále.

Proč? Opravdu ti alchymisté patřili k nějaké tajné skupině v rámci církve? Proto se jim podařilo ukrýt kosti během bouřlivé doby půtek a vzdoropapežů?

Bez ohledu na dějiny si byl Gray jistý, že přístroj Dračího dvora nějakým způsobem uvolnil sílu ukrytou v monoatomárním amalgámu. Kontaminace hostií možná představovala pouze způsob, jak otestovat její rozsah a intenzitu. Jakému účelu ale ta síla měla sloužit původně? Měl to být nějaký nástroj? Zbraň?

Dumal nad nerozluštitelným receptem na směs chemikálií, který byl ukryt po celá staletí a který zanechával sérii vodítek k potenciální studnici prastaré moci.

Nerozluštitelný recept...

Už se to chystal vzdát, když tu se mu náhle s bolestnou ostrostí před očima zjevila odpověď.

Nejde o recept.

„Je to klíč," zamumlal nahlas. Věděl, že má pravdu. Podíval se na ostatní. Ta směs je nerozluštitelným chemickým klíčem, který není možné padělat. Jeho jedinečné složení musí mít moc odemknout hrobku čtvrtého krále."

Vigor otevřel ústa, aby něco řekl, ale Gray ho zvednutím ruky umlčel. „Dračí dvůr ví, jak tu moc roznítit, ví, jak klíč zapnout. Ale kde je zámek? V Kolíně ne. Tam Dračí dvůr selhal. Musejí mít alternativní vysvětlení, které je tady před námi v té fresce."

Rozhlédl se po jejich skupince.

„Musíme na to přijít," řekl. Otočil se a ukázal na malbu prstem. „Mojžíš se chystá udeřit do skály. Oltáře jsou obvykle zhotovené z kamene. Znamená to něco? Měli bychom se vydat na Sinajskou poušť a hledat Mojžíšův kámen?"

„Ne," odpověděl Vigor, který se rychle vynořil ze závoje malomyslnosti. Natáhl ruku a dotkl se fresky. „Nezapomeňte na mnohovrstevnatou symboliku hádanek. Tohle není Mojžíšův kámen. Nebo lépe řečeno nejen jeho. Ta freska se ve skutečnosti nazývá: „Mojžíš-Petr se chystá udeřit do skály."'

Gray se zamračil. „K čemu dvě jména? Mojžíš a Petr?"

„Po celých katakombách jsou často Mojžíšovy činy překrývány osobou svatého Petra. Tak tohoto apoštola oslavovali."

Rachel se podívala zblízka na tvář namalované postavy. „Je snad tohle skála svatého Petra...?"

„Řecký termín pro skálu zní petros," řekl Vigor. „Proto si apoštol Šimon Bar-Jona změnil jméno na Petra, který byl posléze prohlášen za svatého. Kristovými slovy: *Ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev*."

Gray se to pokusil nějak poskládat dohromady. „Naznačujete, že oltář, o kterém mluví ta hádanka, je oltářem v bazilice svatého Petra?"

Rachel se náhle prudce otočila. „Ne. My tu symboliku chápeme obráceně. V tom textu je sice použit výraz oltář, ale malba jej nahrazuje slovem skála. Nehledáme žádný oltář, ale skálu."

„Skvěle," ozval se Monk. „Tím se nám pátrání hodně zužuje."

„Však ano," odpověděla Rachel. „Strýček ocitoval nejvýznamnější biblickou pasáž, která spojuje svatého Petra se skálou. Petr měl být skálou, na které bude vystavěna církev. Nezapomeňte, kde právě jsme. V kryptě." Poklepala na kamenné stěny. „V podzemní skále."

Rachel se k nim otočila a její oči se leskly vzrušením tak, že ve tmě málem světélkova-

ly. „Na jakém místě byla postavena bazilika svatého Petra? Jaká skála je pohřbena pod základy tohoto kostela?“

Gray vyvalil oči a odpověděl: „Hrobka svatého Petra.“

„Skála církve,“ ozval se Vigor jako ozvěnou.

Gray cítil, že mají pravdu. Kosti jsou klíčem. Hrobka je zámek. Rachel přikývla. „Právě tam Dračí dvůr zamíří. Měli bychom okamžitě kontaktovat kardinála Speru.“

„Ach ne...“ Vigor náhle ztuhl.

„Co se děje?“ ptal se ho Gray.

„Dnes večer... po západu slunce...“ Vigor se podíval na hodinky. Jeho tvář dostala barvu popela. Obrátil se na podpatku a vyrazil k východu. „Musíme si pospíšit.“

Gray ho následoval spolu s ostatními. „Proč?“

„Vzpomínková bohoslužba za kolínskou tragédii. Mše má začít po západu slunce. Budou tam tisíce lidí včetně samotného papeže.“

Grayovi najednou došlo, čeho se Vigor obává. Před očima mu vyvstal obrázek masakru v kolínské katedrále. Oči všech budou upřeny k bohoslužbě a nikdo nebude hlídat Scavi, nekropoli pod bazilikou svatého Petra, kde byl odkryt hrob tohoto apoštola.

Skála církve.

Jestli tam dole Dračí dvůr roznítí kosti Tří králů...

Představil si davy lidí namačkaných v kostele i na náměstí před ním. Ach Bože.

9.

SCAVI

25. červenec, 20:55
Řím, Itálie

LETNÍ DNY jsou dlouhé.

Když Gray vystoupil z katakomb, na Via Apia právě dopadaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Zastínil si oči dlaní. Po přítmí dole v kryptě bylo denní světlo stále ještě oslnivé.

Správce Giuseppe přidržel odcházející skupince dveře a pak je za nimi zavřel a zamkl. „Je všechno v pořádku, monsignore?“ Muselo z nich vyzařovat napětí, jak rychle vycházeli z podzemí.

Vigor přikývl. „Jen si potřebuji zavolat.“

Gray mu podal svůj satelitní telefon. Bylo nutné varovat Vatikán a spustit poplach. Gray věděl, že monsignor je tou nejlepší osobou k zastižení někoho s dostatečnou pravomocí.

Krok od nich už Rachel držela v ruce mobil a vytáčela číslo své stanice.

Prásknutí výstřelu všechny přimrazilo na místě. Kulka se odrazila od kamenného nádvoří a jasně se zablýskla v houstnoucím šeru.

Gray okamžitě zareagoval. Z jedné poloviny byl překvapený, ale z druhé ne.

„Honem!“ vykřikl a ukázal k správcovu domku, který stál na jedné straně nádvoří. Giuseppe nechal dveře svého domova otevřené.

Vyrazili k úkrytu. Gray pomáhal starému správci, kterého podpírat z jedné strany, zatímco Rachel současně z druhé.

Než se ale mohli dostat k domku, jeho dveře explodovaly v záblehu plamenů, který je všechny odhodil nazpět. Gray skončil na jedné hromadě s Giuseppem a Rachel. Dveře, které výbuch vyrazil z pantů, s rachotem dopadly na kameny nádvoří. Po okolí se k zemi snášely střepy skla.

Gray si klekl a zakryl tělem správce i Rachel. Kat podobně zaštítila Vigora. Gray už měl vytaženou pistoli, ale neviděl cíl, na který by zamířil. Neběžely k nim žádné postavy v kněžských šatech.

Okolní krajinu vinic a pinií zalévaly večerní stíny. Všude bylo ticho.

„Monku,“ hlesl Gray.

Jeho společník už v ruce držel brokovnici a hleděl přes hledáček s infrahledem připevněný na horní straně hlavně.

„Nic nevidím,“ hlásil Monk.

Zazvonil telefon. Všechny oči se stočily k Vigorovi, který se krčil u země s Grayovým telefonem v ruce. Další zazvonění.

Gray Vigorovi pokynul, aby to zvedl.

Vigor poslechl a přiložil si satelitní telefon k uchu.

„Pronto,“ řekl. Chvíli poslouchal a pak telefon podal Grayovi. „To je pro vás.

Grayovi bylo jasné, že je někdo schválně drží na místě. Žádné další střely už nepřiletěly. Proč? Vzal si telefon.

Než mohl promluvit, pozdravil ho ženský hlas. „Zdravím, veliteli.“

„Seichan.“

„Vidím, že jste obdrželi mou zprávu pro velitelství Sigmy.“

Seichan je sem nějak sledovala a připravila si tohle přepadení. A Gray znal důvod. „Ta hádanka...“

„Z rychlosti, jakou jste se vyřítili se svými přáteli z katakomb, mohu jedině vyvodit, že jste tu záhadu vyluštili.“

Gray zůstával zticha.

„Raoul se také nechtěl dělit o to, co ví," řekla Seichan klidně. „Vypadá to, že Dračí dvůr hodlá držet Bratrstvo stranou a spolupracovat s ním jen při obraně. To nepůjde. Takže kdybyste byli tak laskaví a prozradili mi, co jste zjistili, nechám vás všechny naživu."

Gray zakryl telefon dlaní. „Monku?"

„Pořád nic, veliteli," zašeptal Monk v odpověď.

Seichan zaujala ostřelovací pozici, z jaké měla jasný přehled přes celé nádvoří. Vinice, stromy a stinné svahy ji přitom dokonale kryly. Musela se sem připlížit, když byli dole, a podminovat správcův domek, aby je přinutila zůstat na otevřeném prostranství.

Byli jí vydáni na milost a nemilost.

„Z toho, jak naléhavě jste se chovali," pokračovala Seichan, „je jasné, že jde o čas. Ale já tu klidně mohu strávit celou noc a odstřelovat vás jednoho po druhém, dokud nepromluvíte." Na podtržení jejích slov se od kamene těsně před ním odrazila kulka a úlomky kamene ho štiplavě zasáhly do nohy. „Tak buďte hodný chlapec."

Monk šeptal po jeho boku. „Musí používat speciální nástavec na hlaveň, který potlačuje plyny vznikající při výstřelu. Nikde se neobjevilo sebemenší zablesknutí."

Byli v pasti a nezbývalo jim než vyjednávat. „Co chcete vědět?" zeptal se, aby získal čas.

„Dračí dvůr se dnes chystá k nějakému cíli. Myslím, že jste přišli na to, co tím cílem je. Řekněte mi to a budete volní."

„Jak mohu vědět, že dodržíte slovo?"

„Ach, ale to vědět nemůžete. V každém případě nemáte moc na výběr. Myslela jsem, že to je zjevné, Grayi. Smím vám říkat Grayi?" Pokračovala, aniž by mu dala čas na odpověď. „Dokud pro mě budete užitečný, nechám si vás nablízku, ale rozhodně nepotřebuji vás všechny. Jestli to nepůjde jinak, ukážu vám názorně, které z vašich společníků mám na mysli."

Gray neměl na vybranou. „Dobře. Ano. Vyřešili jsme tu zatracenou hádanku."

„Kde Dračí dvůr udeří?"

„V kostele," blufoval Gray. „Nedaleko Kolosea je..."

V levém uchu zaslechl hvízdnutí kulky a správce poděšeně vykřikl. Gray se otočil a spatřil, jak si stařec svírá rukou rameno. Padl bokem na kameny a mezi prsty mu prýštila krev. Rachel se k němu okamžitě připojila, aby mu pomohla.

„Monku, pomoz jim," řekl Gray a v duchu zaklel.

Jeho společník měl u sebe lékárničku a hlavně měli lékařský výcvik. Přesto však Monk zaváhal. Stále držel připravenou brokovnici a nechtělo se mu zanechat propátráváni okolního terénu.

Gray na něj mávl o něco příkřeji. Seichan neudělá tu chybu, že by se ukázala. Monk sklonil zbraň a přešel ke správci.

„Měl jste jeden pokus nanečisto," ozval se mu u ucha hlas Seichan. „Ještě jedna lež a přijde vás to podstatně dráž."

Gray sevřel telefon pevněji.

„Máme vlastní informace," pokračovala Seichan, „takže poznám, jestli vaše odpověď dává smysl nebo ne."

Gray se pokoušel přijít na nějaký způsob, jak by ji svedl ze správné stopy, ale díky správcovu sténání se těžko mohl soustředit na vymýšlení strategie. A neměl také čas - ani výběr. Musel jí říct pravdu. Až dosud ho držela ve hře a on jí nyní musel tuto laskavost oplatit. Ať už se mu to líbilo nebo ne, pro tuto chvíli byl on a Bratrstvo na jedné lodi. Vyřídí si to spolu později. A aby k tomu mohlo dojít, musí zůstat naživu.

„Jestli se nemýlíme v jejich časovém rozvrhu," řekl Gray, „zaútočí Dračí dvůr dnes v noci na Vatikán."

„Kde?"

„Pod bazilikou. U hrobu svatého Petra.“ Gray jí na důkaz pravdy poskytl stručný přehled řešení hádanky.

„Dobrá práce,“ odpověděla, „já věděla, že se mi vyplatí vás nechat ve hře. Kdybyste teď byli všichni tak laskaví a zbavili se svých mobilů. Hoďte je do hořícího domku. A žádné skopičiny, veliteli. Neutěšujte se, že nevím, kolik telefonů u sebe máte.“

Gray poslechl. Kat shromáždila všechny mobily a naházela jeden po druhém dveřmi do jícnu požáru.

Až na telefon u Grayova ucha.

„Prozatím arrivederci, veliteli Grayi.“

Telefon mu náhle vybuchl u hlavy, jak ho zasáhla kulka; vyletěl mu z prstů a dopadl o kus dál na zem. Zvonilo mu v uchu a po krku mu stékala krev.

Gray ztuhl a čekal na další výstřel na rozloučenou. Místo toho ale zaslechl hrdelní zařvání startujícího motoru, které vzápětí přešlo v pravidelný hukot. Motorka. Mířila od nich pryč a držela se přitom mimo dohled. Dračí dáma odjížděla s informacemi, které potřebovala.

Gray se otočil.

Monk už mezitím zafačoval správcovo rameno. „Je to jenom škrábnutí. Měl štěstí.“

Ale Gray věděl, že štěstí s tím nemělo nic společného. Ta žena mohla kohokoliv z nich střelit přímo do oka.

„Jak to vypadá s tvým uchem?“ zeptal se Monk.

Gray rozzlobeně zavrtěl hlavou.

Monk k němu i tak přišel se svou brašnou. Natáhl se k němu a nikterak jemně prozkoumal jeho zranění. „Jen natržená kůže. Chvilku klidně drž.“ Poťukal na ránu a postříkal ji sprejem z drobné lahvičky. Pálilo to jako deset čertů.

„Tekutý obvaz,“ vysvětlil Monk. „Zaschne během několika sekund. Ještě rychleji, pokud bych to pofoukal, ale nechci, aby ses zbytečně vzrušoval.“

Rachel a Vigor za nimi mezitím pomohli správci na nohy. Kat došla pro starcovu pastýřskou hůl. Giuseppe nespouštěl oči ze svého domku. Z roztříštěných oken šlehaly jazyky plamenů.

Vigor mu položil ruku na rameno. „*Mi dispiace...,*“ omluvil se. Giuseppe pokrčil rameny a odvětil překvapivě pevným hlasem. „Pořád mám svoje ovce. Domy se dají postavit znovu.“

„Musíme se dostat k telefonu,“ řekla Rachel tiše Grayovi. „Je třeba varovat generála Rendeho a Vatikán.“

Gray věděl, že zneškodnění jejich telefonů byla jen zdržovací taktika, která měla Dračímu dvoru a tím i Bratrstvo poskytnout trochu času. Ohlédl se k západnímu obzoru.

Slunce zapadlo. Na obloze po něm zbýval už jen proužek rudé záře. Dračí dvůr už jistě zahájil akci.

Gray oslovil správce. „Giuseppe, nemáte auto?“

Stařec pomalu přikývl „Je vzadu.“ Vydal se v jejich čele. Za hořícím domkem stála oddělené kamenná garáž - spíš jen bouda. Neměla žádné dveře.

Otvorem bylo vidět, že uvnitř stojí nějaký vůz, překrytý plachtou. Giuseppe máchl holí. „Klíčky jsou uvnitř. Minulý týden jsem natankoval.“

Monk a Kat pokročili dopředu, aby odstranili plachtu. Společnými silami ji odhrnula stranou a odkryla klasické Maserati Sebring ´66, černé jako obsidián. Připomněl Grayovi rané fordy mustangy se splývavou zádí. Dlouhá kapoty, široké, masité pneumatiky - vůz jako zrozený k rychlé jízdě.

Vigor se podíval na Giuseppa.

Ten pokrčil rameny. „Auto mé tety... skoro se s ním nejezdilo.“ Rachel vykročila k vozu ve šťastném vytržení.

Rychle si nastoupila. Giuseppe souhlasil, že počká na hasiče, dostávaje tak své úloze

správce katakomb.

Rachel vklouzla za volant. Znala římské ulice ze všech nejlépe. Všichni ale tímto výběrem řidiče nebyli dvakrát nadšeni.

„Monku," řekla Rachel a otočila klíčkem v zapalování. Motor okamžitě naskočil.

„Ano?"

„Možná byste měl raději zavřít oči."

21:22

PO KRÁTKÉ ZASTÁVCE u telefonní budky Rachel vyjela od obrubníku a rychle se zařadila do kolony vozidel, přičemž si vysloužila zatroubení jednoho popuzeného řidiče. Co měl za problém? Vždyť mezi jejím vozem a fiatem za ní bylo místa na šířku dlaně. To je spousta prostoru...

Reflektory maserati propichovaly ulici před nimi. Padla noc. Směrem k centru města mířila řada brzdových světel. Rachel objížděla ostatní auta, jako kdyby se jednalo o pouhé překážky na slalomové dráze. Občas se zařadila do protisměru. Prázdné pruhy na opačné straně bylo přece škoda nevyužít.

Ze zadního sedadla se ozvalo zaúpění.

Vyrazila ještě rychleji.

Nikdo si nestěžoval artikulovanými slovy.

U telefonu se Rachel pokoušela spojit s generálem Rendem, zatímco její strýc volal kardinála Sperovi. Ani jeden z nich neuspěl. Oba muži byli na vzpomínkové bohoslužbě, která už začala. Generál Rende osobně dohlížel nad jednotkami karabiniérů, které střežily náměstí svatého Petra. Kardinál Spera se účastnil mše. Zanechali jim vzkazy a spustili poplach. Ale bude to včas?

Všichni se shromáždili na vzpomínkové mši, jen pár kroků od místa, kde se chystal udeřit Dračí dvůr. Davy lidí sloužily jako dokonalé krytí.

„Jak je to ještě daleko?" zeptal se Gray ze sedadla vedle Rachel. Na klíně měl otevřený vak a rychle v něm něco kutil. Rachel musela dávat pozor na cestu, a tak neviděla, co Gray dělá.

Prosvištěla kolem Trajánova tržiště, starořímského ekvivalentu nákupního střediska. Drolící se polokruhová budova byla zapuštěna do pahorku Kvirinal a posloužily jako vhodný orientační bod. „Tři kilometry," odpověděla Grayovi.

„Kvůli všem těm lidem se nikdy nedostaneme k předním vchodům," varoval je Vigor a naklonil se k nim ze zadního sedadla. „Měli bychom se pokusit dostat dovnitř vlakovým vstupem do Vatikánu. Jeď na Via Aurelia podél jižní zdi. Pak můžeme přejít pozemky za bazilikou a vejít zadem."

Rachel přikývla. Doprava už houstla, jak se blížilo zúžení v podobě mostu přes Tiberu.

„Povězte mi o těch vykopávkách pod bazilikou," řekl Gray. „Vedou k ní ještě jiné přístupové cesty?"

„Ne," odpověděl Vigor. „Oblast Scavi je od ostatních oddělená. Přímo pod svatým Petrem se nacházejí Posvátné jeskyně, do nichž se lze dostat přes baziliku. V nich byste našli řadu z nejslavnějších krypt a papežských hrobek. Ale roku 1939 sampietrini dělníci kopali hrob pro papeže Pia XI. a objevili pod jeskyněmi další patro, obrovskou nekropoli dávných mauzoleí, které se datují až do prvního století. Toto patro bylo nazváno jednoduše Scavi, neboli Vykopávky."

„O jak velkou oblast se jedná? Jakou má rozlohu?"

„Už jste někdy byl v podzemí Seattlu?" otázal se Vigor.

Gray se ohlédl přes rameno na monsignora.

„Jednou jsem tam jel na archeologickou konferenci," vysvětlil Vigor, „Pod moderním Seattlem je uchována jeho minulost, město duchů Divokého západu, kde pořád můžete spatřit neporušené obchody, pouliční lampy a dřevěné cesty pro pěší. Tato nekropole je něco podobného - jde o starořímský hřbitov schovaný pod Posvátnými jeskyněmi. Archeologové odkryli bludiště hrobů, svatyní a kamenných uliček."

Rachel konečně dorazila k mostu a klestila si cestu přes Tiberu. Jakmile ji přejela, opustila hlavní proud dopravy, zabočila a zamířila pryč od náměstí svatého Petra, směrem na jih.

Po několika prudkých zatočeních se dostala do ulice rovnoběžné s vysokou Leoninskou zdí Vatikánu. Byla tu tma, kterou narušovalo jen několik pouličních světel.

„Je to přímo před námi," řekl Vigor a ukázal rukou.

Ulici křížil kamenný most, po němž vedly koleje. Právě na tomto místě opouštěla vatikánská železnice Svatý stolec a připojovala se k římskému systému drah. Papežové po celé století cestovali vlakem, do kterého nastupovali na vlastním nádraží uvnitř zdí papežského státu.

„Před mostem zatoč," radil Vigor.

Rachel odbočku ve tmě málem minula. Strhla volant a smykem sjela z hlavní silnice na štěrkovou přístupovou komunikaci, která mířila příkře vzhůru. Od pneumatik odletovaly spršky kamínků, jak s nohou na plynu nutila vůz k jízdě do prudkého svahu. U kolejí cesta končila.

„Tudy!" Vigor ukázal doleva.

Nebyla tu žádná cesta, jen úzký pruh trávníku, plevele a kamenů, který lemoval vlakové koleje. Rachel otočila volantem, s nadskočením sjela z přístupové stezky a vydala se podél železnice.

Přeřadila a zamířila přímo ke klenutému průjezdu v Leoninské zdi. Kužely reflektorů poskakovaly nahoru a dolů. U zdi pak navedla maserati do úzké mezery mezi kolejemi a stěnou průjezdu.

Reflektory dopadly na bok tmavě modré dodávky, která blokovala cestu. Po jejích stranách stáli dva strážní Švýcarské gardy v modrých uniformách a s puškami namířenými na vetřelce.

Rachel zabrzdila a vystrčila z okénka ruku s identifikačním průkazem. Vykřikla: „Poručice Rachel Netunová! S monsignorem Veronou! Je to naléhavé!"

Jeden strážný na ně mávl, aby popojeli kupředu, ale druhý stále mířil puškou Rachel do obličeje.

Její strýc rychle ukázal vlastní vatikánské dokumenty. „Musíme se dostát ke kardinálu Sperovi."

Strážní si posvítili do vozu baterkou a prohlédli si ostatní cestující.

Naštěstí nebylo vidět žádné zbraně. Nebyl čas na zodpovídání otázek. „Zaručuji se za ně," řekl Vigor stroze. „Stejně jako kardinál Spera." Dodávka uhnula, takže se před nimi otevřela volná cesta na vatikánské pozemky.

Vigor ještě vyklonil hlavu z okénka. „Dorazila k vám informace o možném útoku?"

Strážný vykulil oči překvapením. Zavrtěl hlavou. „Ne, monsignore." Rachel si vyměnila s Grayem pohled. Ach ne... Jak se obávali, při všem tom zmatku v souvislosti se vzpomínkovou mší jejich zpráva postupovala vzhůru řetězcem velení příliš pomalu. Církev nebyla zrovna známá svými rychlými reakcemi... na změny ani na stav nouze. „Nikoho dalšího dovnitř nepouštějte," přikázal Vigor. „Tuto přístupovou cestu úplně uzavřete."

Strážný v reakci na autoritu monsignorova hlasu přikývl.

Vigor se ve svém sedadle opřel a ukázal. „Jeď první cestou za nádražím."

Rachel nikdo nemusel říkat, aby si pospíšila. Rychle přejela malé parkoviště před starobylým dvoupatrovým nádražím a zatočila doprava. Minula Mosaic Studio, jediný průmyslový podnik Vatikánu, a projela mezi Soudním palácem a Palazzo San Carlo. Budovy začaly

houstnout a výhled před nimi vyplnil dóm svatého Petra.

„Zaparkuj u Hospicu svaté Marty," nakázal jí strýc.

Rachel zajela autem k chodníku. Po levici se tyčila sakristie svatého Petra, spojená s obří bazilikou. Papežský hospic měla po pravé straně. Sakristii s hospicem propojovala krytá cesta pro pěší. Rachel vypnula motor. Odsud budou muset pokračovat po svých.

Jejich cíl - vchod do Scavi - se nacházel na opačném konci sakristie. „Pojďte za mnou," řekl strýc Vigor.

Provedl je krytou chodbou k otevřenému nádvoří na druhé straně. Nikde ani noha. Veškerá pozornost a soustředění Vatikánu se obrátily dovnitř, na baziliku a na papeže. Rachel už byla svědkem něčeho podobného v minulosti. Významné bohoslužby, jako byla tato, dokázaly celý městský stát vyprázdnit až na několik málo lidí.

Na vzdálenějším konci sakristie se ke sborovému zpěvu přidávat hluboký sonorní zvuk. Vycházel z L´Arco della Campana, jež vedla na náměstí svatého Petra. Šlo o mumlání tisíce hlasů z davu, který se shromáždil před bazilikou. Úzkým průchodem klenbou Rachel zahlédla odlesky svíček, jež planuly v jinak tmavém zástupu lidí.

„Tudy," řekl Vigor a vytáhl obrovský svazek klíčů. Provedl je fádními dveřmi z pevné oceli na okraji drobného nádvoří. „Tyhle vedou dolů do Scavi."

„Nikdo je nehlídá," všiml si Gray.

Jedinými strážnými byli dva příslušníci švýcarské gardy u L´Arco della Campana. Byli vyzbrojeni puškami a rozhlíželi se po davu před sebou. Po nově příchozích se ani neohlédli.

„Aspoň je zamčeno," řekl Vigor. „Možná je tu nakonec přece jen předhoníme."

„Na to nemůžeme spoléhat," varoval Gray. „Víme, že mají kontakty uvnitř Vatikánu. Třeba mají klíče."

„Tyhle klíče má jen málo lidí. Já jsem se k nim dostal jakožto šéf Papežského archeologického ústavu." Otočil se k Rachel a podal jí další dva. „Těmihle se odemykají spodní dveře... a místnost s hrobkou svatého Petra."

Rachel je odmítla převzít. „Proč...?"

„Znáš Scavi líp než kdokoliv jiný. Já musím najít kardinála Speru. Je nutné odvést do bezpečí papeže a vyklidit baziliku, aniž by to vyvolalo paniku." Dotkl se svého kněžského kolárku. „Žádný z vás by se k němu nedostal dostatečně rychle."

Rachel přikývla a vzala si klíče. Opravdu bude třeba strýcova postavení a autority, aby se rychle dostal ke kardinálovi, zejména během tak důležité bohoslužby. To byl možná také důvod, proč stále ještě nebyl vyhlášen poplach. Zátarasy formálních procedur. Ani generál Rende neměl na půdě Vatikánu žádné pravomoci.

Vigor se ještě ostře podíval na Graye, než se otočil a odkráčel. Rachel tomu pohledu rozuměla. *Dávejte pozor na mou neteř.*

Sevřela klíče v prstech. Aspoň že se ji strýc nepokoušel poslat pryč. Uvědomoval si nebezpečí. Tisíce životů byly v ohrožení.

Strýc zamířil k hlavním dveřím sakristie. To byla nejrychlejší cesta, jak se dostat do centra baziliky.

Gray se otočil ke skupině a dohlédl na to, aby si všichni nasadili vysílačky. Dokonce vyndal jednu i pro Rachel a sám jí připevnil mikrofon k hrdlu. Ukázal jí, že i nejtišší zašeptání mohou ostatní slyšet naprosto jasně. Sublokalizace, tak tomu říkal. Bylo to trochu strašidelné - tak tichá slova, a přece tak dobře slyšitelná.

Zkoušela si to, zatímco Monk otvíral ocelové dveře. Místnost za nimi se nořila do tmy.

„Hned za dveřmi je vypínač," zašeptala, překvapená tím, jak hlasitě se její hlas ozval ve sluchátku.

„Půjdeme potmě," řekl Gray.

Monk a Kat přikývli. Nasadili si na oči brýle s infrahledem. Jedny Gray podal i Rachel. Noční vidění. Znala je ze svého vojenského výcviku. Nasadila si je a celý svět se rozjasnil do

odstínů zelené a stříbrné.

Gray kráčel v čele. Za ním šla Rachel s Kat. Monk nehlučně zavřel dveře. Chodba ztemněla, i když měli na očích brýle s nočním viděním. I ty vyžadovaly alespoň trochu světla. Gray rozsvítil kapesní svítilnu. Tmu proťal ostrý světelný paprsek. Gray baterku upevnil pod pistoli.

Rachel si odsunula brýle do čela. Okolí bylo dokonale temné. Grayova baterka musela vydávat ultrafialové světlo, které bylo vidět jen jejich speciálními brýlemi.

Opět si je nasadila.

Nepřirozené světlo ozařovalo předpokoj s několika replikami a modely, které se ukazovaly při exkurzích. Jedním z nich byl i model Konstantinova prvního kostela, postaveného na zdejším místě roku 324. Další představoval aediculu, pohřební svatyni ve tvaru drobného dvojpodlažního chrámu. Právě takový chrám označoval hrobku svatého Petra. Podle historiků nechal Konstantin zkonstruovat krychli z mramoru a porfyru, vzácného nerostu dováženého z Egypta. Do ní nechal zavřít aediculu a kolem pak postavil původní kostel.

Brzy po zahájení vykopávek ve zdejší nekropoli byla objevena původní Konstantinova krychle, přesně pod hlavním papežským oltářem baziliky svatého Petra. Dochoval se i zbytek jedné zdi původního kostela, s vyrytými křesťanskými graffiti včetně řeckých písmen sestavených do nápisu *Petros eni,* neboli *‚Petr je uvnitř´*.

A vskutku, v dutině této stěny byly nalezeny kosti a šaty, které odpovídaly muži velikosti a stáří svatého Petra. Nyní byly uchovávány v neprůstřelných plastových schránkách, které kupodivu vyrobilo Ministerstvo obrany Spojených států amerických, a bezpečně umístěny zpátky do dutiny ve zdi.

A to byl teď i jejich cíl.

„Tudy," zašeptala Rachel a ukázala k příkrým, točitým schodům, které vedly dolů.

Gray se po nich vydal jako první.

Schody mířily do sklepení a ještě hlouběji.

Rachel projela vlna chladu. Připadala si téměř nahá. Brýle měly jen úzké zorné pole a vyvolávaly tak záchvěvy klaustrofobie.

Na úpatí schodiště blokovaly cestu další, malé dveře. Rachel se vmáčkla vedle Graye, takže se jejich těla dotýkala, a zaznamenala jeho pižmovou vůni, než vyndala klíč a odemkla.

Přidržel jí ruku, aby dveře neotvírala, a jemně, i když pevně ji odstrčil za sebe. Pak pootevřel dveře na několik centimetrů a nahlédl dovnitř. Rachel a ostatní čekali.

„Čistý vzduch," řekl. „Je tu tma jako v hrobě."

„Vtipný," zabručel Monk.

Gray, otevřel dveře dokořán.

Rachel podvědomě očekávala výbuch, výstřel nebo nějaký druh útoku, ale přivítalo je jen naprosté ticho.

Jakmile všichni vstoupili dovnitř, Gray se k nim otočil. „Myslím, že monsignor měl pravdu. Konečně se nám podařilo Dračí dvůr předhonit. Je načase, abychom nastražili past pro změnu my jim."

„Jaký je plán?" zajímalo Monka.

„Nebudeme nic riskovat. Připravíme past a co nejrychleji odsud vypadneme." Gray ukázal ke dveřím. „Monku, zůstaneš tu na stráži. Je to jediná cesta dovnitř i ven. Budeš nám krýt záda a zároveň hlídat únikovou trasu."

„Bez problému."

Gray podal Kat něco, co vypadalo jako dva malé kartony s vajíčky. „Akustické granáty a světelné bomby. Předpokládám, že přijdou potmě a s naspicovanýma ušima, stejně jako jsme to udělali my. Zkusíme je oslepit a ohlušit. Rozmisťujte je všude po cestě k hrobce."

Kat přikývla.

Vzápětí se Gray obrátil k Rachel. „Zaveďte mě k hrobce svatého Petra."

Vydala se před ním do nitra temné nekropole podél starořímské cesty. Po obou stranách ji lemovaly rodinné krypty a mauzolea, každé o rozloze šesti metrů čtverečních. Stěny byly pokryty ultratenkými cihlami, běžným stavebním materiálem prvního století našeho letopočtu. Mnoho hrobek zdobily fresky a mozaiky, ale takové detaily nebyly v jejich brýlích příliš zřetelné. Zůstávalo tu i několik soch, které jako by se ve strašidelném osvětlení pohybovaly. Mrtví se probouzeli k životu.

Rachel si předem promyslela, kudy musí jít k centru nekropole. Kovová cesta vedla nahoru ke stupínku a obdélníkovému oknu. Ukázala na ně.

„Hrobka svatého Petra."

21:40

GRAY ZVEDL PISTOLI a posvítil si svým UV světlem do hrobky.

Asi tři metry pod okénkem stála vedle masivní mramorové krychle cihlová zeď. U její základny byl otvor. Gray se naklonil a namířil do něj svítilnu. Uvnitř spatřil průhlednou krabici s kouskem bílé hmoty, připomínající jíl.

Kost.

Svatého Petra.

Gray cítil, jak se mu zježily chlupy na pažích a projelo jím užaslé a bojácné zachvění. Připadal si jako archeolog, který postupuje do tmavé jeskyně na nějakém ztraceném kontinentu, nikoliv do podzemních prostor několik pater pod srdcem římskokatolického kostela. Na druhé straně, skutečným srdcem kostela bylo možná právě toto.

„Veliteli?" oslovila ho Kat. Připojila se k nim. Zdržela se rozmisťováním nákladu.

Gray se narovnal. ‚Nejde se dostat blíž?" zeptal se Rachel. Vytáhla druhý klíč, který jí svěřil strýc, a odemkla bránu, jež vedla do nitra nejsvětější svatyně.

„Musíme sebou hodit," řekl Gray, který cítil, že jim dochází čas. Možná ale měli času dost. Možná Dračí dvůr hodlal zaútočit až po půlnoci jako v Kolíně nad Rýnem. Na to se ovšem nechtěl spoléhat.

Vyndal vybavení, které cestou sem kalibroval. Rozhlédl se a vybral si nenápadné místo. Do trhliny sousedního mauzolea upevnil drobnou videokameru a nastavil ji tak, aby mířila k hrobce svatého Petra. Druhou kameru pak otočil opačným směrem, aby vyhlížela okénkem a sledovala tak přístupovou chodbu.

„Co to děláte?" zeptala se Rachel.

Gray dokončil rozmisťování kamer a mávl na ně, aby ustoupily. „Nechci, aby past zaklapla příliš brzy. Chci, aby se tu trochu zabydleli a rozložili přístroje. Pak udeříme. Nechci jim poskytnout žádný prostor k tomu, aby spustili tu svou zbraň a zažehli kosti mudrců."

Jakmile vyšli z hrobky, Rachel bránu opět zamkla.

„Monku," řekl Gray do vysílačky, „jak to u tebe vypadá?"

„Zatím ticho po pěšině."

Dobře.

Gray přešel k nedalekému polorozpadlému mauzoleu, které bylo vepředu otevřené. Vyndal z batohu laptop a ukryl jej do jeho nitra, přičemž k jeho USB portu připojil přenosný vysílač. Zablikala zelená kontrolka na znamení, že přístroje spolu komunikují. Gray stiskl tlačítko, kterým je přepnul do temného módu. Ani na vysílači, ani na počítači nesvítilo jediné světélko. Dobře.

Narovnal se a během zpáteční cesty vysvětlil: „Videokamery nemají dostatečně silný signál, aby jej bylo možné zachytit dál než v bezprostřední blízkosti. Laptop jej zachytí, zesílí a přepošle. Takto zesílený signál dosáhne až k povrchu, kde jej budeme monitorovat na druhém laptopu. Jakmile Dračí dvůr sejde do pasti podzemí, odpálíme akustické a světelné nálo-

že a vtrhneme na ně s celými kasárnami Švýcarské gardy.“

Kat přikývla a podívala se na něj. „Kdybychom u těch katakomb postupovali příliš obezřetně, zpozdili bychom se a nikdy by se nám nenaskytla taková příležitost.“

Gray přikývl.

Konečně se na ně usmálo štěstí. Trochu drzosti udělalo...

Nit myšlenek mu přetrhly náhlé výbuchy. Nebyly příliš hlasité, spíše tlumené, jako hlubinné nálože, které explodují pod hladinou. Nekropolí se rozlehla jejich ozvěna, doprovázená hlasitějším rachotem kamení.

Gray se přikrčil. Ve stropě nad nimi se objevily malé otvory, ze kterých padaly na krypty a mauzolea kusy kamenů a hlína. Ještě než se stačil usadil prach, zakouřenými otvory klesly do místnosti provazy, po nichž se začal spouštět jeden muž za druhým.

Plný přepadový tým.

Muži dopadli až na dno nekropole a zmizeli.

Gray okamžitě poznal, co se děje. Dračí dvůr sem vnikl z vyššího podlaží, z Posvátných jeskyní, do kterých se vstupovalo z baziliky. Museli se účastnit vzpomínkové bohoslužby a pak se odkrást s pomocí svého vatikánského spolupracovníka k papežským kryptám v Posvátných jeskyních. Vybavení sem pravděpodobně propašovali během uplynulých dnů a schovali je mezi tmavými hrobkami. Pod pláštíkem mše si je opět vyzvedli, použili speciálně tvarované nálože a prorazili si cestu sem dolů.

Útočný tým zamýšlel uniknout zpátky stejným způsobem a ztratit se v davu tisíců shromážděných věřících.

To se nesmí stát.

„Kat,“ zašeptal Gray, ‚odveď Rachel k Monkovi. Vyhýbejte se kontaktu s nepřítelem. Vraťte se nahoru a najděte Švýcarskou gardu.“

Kat popadla Rachel za loket. „A co vy?“ zeptala se.

Gray už byl v pohybu - vracel se zpět k hrobce svatého Petra. „Já tu zůstanu a budu na laptopu sledovat jejich postup. Zdržím je, pokud to bude nezbytné. Jakmile past sklapne, dám vám vysílačkou vědět.“

Snad ještě nebylo všechno ztraceno.

Ve vysílačce se ozval Monkův hlas. I když šeptal, bylo poznat, že mluví zastřeně. „Tudy to nepůjde. Prorazili otvor přímo nad východem. Jedním kusem kamene mi málem prorazili lebku. Teď ti parchanti nýtují dveře, aby nešly otevřít.“

Gray slyšel zvuk vzduchových pušek, který sem doléhal ze zadní části nekropole.

„Tudy se nikdo nedostane ani dovnitř, ani ven,“ uzavřel Monk. „Kat?“

„Rozumím, veliteli.“

„Všichni se kryjte,“ přikázal. „čekejte na moje znamení.“ Gray se přikrčil a proběhl hřbitovní uličkou.

Musejí to zvládnout sami.

21:44

VIGOR VEŠEL do baziliky svatého Petra dveřmi ze sakristie, hlídanými dvěma příslušníky Švýcarské gardy. Musel jim třikrát ukázat svůj průkaz, než ho vpustili dovnitř. Konečně se ale mezi gardisty začínal přes všechny překážky a ověřování šířit poplach. Možná nebyl při telefonním hovoru před dvaceti minutami dostatečně přesvědčivý, když připustil, že neví jistě, kdy Dračí dvůr hodlá bombu odpálit.

Teď už se ale věci daly do pohybu správným směrem.

Vigor prošel kolem pomníku Pia VII. a vstoupil do chrámové lodi téměř ve středu kostela. Bazilika měla při pohledu seshora tvar obrovského kříže, který pokrýval plochu dvaceti

pěti tisíc metrů čtverečních, dost velkou na to, aby v samotné lodi mohla sehrát utkání dvě fotbalová mužstva.

A momentálně byla plná lidí. Všechny lavice byly plně obsazené, v lodi stejně jako v transeptu. Celý vnitřek kostela zářil tisíci svíčkami a světly z osmi stovek lustrů. Papežský sbor byl zrovna v polovině písně Exaudi Deus, vhodné pro tuto příležitost, ale zesílené a tak hlasité jako hudba na nějakém rockovém koncertě.

Vigor pospíchal, ale dával si pozor na to, aby se nerozeběhl. Panika by zabíjela. Bazilika měla jen omezený počet východů. Pokynul oběma gardistům, aby se rozdělili nalevo a napravo a uvědomili své bratry ve zbrani. Vigor potřeboval především dostat odsud papeže a upozornit celebrující kněžstvo, aby začalo s pomalou evakuací věřících.

Jakmile se ocitl v chrámové lodi, naskytl se mu přímý výhled na papežský oltář.

Za ním seděl kardinál Spera s papežem. Oba byli usazeni pod Beminiho bronzovým baldacchino, baldachýnem z pozlaceného bronzu, který se klenul nad hlavním oltářem. Tyčil se do výšky osmi poschodí, podpírán čtyřmi masivními stočenými bronzovými sloupy, ozdobenými zlatými olivovými a vavřínovými větvičkami. Samotný baldachýn ještě korunovala zlatá koule umístěná na kříži.

Vigor se nenápadně sunul kupředu. Neměl čas na to, aby se převlékl do vhodných šatů, a měl na sobě stále ošuntělé oblečení. Několik bohatých farníků k němu zamračeně vzhlédlo, než si všimlo jeho kolárku. I pak se ale na něj dívali káravě. Chudý kněz, museli si myslet, ohromený tou podívanou.

Vigor došel až k předním lavicím a uhnul doleva. Měl v úmyslu obejít oltář, aby si mohl potichu promluvit s kardinálem Sperou.

Když procházel kolem sochy svatého Longina, z přítmí vedlejších dveří se vysunula ruka a popadla ho za loket. Vigor se ohlédl. Spatřil vytáhlého muže jeho věku se stříbrnými vlasy, muže, jehož si vážil a uznával. Preffetto Alberto, vrchní prefekt archivů.

„Vigore?“ oslovil ho prefekt. „Slyšel jsem...“

Další slova zanikla v obzvláště hlasitém refrénu písně.

Vigor se k němu naklonil blíž a vstoupil do výklenku, který schovával dveře, jež vedly dolů k Posvátným jeskyním. „Je mi líto, Alberto. Co to...?“

Sevření na jeho předloktí zesílilo. Do žeber se mu zaryla pistole. S nasazeným tlumičem.

„Už ani slovo, Vigore,“ varoval ho Alberto.

21:52

GRAY LEŽEL NA BŘIŠE ukrytý v kryptě tak, aby nebyl od vchodu vidět. Pistoli měl položenou vedle otevřeného laptopu, jehož monitor byl přepnutý na UV světlo. Obrazovka byla rozdělena na dvě okna - v jednom sledoval záběry kamery namířené k hrobce svatého Petra, v druhém záběry kamery namířené opačně, do centra nekropole.

Útočný tým se rozdělil na dvě skupiny. Zatímco jedna hlídala potmě v nekropoli, druhá rozsvítila baterky, aby se mohla pustit do práce v hrobce. Postupovali rychle a výkonně. Každý muž znal svůj úkol. Už otevřeli branku, která bránila přístupu k Petrově hrobce. Dva muži si klekli po stranách slavné krypty a připevnili k nim dvě velké desky.

Třetího muže podle mohutné postavy Gray okamžitě poznal.

Raoul.

Nesl ocelovou schránku, kterou otevřel a vyňal z ní plastový umělohmotný válec naplněný povědomým šedým práškem. Amalgám. Museli kosti rozemlít na prášek. Raoul válec zasunul otvorem do hrobky svatého Petra.

Zapojil baterii...

Jakmile bylo všechno na místě, Gray už nemohl na nic čekat. Přístroj byl připraven. Právě se jim otevírala jedinečná šance Dračí dvůr zaskočit a možná jej i odlákat pryč od jeho vybavení.

„Připravte se na zatemnění," zašeptal Gray. Přesunul ruku k vysílačce, která ovládala sonické i světelné bomby. „Vyřiďte jich tolik, kolik budete moci, než se vzpamatují, ale zbytečně neriskujte. Neustále se pohybujte. Držte se mimo dohled."

Všichni tři členové jeho skupinky mu potvrdili, že rozumějí. Monk se ukrýval nedaleko dveří. Kat a Rachel si našly jinou kryptu, do níž se schovaly. Útočníci o nich neměli ani tušení.

Gray sledoval, jak trojice mužů vychází od hrobky a pokládá dráty, které vedly k onomu přístroji. Raoul zavřel bránu, aby se kryl před nebezpečím. Na vrcholu kovového stupínku si přitiskl jednu ruku k uchu - bylo jasné, že si žádá povolení pokračovat.

„Zatemnění po pěti vteřinách," zašeptal Gray. „Ucpávky do uší, zakryt brýle. Začínáme."

Začal v duchu odpočítávat. Pět, čtyři, tři... Přes zakryté brýle nic neviděl. Jednu ruku nechával položenou na pistoli, druhou na laptopu. Dva, jedna, nula.

Stiskl klávesu.

I když měl v uších ucpávky, ucítil za hrudní kostí hluboké zadunění akustických náloží. Napočítal do tří, než dohoří světelné granáty, zapnul brýle a vytáhl z uší ucpávky. Po nekropoli zněla ozvěna výstřelů. Gray se překulil k východu z hrobky.

Kovová plošina přímo před ním byla prázdná.

Nikde nikoho neviděl.

Raoul i jeho dva muži zmizeli.

Kam?

Zvuky palby zesílily. V temné nekropoli zuřila přestřelka. Gray si vzpomněl, že těsně před tím, než odpálil nálože, obdržel Raoul nějakou zprávu. Jednalo se snad o varování? Od koho?

Gray se rozhlížel po okolí. Svět se ztrácel v odstínech zelené barvy.

Vystoupil po schodech k plošině. Musel to risknout a pokusit se získat ten přístroj i amalgám.

Jakmile došel až nahoru, skrčil se a postupoval dál po špičkách. Jednou rukou se opíral o plošinu a druhou mířil pistolí do všech směrů.

V okénku před ním se náhle objevila jasná záře. V ní Gray spatřil Raoula, jak stojí jen několik kroků od hrobky. Při jejich útoku musel uskočil za bránu. Raoulovy oči se středy s Grayovýma. Raoul zvedl paže. V rukách držel zařízení k odpálení amalgámu.

Je příliš pozdě.

Gray marně namířil a vypálil.

Kulka se neškodně odrazila od neprůstřelného skla.

Raoul se usmál a otočil páčkou na odpalovacím zařízení.

10.

PRŮZKUM HROBKY

25. červenec, 21:54
Vatikán

První otřes vyhodil, Vigora do vzduchu. Nebo se mu možná propadla podlaha pod nohama. Ať už to bylo jakkoliv, ocitl se nad zemí. Bazilikou se rozezněly výkřiky.

Když Vigor padal zpátky dolů, využil příležitosti k tomu, že vrazil zrádci Albertovi, který se po záchvěvu zapotácel, loket do nosu. Vzápětí se otočil a udeřil Alberta tvrdě pěstí do Adamova jablka.

Prefekt se skácel k zemi a pistole mu vypadla z prstů. Vigor ji popadl přesně v okamžiku, kdy se bazilika otřásla podruhé. Zemětřesení ho srazilo na kolena. Teď už bylo slyšet křik odevšud. Pod tímto zvukem ale vibroval hluboký, dutý hukot, jako kdyby někdo udeřil do zvonu velkého jako celý chrám, a oni byli všichni uvězněni v jeho nitru.

Vigor si vzpomněl na popis jediného svědka kolínského masakru. Ten chlapec hovořil o tlaku, jako kdyby se kolem nich sevřely stěny. Tady to bylo to samé. Všechen hluk - výkřiky, prosby i modlitby - byl snadno rozeznatelný, a přece nějakým způsobem přitlumený.

Vigor se postavil na nohy, zatímco se podlaha nepřestávala chvět. Vypadalo to, jako kdyby se naleštěný mramorový povrch zvinil a zčeřil - připomínal vodní hladinu. Vigor si zastrčil pistoli za opasek.

Obrátil se, aby vyrazil na pomoc papeži a kardinálu Sperovi.

Při prvních krocích to ucítil, ještě dříve, než něco spatřil. Náhlé, ohlušující zvýšení tlaku, které jako by ho na okamžik přitisklo k zemi.

Vzápětí to přišlo. Od základny čtyř bronzových sloupů Beminiho baldachýnu se směrem vzhůru počaly šířit ohnivé kaskády prskající a jiskřící elektrické energie.

Rychle přeběhly po sloupech přes baldachýn a narazily na zlatou kouli. Ozvalo se hromové zadunění. Země se znovu otřásla a na mramorové podlaze se objevily pukliny. Od koule vyšlehla k Michelangelově dómu oslnivá klikatíce blesku, která se svíjela a tančila pod stropem baziliky. Došlo k dalšímu otřesu, tentokrát ještě silnějšímu.

Dóm rozpukal pavučinou prasklin. K zemi se sypal déšť kusů omítky.

Chrám se hroutil.

21:57

MONK SE ZVEDL z podlahy. Jedno oko mu zalévala krev. Narazil obličejem na roh nějaké krypty, rozbil si brýle a natrhl obočí. Bez brýlí byl slepý. Shýbl se a pokoušel se nahmatat svou zbraň. Hledáček brokovnice s nočním viděním mu pomůže v orientaci.

Zatímco pokračoval v hledání, země mu pod špičkami prstů neustále vibrovala. Po prvním otřesu veškerá palba ustala.

Monk se natáhl kousek dál kupředu a šmátral rukama po podlaze u krypty. Ta brokovnice nemohla odletět nikam daleko.

Nahmatal něco tvrdého.

Díky Bohu.

Natáhl se a v tu chvíli si uvědomil svou chybu. Nejednalo se o pažbu jeho pušky, ale o špičku boty.

Ucítil, jak se mu k týlu přitiskla horká hlaveň pušky.

Do hajzlu.

21:58

Gray slyšel, přes nekropoli prásknutí rány z pušky. Byl to první výstřel od začátku otřesů, které ho shodily z kovové plošiny. Dopadl nedaleko mauzolea, v němž ukryl svůj laptop. Ještě za letu se stočil do klubíčka, takže na zem narazil ramenem a podařilo se mu zachránit brýle i pistoli. Přišel ovšem o vysílačku.

Kamennou uličku pokrývaly střepy roztříštěného skla, které se sem rozletěly z okénka nad plošinou při prvním záchvěvu.

Rozhlédl se kolem. Nad několika schody ke kovové plošině bylo stále vidět záři, která vycházela od hrobky. Musel se dozvědět, co se tam děje. Nemohl ale zaútočit na bránu sám. Přinejmenším ne bez podrobné znalosti terénu.

Ujistil se, že ho nikdo nesleduje, a zalezl zpátky do mauzolea. Obě rozmístěné kamery by měly pořád fungovat.

Ležel na břiše s pistolí v jedné ruce a druhou stiskl klávesu laptopu. Rozdělená obrazovka se rozzářila k životu. Kamera, která mířila k nekropoli, snímala jen dokonalou černotu. Nebylo slyšet žádné další výstřely. Nekropole se opět ponořila do mrtvého ticha.

Co se stalo s ostatními?

Odpověď neznal, a tak se soustředil na druhou polovinu obrazovky. Vypadalo to, že se nic nezměnilo. Gray zaznamenal dva muže s puškami namířenými k bráně. Raoulovi strážní. Samotného Raoula ale nebylo nikde vidět. Hrobka vypadala stále stejně. Celý obraz na monitoru ale mírně pulzoval ve stejném rytmu jako vibrace kamenné podlahy. Jako kdyby kamery snímaly nějaké záření z toho spuštěného přístroje, nějaké energetické pole.

Ale kde je Raoul?

Gray stiskl tlačítko ovládání a vrátil digitální záznam o minutu zpátky, k okamžiku, kdy Raoul stál vedle hrobky a otočil páčkou přístroje.

Raoul se na monitoru ohlédl k hrobce, aby se přesvědčil, že zařízení pracuje. Na obou deskách připevněných ke stranám hrobky zářilo zelené světlo. Grayovu pozornost přilákal nějaký pohyb. Zaostřil obraz na malý otvor do hrobky. Válec amalgámového prášku vibroval - a vzápětí se vznesl ze země.

Levitace.

Gray to začínal chápat. Pamatoval si na to, jak Kat popisovala schopnost práškových kovů v m-stavu vznášet se v silném magnetickém poli, kdy se chovaly jako supravodiče. Vzpomněl si i na Monkův objev zmagnetizovaného kříže v katedrále v Kolíně nad Rýnem. To ty desky se zelenými světly. Muselo se jednat o elektromagnety. Přístroj Dračího dvora zřejmě nedělal nic jiného, než že kolem amalgámu vytvářel silné elektromagnetické pole, a tím aktivoval jeho supravodivé vlastnosti.

Už rozuměl té pulzující energii.

Věděl, co zabilo kolínské farníky.

Ach Bože...

Náhle se obraz s prvním zachvěním otřásl. Na plnou vteřinu zcela vypadl a pak se znovu objevil, i když pod poněkud jiným úhlem, jak se kamera mírně pohnula. Bylo vidět, jak Raoul ustupuje od hrobky.

Gray netušil proč. Vypadalo to, že se nic neděje.

Pak si toho všiml. Záře baterek to zpola zakrývala. U základny hrobky se kus kamenné podlahy pomalu sklopil dolů a vytvořil úzkou rampu, která vedla pod hrobku. V podzemí se mihotalo kobaltové světlo. Raoul vkročil před kameru a zablokoval tak výhled. Sešel po rampě dolů a u hrobu nechal pouze své dva společníky.

Tam tedy zmizel.

Gray zrychleně projel zbytek záznamu až do současnosti. Díval se, jak zpod hrobky vyšlehlo několik jasných, oslnivých záblesků bílého světla. Fotografické blesky. Raoul doku-

mentoval to, co tam objevil, ať už se jednalo o cokoliv.

O několik vteřin později vystoupal po rampě zpátky nahoru. Na tváři se mu zračil spokojený výraz.

Ten bastard zvítězil.

21:59

KAT LEŽELA NEHYBNĚ na střeše mauzolea. Jedním výstřelem se jí podařilo vyřídit ozbrojence, který přiložil pušku Monkovi k hlavě, ještě předtím, než stačil stisknout spoušť. Další záchvěv jí ale zkazit druhou ránu. Zbývající protivník nezaváhal. Podle směru, kterým se zhroutilo tělo jeho druha, musel uhodnout, kde se skrývá.

Vrhl se k zemi a udeřil Monka kovovou rukojetí loveckého nože. Vzápětí ho zvedl před sebe jako živý štít a přiložil mu ostří nože ke krku.

„Ukažte se!“ vykřikl muž anglicky se silným, pravděpodobně německým přízvukem. „Nebo mu uříznu hlavu.“

Kat zavřela oči. Opakovala se situace z Kábulu. Ona a kapitán Marshall se vydali zachránit dva zajaté vojáky, členy jejich týmu, kterým bylo také vyhrožováno podříznutím. I když stáli proti několikanásobné přesile, rozhodli se zaútočit a vydali se potichu dovnitř s noži a bajonety. Ona ale přehlédla jednoho strážného, ukrytého ve výklenku. Ozvalo se prásknutí pušky a Marshall padl. Rychle vrženým nožem se sice posledního nepřítele zbavila, ale pro kapitána bylo pozdě. Držela jeho tělo do posledního výdechu: trhal sebou bolestí a díval se na ni. V očích se mu zračila úpěnlivá prosba, vědomí konce i odmítnutí tomu uvěřit... a pak už nic. Pohled zeskelnatěl. Jemný muž plný života, a rozplynul se jako dým.

„Okamžitě se ukažte!“ zopakoval muž hlasitě.

„Kat?“ zašeptala Rachel a dotkla se jejího lokte. Ležela hned vedle ní.

„Zůstaňte schovaná,“ řekla Kat. „Pokuste se dostat k jednomu z provazů, které vedou nahoru.“ Takový byl jejich původní plán: přeskákat z jedné hrobky na druhou, vylézt po jednom z lan, která stále visela z vyšších pater podzemních prostor, spustit poplach a přivést sem posily. Tento plán nesměl selhat.

To věděla i Rachel.

Na Kat čekal jiný úkol. Skulila se z mauzolea a dopadla pružně na špičky. Přeběhla o dvě řady hrobek dál, aby zamaskovala svou původní polohu a poskytla Rachel trochu prostoru k úniku, a pak vystoupila na otevřené prostranství deset metrů od muže, který držel Monka jako rukojmího. Kat pozvedla ruce a odhodila svou pistoli stranou. Propletla prsty a položila si je na temeno hlavy.

„Vzdávám se,“ pronesla ledově.

Monk, omráčený a slepý, se vší silou zmítal, ale muž, který ho svíral, měl dostatek zkušeností, aby ho udržel. Monk klečel a špička nože se mu zarývala do krku. Kat sledovala Monkovy oči a vykročila kupředu.

Tři kroky.

Útočník mírně uvolnil sevření. Ostří nože se maličko vzdálilo od Monkova hrdla.

To bude stačit.

Skočila kupředu a současně vytáhla ze zápěstního pouzdra dýku. Využila setrvačnost svého skoku k tomu, aby jí mrštila proti ozbrojenci. Dýka proletěla vzduchem a zabodla se muži přesně do oka. Padl nazad a strhl Monka s sebou.

Kat se otočila a vytrhla další dýku z boty. Vrhla ji ve směru, který jí naznačil Monk poté, co zachytil nepatrný náznak pohybu ve stínech. Třetí útočník. Následoval krátký výkřik. Ze stínů vypadl muž s probodnutým krkem.

Monk se hrabal na nohy a prsty přitom nahmatal útočníkův nůž. Přišel ale o svoje brýle

a Kat neměla náhradní. Bude ho muset vést. Pomohla mu vstát a položila si jeho ruku na svoje rameno.

„Drž se mě," zašeptala.

Otočila se ve stejném okamžiku, kdy se před ní rozsvítila baterka. Záře, zesílená jejími brýlemi se zabudovaným infrahledem, se jí oslnivě a bolestivě vpálila do mozku.

Čtvrtý protivník.

Kterého přehlédla.

Zase.

22:02

GRAY SI NA POČÍTAČOVÉ OBRAZOVCE VŠIML světla, které se náhle objevilo někde v nekropoli. To nemohlo věstit nic dobrého. Ukázalo se, že se nemýlil. Na jedné polovině rozděleného monitoru sledoval, jak si Raoul opět přitiskl ruku k uchu, chvíli poslouchal a široce se přitom usmíval. Na druhé viděl, jak přivádějí Kat a Monka s rukama svázanýma za zády žlutou umělohmotnou páskou.

Dostrkali je ke schodům na plošinu.

Raoul zůstával u hrobky. Země se neustále chvěla. Jeden z jeho strážců mu zůstával po boku, druhý sešel po rampě dolů.

Raoul zvýšil hlas: „Veliteli Pierci! Poručice Netunová! Ukažte se, jinak ti dva zemřou!"

Gray zůstával tam, kde byl. Neměl prostředky, aby celou situaci nějak zvrátil. Na záchranu nebylo ani pomyšlení. A kdyby se podřídil Raoulovu požadavku, jen by jim vydal všanc i svůj život. Raoul by je stejně všechny zabil. Zavřel oči. Věděl, že právě zpečetil osud svých společníků.

Nový hlas ho ale přiměl, aby je opět otevřel.

„Už jdu!" Do zorného pole druhé kamery vykročila Rachel s rukama nad hlavou.

Gray viděl, jak Kat zavrtěla hlavou. I ona si byla vědoma pošetilosti toho, co Rachel právě udělala. Dva ozbrojenci ji přivedli k ostatním.

Raoul pokročil vpřed a namířil mohutnou pistoli Rachel na rameno. U ucha jí zařval: „Tohle je jezdecká pistole, veliteli! Kalibr padesát šest! Ta jí urve celou paži! Ukažte se, nebo jí začnu odstřelovat končetiny! Než napočítám do pěti!"

Gray viděl, jak se Rachel v očích zableskla hrůza.

Může sledovat, jak jeho přátele trhají brutálně na kusy? A pokud ano, co tím vlastně získá? Když zůstane v úkrytu, Raoul a jeho muži jistě odnesou nebo zničí vodítko, které našli, ať už se jednalo o cokoliv. Ostatní zemřou zbytečně.

„Pět..."

Díval se na svůj laptop, na Rachel.

Neměl na výběr.

Potlačil zasténání, sáhl do svého vaku a z vnitřní kapsy vytáhl jeden předmět, který sevřel v dlani.

„Čtyři..."

Gray přepnul laptop na temný režim a zavřel jej. Jestli to nepřežije, musí se spolehnout na to, že počítač poslouží jako svědek událostí, k nimž zde dole došlo.

„Tři..."

Gray vylezl z hrobky, ale zůstával ukrytý. Poodešel kousek stranou, aby protivníci nezjistili jeho původní pozici.

„Dva..."

Vykročil do hlavní uličky.

„Jedna..."

Položil si ruce na temeno hlavy a ukázal se jim. „Tady jsem. Nestřílejte!"

22:04

RACHEL SLEDOVALA, jak k nim přivádějí Graye.

Podle přísného výrazu na velitelově tváři si uvědomila svou chybu. Doufala, že její kapitulace poskytne Grayovi čas jednat, udělat něco, čím by je zachránil, nebo aspoň něco, čím by zachránil sebe. Nechtěla zůstat sama v nekropoli a zpovzdálí se dívat, jak zabíjejí její přátele.

A zatímco Kat se odhalila, aby zachránila Monka, měla přitom v hlavě plán na záchranu, i když ten nakonec nevyšel. Rachel se na druhou stranu vzdala s čistou vírou a vkládala veškerou důvěru do Graye.

Dračí vůdce ji odstrčil stranou a vyšel naproti Grayovi, který právě vystoupat po schodech na plošinu. Raoul pozvedl masivní jezdeckou pistoli a namířil ji Grayovi na hruď.

„Způsobil jste mi spoustu potíží.“ Natáhl kohoutek zbraně. „A tuhle střelu nezastaví ani nejsilnější tekuté brnění.“

Gray ho ignoroval.

Podíval se na Monka, Kat... a nakonec na Rachel.

Rozevřel mírně prsty a odhalil matně černé vajíčko. Pak řekl jediné slovo.

„Zatemnění.“

22:05

GRAY POČÍTAL s tím, že se na něj soustředí plná pozornost Raoula i jeho lidí. Nad hlavou mu vybuchl světelný granát. I když měl pevně zavřené oči, oslnivá záře karmínové exploze se mu i přes víčka vpálila do sítnice.

Poslepu se vrhl k zemi a odkulil se stranou. Slyšel hromovou ránu z Raoulovy jezdecké pistole. Sáhl si do boty a vytáhl svůj glock ráže 9 mm.

Jakmile záře pohasla, Gray otevřel oči. Na úpatí schodiště ležel jeden z Raoulových mužů s otvorem o velikosti pěsti v hrudi. Zasáhla ho střela, původně určená pro Graye.

Raoul zařval a skočil z plošiny. Ve vzduchu se otočil a začal naslepo střílet.

„K zemi!“ vykřikl Gray.

Obří střely prorážely v ocelové plošině díry. Ostatní klesli na kolena. Kat s Monkem měli stále ruce spoutané za zády. Gray se překulil a srazil jednoho oslněného ozbrojence ránou do kotníku z plošiny. Dalšího sestřelil dole pod schodištěm.

Rozhlédl se, kde je Raoul. Na takového obra se pohyboval opravdu rychle. Nebyl nikde v dohledu, ale neustále na ně zezdola střílel a náboje jeho jezdecké pistole měnily podlahu plošiny v cedník.

Bylo otázkou času, než někoho zasáhne. Gray netušil, jak dlouho vydrží účinky světelného granátu. Museli se pohnout.

„Ústup!“ zasykl na ostatní. „Bránou!“

Vypálil několik ran, aby kryl jejich přesun, a pak je následoval.

Raoul na okamžik přestal střílet, protože musel znovu nabít. Nebylo ale pochyb o tom, že se na ně brzy vrhne se smrtící zuřivostí.

Z hlubin nekropole se nesl zvuk hlasů. Další ozbrojenci, kteří spěchali na pomoc svým druhům v ohrožení.

Co teď? Měl jen jeden zásobník s municí.

Za ním se ozval výkřik.

Gray se ohlédl. Viděl, jak Rachel padá naznak. Musela být napůl omráčená světelnou bombou. Ve tmě přehlédla rampu před hrobkou a pozpátku na ni vkročila. V pokusu udržet rovnováhu se chytila Kat za předloktí.

Kat to ale také zastihlo nepřipravenou.

Obě ženy na rampě upadly a skutálely se dolů.

Gray si vyměnil pohled s Monkem. „Ksakru.“

„Dolů,“ řekl Gray. Bylo to jediné útočiště, které měli k dispozici. A kromě toho museli ochránit vodítko, jež v něm bylo ukryto. Monk šel jako první, stále s rukama za zády.

Gray ho následoval, zrovna když se ozvaly další výstřely. Z povrchu hrobky odletovaly velké kusy kamenů. Raoul měl znovu nabito.

Gray se otočil a pohled mu padl na zelené světélko, které stále zářilo na jedné z desek připevněných k hrobce. Pořád byly aktivované. Rychle se zamyslel a došel k rozhodnutí. Namířil pistoli a vypálil.

Střela poškodila shluk drátů, které vedly k desce. Zelené světlo zhaslo.

Gray seběhl po kamenné rampě, přičemž si všiml, že záchvěvy země okamžitě ustaly. V obou uších mu luplo náhlým uvolněním tlaku. Přístroj byl zkratován.

Pod nohama se mu ihned ozvalo hlasité skřípění.

Skočil kupředu a dopadl do malé jeskyně kolem úpatí rampy. Jednalo se o přirozenou kapsu vulkanického původu, jaké jsou v okolí Říma běžné.

Rampa se za ním zvedla a zavřela přístupovou cestu.

Gray se z kotrmelce postavil rovnou na nohy a namířil pistoli vzhůru. Přesně jak doufal, vyřazení onoho zařízení hrobku zavřelo, stejně jako ji jeho aktivace naopak otevřela. Raoul venku nepřestával pálit a odlamovat výstřely kusy skály.

Příliš pozdě, pomyslel si Gray s uspokojením.

S posledním zaskřípáním kamene dosedla rampa na své místo. Ocitli se v temnotě - ale ne úplné.

Gray se otočil.

Ostatní se shromáždili kolem plátu kovově černé skály, který spočíval na zemi. Osvětlovala ho drobná hranice z modravých plamínků, které se zvedaly z jeho povrchu jako malé výboje elektrického ohně.

Gray se připojil k ostatním. Bylo tu sotva místo na to, aby se všichni čtyři vešli kolem desky.

„Hematit,“ řekla Kat, která kámen poznala na základě znalostí z kurzů geologie. Její pohled přelétl z uzavřené rampy zpátky na kamennou desku před nimi. „Oxid železa.“

Shýbla se a prohlížela si stříbrné linky, brázdící povrch kamene jako tenké řeky odrážející se od tmavého pozadí a osvětlené modrými plamínky.



Gray přihlížel, jak oheň pomalu uhasíná, bledne do podoby jiskřiček a nakonec se ztrácí docela.

Monk obrátil jejich pozornost k bezprostřednější starosti. K dalšímu zářícímu objektu.

„Pojďte sem,“ řekl.

Gray se k němu připojil. V rohu jeskyně spočíval známý stříbrný válec ve tvaru činky.

Zápalný granát. Do tmy svítil displej s odpočítáváním.

04:28.

04:27.

Gray si vzpomněl, jak sem na chvíli vešel jeden z Raoulových bodyguardů poté, co jejich velitel pořídil fotografické snímky. Musel sem umístit tu bombu.

„Vypadá to, jako že tohle vodítko už hodlají zničit," poznamenal Monk. Klekl si na koleno a studoval nálož. „Ta zatracená věc je zakódovaná."

Gray se ohlédl k uzavřené rampě. Možná je Raoulova palba měla zahnat právě sem - do pasti.

Ohlédl se zpátky na bombu.

Když teď uhasla ohnivá hvězda na hematitové desce, jediné světélko v místnosti zářilo z plazmového displeje časovacího spínače zápalného granátu.

04:04.

04:03.

04:02.

22:06

VIGOR UCÍTIL náhlý pokles tlaku, který jej dosud tížil. Elektrické výboje, které strhávaly omítku z kopule, během několika vteřin pohasly. Jejich energie jako přízračně modří pavouci se rozplynula do stran.

I tak v bazilice panoval zmatek. Jen málo lidí si všimlo konce ohňostroje. Polovině věřících se už podařilo utéct do bezpečí, ale tlačenice u východů další evakuaci zpomalovala. Švýcarská garda i vatikánské policie se ze všech sil snažily situaci zvládnout.

Někteří lidé se schovali pod lavicemi. Desítky dalších zasáhla padající omítka a oni teď omráčeně seděli a zkrvavenýma prsty si ohmatávali poranění na hlavě. Několik jedinců, opravdových křesťanů, jim pomáhalo a utěšovalo je.

Švýcarská garda přispěchala na pomoc papeži. Ten ale odmítl opustit kostel jako kapitán potápějící se loď. Kardinál Spera zůstal po jeho boku. Odešel nicméně zpod ohnivého baldachýnu a ukryl se v Klementinské kapli po straně.

Vigor se k nim připojil. Přejel pohledem baziliku. Chaos pomalu ustupoval a nahrazoval jej pořádek. Vigor se podíval vzhůru k poškozenému dómu. Vydržel - buď díky Boží milosti, nebo Michelangelova stavitelskému géniu.

Jakmile se Vigor přiblížil, přispěchal k němu přes řadu švýcarských gardistů kardinál Spera. „Je po všem?"

„Já... nevím," odpověděl Vigor po pravdě. Starost mu dělalo ještě něco jiného.

Dračí dvůr roznítil ty kosti. To bylo zřejmé.

Ale co to znamenalo pro Rachel a ostatní?

Ozval se nový hlas, který se jal se známou rozhodnosti udílet rozkazy. Vigor se otočil a spatřil, jak k nim kráčí muž se širokými rameny a stříbrnými vlasy, oblečený v černé uniformě a s čepicí pod paží. Generál Joseph Rende, rodinný přítel a šéf místní policejní stanice. Vigor už chápal, proč se podařilo obnovit pořádek. Karabiniéři zareagovali s plným nasazením.

„Co tu ještě dělá Jeho Svatost?" zeptal se Rende Vigora a kývl k papeži, který zůstával uprostřed kardinálů v černých rouchách.

Vigor neměl čas nic vysvětlovat. Popadl generála za loket. „Musíme dolů. Do Scavi."

Rende se zamračil. „Zrovna jsem obdržel zprávu ze stanice... od Rachel... něco o loupeži, ke které tam dole došlo. Pak se stalo všechno tohle."

Vigor zavrtěl hlavou. Musel bojovat s nutkáním začít v panice křičet, ale podařilo se mu promluvit pevně a klidně. „Shromážděte co nejvíc mužů. Musíme jít do podzemí. Ihned!"

Generálovi sloužilo ke cti, že okamžitě zareagoval a vyštěkl několik strohých pokynů.

Rychle sem přiběhlo několik mužů v černých uniformách a s poloautomatickými puškami.

„Tudy!“ řekl Vigor a zamířil ke dveřím do sakristie. Vchod do Scavi odtud nebyl daleko. Přesto se ale k němu Vigor nemohl dostat tak rychle, jak by si přál.

Rachel...

22:07

GRAY PŘIKLEKL k Monkovi. Nožem, který měla Kat ukrytý na těle, uvolnil ruce obou svých společníků. Monk si půjčil Grayovy brýle, aby si mohl granát lépe prohlédnout.

„Jsi si jistý, že ho nemůžeš deaktivovat?“ zeptal se Gray.

„Kdybych měl víc času... lepší nástroje... a taky sakra trochu víc světla...“

Monk se mu podíval do očí a zavrtěl hlavou.

Gray se díval, jak časovací zařízení pokračuje v odpočítávání.

02:22.

02:21.

Stoupl si a přikročil ke Kat a Rachel na druhé straně místnosti. Kat si prohlížela mechanismus pohyblivé rampy očima zkušené inženýrky. Zaznamenala Graye, aniž by se k němu obrátila.

„Ovládá ji deska se závažím,“ řekla. „Trochu to připomíná spínač mrtvého muže. K tomu, aby rampa zůstala zavřená, je třeba určité tíhy. Jakmile se tato tíha zvedne, rampa se díky gravitaci spustí. Ale nedává to smysl.“

„Jak to myslíte?“

„Pokud to mohu posoudit, deska se závažím leží pod hrobkou nad našimi hlavami.“

„Hrobkou svatého Petra?“

Kat přikývla a odvedla Graye stranou. „Tady vytáhli stabilizující čep poté, co zatížili desku hrobkou. Jakmile to bylo jednou připravené, jediný způsob, jak otevřít rampu, spočíval v odstranění hrobky svatého Petra z desky. Ale to se přece nestalo, když Dračí dvůr aktivoval svůj přístroj.“

„Možná ano...“ Gray si vybavil válec obsahující supravodivý amalgám a to, jak se vznesl do vzduchu. „Kat, pamatujete si, jak jste popisovala ten pokus v Arizoně, kde zkoumali vlastnosti kovových prášků v m-stavu? Jak tyto supravodiče v magnetickém poli vážily méně než nula?“

Přikývla. „Protože prášek vlastně nadnášel misku, na které ležel.“

„Řekl bych, že přesně totéž se stalo i tady. Viděl jsem, jak ten válec s amalgámem po zapnutí přístroje levitoval. Co když energetické pole kolem amalgámu ovlivnilo hrobku stejně jako misku na vahách při tom experimentu? Sice tu kamennou stavbu nezvedli, ale způsobili, že vážila méně.“

Kat vykulila oči. „Tím spustili mechanismus rampy.“

„Přesně tak. Napadá vás, jestli bychom nemohli tu rampu nějak otevřít zevnitř?“

Kat se chviličku dívala na mechanismus a pak pomalu potřásla hlavou. „Obávám se, že nikoliv. Jedinou možností je odstranit tu hrobku.“

Gray se ohlédl na zápalnou bombu.

01:44.

22:08

VIGOR POSPÍCHAL DOLŮ po točitých schodech, které vedly do podzemí. Nikde nebyla žádná známka toho, že by se tudy někdo vloupal dovnitř. Už viděli úzké dveře na úpatí schodiště.

„Počkejte!“ ozval se za ním generál Rende. „Pusťte jako první moje muže. Jestli tam jsou nějací nepřátelé...“

Vigor na jeho slova nedbal a přispěchal ke dveřím. Podíval se na závoru. Odemčeno. Díky Bohu. Neměl náhradní klíč.

Plnou váhou se do nich opřel. Dveře se ani nepohnuly. Odrazil se zpátky s pohmožděným ramenem.

Znovu stiskl kliku a zatlačil.

Dveře se odmítaly otevřít, jako kdyby je zevnitř něco blokovalo. Vigor se ohlédl na generála Rendeho.

„Něco není v pořádku.“

22:08

RACHEL BEZ MRKÁNÍ zírala na displej, na němž číslice ukazovaly méně než minutu. „Musí existovat nějaká cesta ven,“ zamumlala.

Gray nad tím zavrtěl hlavou. Přání otcem myšlenky.

Rachel se ale přesto odmítala vzdát. Možná nevěděla nic o inženýrství ani o zneškodňování bomb. Ale znala dějiny Říma. „Žádné kosti,“ řekla.

Gray se na ni díval, jako kdyby jí přeskočilo.

„Kat,“ pokračovala, „zmínila jste se o tom, že někdo musel po prvním nastavení systému vytáhnout stabilizační čep. Je to tak?“

Kat přikývla.

Rachel pohlédla na ostatní. „Člověk by tu ale byl v pasti. Kde jsou jeho kosti?“

Kat přimhouřila oči.

Gray zaťal ruku v pěst. „Další východ.“

„Myslím, že už jsem to říkala.“ Rachel vytáhla z kapsy krabičku zápalek a jednu rozžehla. „Musíme najít nějaký otvor. Tajnou chodbu.“

Monk se k nim přidal. „Dejte mi taky jednu.“

Během několika vteřin měl každý člen skupinky v ruce mihotavý plamínek, s nímž pátrali po jakékoliv známce průvanu, která by signalizovala schovaný východ.

Rachel z nervozity nepřestávala hovořit. „Vatikán byl pojmenován po věštcích, kteří se tu shromažďovali. Vates v latině znamená člověk, který vidí budoucnost. Ukrývali se v jeskyních, jako je tato, a pronášeli proroctví.“

Sledovala pozorně plamínek, kterým prohledávala stěnu.

Žádné zachvění.

Pokoušela se nedívat na časovač, ale nedalo jí to.

00:22.

„Třeba je dobře utěsněný,“ zahučel Monk.

Rachel škrtla novou zápalkou.

„Jistě,“ pokračovala nervózně, „většina věštců byli šarlatáni. Podobně jako při duchařských seancích měl jasnovidec obvykle komplice, který se schovával v nějakém tajném výklenku nebo chodbě.“

„Nebo pod stolem,“ dodal Gray. Seděl na bobku u hematitové desky a přidržovat zápalku nízko u země. Jeho plamínek se chvěl a vrhal tančící stíny na zdi jeskyně.

„Honem.“

Nemusel je pobízet dvakrát.

00:15.

To jako argument stačilo.

Monk s Grayem s pokrčenými koleny popadli okraje desky a zvedli ji vzhůru.

Kat se opřela o ruce a posvítila si sirkou. „Je tam úzká chodba,“ ohlásila s úlevou.

„Dovnitř,“ rozkázal Gray.

Kat pokynula Rachel, aby šla první.

Rachel strčila do otvoru nohy a zjistila, že jde o kamennou šachtu. Protáhla se jejím ústím. Nebylo to nijak obtížné, vzhledem k jejímu příkrému spádu. Vklouzla dovnitř po zadku. Kat ji následovala a vzápětí i Monk.

Rachel se ohlédla a v duchu nepřestávala počítat. Zbývaly čtyři sekundy.

Monk podepřel desku zády a Gray skočil dovnitř po hlavě mezi Monkovýma roztaženýma nohama.

„Teď, Monku!“

„To mi nemusíš říkat dvakrát.“

Monk se shýbl a nechal se váhou desky vsunout do chodby.

„Dolů! Dolů!“ vybízel je Gray. „Tak daleko, jak to...“

Exploze přehlušila další slova.

Rachel, stále zpola otočená, viděla, jak okraje desky olizují oranžové plameny a šátrají po nich.

Monk zaklel.

Rachel zahodila opatrnost a odrazila se. Klouzala po zádech dolů stále příkřejší chodbou, nakonec už zcela nezvladatelně.

Z dálky se ozval nějaký nový zvuk.

Burácení vodního proudu.

Ach ne...

22:25

O PATNÁCT MINUT POZDĚJI Gray pomohl Rachel vylézt z vod Tibery. Chvěli se zimou na břehu. Rachel drkotaly zuby. Objal ji a třel jí ramena a záda, aby ji zahřál, jak nejlépe uměl.

„Já... jsem v pořádku,“ řekla, ale neodtáhla se. Naopak se k němu ještě více přitiskla.

Monk s Kat, mokří a zablácení, vylezli opodál.

„Neměli bychom se zastavovat,“ ozvala se Kat. „Tím vykompenzujeme hypotermii, dokud se nepřevlékneme do suchého oblečení.“ Gray vyrazil nahoru po příkrém nábřeží. Kde byli? Úniková cesta je zavedla do podzemního vodního proudu. Neměli jinou možnost než se poslepu držet za opasky jeden druhého a nechat se unášet vodou v naději, že je proud vyplaví na nějaké bezpečné místo.

Gray během plavby cítil kolem nich kameny a držel před sebou nataženou paži, aby nenarazil do nějaké překážky. Asi šlo o nějakou dávnou stoku nebo kanalizační systém. Skončili v bludišti chodeb, ale pokračovali s proudem, dokud se nedostali k zářící nádrži, do které zřejmě přicházelo světlo z nějakého otvoru pod hladinou. Gray nádrž obhlédl a našel krátký kamenný tunel, který vedl do Tibery.

Ostatní ho následovali a brzy se všichni ocitli na hladině řeky pod hvězdnou oblohou s úplňkem. Dokázali to.

Monk vyždímal říční vodu ze svých krátkých rukávů a ohlédl se zpátky na kanál, kterým sem připluli. „Když to má zadní východ, tak proč všechny ty cavyky s kostmi Tří králů?“

Graye už tato otázka také napadla a měl na ni připravenou odpověď. Tu druhou přístupovou cestu nemohl nikdo objevit náhodou. „Pochybuji, že bychom se tím bludištěm dokázali vrátit přesně stejnou cestou. Dávní alchymisté ukryli svoje další vodítko tak, aby k jeho nalezení bylo nejen třeba vyluštit hádanku, ale také mít aspoň základní povědomí o vlastnostech amalgámu.“

„Byl to test,“ řekla Rachel a zachvěla se v lehkém poryvu větru. Bylo jasné, že i ona už o tom dumala. „Zkouška, jestli jsme hodní toho, abychom se dostali dál.“

„Dal bych přednost písemnému testu s několika možnostmi,“ poznamenal Monk kysele.

Gray zavrtěl hlavou a vylezl na nábřeží. Jednou paží stále objímal Rachel a pomáhal jí. Její neustálý třas se postupně zmírnil na občasná zachvění.

Když dorazili na vrchol svahu, zjistili, že se nacházejí na okraji ulice. Za ní se rozkládal nějaký park. A za ním, na kopci, zářila proti nočnímu nebi zlatá kopule baziliky svatého Petra. Kolem ní se míhala červená a modrá světla zásahových vozů a houkaly sirény.

„Musíme zjistit, co se tam stalo,“ řekl Gray.

„A najít nějakou horkou sprchu,“ zabručel Monk.

Gray se s ním nehádal.

22:25

O HODINU POZDĚJI seděla Rachel zabalená do suché teplé deky. Pořád sice na sobě měla vlhké šaty, ale chůze sem nahoru a dohadování se s několika tvrdošíjnými strážemi ji výrazně zahřály.

Všichni seděli v kancelářích Státního sekretariátu Svatého stolce. Místnost byla ozdobená freskami a vybavená přepychovými křesly a dvěma dlouhými divany, postavenými naproti sobě. V pokoji kromě nich byli přítomni i kardinál Spera, generál Rende a její strýc, kterému spadl kámen ze srdce.

Strýc Vigor seděl vedle Rachel a držel ji za ruku. Nepouštěl ji od okamžiku, kdy se jim podařilo prorazit kordón stráží a vstoupit do této vnitřní svatyně.

Už se navzájem ve stručnosti seznámili s tím, co se událo. „Takže Dračí dvůr zmizel,“ ujistil se Gray.

„Dokonce i těla,“ odvětil Vigor. „Trvalo nám deset minut, než jsme překonali ty dveře pod schodištěm. Jediné, co jsme našli, bylo několik odhozených zbraní. Museli utéct stejnou cestou, jakou tam přišli... stropem.“

Gray přikývl.

„Alespoň že jsou v bezpečí kosti svatého Petra,“ řekl kardinál Spera. „Poškozená bazilika a nekropole se dají opravit. Kdybychom ale přišli o relikvie...“ Zavrtěl hlavou. „Jsme vašimi velkými dlužníky.“

„A žádný účastník vzpomínkové bohoslužby nezemřel,“ dodala Rachel se stejně velkým ulehčením.

Generál Rende pozvedl složku dokumentů. „Řezné rány a boule, škrábance a několik zlomenin. Větší škody napáchala tlačenice davu lidí než samotné otřesy.“

Kardinál Spera nepřítomně otáčel sem a tam dvěma zlatými prsteny, které symbolizovaly jeho postavení, na každé ruce jedním. Bylo zřejmé, že je nervózní. „A co ta jeskyně pod hrobkou? Co jste v ní našli?“

Rachel se zamračila. „Bylo tam...“

„Byla tam příliš velká tma na to, abychom něco viděli,“ skočil jí do řeči Gray. Podíval se jí do očí, omluvně, ale pevně. „Našli jsme tam velkou kamennou desku, na které bylo něco vyryto, ale obávám se, že zápalná bomba její povrch sežehla tak, že po nápisu nic nezbylo. Možná se nikdy nedozvíme, co tam bylo.“

Rachel chápala jeho neochotu sdělovat všechny informace. Vrchní prefekt archivů při nastalém zmatku zmizel spolu s ostatními členy Dračího dvora. Jestliže pro Dračí dvůr pracoval preffetto Alberto, kdo další mohl patřit k jejich spiknutí? Kardinál Spera už přislíbil, že bude prohledán Albertův pokoj i jeho soukromé papíry. Možná se z nich něco dozvědí.

Do té doby ale bylo důležité zachovat diskrétnost.

Gray si odkašlal. „Jestli je naše schůzka u konce, velice bych ocenil, kdyby nám Vatikán mohl poskytnout několik pokojů.“

„Jistě,“ kardinál Spera se postavil. „Pošlu někoho, aby vám je ukázal.“

„Také bych se osobně ještě jednou rád podíval do Scavi. Chtěl bych zjistit, jestli tam něco nechybí.“

Generál Rende přikývl. „Mohu s vámi poslat jednoho ze svých mužů.“

Gray se obrátil k Monkovi a Kat. „Uvidíme se nahoře v pokojích.“ Pohledem naznačil, že totéž se týká i Rachel a Vigora.

Rachel pochopila nevyslovený rozkaz a přikývla.

S nikým nemluvte.

Později si promluví spolu v soukromí.

Gray vyšel z místnosti s generálem Rendem. Rachel sledovala, jak odchází, a stále ještě na sobě cítila dotyk jeho paží. Přitáhla si pokrývku těsněji k tělu. To ale nebylo ono.

22:43

GRAY PROHLEDAL MAUZOLEUM, ve kterém si schoval výbavu. Batoh našel tam, kde ho zanechal.

Mladý karabiniér za ním stál tak prkenně, jako kdyby měl naškrobenou uniformu. Červené proužky na lemech jeho saka probíhaly rovně jako podle pravítka a bílou šerpu přes prsa měl v přesném úhlu devadesáti stupňů. Stříbrný emblém na jeho čepici vypadal, jako kdyby ho leštil několik hodin.

Podíval se na batoh, jako kdyby ho Gray právě ukradl.

Gray se neobtěžoval žádným vysvětlováním. Příliš mnoho se mu toho honilo hlavou. I když vak byl na původním místě, laptop zmizel. Někdo ho odnesl. Jen jediná osoba by vzala počítač a batoh nechala tam, kde byl. Osoba, která během nočních událostí nápadně scházela.

Seichan.

Gray se rozzlobeně vracel z nekropole. Sotva přitom vnímal nádvoří, schodiště a chodby, po kterých ho odváděli. Jeho mysl horečnatě analyzovala situaci. Za pět minut pochodování a stoupání do schodů vešel do pokojů, které byly dány do užívání jeho skupině, a svůj doprovod zanechal venku.

Hlavní místnost byla bohatě zdobená zlatými listy, vyřezávaným nábytkem a bohatými tapiseriemi. Ze stropu s namalovanými oblaky a cheruby visel obrovský křišťálový lustr.

Na stěnách a na stole hořely ve svícnech svíčky.

Kat seděla v jednom křesle, Vigor ve druhém a zrovna se o něčem bavili. Převlékli se do silných bílých županů, jako kdyby se jednalo o apartmá v hotelu Ritz.

„Monk je v koupelně,“ řekla Kat a kývla k jedné straně.

„Rachel taky,“ dodal Vigor a ukázal paží k druhé straně pokoje. Všechny ložnice sdílely společnou obývací místnost.

Kat si všimla jeho batohu. „Tak jste našel část naší výbavy.“

„Ale laptop ne. Myslím, že ho vzala Seichan.“

Kat povytáhla jedno obočí.

Gray si připadal příliš špinavý na to, aby si sedal, a tak místo toho přecházel po pokoji sem tam. „Vigore, můžete nás odsud ráno nepozorovaně dostat?“

„Já... myslím, že ano. Pokud to bude potřeba. Proč?“

„Chci se ostatním ztratit co nejrychleji z očí. Čím méně všichni budou vědět o tom, kde jsme, tím lépe.“

Do místnosti vstoupil Monk. „My někam jedeme?“ Jedním prstem se šťoural v uchu. Tržnou ránu nad okem měl ošetřenou a zalepenou. I on měl na sobě bílý župan, který si ani nezavázal. Ještě že měl kolem pasu omotaný ručník.

Než mu Gray mohl odpovědět, otevřely se dveře na opačné straně místnosti a dovnitř vešla Rachel, naboso a v těsně uvázaném županu. Při chůzi však župan odhaloval její lýtka a část stehen. Měla čerstvě umyté vlasy, mokré a rozcuchané. Prsty je umravnila a upravila, ale

Grayovi se víc líbily předtím.

„Veliteli?“ řekl Monk a ztěžka usedl do křesla. Nohy natáhl dopředu a přiměřeně tomu si uhladil ročník.

Gray polkl. *O čem jsem to mluvil?*

„Kam pojedeme?“ napověděla mu Kat.

„Najít další vodítko naší poutě,“ odpověděl Gray, odkašlal si a přiměl se mluvit strohým hlasem. „Po tom, co jsme viděli dnes večer, chce snad někdo z nás, aby Dračí dvůr uchvátil to, co leží na konci téhle honby za pokladem, ať už se jedná o cokoliv?“

Nikdo neodporoval.

Monk si přejel prstem obvaz. „Co se to vlastně sakra dneska večer stalo?“

„O tom už mám určitou představu.“ Grayova slova přilákala jejich plnou pozornost. „Ví někdo něco o Meissnerově poli?“

Kat napůl zvedla jednu ruku. „Tenhle termín jsem slyšela v souvislosti se supravodiči.“

Gray přikývl. „Pokud vystavíme supravodič účinkům silného magnetického pole, vznikne Meissnerovo pole. Jeho síla je přímo úměrná intenzitě použitého magnetického pole a síle ukryté v supravodiči. Právě Meissnerovo pole způsobuje zaznamenanou levitaci. Při manipulaci se supravodiči ale byly pozorovány i další, ještě podivnější efekty. Nevysvětlitelné energetické výboje, pravá antigravitace a dokonce i zakřivení prostoru.“

„A to se stalo v bazilice?“ zeptal se Vigor.

„Aktivace toho amalgámu, jak zde, tak v Kolíně nad Rýnem, byla provedena pouhými dvěma velkými deskovými elektromagnety.“

„Velkými magnety?“ zopakoval Monk.

„Vyladěnými na specifickou energetickou hladinu, která uvolňuje spící energii ze supravodičů v m-stavu.“

Kat se zavrtěla. „A tato uvolněná energie - ono Meissnerovo pole - nadzvedla hrobku... nebo přinejmenším snížila její váhu. Ale co ta elektrická bouře pod střechou baziliky?“

„To se mohu pouze dohadovat. Bronzový a zlatý baldachýn nad papežským oltářem je umístěn přesně nad hrobkou svatého Petra. Myslím, že kovové sloupy fungovaly jako obří hromosvody. Odčerpaly část energie z podzemí a odváděly ji vzhůru.“

„Ale proč by ti dávní alchymisté chtěli poškodit baziliku?“ zeptala se Rachel.

„To by nechtěli,“ odpověděl Vigor. „A taky nic takového neudělali. Nezapomeňte, že podle našich odhadů byla tato vodítka rozmístěna někdy během třináctého století.“

Gray přitakal.

Vigor se odmlčel a promnul si vousy. „V tu dobu by vlastně bylo mimořádně jednoduché vybudovat tajnou místnost. Vatikán byl v podstatě prázdný. Sídlem papežské moci se stal až roku 1377, když se papežové vrátili ze svého sto let trvajícího exilu ve Francii. Předtím byl papežským sídlem Lateránský palác v Římě, takže Vatikán byl během třináctého století nevýznamný a nikdo jej nijak nehlídal.“

Vigor se obrátil k Rachel. „Ta elektrická bouře tedy nemohla být záměrem alchymistů. Beminiho baldachýn pochází až ze sedmnáctého století, z doby několik set let poté, co zde byla uložena vodítka. Bouře tudíž musela být nešťastnou shodou okolností.“

„Na rozdíl od toho, co se stalo v Kolíně,“ navázal Gray. „Tam Dračí dvůr záměrně přimíchal k hostiím zlato v m-stavu. Řekl bych, že využili tamější farníky coby pokusná morčata v nějakém ďábelském experimentu. Byla to jejich první zkouška v terénu. Aby změřili sílu amalgámu a ověřili si vlastní teorie. Požité monoatomární zlato se chovalo podobně jako zdejší bronzový baldachýn. Absorbovalo energii Meissnerova pole a zabilo věřící podobným způsobem, jako kdyby je popravili na elektrickém křesle.“

„Tolik mrtvých,“ řekla Rachel.

„Jen jako experiment.“

„Musíme je zastavit,“ prohlásil ostře Vigor.

Gray přikývl. „Ale nejdřív musíme přijít na to, kam se máme vydat dál. Tu kresbu jsem si zapamatoval. Mohu ji načrtnout.“

Rachel se podívala na něj a pak na svého strýce.

„Co je?“ zeptal se Gray.

Vigor se pohnul a vytáhl přeložený kus papíru. Předklonil se a položil jej na stůl. Byla na něm mapa Evropy.

Gray se zamračil.

„Já jsem tu kresbu na kameni poznala,“ vysvětlila Rachel. „Pravdu mi prozradila ta malá říční delta. Ale samozřejmě mi pomohlo i to, že bydlím ve Středomoří. Podívejte.“

Rachel se naklonila a sestavila z prstů obdélník, jako kdyby odhadovala velikost snímku. Položila je na východní roh mapy.

Gray, stejně jako ostatní, jen zíral. Linie pobřeží ve vyznačené oblasti zhruba odpovídala náčrtku na hematitové desce.

„Je to mapa,“ řekl.

„A na ní byla zářící hvězda...“ Rachel se mu podívala do očí.

„V té desce muselo být malé množství zlata v m-stavu, které pohltilo energii Meissnerova pole a vznítilo se.“

„A tak označilo určitý bod na mapě.“ Rachel ukázala prstem.



Gray se naklonil blíž. Špička jejího prstu mířila na město u ústí Nilu, kde se řeka vlévá do Středozemního moře.

„Alexandrie,“ přečetl Gray. „V Egyptě.“

Zvedl oči s tváří jen několik centimetrů od Racheliny. Jejich pohledy se do sebe vpily. Oba na okamžik ztuhli a její rty se mírně pootevřely, jako kdyby chtěla něco říct, ale zapomněla co.

„Toto egyptské město bylo hlavní baštou gnosticismu,“ ozval se Vigor a narušil tak kouzlo okamžiku. „Kdysi tu sídlila slavná Alexandrijská knihovna, ohromná studnice tehdejších znalostí. Založil ji osobně Alexandr Veliký.“

Gray se narovnal. „Alexandr. Zmínil jste se, že byl jednou z historických osobností, které věděly o tom bílém zlatém prášku.“

Vigor s planoucíma očima přikývl.

„Další král," řekl Gray. „Nemohl by být tím čtvrtým králem, kterého bychom měli podle instrukcí najít?"

„To nemohu říct s jistotou," odpověděl Vigor.

„Já ano," ozvala se Rachel. „Ten verš hádanky se specificky zmiňoval o ztraceném králi."

Gray si vybavil hádanku o rybě. Kde se topí, vznáší se v temnotě a hledí ke ztracenému králi.

„Co když nešlo o pouhou alegorii?" trvala na svém Rachel. „Co když to bylo myšleno doslova?"

Gray nerozuměl, kam tím míří, ale Vigor překvapením vyvalil oči. „No jistě!" řekl. „To mě mělo napadnout."

„A co?" zeptal se Monk.

Rachel vysvětlila: „Alexandr Veliký zemřel v mladém věku. Bylo mu třiatřicet. Jeho pohřeb je v historických záznamech dobře zdokumentován. Byl pochován v Alexandrii." Poklepala prstem na mapu. „Až na to... až na to..."

Vigor dokončil větu za ni, příliš vzrušený na to, aby vydržel mlčet. „Až na to, že jeho hrob zmizel."

Gray zíral na mapu. „Což z něj dělá ztraceného krále," zamumlal. Rozhlédl se po ostatních. „Takže víme, kam máme zamířit dál."

22:25

LAPTOP PODRUHÉ PŘEHRÁVAL nasnímaný záznam, bez zvuku, jen obraz.

Od vpádu Dračího dvora až po únik týmu Sigmy. Nadále chyběly odpovědi. Ať už pod hrobkou svatého Petra bylo schováno cokoliv, zůstávalo to obestřeno tajemstvím.

Zklamaně zaklapl počítač a opřel se.

Velitel Pierce nebyl na jejich schůzce zcela upřímný. Dalo se snadno poznat, kdy lže. Velitel v té hrobce něco objevil.

Ale co to bylo? Kolik toho ví?

Kardinál Spera si opět začal pohrávat se zlatými prsteny. Bylo načase to celé ukončit.

DEN TŘETÍ

11.

ALEXANDRIE

26. červenec, 7:05
nad Středozemním mořem



ZA DVĚ HODINY budou v Egyptě.

Gray na palubě soukromého jetu procházel obsah svého batohu. Řediteli Crowovi se je podařilo vybavit novými zásobami a zbraněmi. Dokonce i laptopy. Ředitel měl také dost předvídavosti, aby nechal přemístit jejich pronajaté letadlo Citation X z Německa do Říma na mezinárodní letiště Leonarda da Vinci.

Gray se podíval na hodinky. Odstartovali před půl hodinou. Zbývající dvě hodiny před přistáním v Alexandrii představovaly veškerý čas, který jejich skupina měla k dispozici, aby se usnesla na dalším postupu. Těch několik hodin spánku v Římě je alespoň trochu oživilo. Vyrazili ještě před rozbřeskem a vykradli se z Vatikánu, aniž by kohokoliv upozornili na svůj odchod.

Ředitel Crowe jim zařídil ještě jedno krytí, když vypravil falešný let do Maroka. Pak využil svoje kontakty u Národního průzkumného úřadu, aby uprostřed letu změnili cíl na Egypt. Víc toho k zahlazení jejich stop udělat nemohl.

Teď už zbývalo vyřešit jediný detail.

Kde by v Alexandrii měli začít se svým pátráním?

Aby nalezli odpověď na tuto otázku, změnili kabinu letadla v konferenční salonek, kde se společně radili. Kat, Rachel a Vigor se skláněli k počítačům. Monk z kokpitu koordinoval transport a logistiku jejich přesunu, jakmile se ocitnou na zemi. Už stačil rozebrat a prohlédnout svou novou brokovnici, kterou nosil všude s sebou. Jak prohlásil: „Bez ní si připadám nahý. A věřte mi, že něco takového by se vám nelíbilo."

Gray se mezitím pustil do vlastního výzkumu. I když nesouvisel přímo s momentálně řešenou otázkou, měl v úmyslu se ponořit hlouběji do záhad kolem těch monoatomárních supravodičů.

Ale ze všeho nejdřív...

Stoupl si a přešel k trojici u laptopů. „Nějaký pokrok?" zeptal se.

Kat odvětila: „Rozdělili jsme si pole působnosti. Procházíme všechny odkazy a dokumenty z doby před Alexandrovým narozením a pokračujeme přes jeho smrt až ke konečnému zmizení jeho hrobky."

Vigor si promnul oči. Spal nejméně ze všech. ZdřímL si jen hodinku. Monsignor se vydal na další výzkumy mezi police vatikánských archivů. Byl si jistý, že vrchní prefekt knihovny, zrádný dr. Alberto Menardi, byl tím mozkem, který pro Dračí dvůr vyluštil nalezené hádanky. Vigor doufal, že se mu podaří jít po prefektových stopách a získat nějaké podrobnější informace. Výsledky jeho snahy ale byly velice hubené.

Kat pokračovala: „Alexandra stále obklopuje závoj tajemství. Už jeho původ. Jeho matkou byla žena jménem Olympias. Otcem byl makedonský král Filip II. Ale už tady se objevují určité neshody. Alexandr uvěřil tomu, že jeho otcem byl bůh Zeus Amon a že on sám byl tedy polobohem."

„To není zrovna skromné," poznamenal Gray.

„Byl to muž mnoha rozporů," navázal Vigor. „Náchylný k opileckým záchvatům vzteku, ale zároveň velice hloubavý ve svých strategických plánech. Naprosto loajální ke svým přátelům, ale nelítostný, pokud se mu někdo postavil na odpor. Měl nějaké homosexuální pletky, ale oženil se jednak s perskou tanečnicí a jednak s dcerou perského krále - to udělal v pokusu sjednotit Persii s Řeckem. Ale zpátky k jeho původu. Bylo dobře známo, že jeho rodiče se navzájem nenáviděli. Někteří historikové se dokonce domnívají, že Olympias mohla mít prsty ve Filipově zavraždění. A zajímavé je, že jeden spisovatel, konkrétně Pseudo-Kalisthenes, tvrdil, že Alexandr nebyl synem krále Filipa, ale egyptského dvorního kouzelníka Nectaneba."

„Kouzelníka... tedy mága?" Grayovi došlo, co z toho mohlo vyplývat.

„Ať už jeho otcem byl ve skutečnosti kdokoliv," pokračovala Kat, „narodil se 20. července 356 př.n.l."

Vigor pokrčil rameny. „Ale ani to nemusí být pravda. Stejného dne vyhořel chrám bohyně Artemis v Efezu. Jeden ze Sedmi divů starověkého světa. Historik Plútarchos napsal, že Artemis byla příliš zaměstnaná starostmi kolem narození Alexandra, takže nemohla vyslat pomoc svému ohroženému chrámu. Někteří učenci se domnívají, že to datum tedy mohlo být vybráno jen v rámci propagandy, kdy přesunula datum Alexandrova narození blíže k této hrozivé události, aby mohli vykreslit krále jako Fénixe, který povstává z popela."

„A povstat on opravdu uměl," řekla Kat. „Dožil se sice jen třiatřiceti let, ale během svého krátkého života stačil dobýt většinu tehdy známého světa. Porazil perského krále Dareia, odtud se přesunul do Egypta, kde založil Alexandrii, a pak pokračoval do Babylonu."

Vigor dokončil: „Nakonec se vydal na východ do Indie, aby dobyl oblast Pandžábu. Stejnou oblast, kde později svatý Tomáš pokřtil ony tři mudrce."

„Propojil Egypt s Indií," poznamenal Gray.

„Propojil dvě centra starověkých vědomostí," ozvala se Rachel od svého laptopu. Ani nezvedla oči a soustředila se na vlastní vyhledávání, ale protáhla se, aby rozhýbala křeč v zádech.

Grayovi se líbilo, jak se protahuje - pomalu a vláčně.

Možná vycítila, jak si ji prohlíží. Neotočila hlavu, jen k němu střelila pohledem. Na okamžik se zajíkla a opět oči odvrátila. „On... Alexandr dokonce vyhledával indické učence a trávil podstatný čas filozofickými diskusemi. Velice živě se zajímal o nové vědecké poznatky a jeho učitelem byl samotný Aristoteles."

„Pak ale jeho život skončil," pokračovala Kat a přitáhla na sebe Grayovu pozornost. „Zemřel roku 323 př.n.l. v Babylonu. Za podivných okolností. Někteří tvrdí, že zemřel z přirozených příčin, ale ostatní věří, že byl otráven nebo se nakazil morem."

„Také se říká," dodal Vigor, „že ze své smrtelné postele v Babylonu viděl na slavné městské Visuté zahrady, věž s vytesanými terasami, střešními zahradami a vodopády. Další ze Sedmi divů světa."

„Takže jeho život začal zničením jednoho a skončil u druhého."

„Může se jednat pouze o alegorii," připustil Vigor. Prohrábl si vousy pod bradou. „Ale celý Alexandrův život je podivně spjatý se Sedmi divy světa. Vlastně první shrnutí Sedmi divů provedl ve třetím století před Kristem alexandrijsky knihovník Kalimachus Kyrenejský. Obrovská bronzová socha na ostrově Rhodos, další ze Sedmi divů, kolos o výšce desetipatrového domu, který se tyčil nad ostrovním přístavem a v jedné ruce držel zapálenou pochodeň podobně jako vaše socha Svobody, byl navržen podle Alexandra Velikého. Pak se jednalo o sochu boha Dia na Olympu, třpytivou sochu ze zlata a mramoru. Podle Alexandrova vlastního tvrzení byl jeho otcem. A nemůže být pochyb o tom, že Alexandr navštívil pyramidy v Gíze. Strávil v Egyptě plných deset let. Zdá se tedy, že Alexandrovy otisky lze najít na všech mistrovských dílech starověkého světa."

„Může to mít nějaký význam?" zeptal se Gray.

Vigor pokrčil rameny. To netuším. Ale sama Alexandrie byla kdysi domovem jednoho ze Sedmi divů, který byl postaven jako poslední, ale dnes už nestojí. Alexandrijský maják na ostrově Faros. Tyčil se na kousku země, který rozděloval Alexandrijský přístav na dvě poloviny. Šlo o vápencovou věž se třemi stupni, které drželo pohromadě roztavené olovo. Byla vyšší než socha Svobody, nějakých čtyřicet pater. Na její špičce plál v kovovém koši oheň, zesilovaný zlatým zrcadlem. Jeho světlo navádělo kormidelníky lodí až ze vzdálenosti padesáti kilometrů. I dnes má slovo pro maják v některých jazycích svoje kořeny u tohoto divu: ve francouzštině phare, ve španělštině a italštině faro.“

„A jak to souvisí s naším pátráním po Alexandrově hrobce?“ zajímal se Gray.

„Byli jsme nasměrováni na Alexandrii,“ řekl Vigor. „Postupujeme podle vodítek, které zanechala dávná společnost mágů. Nemohu si pomoct, ale domnívám se, že ten maják jakožto zářný symbol naváděcího světla byl pro danou skupinu hodně významný. Majáku na ostrově Faros se navíc týká jedna legenda - jeho zlaté světlo bylo prý tak mocné, že dokázalo na dálku spalovat lodě. Možná se jedná o náznak nějakého neznámého zdroje síly.“

Vigor si nakonec povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ale jak to všechno do sebe zapadá, to nevím.“

Gray oceňoval monsignorův rozhled, ale potřeboval konkrétnější informace, něco, po čem by se mohli v Alexandrii vydat. „Tak se ponořme přímo do středu té záhady. Alexandr zemřel v Babylonu. Co se stalo potom?“

Odpověděla Kat, která se stále skláněla nad svým počítačem. Projížděla přitom prstem seznam, který vytvořila. „Existuje spousta historických odkazů na přepravu jeho těla z Babylonu do Alexandrie. Jakmile bylo v Alexandrii pochováno, stala se jeho hrobka svatyní pro hostující hodnostáře včetně Julia Caesara a císaře Caliguly.“

„Během té doby,“ dodal Vigor, „město spravoval jeden z Alexandrových dřívějších generálů Ptolemaios a jeho potomci. Pokračovali v budování Alexandrijské knihovny a změnili město v hlavní centrum vědy a filozofie. Navštěvovali je významní učenci z celého tehdy známého světa.“

„A co se stalo s tou hrobkou?“

„To je právě zajímavé,“ odpověděla Kat. „Mělo se údajně jednat o masivní sarkofág vyrobený ze zlata. Podle jiných odkazů, včetně tehdejšího historika Strabona, ale byla hrobka vyrobena ze skla.“

„Třeba šlo o zlaté sklo,“ řekl Gray. „O jeden ze stavů monoatomárního zlata.“

Kat přikývla. „Na počátku třetího století našeho letopočtu uzavřel Septimus Severus hrobku před návštěvníky, protože se strachoval o její bezpečnost. Také je zajímavé, že umístil do hrobky řadu tajných knih. Zde je přesný citát.“ Naklonila se blíž k monitoru. „Aby nikdo nemohl číst tyto knihy ani spatřit tělo.“ Znovu se narovnala a podívala se na Graye. „To jednoznačně podporuje domněnku, že v té hrobce bylo ukryto něco velmi významného. Šlo o místo, kam Septimus uschoval knihy o tajných naukách, protože se bál, že se ztratí nebo že je někdo ukradne.“

Vigor to rozvinul: „Mezi prvním a třetím stoletím čelila Alexandrie mnoha útokům, které se stále zhoršovaly. Sám Julius Caesar spálil podstatnou část Alexandrijské knihovny, aby odvrátil útoky na přístav. Ty ale pokračovaly, až nakonec v sedmém století vedly ke zničení knihovny. Dokážu pochopit, proč Septimus chtěl chránit část knih tak, že je schoval. Musel tam uschovat ty nejdůležitější svitky.“

„Město ale neohrožovala jen vojenská agrese,“ dodala Kat. „Propuklo několik morových ran. Významné části Alexandrie zpustošila častá zemětřesení. Ve čtvrtém století se podstatná část města zhroutila do moře, včetně Ptolemaiovy královské čtvrti s Kleopatřiným palácem a většinou Královského hřbitova. Roku 1996 objevil francouzský výzkumník Franck Goddio části tohoto ztraceného města ve Východním alexandrijském přístavu. Další archeolog, Honor Frost, je toho názoru, že takový mohl být i osud Alexandrovy hrobky - že se poto-

pila pod hladinu moře.“

„To mě moc nepřesvědčuje,“ řekl Vigor. „Kolem umístění hrobky existuje řada spekulací, ale většina historických dokumentů uvádí, že stála v centru města, daleko od pobřeží.“

„Dokud, jak už jsem říkala, ji Septimus Severus neuzavřel,“ namítla Kat. „Třeba ji přemístil.“

Vigor se zamračil. „Během následujících staletí v každém případě lovci pokladů i archeologové prozkoumali Alexandrii i její okolí. Ještě dnes mnozí lidé propadají zlaté horečce a hledají jeho ztracenou hrobku. Před pár lety tým německých geofyziků použil podzemní radar, aby prokázal, že podloží pod celou Alexandrii je doslova prošpikované různými anomáliemi a dutinami. Je tu spousta míst, kde by se ta hrobka dala schovat. Prohledání všech by mohlo trvat i řadu desetiletí.“

„My ale nemáme desetiletí,“ řekl Gray. „Nejsem si ani jistý, jestli máme celých čtyřiadvacet hodin.“

Frustrovaně přecházel po kabině letadla. Věděl, že Dračí dvůr má k dispozici stejné informace jako oni. Nebude jim trvat dlouho, než si uvědomí, že na té hematitové desce pod hrobkou svatého Petra byla vyryta mapa s vyznačenou Alexandrii.

Obrátil se k trojici čelem. „Takže kde začneme s hledáním?“

„Možná bych měla jeden nápad,“ ozvala se poprvé po dlouhé chvíli Rachel. Zuřivě něco psala do počítače a čas od času se podívala na obrazovku. „Nebo dva.“

Pozornost všech se obrátila směrem k ní.

„Existuje jeden odkaz z devátého století, svědectví císaře Konstantinopole, podle něhož byl pod majákem na ostrově Faros schovaný nějaký, cituji ‚skvostný poklad´. Kalif, který tehdy v Alexandrii vládl, dokonce nechal polovinu majáku rozebrat, když po tom pokladu pátral.“

Gray si všiml, že se monsignor po jejích slovech pohnul. Věděl o jeho zájmu o tento maják. Vigor musel nakazit svou vnučku, která se pustila do hledání indicií.

„V hledání periodicky pokračovali další, ale maják sám plnil v přístavu strategickou roli.“

Vigor přikývl a jeho oči zazářily vzrušením. „Existuje snad lepší místo, kam schovat něco, co nechcete, aby bylo nalezeno, než pod stavbu, která je příliš důležitá na to, aby ji někdo strhl?“

„To vše skončilo 8. srpna 1303, kdy východním Středomořím otřáslo mohutné zemětřesení. Maják byl při něm zničen - spadl do stejných vod, kde předtím našla svůj osud i Ptolemaiova královská čtvrt.“

„Co se stalo s místem, kde maják stál?“ zeptal se Gray.

„To bylo využíváno různě. Ale v patnáctém století tu mamelucký sultán postavil pevnost. Ta stojí dodnes - jmenuje se Pevnost Qait Bey. Byly na ni použity i některé vápencové bloky z původního majáku.“

„A jestliže tedy poklad zatím nikdo nenašel,“ pokračoval Vigor, „pak musí být stále na místě... pod pevností.“

„Pokud vůbec takový poklad existuje,“ upozornil Gray.

„To je místo, kde bychom měli zahájit pátrání,“ řekl Vigor.

„A jak to uděláme? Zaklepeme jim na dveře a zeptáme se, jestli jim nebude vadit, když se začneme vrtat pod jejich pevností?“

Kat přišla s praktičtějším řešením. „Spojíme se s NRO. Ti mají přístup k satelitům, které jsou vybaveny podzemními radary. Ať udělají nad tím místem přelet a my se pak budeme moci podívat na abnormality nebo dutiny, které tam jsou, podobně jako to udělal ten německý tým. Třeba nám to pomůže určit, kde bude nejlepší začít s hledáním.“

Gray přikývl. To nebyl špatný nápad. Ale bude to chtít čas. Už si to zjišťoval. Do dalšího přeletu satelitu zbývalo osm hodin.

Rachel nabídla jinou možnost. „Vzpomínáte si na ten zadní východ z jeskyně pod hrobkou svatého Petra? Možná nemusíme jít přes hlavní vchod do pevnosti. Třeba tam je také nějaký zadní vchod. Pod vodou, stejně jako ten v Římě."

Grayovi se její nápad líbil.

Zdálo se, že Rachel povzbudil jeho souhlasný výraz, takže pokračovala: „Poblíž pevnosti a ptolemaiovských ruin se pořádají podvodní potápěčské exkurze. Když začneme ohledávat pobřeží pod hladinou, snadno splyneme s ostatními skupinami."

„Možná to nikam nepovede," řekla Kat, „ale aspoň budeme něco dělat, než přes to místo bude moci přeletět satelit NRO."

Gray pomalu přikývl. Měli aspoň kde začít.

Do kabiny vešel z kokpitu Monk. „Už jsem pod falešnými jmény zarezervoval hotel a najal dodávku. S celní kontrolou nebudeme mít problémy - to nám zařídil Washington. Myslím, že by to mohlo stačit."

„Ne." Gray se k němu otočil. „Taky budeme potřebovat loď. Nejlépe nějakou rychlou."

Monk na okamžik vyvalil oči. „Dobře," protáhl a zadíval se na Rachel. „Ale doufám, že tu zatracenou věc nebude řídit ona, nebo snad ano?"

8:55
Řím, Itálie

RANNÍ HORKO nijak Raoulovu náladu nevylepšovalo. Bylo časné dopoledne a teploty už stoupaly k závratným výšinám. Sluneční paprsky opékaly kamenné náměstí venku a zářily až příliš jasně. Na nahém těle se mu leskl pot. Stál u dveří na balkon. Dveře byly sice otevřené, ale vzduch se vůbec nehýbal.

Nenáviděl Řím.

Pohrdal stády turistů i místními, černě obalenými, neustále kouřícími lidmi, monotónním brebentěním a výkřiky mnoha hlasů i troubícími auty. Vzduch páchl po benzinu.

Dokonce i ta prostitutka, kterou naložil na Travastere, byla cítit cigaretami a potem. Páchla Římem. Promnul si klouby prstů. Aspoň že ten sex byl docela uspokojivý. Přes kulovitý roubík nikdo neslyšel její křik. Líbilo se mu, jak se svíjela, když jí kroužil velkým nožem kolem velkých hnědých bradavek a nakonec jej pomalu zanořil do nahého prsu. Ještě větší uspokojení ale cítil z toho, jak jí pěstí tloukl do obličeje ve stejném rytmu, v jakém do ní přirážel.

Na jejím těle si vybil svou frustraci z Říma i z toho mizerného Američana, který ho málem oslepil a zkazil mu příležitost vychutnat si jejich pomalou smrt. A teď se dozvěděl, že se jim nějak podařilo uniknout jistému konci.

Odvrátil se od okna. Tělo prostitutky už bylo zabaleno do prostěradel. Mrtvoly se zbaví jeho muži. Nic to pro něj neznamenalo.

Na nočním stolku zazvonil mobil. Raoul očekával hovor. To byl hlavní důvod jeho mrzutosti.

Přešel přes pokoj a zvedl telefon.

„Raoul," ohlásil se.

„Dostal jsem zprávu o noční misi." Jak očekával, byl to Imperátor Řádu a jeho hlas překypoval zlostí.

„Pane..."

Imperátor ho nenechal domluvit. „Nepřijímám žádné omluvy. Selhání je jedna věc, ale nekázeň tolerovat nebudu."

Raoul se nad tím zamračil. „Nikdy bych vám neodepřel poslušnost."

„Tak co to bylo s tou ženou, Rachel Veronovou?"

„Pane?" Představil si tu tmavovlasou děvku. Pamatoval si vůni její šíje, když ji držel a

ohrožoval ji nožem. Sevřel ji, zvedl na špičky a cítil přitom pod prsty v jejím hrdle tep srdce.

„Měl jsi instrukce, abys ji zajal... ne zabil. Ostatních ses měl zbavit. Tak zněly tvoje rozkazy."

„Ano, pane. Rozumím. Ale právě proto jsem už třikrát nemohl proti tomu týmu Američanů zaútočit s plnou silou. Jsou stále ještě ve hře právě jen díky tomuto omezení." Nechtěl omlouvat svá selhání, ale zde se mu jedna omluva přímo nabízela. „Potřebuji objasnit jednu věc. Co je důležitější: naše mise nebo ta žena?"

Ticho se protahovalo. Raoul se usmál. Dloubal špičkou prstu do mrtvého těla na posteli.

„To je dobrá připomínka." Z Imperátorova hlasu se částečně vytratil vztek. „Ta žena je důležitá, ale nic nesmí ohrozit naši misi. Bohatství a moc, které čekají na jejím konci, musí patřit nám."

A Raoul věděl proč. Vtloukli mu to do hlavy už v dětství. Konečný cíl jejich sekty. Dosáhnout Nového světového pořádku, v němž bude vládnout jejich Dračí dvůr, potomci králů a císařů, geneticky čistí a nadřazení ostatním. Bylo to jejich právo. Po celé generace a mnoho století Dračí dvůr pátral po pokladu a tajných vědomostech této dávné společnosti mágů. Ať už je dostane do ruky kdokoliv, bude držet „klíče k celému světu", jak bylo psáno ve starověkém textu v knihovně Dračího dvora.

Nyní měli cíl na dosah.

Raoul promluvil: „Takže mám povolení pokračovat bez ohledu na bezpečí té ženy?"

Odpovědí mu bylo povzdechnutí. Raoul přemýšlel, jestli si toho byl Imperátor vůbec vědom. „Její ztráta bude zklamáním," řekl nakonec. „Ale mise nesmí selhat. Ne po takové době. Takže upřesňuji, že protivníci musejí být zlikvidováni všemi prostředky. Je to jasné?"

„Ano, pane."

„Dobře. Také tě však žádám, aby v případě, že se naskytne vhodná příležitost, byla ta žena zajata. Ale neriskuj zbytečně."

Raoul sevřel ruku v pěst. Starosti mu dělala jedna otázka. Ještě nikdy ji nepoložil. Naučil se nechávat si svou zvědavost pro sebe a poslouchat bez dalších dotazů. Teď ji ale přesto položil. „Proč je tak důležitá?"

„V žilách jí proudí silná dračí krev. Je potomkem rakouských Habsburků. Vlastně byla vybrána pro tebe, Raoule. Jako tvá partnerka. Dračí dvůr klade velký důraz na posilování našich řad takovými pokrevními vazbami."

Raoul se posadil o něco rovněji. Až dosud mu nebylo povoleno, aby měl nějaké potomky. Těch pár žen, které přijaly jeho sémě, bylo přinuceno k potratu nebo rovnou zabito. Bylo zakázáno znečistit jejich královskou krev plozením polourozených levobočků.

„Doufám, že tě tato informace vybídne k tomu, abys nezavíral oči před příležitostí ponechat tu ženu naživu. Ale jak jsem již řekl, i její krev je v případě ohrožení mise postradatelná. Je to jasné?"

„Ano, pane." Raoul si uvědomil, že dýchá zrychleně. Znovu si představil tu ženu, když ji držel v pažích a mířil na ni špičkou nože. Pach jejího strachu. Byla by z ní dobrá baronka... a pokud ne, pak přinejmenším skvělá chovná klisna. Dračí dvůr měl několik takových žen schovaných na různých místech v Evropě. Držel je zavřené v klecích a udržoval je naživu jen proto, aby rodily děti.

Raoul dostal z té představy erekci.

„V Alexandrii je všechno zařízené," dokončil Imperátor. „Blíží se závěrečná partie. Zmocni se toho, co potřebujeme. Zbav se všech, kdo ti budou stát v cestě."

Raoul pomalu přikývl, i když to Imperátor nemohl vidět. Představoval si tu černovlasou děvku... a to, co s ní bude dělat.

19:02

RACHEL STÁLA za kormidlem rychlého motorového člunu a kolenem se opírala o nízké sedadlo za sebou. Jakmile minuli bóji, stlačila plyn až nadoraz a vystřelila přes záliv. Loď klouzala po vodě a občas nadskočila na vlně za jiným plavidlem.

Vlasy jí vlály ve větru. Tvář jí ochlazovala vodní tříšť. Od safírově modrých vod Středozemního moře se odrážela jasná sluneční záře.

Tohle ji po cestě letadlem a několika hodinách strávených u počítače probudilo k životu. Přistáli před čtyřiceti minutami. Prošli celnici tak snadno, jak Monk po svých telefonátech sliboval, a u mola Východního přístavu našli čekající loď i s vybavením.

Rachel se ohlédla za sebe.

Z oblouku modrého zálivu se zvedalo město Alexandrie, moderní výškové budovy s byty, hotely a letními sídly. Na zahradách, které oddělovaly obydlí od vody, rostly palmy. Nebylo poznat, že toto město má za sebou tak dlouhou historii. Dokonce i slavná Alexandrijská knihovna, ztracená před staletími, byla znovu vybudována coby komplex ze skla, oceli a betonu, ozdobený bazény a obsluhovaný městskou trolejbusovou dopravou.

Tady na moři ale část minulosti znovu ožívala. Po zálivu bylo roztroušeno plno starých dřevěných rybářských lodí pomalovaných živými, drahokamovými odstíny: rubínovou červení, safírovou modří a smaragdovou zelení. Některé měly vykasané plachty ve tvaru čtverce a byly kormidlovány podle staroegyptského zvyku dvěma vesly.

Před nimi se přímo z hlubin středověku vynořovala citadela, pevnost Qait Bey, která stála na úzkém výběžku pevniny do moře, jenž rozděloval přístav na dvě poloviny. Pevnost s pevninou spojovala kamenná silnice vedoucí po hrázi. Podél ní seděli rybáři s dlouhými udicemi a pokřikovali na sebe, dost možná stejně jako jejich předkové před stovkami let.

Rachel si prohlížela citadelu. Byla postavena výhradně z bílého vápence a mramoru a chladně zářila proti tmavomodrým vodám zálivu. Hlavní budova stála na kamenném podkladu o výšce sedmi metrů. Tyčící se hradby s klenutými parapety střežily čtyři věže a obkružovaly vyšší ústřední věž. Nad střechou vlála vlajka v egyptských barvách - s červenými, bílými a černými pruhy spolu se zlatým Saladinovým orlem.

Rachel přimhouřila oči a představila si, co na této kamenné výspě kdysi stálo: Faroský maják o výšce čtyřicetiposchoďové budovy, postavený v terasovitých vrstvách jako svatební dort, ozdobený mohutnou Poseidonovou sochou a obřím košem na planoucí a kouřící oheň.

Z tohoto divu světa tu dnes nic nezbývalo, snad s výjimkou několika vápencových bloků, které byly použity na stavbu dnešní pevnosti. Francouzští archeologové také ve Východním přístavu objevili hromadu kamenů spolu se sedmimetrovým kusem sochy, jež údajně měla znázorňovat Poseidona. To bylo vše, co z jednoho divu světa zachovalo místní zemětřesení ve třináctém století.

Nebo tu snad někde zůstalo ještě něco dalšího? Mohl by se tu skrývat poklad pocházející z ještě dávnější minulosti?

Ztracená hrobky Alexandra Velikého?

To sem právě přijeli zjistit.

Ostatní se za ní shromáždili kolem potápěčské výbavy a kontrolovali si nádrže, automatické regulátory a opasky se zátěží.

„Opravdu potřebujeme takové vybavení?“ zeptal se Gray a zvedl celoobličejovou masku. „Silné potápěčské obleky a speciální masky?“

„Budete to potřebovat všechno,“ odpověděl Vigor. Rachelin strýc byl zkušený potápěč. Když člověk chtěl být archeologem v oblasti Středozemního moře, nic jiného mu nezbývalo. Mnoho z nejúžasnějších objevů tu bylo nalezeno pod vodou, a to i přímo tady v Alexandrii, kde se ve vodách tohoto zálivu nedávno podařilo najít ztracený Kleopatřin palác.

Existoval ale dobrý důvod, proč všechny tyto poklady zůstaly ve skrytu po tak dlouhou

dobu.

Rachelin strýc to zrovna vysvětloval: „Znečištění vod Východního přístavu v kombinaci s odpadními vodami města způsobilo, že průzkum zdejší oblasti bez patřičné ochrany je nebezpečný. Egyptské ministerstvo turistiky připravuje návrhy na otevření mořského archeologického parku, po kterém by se plavily lodě se skleněnými dny. Někteří bezohlední podnikatelé v oblasti cestovního ruchu už nyní nabízejí potápěčské výpravy. Nebezpečí expozice těžkými kovy a možnost nákazy tyfem je tu ale velice reálná.“

„Skvěle,“ řekl Monk. Už teď byl v obličeji mírně nazelenalý. Křečovitě se přidržoval zábradlí na pravém boku a pevně svíral čelisti. Hlavu měl trochu vykloněnou, asi jako pes, který vykukuje z okna auta. „Jestli se neutopím, chytím nějakou chorobu, která mi rozežere tělo. Víte, měl jsem důvod, proč jsem nastoupil ke Zvláštním silám armády a ne k námořnictvu nebo letectvu. Pevnou zem.“

„Můžeš zůstat na lodi,“ navrhla mu Kat.

Monk se na ni zakabonil.

Pokud měli najít nějakou podvodní chodbu, která by vedla k místnosti s pokladem pod pevností, budou potřebovat všechny. Všichni měli složené potápěčské zkoušky. Budou pátrat na směny, přičemž jedna osoba bude vždy odpočívat na hladině a hlídat loď i jejich vybavení.

Monk trval na tom, že bude patřit k první směně.

Rachel rychle vedla člun podél východního břehu pevninského výběžku. Citadela Qait Bey před nimi nabývala na velikosti, až zaplňovala podstatnou část obzoru. Z přístavní hráze nevypadala tak obrovská. Prohledávat hlubiny kolem pevnosti bude skličující a zdlouhavý úkol.

V duši jí začaly hlodat pochybnosti. Toto pátrání byl její nápad. Co když se pletla? Třeba přehlédla nějaké životně důležité vodítko někde jinde.

Zpomalila. Nervozita v ní narůstala.

Rozdělili si zdejší oblast do kvadrantů, aby postupně a systematicky prohledali záliv kolem pevnosti. Ubrala plyn a přiblížila se k prvnímu místu, které chtěli prozkoumat.

Připojil se k ní Gray. Jednu ruku položil na opěradlo sedadla a prsty se dotkl jejího ramene. „Tady je kvadrant A.“

Přikývla. „Spustím kotvu a vytáhnu oranžovou vlajku na znamení, že jsou tu ve vodě potápěči.“

„Je vám dobře?“ zeptal se a sklonil se k ní.

„Jenom doufám, že se nehoníme za divokou husou, jak říkáte vy Američani.“

Usmál se, aby jí dodal odvahy a utěšil ji. „Napadlo vás, kde začít. O tom jsme předtím neměli ani tušení. A já radši honím divokou husu, jak říkáme my Američani, než abych nedělal nic.“

Aniž by si to uvědomila, pohnula ramenem tak, že se opírala o jeho ruku. Neodtáhl ji.

„Je to dobrý plán,“ dodal ještě o něco jemnějším hlasem.

Znovu přikývla. Nenapadalo ji, co by mohla říct, a tak před tím jeho zatraceným pohledem sklopila oči. Vypnula motor a palcem stiskla tlačítko, které ovládalo spouštění kotvy. Cítila pod svým sedadlem chvění vysunujícího se řetězu.

Gray se obrátil k ostatním. „Tak se oblékneme. Potopíme se tady, vyzkoušíme podmořské vysílačky a pak začneme s pátráním.“ Rachel si všimla, že stále drží ruku u jejího ramene.

To se jí líbilo.

10:14

GRAY PADL naznak do moře.

Obklopila ho voda. Ani kousek kůže ale nebyl přímo vystaven potenciálnímu znečištění

nebo splaškům. Švy potápěčského obleku byly dvojitě přešity a zalepeny. Spoje na krku a na zápěstích byly vyrobeny z trvanlivého latexu. Dokonce i maska mu dokonale zakrývala obličej a neprodyšně navazovala na vikingskou kuklu přes hlavu. Automatický regulátor byl vestavěn do ochranné lícní desky, takže Gray měl volná ústa.

Navíc uznal, že rozšířené periferní vidění z masky skutečně stálo za tu dobu, které bylo potřeba k jejímu nasazení, obzvláště vzhledem ke špatné viditelností ve vodách zdejšího přístavu. Bahno a zvířeně usazeniny snižovaly výhled na tři až pět metrů.

To nebylo špatné. Mohlo to být ještě horší.

Plovací vesta plná vzduchu, která vyrovnávala účinky opasku se zátěží, ho vytáhla zpátky k hladině. Sledoval, jak na opačném boku lodi padají do vody Rachel s Vigorem. Kat už byla v moři na jeho straně.

Vyzkoušel svoji vysílačku, ultrazvukový Buddy Phone, který vysílal ve vedlejším frekvenčním pásmu. „Slyšíte mě všichni?“ zeptal se. „Ohlaste se.“

Vzápětí se mu ve sluchátku ozvaly odpovědi všech ostatních členů skupiny, dokonce i Monka, který sloužil coby první směna na lodi. Kromě toho byl vybaven i podmořským videosystémem Aqua-Vu, kterým mohl monitorovat pohyby potápěčů.

„Spustíme se ke dnu a budeme postupovat v široké rojnici ke břehu. Všichni znají svoje místo.“

Odpovědí mu byla samá ano.

„Takže jdeme dolů,“ řekl.

Vypustil vzduch z plovací vesty a ponořil se do vody, stahován tíhou závaží. To byl ten okamžik, kdy řada nováčků zažívaly panický záchvat klaustrofobie. Graye se to ale netýkalo. Prožíval přesně opačný pocit, pocit svobody. Jako kdyby nic neváţil a létal. V tu chvíli se mohl pustit do nejrůznějších cviků letecké akrobacie.

Všiml si Rachel, která klesala ke dnu na opačné straně lodi. Byla dobře vidět díky širokému červenému pruhu přes hrud jejího černého potápěčského obleku. Každý měl ten pruh jinak barevný, aby se mohli navzájem snadno poznat. On sám měl modrý, Kat růžový a Vigor zelený. Monk už se do potápěčského oblékl také, aby byl připraven, až na něj přijde řada. Jeho oblek měl pruh žlutý, což byla příhodná barva, která vyjadřovala Monkův postoj k potápění.

Gray pozoroval Rachel. I ona vypadala, že si podobně jako on užívá svobodu, kterou jí prostředí pod vodní hladinou poskytovalo. Otáčela se, jako kdyby létala, a snášeli se dolů po spirále s minimálními pohyby ploutví. Na okamžik si dopřál pohled na její křivky a pak se soustředil na vlastní sestup.

Písečné dno se mu zvedalo vstříc, zaneřáděné různými troskami. Gray si upravil plovací vestu tak, aby se vznášel těsně nad dnem, a rozhlédl se doprava i doleva. Ostatní zaujali podobné postoje.

„Vidíte se všichni navzájem?“ zeptal se.

Ze všech stran mu přišly souhlasně odpovědi.

„Monku, jak funguje podmořská videokamera?“

„Vypadáte jako banda duchů. Viditelnost stojí za prd. Jakmile vyrazíte, ztratím vás.“

„Udržuj s námi spojení vysílačkou. Jestli se objeví jakýkoliv problém, spusť poplach a pohni zadkem k nám.“ Gray si byl dost jistý, že mají před Dračím dvorem náskok, ale s Raoulem nechtěl nic riskovat. Nevěděl, o jak velký náskok se jedná. Všude kolem se ale plavila spousta loděk a byl jasný den.

I tak však museli jednat rychle.

Gray ukázal paží. „Dobrá, zamíříme k pobřeží, nikdo se nebude vzdalovat od svého souseda na víc než pět metrů. Za všech okolností udržujte vizuální kontakt.“

Jejich čtveřice bude propátrávat pruh mořského dna o šířce přibližně dvaceti metrů. Jakmile dorazí k pobřeží, aniž by něco objevili, přesunou se o dvacet metrů vedle a vrátí se

opět rojnici k čekajícímu člunu. Tak budou postupovat sem a tam a pročesávat celou linii pobřeží kolem pevnosti.

Gray vyrazil. V pouzdře na hřbetu jednoho zápěstí měl zasunutý potápěčský nůž a na druhé ruce zase svítilnu. Se sluncem přímo nad hlavou a v hloubce necelých patnáct metrů sice nebylo přídavné osvětlení potřeba, ale baterka se bude hodit k prozkoumávání různých zákoutí a škvír. Nepochyboval o tom, že ústí tajné chodby rozhodně nebude snadno viditelné, protože jinak už by ho někdo objevil.

Byla to další hádanka, kterou museli vyřešit.

Při plavání přemítat nad tím, co jim uniklo. Na té mapě pod hrobkou svatého Petra muselo být ještě nějaké další vodítko kromě toho ukazatele směrem k Alexandrii. Nějak tam musela být naznačené přesnější poloha. Neuteklo jim něco? Ukradl snad nějaké další vodítko Raoul? Přišel už Dračí dvůr na správnou odpověď?

Podvědomě začal plavat rychleji. Kat po pravici ztratil z dohledu. Byl poslední v řadě. Zpomalil a počkal, až se znovu objeví. Pak upokojeně pokračoval kupředu. Před ním se objevil nějaký tvar, který vyčníval z písčitého dna. Skála? Hřeben útesu?

Kopl nohama a vyrazil k němu.

Tvar se vynořil ze zakaleného šera.

Co to u všech čertů...?

Pohled mu oplácel kamenný lidský obličej, působením moře a času ohlazený, ale s překvapivě jasnými rysy a stoickým výrazem. Lidská hlava spočívala na sedícím těle lva.

Kat si všimla jeho objevu a připlula o trochu blíž. „Sfinga?“

„Tady je další,“ oznámil Vigor. „Na boku je rozbitá. Podle zpráv potápěčů jich jsou tu na mořském dně ve stínu pevnosti poházeny desítky. Část výzdoby původního majáku.“

Přes časovou tíseň Gray v úžasu hleděl na sochu. Prohlížel si její tvář, vytesanou lidskýma rukama před dvěma tisíci lety. Natáhl paži a dotkl se jí. Vnímal ten ohromný časový předěl, který jej dělil od dávného sochaře.

Znovu promluvil Vigor. „Je případné, že tyto odbornice na hádanky střeží i tuto záhadu.“

Gray ruku zase odtáhl. „Jak to myslíte?“

Odpovědí mu byl přidušený smích. „Vy neznáte příběh Sfingy? Tento netvor terorizoval obyvatele Théb. Kdo nedokázal najít řešení hádanky, byl sežrán. Má to jeden hlas a chodí to po čtyřech, pak dvou a nakonec po třech. Co je to?“

„Jaké je řešení?“ zeptal se Gray.

„Člověk,“ řekla Kat vedle něj. „Jako dítě leze po čtyřech, jako dospělý chodí po dvou a ve stáří se opírá o hůl.“

Vigor pokračoval: „Oidipus tu hádanku uhodl, Sfinga se vrhla z útesu a zemřela.“

„Spadla z výšky,“ poznamenal Gray, „přesně jako tyhle.“

Odrazil se od kamenné sochy a vyrazil dál kupředu. Musejí vyřešit svou vlastní hádanku. Po dalších deseti minutách mlčenlivého prohledávání dna dopluli ke skalnatému břehu. Gray minul hromadu obrovských kamenných bloků, ale nikde žádný vchod ani vodítko.

„Plaveme zpátky,“ řekl.

Přesunuli se podél břehu o kousek vedle a vydali se zpátky ke člunu. „Nahoře je všude ticho po pěšině, Monku?“ chtěl vědět Gray.

„Hezky se tu opaluju.“

„Nezapomeň se namazat přinejmenším faktorem 30. Budeme tu pěkně dlouho.“

„Ba ba, kapitáne.“

Takto pokračovali asi čtyřicet minut - plavali střídavě k lodi a zpátky ke břehu. Gray narazil na potopený trup zrezivělé lodi, další hromady kamenných bloků, zlomený sloup a dokonce i na kus obelisku s nějakým nápisem. Kolem rejdily rybky duhových barev.

Zkontroloval množství kyslíku. Dýchal klidně a zbývala mu ještě polovina nádrže. „Jak

jste na tom všichni se vzduchem?“

Po porovnání svých zásob se rozhodli, že se za dvacet minut vynoří, dají si půlhodinovou pauzu a pak se vrátí pod hladinu.

Při plavání se Gray začal znovu zaobírat svými dřívějšími myšlenkami. Neustále měl pocit, že přehlédli něco kriticky důležitého. Co když Dračí dvůr z té jeskyně odnesl nějaký předmět, který sloužil jako doplňkové vodítko? Kopl nohama o něco prudčeji. Takových obav se musí zbavit. Musí pokračovat, jako kdyby měli k dispozici přesně stejné informace jako Dračí dvůr, jako kdyby hráli na stejném hracím poli.

Ticho pod vodou na něj tíživě doléhalo. „Tady prostě něco nesedí,“ zamumlal.

Mikrofon jeho hlas zachytil.

„Našel jste něco?“ zeptala se Kat a její nejasná postava připlula blíž.

„Ne. To je právě to, čím déle jsme tady, tím víc jsem přesvědčený, že na to jdeme špatně.“

„Omlouvám se,“ ozval se hlas Rachel, v němž zaznívala beznaděj. „Pravděpodobně jsem kladla zbytečně moc velký důraz na...“

„Ne.“ Gray si pamatoval její starosti na člunu a v duchu se nakopl za to, že je znovu rozdmýchal. „Rachel, myslím, že jste označila správné místo, kde máme pátrat. Problém spočívá v mém plánu. V prohledávání kvadrant po kvadrantu. Na tom mi zkrátka něco nesedí.“

„Jak to myslíte, veliteli?“ zeptala se Kat. „Může to trvat nějakou dobu, ale nakonec projdeme celou oblast.“

To bylo právě ono. Katina slova mu to osvětlila. Nikdy nebyl příznivcem zarputile systematických metod. Některé problémy lze sice vyřešit nejlépe právě takto, ale tato záhada mezi ně nepatřila.

„Přehlédli jsme nějaké vodítko,“ řekl. „Vím to. Poznali jsme v hrobce tu mapu, uvědomili si, že ukazuje k Alexandrově hrobce, a odletěli jsme sem. Prošli jsme záznamy, knihy a soubory ve snaze vyřešit hádanku, která mate historiky po více než tisíc let. Jak bychom ji my mohli vyluštit během jediného dne?“

„A co tedy chcete dělat?“ ptala se Kat.

Gray se zastavil. „Musíme se vrátit na první herní políčko. Založili jsme naše pátrání na historických záznamech, ke kterým mají přístup všichni. Jedinou výhodou, kterou máme před všemi těmi lovci pokladů z minulých století, je to, co jsme nalezli pod hrobkou svatého Petra. A tam jsme přehlédli nějaké vodítko.“

Nebo to vodítko bylo ukradeno, pomyslel si Gray. Tuto obavu ale nepronesl nahlas.

„Možná nám tam opravdu něco uteklo,“ řekl Vigor. „Možná jsme se nepodívali dostatečně hluboko. Vzpomeňte si na ty katakomby. Hádanky měly řadu rovin. Nemůže tomu tak být i v tomto případě?“

Odpovědí mu bylo ticho... dokud to všechno nevyřešil nečekaný hlas.

„Ta zatracená jasná hvězda,“ vyhrkl Monk. „Ona neukazovala jen dolů k městu Alexandrii... ukazovala dolů na tu kamennou desku.“

Gray cítil, že Monk má pravdu. Tolik se soustředili na načrtnutou mapu i ohnivou hvězdu a na to, co to všechno znamená, že nedbali na neobvyklý materiál, který dávný umělec použil.

„Hematit,“ řekla Kat.

„Co o něm víte?“ zeptal se Gray, který důvěřoval jejímu geologickému vzdělání.

„Jedná se o oxid železa. Po celé Evropě se nacházejí jeho velká ložiska. Jde z největší části o železo, ale občas obsahuje i poměrně velkou příměs iridia a titanu.“

„Iridia?“ zopakovala Rachel. „Není to jeden z kovů v amalgámu? Z kostí Tří králů?“

„Ano,“ odpověděla Kat a její hlas náhle zněl, jako kdyby musela potlačovat napětí. „Ale neřekla bych, že to je ta podstatná část.“

„Jak to?“ zeptal se Gray.

„Omlouvám se, veliteli. Mělo mě to napadnout. Železo v hematitu je často slabě magnetické, ne tak silně jako v magnetitu, ale občas se využívá jako permanentní magnet.“

Grayovi došly důsledky této informace. Magnetismus otevřel už první hrobku. „Takže ta hvězda neukazovala jen k Alexandrii, ale k zmagnetizovanému kameni, k něčemu, co bychom tu měli najít.“

„A k čemu se ve starověku využívaly magnety?“ zeptal se Vigor vzrušeně.

Gray odpověď znal. „Dělali z nich kompasy!“ Nafoukl svou vzduchovou vestu a začal stoupat nahoru. „Všichni k hladině!“

11:10

BĚHEM NĚKOLIKA MINUT svlékli tlakové láhve, vesty a opasky se závažím. Rachel usedla za volant, vděčná, že může sedět. Stiskla tlačítko, které ovládalo vytahování kotvy. Ta se vzápětí s řinčením odlepila ode dna.

„Plujte pomalu,“ řekl Gray, který zaujal místo vedle jejího ramene.

„K tomu se připojuji,“ poznamenal Monk.

„Budu sledovat kompas,“ pokračoval Gray. „Poplujeme hlemýždí rychlostí kolem pevnosti. Tam, kde se střelka kompasu zachvěje, spustíme kotvu a začneme pátrat.“

Rachel přikývla. Modlila se, aby zmagnetizovaný kámen, který tu někde měl ležet, byl dostatečně silný a dal se detekovat lodním kompasem.

Po vytažení kotvy nepatrně přidala plyn. Jejich pohyb vpřed byl sotva zjistitelný.

„Perfektní,“ zašeptal Gray.

Pomalu klouzali vpřed. Slunce stoupalo do nadhlavníku, a tak přetáhli přes člun plachtu, aby je stínila před horkem. Monk se rozvalil na lavičce na levoboku a tiše chrápal. Nikdo nemluvil.

S každým pomalým otočením kormidla v Rachel narůstaly obavy.

„Co když ten kámen není tady venku?“ zašeptala Grayovi, který nepřestával sledovat střelku kompasu. „Co když je uvnitř pevnosti?“

„Tak se s hledáním přesuneme tam,“ odpověděl Gray a pohlédl ke kamenné citadele. „Ale myslím, že s tím tajným vchodem máte pravdu. Hematitová deska spočívala nad tajnou chodbou do jeskyně, která vedla k říčnímu kanálu. Voda. To je možná další rovina té hádanky.“

Kat, která měla na laptopu otevřenou knihu, je zaslechla. „Nebo v tom naopak vidíme příliš mnoho,“ řekla. „Pokoušíme se na tu hádanku narazit moc věcí.“

Vigor si na zádi masírovat lýtkový sval, namožený při plavání. „Řekl bych, že odpověď na zásadní otázku, kde by ten kámen mohl být - jestli na souši nebo ve vodě -, se odvíjí od toho, kdy alchymisté svoje vodítko ukryli. Odhadli jsme, že ty stopy byly schovány někdy kolem třináctého století, možná o trochu dříve nebo později, ale to je to kritické období konfliktu mezi gnosticismem a ortodoxií. Takže, ukryli alchymisté vodítka před nebo po zhroucení majáku v roce 130?“

Na to nikdo odpověď neznal.

O několik minut později se ale střelka kompasu trhavě zachvěla.

„Stát!“ zasykl Gray.

Střelka se opět uklidnila. Kat a Vigor hleděli jejich směrem.

Gray položil ruku Rachel na rameno. „Zpátky.“

Rachel přeřadila na neutrál. Setrvačností dojeli ještě kousek a znehybněli, než je viny zanesly o kousek nazpět. Střelka se opět rozkmitala a tentokrát její odchylka dosáhla celé čtvrtiny kružnice.

„Spusťte kotvu,“ pokynul Gray.

Rachel stiskla příslušné tlačítko a sotva dýchala.

„Něco tam dole je,“ řekl Gray.

Všichni se okamžitě dali do pohybu a vzali si plné tlakové láhve. Monk se s trhnutím probudil a sedl si. „Co se děje?“ zeptal se zastřeně.

„Vypadá to, že budeš muset zase stát na stráži,“ řekl mu Gray. „Pokud se tedy nechceš vykoupat?“

Monk se nad jeho odpovědí zachmuřil.

Jakmile zajistili člun a vytáhli oranžovou vlajku, popadala do vody zase čtveřice potápěčů.

Rachel vypustila vzduch z vesty a klesla pod hladinu. Vysílačkou se k ní donesl Grayův hlas. „Sledujte kompasy, které máte na zápěstí. Zaměřte se na anomálii.“

Rachel při sestupu pozorovala svůj kompas. Moře tu bylo dost mělké. Necelých deset metrů. Rychle dosáhla písečného dna. Ostatní se snášeli kolem ní jako hejno ptáků.

„Nic tu není,“ řekla Kat.

Dno tvořila rovná plocha z písku. Rachel zírala na svůj kompas. Odplavala kousek stranou a pak se zase vrátila. „Ta anomálie je přímo tady.“

Gray klesl až ke dnu a přejel nad ním zápěstím. „Má pravdu.“

Sáhl si ke druhému zápěstí a vyňal nůž. S ostřím v ruce se jal bodat do sypkého písku. Střenka zajela pokaždé až po rukojeť. Zvířený písek jim v mžiku zakryl výhled.

Při sedmém bodnutí se ale nůž zasekl už po několika centimetrech. „Na něco jsem narazil,“ zamručel Gray. Zasunul nůž zpátky do pouzdra a začal odkrývat písek rukama. Voda se rychle zakalila, takže ho Rachel ztratila z očí.

Pak zaslechla, jak zalapal po dechu.

Připlavala blíže. Gray uhnul. Rozvířený písek se opět pomalu usazoval. Z písku čněla bysta.

„Myslím, že to je magnetit,“ řekla Kat, která si pozorně prohlížela kámen, z nějž byla socha vytesána. Mávla nad ní zápěstím s kompasem. Střelka se rozkývala. „Permanentní magnet.“

Rachel se ještě o kousek přiblížila a podívala se soše do tváře. Ty rysy si nemohla splést. Stejný obličej viděla dnes už několikrát. I Gray ho poznal.

„Je to další sfinga.“

12:14

GRAY STRÁVIL deset minut čištěním ramen a horní části trupu sochy, aby odkryl lví tělo. Nebylo pochyb o tom, že se jedná o další sfingu, podobnou ostatním, které ležely poházené po mořském dně.

„Schovali ji mezi ostatními,“ poznamenal Vigor. „Řekl bych, že to odpovídá na naši otázku, kdy zde alchymisté schovali svůj poklad.“

„Až po zřícení majáku,“ dodal Gray.

„Přesně tak.“

Vznášeli se nad magnetickou sfingou a čekali, až se usadí zvířený prach a písek.

Vigor pokračoval: „Ta dávná společnost mágů musela znát umístění Alexandrovy hrobky poté, co ji ve třetím století Septimus Severus schoval. Nechali ji netknutou, ať dál stráží nejcennější svitky ze ztracené knihovny. Pak zemětřesení z roku 1303 možná nezničilo jen maják, ale třeba také odkrylo tu hrobku. Alchymisté využili příležitosti k tomu, aby do ní ukryli další věci, využili chaosu po zemětřesení k umístění dalšího vodítka, které tu pohřbili, a nechali století, ať je přikryje nánosem písku.“

„A jestli se nemýlíte," řekl Gray, „stanovuje se tím přesné datum, kdy k rozmístění vodítek došlo. Už tak jsme odhadovali, že to bylo někdy během třináctého století. Spletli jsme se jen o pár let. Bylo to v roce 1303. V prvním desetiletí čtrnáctého století."

„Hmm..." Vigor připlul k soše blíž.

„Co je?"

„Tak mě napadá ještě jedna věc. Ve stejném desetiletí byli praví papežové vyhnáni z Říma a odešli do francouzského exilu. Po celé další století vládli Římu vzdoropapežové."

„A dál?"

„Kosti Tří králů byly přemístěny z Itálie do Německa roku 1162, tedy v době, kdy byl také pravý papež vyhnán z Říma a na jeho trůn dosedl vzdoropapež."

Gray sledoval tuto linii myšlenek. „Takže ti alchymisté schovávali svoje věci pokaždé, když byl pontifikát v nebezpečí?"

„Vypadá to tak. To by naznačovalo, že tato společnost alchymistů měla vazby na papeže. Třeba se alchymisté v těch neklidných dobách skutečně přidali ke gnostickým křesťanům, ke křesťanům otevřeným pátrání po tajemných vědomostech, k Tomášovým křesťanům."

„Takže ta tajná společnost splynula s ortodoxní církví?"

Vigor v zakalené vodě přikývl. „Když se církev jako celek ocitla v nebezpečí, ohrozilo to i tajnou skupinu v jejím rámci. Ta pak hledala způsoby, jak nebezpečí odvrátit. Nejprve ve dvanáctém století přepravila kosti do bezpečí v Německu. Pak během let papežského exilu uschovali skutečnou podstatu svého vědění."

„I kdyby to ale byla pravda, jak nám to pomůže při hledání Alexandrovy hrobky?" zeptala se Kat.

„Právě tak, jako byla vodítka, která vedla k hrobce svatého Petra, zakomponována do dějin katolicismu, mohou zdejší vodítka souviset s mytologií Alexandra. S řeckou mytologií." Vigor přejel prstem v rukavici po tváři sochy. „Proč by jinak označovali vstup sfingou?"

„Hádankářkou starých Řeků," zamumlal Gray.

„Ty nestvůry vás rovnou zabijí, pokud jim neodpovíte správně," připomněl mu Vigor. „Třeba ten symbol představuje určité varování."

Gray si prohlížel záhadný výraz sfingy. Písek už se skoro usadil. „Tak to bychom tedy opravdu měli vyřešit tuhle hádanku správně."

12:32
Sestup na přistání v Alexandrii

Soukromé tryskové letadlo Gulfstream IV obdrželo z kontrolní věže povolení k přistání. Seichan poslouchala otevřenými dveřmi do kokpitu hlasy posádky. Seděla na sedadle nejblíž u dveří. Okénkem po pravé straně pálilo slunce.

Po levici se jí objevila velká postava.

Raoul.

Nepřestávala hledět z okna, zatímco se letadlo naklonilo ke straně, jak natáčelo nad modrofialovými vodami Středozemního moře, aby pak zamířilo přímo k přistávací dráze.

„Co víte od svého kontaktu na zemi?" zeptal se Raoul a ostře přitom odděloval jednotlivá slova.

Musel si všimnout, že telefonovala. Prsty si pohrávala s dračím přívěskem na krku. „Jsou pořád ve vodě. Pokud budete mít štěstí, podaří se jim tu záhadu pro vás vyřešit."

„Na to je nebudeme potřebovat." Raoul se otočil a vrátil se ke svým lidem, skupince šestnácti mužů včetně hlavního odborníka Dračího dvora.

Seichan se už s tímto váženým vatikánským bibliofilem setkala. Dr. Alberto Menardi, vychrtlý muž se stříbrnými vlasy a s vrásčitou kůží, plnými rty a úzkými očima, seděl v zadní části letadla a ošetřoval si rozbitý nos. Před sebou měl plnou složku dokumentů. Jeho vazby

na jistou sicilskou zločineckou organizaci sahaly hluboko do minulosti. Zdálo se, že ani Vatikánu se nedaří zabránit tomu, aby se na jejich půdě zachytil takový plevel. Na druhou stranu ale nemohla popřít, že ten muž je neobyčejně bystrý. Měl IQ o tři body vyšší než samotný Einstein.

Byl to právě dr. Alberto Menardi, kdo před patnácti lety vyčetl z gnostických textů knihovny Dračího dvora schopnost elektromagnetického pole uvolnit energii těchto supravodivých kovů. Dohlížel nad výzkumným projektem ve švýcarském Lausanne a zkoušel jejich účinky na zvířata, rostliny i minerály. A kdo by postrádal sem tam nějakého osamělého švýcarského turistu? Nad těmito posledně jmenovanými experimenty by se zvedl žaludek i těm nejotrlejším nacistickým vědcům.

Ten muž měl také znepokojivý fetiš v podobě mladých dívek. Ale ne kvůli sexu.

Jen tak pro sport.

Seichan viděla některé snímky a přála si, aby je nikdy nespatřili. I kdyby ji Bratrstvo neinstruovalo, aby se toho muže zbavila, udělala by to sama za sebe.

Letadlo zahájilo konečný sestup.

Někde hluboko pod nimi se činil tým Sigmy.

Ti nepředstavovali žádnou hrozbu.

Bude to tak snadné jako střílet ryby v kádi.

12.

HÁDANKA SFINGY

26. červenec, 12:41
Alexandrie, Egypt

„NEZAPOMEŇTE na tu zatracenou rybu," ozval se Monk vysílačkou ze člunu.

O čtyři metry níž se Gray zamračil na pohupující se kýl lodi. Posledních pět minut strávili vylučováním jednotlivých možností. Třeba ta sfinga spočívala na vchodu do chodby. Ale jak mají pohnout tunovým kamenem? Prodiskutovali možnost levitace za použití amalgámu, jako v hrobce svatého Petra. Gray měl stále onu zkumavku s práškem té kosti z Milána. Jenže k jeho aktivaci by bylo třeba určité formy elektřiny... a to by pod vodou nebylo moc chytré.

„O jaké rybě to mluvíš, Monku?" zeptal se Gray. Viděl tady dole tolik ryb, že ho do budoucna přecházela chuť na jakékoliv plody moře.

„O té z první hádanky," odpověděl Monk. „Však víte, o té namalované rybě v katakombách."

„A co je s ní?"

„No, vidím vás i tu sochu prostřednictvím kamery Aqua-Vu. A ta sfinga je obrácená čelem k pevnosti."

Gray se zadíval na sochu. Při viditelnosti pouhých pěti metrů, která tady dole panovala, bylo obtížné se zorientovat a uvědomit si okolí. Monk to všechno viděl v širších souvislostech. A širší souvislosti byly jeho doménou: vždycky uměl vnímat přes stromy i les.

„Ty katakomby," zahučel Gray, kterému došlo, co měl Monk na mysli.

Mohlo by to být tak jednoduché?

„Pamatujete si," pokračoval Monk, „jak jsme museli sledovat směr, kterým hleděla ta ryba, abychom našli další vodítko? Třeba ta sfinga ukazuje k otvoru do tajné chodby."

„To by mohla být pravda," řekl Vigor. „Ta vodítka byla rozmístěna na počátku čtrnáctého století. Měli bychom se tedy na to dívat z hlediska tehdejší technologie. V těch dobách neměli takové potápěčské vybavení jako my. Ale měli kompasy. Ta sfinga je třeba pouhým magnetickým ukazatelem cesty. Najdete ji pomocí kompasu. Připlavete k ní, abyste se podívali, kam ukazuje, a přesunete se k pobřeží."

„To se dá zjistit jediným způsobem," opáčil Gray. „Monku, zůstaň s člunem kotvit tady, dokud si nebudeme jistí. My mezitím doplaveme ke břehu."

Gray se nohama odrazil od sochy. Počkal, dokud nebude dostatečně daleko, aby mohl bezpečně určit kompasem světové strany bez interference sfingy. „Dobrá, tak se podíváme, kam nás to zavede."

Vyrazil kupředu. Ostatní ho následovali v těsných rozestupech. Břeh nebyl daleko. Výběžek pevniny se strmě zvedal vzhůru přímo před nimi. Písečné dno náhle končilo labyrintem zhroucených kamenných bloků. Vyrobených lidmi.

„To kdysi musela být část zdejšího majáku," poznamenal Vigor.

Nyní tuto oblast ovládali vilejši a mořské sasanky, kteří se k ní chovali jako k přírodnímu útesu. Lezli tu krabi a plavaly drobné rybky.

„Měli bychom se roztáhnout do šířky," řekla Kat. „Prohledat to tu."

„Ne." Gray intuitivně chápal, co je třeba udělat. „Je to stejné jako v případě jedné magnetické sfingy schované mezi ostatními." Odrazil se ode dna a plul vzhůru podél stoupajících kamenů. Jednu paži přitom držel před sebou a neustále sledoval kompas na zápěstí.

Netrvalo to dlouho.

Při proplouvání nad jedním kamenným blokem se střelka zachvěla a protočila. K hladině chybělo už jen kolem čtyř metrů. Přední strana kamene měla plochu přibližně dvě čtverec-

ní stopy.

„Tady," řekl.

Ostatní se k němu připojili.

Kat vytáhla nůž a seškrábla vrstvu mořského života. „Zase hematit. Slaběji magnetický. Nikdy byste si toho nevšimli, kdybyste to přímo nehledali."

„Monku," řekl Gray.

„Jo, šéfe."

„Připluj sem s člunem a spusť kotvu."

„Už se šinu."

Gray ohledal okraje bloku. Byl stmelený se svými sousedy - nahoře, dole i po stranách - korály, pískem a hustým nahloučením stávek s drsnými ulitami.

„Každý si vyberte jednu stranu a očistěte hrany," nakázal. Představil si hematitovou desku pod hrobkou svatého Petra. Ta ukrývala vchod do tajné chodby. Vůbec nepochyboval, že jsou na správné stopě.

Konečně.

Během několika minut kámen očistili.

Vodou se neslo přidušené tepání lodního šroubu.

K pobřeží se pomalu blížil Monk. „Už vás vidím, lidi," řekl. „Vypadáte jako skupinka pruhovaných žab na kameni."

„Spusť kotvu," řekl Gray. „Pomalu."

„Už klesá."

Pod trupem člunu se objevil hrot kotvy. Gray k němu připlaval a navedl jej k hematitovému bloku. Zarazil jedno rameno do mezery mezi kamenem a jeho sousedy.

„Zvedej," rozkázal Gray.

Monk začal navíjet řetěz, který se rychle napjal jako struna.

„Všichni zpátky," varoval Gray.

Blok se zakymácel. Zpod něj se vyhrnul písek. Vzápětí se blok uvolnil - nebyl širší než třicet centimetrů. Skutálel se po svahu s tlumeným rachotem nárazů a těžce dopadl na písčité dno.

Gray počkal, až se zakalená voda pročistí. Po srázu se neustále sypaly další a další oblázky. Pak se pohnul kupředu. V mezeře po vytrženém kameni zel černý otvor.

Gray zapnul svítilnu na zápěstí a namířil ji do díry. Její záře osvětlila rovnou chodbu, která mířila mírně nahoru. Byla hodně úzká - dalo se jí jen tak tak protáhnout. Rozhodně se ale nedalo proplout s tlakovými láhvemi.

Kam vedla?

To se dalo zjistit jediným způsobem.

Gray se natáhl k popruhům, které mu upevňovaly tlakovou láhev na zádech. Postupně se z nich vysoukal.

„Co to děláte?" chtěla vědět Rachel.

„Někdo se tam musí jít podívat."

„Můžeme odmontovat podvodní kameru z lodi," řekla Kat. „Pak ji pomocí vesty nebo rybářského prutu vsuneme dovnitř."

Nebyl to špatný plán - ale nějaký čas by to trvalo. A času se jim právě zoufale nedostávalo. Gray odložil tlakovou láhev na plochý kámen. „Hned jsem zpátky." Zhluboka se nadechl, sňal si z masky hubici a otočil se čelem k tunelu. Bude to těsné.

Vzpomněl si na hádanku sfingy. Na to, jak popisovala první stadium lidského života. Lezení po čtyřech. Jednalo se o případný způsob vstupu. Gray shýbl hlavu a napřáhl paže tak, aby si svítil na cestu. Odrazil se a vplul do úzké chodby.

Přitom si vzpomněl i na Vigorova slova, která se týkala sfingy a její hádanky.

Když neuhádne správnou odpověď… zemře.

13:01

JAKMILE GRAYOVY ploutve zmizely v tunelu, Rachel zadržela dech.

Bylo to ztřeštěné šílenství. Co když někde uvízne? Co když se část tunelu sesune? Jednou z nejnebezpečnějších forem potápění je potápění v jeskyních. Tento sport se líbil jen lidem s touhou zemřít.

A Gray neměl ani tlakovou láhev.

Prsty v rukavici křečovitě sevřela kámen na svahu. Strýc Vigor připlaval vedle ní. Vzal ji za ruku, aby jí dodal odvahu.

Kat se krčila u vchodu a kužel světla její baterky protínal tmu v tunelu. „Už ho nevidím."

Rachel sevřela prsty ještě silněji.

Její strýc cítil, jak se napjala. „On ví, co dělá. Zná svoje možnosti."

Opravdu je zná?

Rachel v něm během posledních několika hodin zpozorovala nespoutanou divokost, která ji současně vzrušovala a děsila. Už s ním strávila dost času. Gray nemyslel stejně jako ostatní lidé. Pracoval na hranici zdravého rozumu a důvěřoval tomu, že ho rychlé reakce a reflexy provedou nebezpečnými situacemi. I nejbystřejší mysl a nejrychlejší reflexy vám ale nejsou k ničemu, když vám na hlavu spadne kamenný strop.

Dolehlo k ní několik přerušovaných slov. „...možné... čistý... dobře..."

Byl to Gray.

„Veliteli," řekla Kat nahlas. „Máme přerušované spojení."

„Počk..."

Kat se na ně ohlédla. I přes masku bylo jasně vidět, jak se mračí.

„Už je to lepší?" ozval se Gray.

Tentokrát byl příjem podstatně lepší. „Ano, veliteli."

„Byl jsem nad hladinou. Musel jsem strčit hlavu zpátky do vody." V jeho hlase znělo vzrušení. „Ta chodba je krátká," řekl. „Vede rovnou nahoru. Když se zhluboka nadechnete a trochu kopnete ploutvemi, vyjedete rovnou sem."

„Co jste našel?" zeptal se Vigor.

„Nějaké kamenné chodby. Zdají se být pevné. Poplavu se podívat dál."

„Jdu s vámi," vyhrkla Rachel a začala se potýkat s popruhy své tlakové láhve.

„Počkejte, až se ujistím, že je tu bezpečno."

Rachel shodila tlakovou láhev ze zad i vzduchovou vestu a uložila je do pukliny ve svahu. Gray tady nebyl jediný odvážný. „Jdu tam."

„Já taky," přidal se její strýc.

Rachel se nadechla a sejmula si hadici. Pak připlavala k otvoru a protáhla se jím. Byla tu tma jako v pytli. Ve spěchu si zapomněla rozsvítit baterku. Jak ale pohybovala nohama a nořila se do chodby stále hlouběji, tři metry před ní se objevil záblesk světla. Poháněla ji zvědavost. Světlo zesilovalo. Chodba se po obou stranách rozšiřovala.

Během několika okamžiků se vynořila na hladině malé nádrže.

Gray se na ni zamračil. Stál na kamenném břehu, který lemoval kulatou vodní hladinu. Kolem Rachel se otevřela místnost ve tvaru bubnu. Umělá jeskyně. Strop byl podepřen trámy v zužujících se kružnicích, které v Rachel vyvolávaly dojem, že je uvnitř nevelké schodové pyramidy.

Gray k ní natáhl paži. Neodmítla jeho pomoc a užasle se rozhlížela kolem. Vytáhl ji na břeh.

„Neměla jste sem chodit," řekl.

„To vy taky ne," namítla, ale oči nespouštěla z kamenných bloků okolo. „Kromě toho, jestli tohle místo přečkalo zemětřesení, které zničilo maják, myslím, že zvládne i moje kroky."

Přinejmenším v to doufala.

13:04

ZA OKAMŽIK se uprostřed nádrže se šplouchánímobjevil Vigor. Gray si povzdechl. Mělo mu být jasné, že tyhle dva neudrží na uzdě. Rachel si stáhla masku i kuklu. Potřásla hlavou, aby si rozhodila vlasy, a shýbla se, aby pomohla monsignorovi z vody.

Gray si nechal masku na obličeji a ponořil hlavu pod hladinu. Vysílačka fungovala lépe pod vodou.

„Kat, zůstaňte na místě u východu z tunelu. Jakmile opustíme vodu, ztratíme velice rychle spojení. Monku, kdyby se objevily nějaké problémy, informuj Kat, která pro nás může doplavat."

Od obou obdržel souhlasné odpovědi, že rozuměli. Kat zněla rozzlobeně.

Monk byl rád, že může zůstat tam, kde je. „Jen se do toho dejte. Já už jsem si svůj podíl na prolézání hrobek užil."

Gray se narovnal a konečně si i on sundal masku. Vzduch tu byl překvapivě čerstvý, i když v něm byly cítit řasy a mořská sůl. Na povrch odtud muselo vést několik průduchů.

„Tumulus," řekl Vigor, který už měl také sejmutou masku. Prohlížel si kamenný strop. „Podle plánu etruských mohyl."

Dál odsud vedly dvě chodby. Gray dychtil po tom, až je bude moct prozkoumat. Jedna, byla vyšší než druhá, ale zase užší - sotva jí mohl projít jeden člověk. Druhá byla nízká, takže se bylo třeba shýbnout, ale zároveň byla širší.

Vigor se dotkl kamenných bloků, které tvořily jednu stěnu. „Kusy vápence. Pečlivě opracované tak, aby k sobě přiléhaly, ale sáhněte si... jsou k sobě připevněny olovem." Obrátil se ke Grayovi. „Stejně jako Faroský maják, aspoň podle historických záznamů."

Rachel se neustále rozhlížela. „Tohle je možná část původního majáku, možná podzemní podlaží nebo sklepení."

Vigor vyrazil k bližšímu, nižšímu tunelu. „Musíme zjistit, kam to vede."

Gray ho zarazil. „Já první."

Monsignor pokývl hlavou, tak trochu omluvně. „Zajisté."

Gray se shýbl a namířil do chodby svítilnu. „Šetřete bateriemi," pokynul. „Nevíme, jak dlouho tady dole budeme."

Skrčil se pod nízký strop chodby a udělal krok kupředu. V zádech ho ostře bodlo v místě, kam ho trefili v Miláně. Připadal si jako stařec.

Ztuhl.

Kruci.

Zezadu do něj narazil Vigor.

„Zpátky, zpátky, zpátky...," naléhal Gray.

„Cože?" zeptal se Vigor, ale poslechl.

Gray se vrátil do místnosti s vodní hladinou.

Rachel se na něj zvláštně podívala. „Co se stalo?"

„Slyšeli jste někdy ten příběh o muži, který si musel vybrat mezi dvojími dveřmi, přičemž za jedněmi stál tygr a za druhými dáma?"

Rachel i Vigor přikývli.

„Mohu se mýlit, ale řekl bych, že tu stojíme před podobným dilematem. Dvoje dveře." Gray ukázal do obou tmavých chodeb. „A pamatujete si na tu hádanku sfingy o jednotlivých

fázích lidského života? Lezení, chůze po dvou a shrbení s holí. Abychom se dostali sem, museli jsme se plazit.“ Gray si vzpomněl na pocit, který měl při proplouvání tunelem.

„Teď dál vedou dvě cesty,“ pokračoval. „Jedna, do níž se musíte shrbit, druhá, kde můžete kráčet vzpřímeně. Jak jsem říkal, můžu se plést, ale já bych raději nejprve šel do té druhé chodby. Do té, kde se nemusíte hrbit, do té, která představuje druhé stadium lidského života.“

Vigor hleděl do tunelu, kam právě málem vstoupili. Jako archeolog dobře věděl o různých důmyslných léčkách a nástrahách na nezvané návštěvníky. Přikývl. „Není důvod něco uspěchat.“

„Vskutku, žádný důvod.“ Gray obešel nádrž k druhé chodbě. Namířil kupředu svítilnu a vydal se v jejich čele kupředu. Teprve po deseti krocích začal opět dýchat.

Ve vzduchu tu visel podstatně silnější pach zatuchliny. Tento tunel musel vést do hlubin poloostrova. Gray téměř vnímal tíhu pevnosti nad hlavou.

Chodba několikrát ostře zahýbala, ale nakonec baterka osvětlila její konec. Před nimi se otvíral větší prostor. Záře svítilny se odrážela od něčeho vzadu.

Gray postupoval o něco pomaleji.

Ostatní se shlukli za ním.

„Co vidíte?“ ptala se Rachel na konci řady.

„To je úžasné...“

13:08

NA MONITORU KAMERY Aqua-Vu Monk sledoval Kat, jak sedí u vchodu do tunelu, dokonale nehybná, aby si uchovala maximum energie. Zatímco přihlížel, nepatrně se pohnula - podvodní tai či. Protáhla si nohu a vytočila stehno, přičemž zdůraznila dlouhou křivku svého těla.

Monk přejel po obrazovce prstem.

Dokonalé S.

Dokonalé.

Zavrtěl hlavou a odvrátil se. Koho tu klame?

Rozhlédl se po široké ploše modré vody. Měl sice nasazeny polarizované sluneční brýle, ale z neustálé polední záře už ho bolely oči. A to horko...

I ve stínu muselo být snad čtyřicet stupňů. Potápěčská kombinéza ho tísnila. Horní část si rozepnul a Stáhnul, takže tu stál s nahou hrudí. Pot mu stékal do rozkroku.

A teď si ještě musí ulevit.

Asi by měl omezit ty dietní koly.

Koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Za výběžkem poloostrova se objevila velká elegantní loď barvy půlnoční modře. Deset metrů dlouhá. Přečetl si nápis na boku. To nebylo obyčejné plavidlo. Křídlová loď. Ujížděla po hladině, mírně nadzvednutá na svých lyžinách. Letěla nerušeně přes drobné viny, jako seně, které kloužou po ledu.

Hrome, ta je ale rychlá.

Sledoval ji, jak zatáčí kolem výběžku souše asi čtvrt kiláku od něj. Mířila k Východnímu přístavu. Byla příliš malá na přepravní trajekt. Asi soukromá jachta nějakého prachatého Araba. Přiložil k očím dalekohled a pátral po lodi. Chvilku mu trvalo, než ji našel.

Na přídi si všiml dvou dívek v bikinách. Žádná obvyklá muslimská cudnost. Monk už si prohlédl několik dalších lodí v přístavu, které si v duchu zařazovat na místní šachovnici. Na jedné mini jachtě byl právě v plném proudu večírek se šampaňským. Na jiném plavidle připomínajícím hausbót se nějaký starší pár procházel v Evině rouše. Alexandrie byla zjevně Fort Lauderdale Egypta.

„Monku,“ ozvala se Kat vysílačkou.

Měl nasazené sluchátko a mikrofon, spojené s podvodním vysílačem. „Co se děje, Kat?“

„Slyším ve vysílačce pulzující signál statické elektřiny. To ty?“ Monk spustil dalekohled. „Ne, já to nejsem. Projedu vysílač diagnostickým testem. Možná slyšíš jen něčí hledač ryb.“

„Rozumím.“

Monk se rozhlédl po okolní hladině. Křídlová loď zpomalila a zastavila se na větší hloubce. Nechala se zanést k vzdálenější straně přístavu. Výborně.

Monk si uložil její kotviště do paměti jako další figurku na hracím poli a obrátil svou pozornost k vysílačce Buddy Phone. Zatočil ovladačem amplitudy a vysloužil si v uších zavytí zpětné vazby. Vzápětí znovu nastavil kanál.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

Kat odpověděla: „Lepší. Už je to pryč.“

Monk potřásl hlavou. Zatracené vybavení z půjčovny...

„Dej mi vědět, kdyby se to ozvalo znovu.“

„Jasně. Díky.“

Monk přejel očima její postavu na obrazovce a povzdechl si. K čemu snít? Opět zvedl dalekohled. Kde byly ty holky v bikinách?

13:10

RACHEL VSTOUPILA do místnosti jako poslední. Oba muži se před ní rozestoupili do stran. Přes Grayovo varování, aby šetřili bateriemi, strýček Vigor rozsvítil svou svítilnu.

Paprsky světla ozařovaly další místnost ve tvaru bubnu s dómem nad jejich hlavami. Stropní omítka byla natřená na černo. Na tmavém pozadí se jasně leskly hvězdy. Ty ale nebyly na stropě namalované - jednalo se o kovové intarzie.

Strop se odrážel v klidné vodní hladině, která pokrývala celé dno. Vypadalo to, že hloubka tu je jen asi ke kolenům. Výsledkem zrcadlového odrazu byl obraz dokonalé hvězdné koule - polovinu měli nad sebou a polovinu pod sebou.

To ale pořád nebyl ten nejúžasnější pohled.

Uprostřed místnosti spočívala obří skleněná pyramida, která se zvedala nad vodu do výšky dospělého muže. Vypadalo to, jako kdyby se v centru této hvězdné koule jen tak vznášela.

Skleněná pyramida se leskla známým nazlátlým odstínem.

„Mohlo by to být...?“ zašeptal strýc Vigor.

„Zlaté sklo,“ dopověděl Gray. „Obří supravodič.“

Rozestoupili se po úzkém pruhu země, který lemoval vodní hladinu. Na okrajích nádrže stály ve vodě čtyři měděné nádoby. Její strýc si jednu z nich prohlédl a postoupil dál. Dávné lampy, odhadovala Rachel. Ale oni si s sebou přinesli svoje vlastní osvětlení.

Prohlížela si předmět uprostřed vody. Jehlan měl čtvercovou podstavu a čtyři stěny - jako pyramidy v Gíze.

„Uvnitř něco je,“ řekla Rachel.

Odrazy od skleněného povrchu pyramidy způsobovaly, že nebyly vidět podrobnosti toho, co se skrývalo v jejím nitru. Rachel skočila do vody. Byla jí něco nad kolena.

„Opatrně,“ ozval se Gray.

„Jako kdybyste se tím sám řídil,“ odsekla mu a brodila se k pyramidě. Šplouchnutí za zády ji upozornilo, že ostatní následovali jejího příkladu. Přešli ke skleněné stavbě. Její strýc a Gray natočili baterky tak, aby si posvítili do nitra jehlanu.

Objevily se dva tvary.

Jeden stál přesně ve středu pyramidy. Jednalo se o bronzovou sochu obrovského prstu, pozvednutého a ukazujícího směrem vzhůru. Byl tak velký, že Rachel pochybovala, že by jej dokázala obejmout oběma rukama. Podrobnosti byly mistrovské - od ostříhaného nehtu až po vrásky na kůži kloubů.

Větší pozornost ale přitahoval druhý předmět, pod pozvednutým prstem. Na kamenném oltáři ležela postava s korunou a zlatou maskou, oblečená do bílého splývavého roucha. Ruce měla rozpažené v gestu, které připomínalo Krista, ale její tvář byla zřetelně řecká.

Rachel se obrátila ke svému strýci. „Alexandr Veliký."

Strýc pomalu pyramidu obešel, aby si prohlédl její nitro ze všech úhlů. V očích se mu leskly slzy. „Jeho hrobka... historické záznamy se zmiňovaly o tom, že místo jeho posledního odpočinku je skleněné." Natáhl se, aby se dotkl jedné z rozpažených rukou, jen několik centimetrů pod povrchem skla, ale pak si to rozmyslel a zase ruku spustil.

„Co má znamenat ten bronzový prst?" zeptal se Gray.

Strýc Vigor přikročil zpátky k nim. „Já... řekl bych, že pochází z Kolosu na ostrově Rhodos, z obří sochy, která stála v tamějším přístavu. Představovala boha Helia, ale byla vytvořena podle Alexandra Velikého. Mělo se za to, že žádná část té sochy už dnes neexistuje."

„A její poslední pozůstatek se stal Alexandrovým náhrobním kamenem," podotkla Rachel.

„Myslím, že tohle všechno je vyjádřením úcty Alexandrovi," řekl její strýc. „A vědě i znalostem, jež pomáhal rozvíjet. Bylo to právě v jeho Alexandrijské knihovně, kde Eukleidés objevil pravidla geometrie. Tady všude jsou samé trojúhelníky, pyramidy a kruhy."

Strýc Vigor ukázal nahoru a dolů. „Ta koule, která vzniká odrazem, rozdělená vodou, odkazuje na Eratosthena, který v Alexandrii vypočítal průměr Země. Dokonce i ta voda zde... musí sem být přiváděna malými kanálky, které udržují hladinu. Archimédes přitom v Alexandrijské knihovně nakreslil návrh první vodní pumpy, jejíž princip se používá dodnes."

Při tom pomyšlení její strýc zavrtěl hlavou. „Tohle všechno je pomník Alexandrovi a ztracené Alexandrijské knihovně."

To Rachel něco připomnělo. „Neměly tu být nějaké knihy? Neukryl Septimus do hrobky nejdůležitější svitky z knihovny?"

Vigor se rozhlédl. „Museli je odnést po tom zemětřesení. Když rozmisťovali svá vodítka. Alchymisté museli ony vědomosti vyzvednout a odeslat do tajné krypty, kterou teď hledáme. Jsme blízko cíle."

Rachel slyšela, jak se jejímu strýci chvěje hlas. Co dalšího ještě možná objeví?

„Než ale pokročíme dál," řekl Gray, „musíme nejdřív vyřešit tuto hádanku."

„Ne," odporoval Vigor. „Žádná hádanka se nám ještě neodhalila. Vzpomeňte si na hrobku svatého Petra. Musíme projít nějakým testem. Prokázat, že jsme hodni dalšího postupu, podobně jako to učinil Dračí dvůr, když pochopil úlohu magnetismu. Teprve pak se objevilo ukryté tajemství."

„Tak co bychom tedy měli udělat?" zeptal se Gray.

Strýc Vigor udělal krok zpět a oči nespouštěl z pyramidy. „Musíme ji nějak aktivovat."

„A jak toho docílíme?" zajímalo Graye.

Vigor se k němu obrátil. „Potřebuji sodovku."

13:16

GRAY ČEKAL, až mu Kat dopraví zbývající plechovky koly. Potřebovali dvě další balení po šesti. „Záleží na tom, jestli je dietní nebo normální?" zeptal se Gray.

„Ne," odpověděl Vigor. „Jen potřebuji něco kyselého. Fungovala by i citrónová šťáva

nebo ocet.“

Gray se podíval na Rachel. Ta jen zavrtěla hlavou a pokrčila rameny. „Nechtěl byste nám to vysvětlit?“ ptal se Gray.

„Vzpomeňte si, jak první hrobku otevřel magnetismus,“ řekl Vigor. „Víme, že lidé ve starověku magnetismus znali. Čile obchodovali s magnety a používali je. Čínské kompasy pocházejí z doby kolem roku 200 př.n.1. K postupu podle vodítek jsme museli prokázat, že známe účinky magnetismu. Ty nás dokonce zavedly i sem. Magnetický ukazatel, který zanechali pod hladinou.“

Gray přikývl.

„Takže tady je třeba demonstrovat další zázrak vědy.“

Vigora přerušil Katin příchod. Vynořila se uprostřed nádrže ve vstupní místnosti a zvedla nad vodu dvě další balení. Celkem tu teď měli čtyři.

„Na pár minut budeme potřebovat pomoc Kat,“ řekl Vigor. „Abychom byli čtyři.“

„Jak to vypadá nahoře?“ zeptal se Gray Kat.

Pokrčila rameny. „Všude je klid. Monk opravil drobnou poruchu vysílačky. Žádné větší vzrušení se nekonalo.“

„Řekni mu, že budeš pár minut mimo dosah,“ řekl Gray. Neměl z toho dobrý pocit, ale potřebovali získat to, co tu bylo ukryto.

Kat se ponořila pod hladinu, aby předala vzkaz Monkovi. Vzápětí rychle vylezla na souš a všichni se vrátili k Alexandrově hrobce.

Vigor jim pokynul, aby se rozestoupili. Ukázal na měděnou nádobu na okraji vody. Byly tu celkem čtyři. „Každý si vezměte jedno balení koly a zaujměte místo u jedné nádoby.“

Poslechli.

„Co kdybyste nám řekl, co to vlastně děláme?“ vybídl Gray Vigora, jakmile došel ke svému místu.

Vigor přikývl. „Demonstrujeme další vědecký div. Musíme zde prokázat znalost síly, o níž věděli už staří Řekové. Nazývali ji elektrikus. Jméno pro statický výboj při tření jantaru o látku. Vídali jej v podobě blesků a na stěžních svých lodí coby oheň svatého Eliáše.“

„Elektřina,“ řekl pomalu Gray.

Vigor přikývl. „V roce 1938 německý archeolog jménem Wilhelm Koenig objevil v iráckém Národním muzeu několik zvláštních hliněných džbánů. Na výšku měřily jen asi patnáct centimetrů. Byly připsány Peršanům, rodákům našich biblických mudrců z východu. Zvláštní na těch drobných džbánech bylo to, že byly zazátkovány asfaltem a z jejich vrcholu vystupoval měděný válec se železnou tyčkou uvnitř. Ten tvar byl povědomý každému, kdo něco ví o galvanických pochodech.“

Gray se zamračil. „A co lidé, kteří toho o nich moc nevědí?“

„Ty džbány měly naprosto přesné uspořádání článků baterií. Dokonce si vysloužily pojmenování Bagdádské baterie.“

Gray zavrtěl hlavou. „Starověké baterie?“

„Jak General Electric, tak časopis *Science Digest* v roce 1957 sestrojily jejich repliky. Naplnily je octem a džbány poskytovaly podstatné elektrické napětí.“

Gray shlížel na nádoby u svých nohou a přemýšlel nad monsignorovou žádostí o sodovku, tedy jiný kyselý roztok. Všiml si železné tyčinky, která vystupovala z vrcholu masivní měděné nádoby. „Chcete říct, že to jsou baterie? Starověké měděné duracelly?“

Hleděl na vodní hladinu. Jestli měl monsignor pravdu, Gray už věděl, proč nádoby spočívaly v nádrži z mořské vody. Ať už ty baterie vytvoří jakkoliv silný proud, voda jej rychle odvede k pyramidě.

„A co takhle napojit pyramidu přímo na zdroj elektřiny?“ ozvala se Kat. „Mohli bychom sem dopravit baterii z člunu.“

Vigor zavrtěl hlavou. „Myslím, že k aktivaci je třeba konkrétní síla proudu i poloha ba-

terií. Pokud jde o sílu těchto supravodičů - a zejména takhle velkých -, řekl bych, že bychom měli postupovat podle původního návrhu.“

S tím Gray souhlasil. Vzpomněl si na zemětřesení a zkázu uvnitř baziliky. A to byl jen malý válec s monoatomárním práškem. Očima přeměřil obří pyramidu a bylo mu jasné, že by opravdu měli poslechnout monsignorovo doporučení.

„Takže co uděláme?“ zeptal se nahlas.

Vigor otevřel první plechovku. „Na můj pokyn naplníme prázdné baterie.“ Rozhlédl se po jejich skupince. „Ach ano, a myslím, že bychom měli ustoupit do uctivé vzdálenosti.“

13:20

MONK SEDĚL za volantem člunu a pukal prázdnou plechovkou do zábradlí na pravoboku. To čekání už ho unavovalo. Možná to potápění nebylo až tak špatné. Voda vypadala v denním žáru lákavě.

Hlasité zahučení motoru přilákalo jeho pohled na opačnou stranu přístavu. Křídlová loď, která předtím vypadala, jako by zakotvila, se opět dala do pohybu. Monk poslouchal, jak její motor nabírá obrátky. Zdálo se, že na palubě propukl nějaký shon.

Sáhl po dalekohledu. Je lepší být opatrný než mrtvý.

Když přikládal dalekohled k očím, ohlédl se ještě k monitoru podmořské kamery. Ústí do chodby stále nikdo nestrážil.

Co Kat trvá tak dlouho?

13:20

GRAY VYPRÁZDNIL do válcovitého jádra nádoby už třetí plechovku. Kola začínala přetékat po měděné straně baterie. Byla plná.

Narovnal se a dopil zbytek.

Fuj... dietní..

Ostatní dokončili plnění baterií zhruba ve stejný okamžik, napřímili se a ustoupili dozadu. Z vrcholu všech válců kypěly bublinky oxidu uhličitého. Nic jiného se nestalo. Možná to udělali špatně nebo kola nebude fungovat - nebo, což bylo ještě pravděpodobnější, nestál monsignorův nápad za zlámanou grešli.

Pak se na špičce železné tyčinky u Grayovy nádoby objevila jiskra, která přeskákala po měděném povrchu a rozptýlila se v mořské vodě.

Stejně slabé pyrotechnické efekty se ukázaly i u ostatních baterií.

„Může to trvat i několik minut, než se baterie nabijí a vyprodukují potřebné napětí.“ Vigorovi se z hlasu nicméně vytratila původní jistota.

Gray se zamračil. „Řekl bych, že to nebude...“

Ze všech čtyř nádob současně vyrazily oslnivé oblouky jako oheň pod vodou a dopadly ze čtyř stran na pyramidu.

„Zpátky ke zdi!“ vykřikl Gray.

Jeho varování ani nebylo potřeba. Z pyramidy se rozšířila tlaková vlna energie, která všemi mrštila o stěnu. Díky tlaku měl Gray pocit, jako kdyby ležel na zádech a místnost kolem něj kroužili a vířila, zatímco pyramida visela nad ním. Jízda na horské dráze vzhůru nohama.

Gray ale věděl, co ho drží u stěny.

Meissnerovo pole, síla, která dokáže nadzvednout celou hrobku. Pak teprve začal pravý ohňostroj. Ze všech stran pyramidy se ke stropu vyklenuly praskající oblouky blesků, které jako kdyby se propojily se stříbrnými hvězdami, jež v něm byly zakotvené. Další výboje

šlehaly do vody, jako by se pokoušely zaútočit na odrazy hvězd v hladině.

Gray cítil, jak se mu tento výjev vypaluje do sítnice, ale odmítl zavřít oči. Ten pohled stál za riziko oslepnutí. Tam, kde vodu zasáhl blesk, vybuchly plameny, které tančily po povrchu nádrže.

Oheň z vody!

Gray věděl, čeho je právě svědkem.

Elektrolýza vody na plynný vodík a kyslík. Uvolněný plyn se elektrickými výboji vznítil.

Gray, znehybněný silovým polem, sledoval plameny nahoře i před sebou. Sotva dokázal pochopit, jak obrovská síla se tu právě uvolňuje.

Četl teoretické studie o tom, jak supravodiče mohou konzervovat energii, dokonce i světlo, v rámci své struktury po nekonečně dlouhou dobu. A u dokonalého supravodiče i množství energie či světla mohlo dosahovat k nekonečnu.

Díval se právě na uvolňování takto uchované energie?

Než to mohl plně promyslet, výboje náhle odumřely. Prožila bouři v láhvi, oslnivou, leč krátkou.

Svět se vrátil nazpět do správné polohy, jak Meissnerovo pole polevilo a pustilo Grayovo tělo ze svého sevření. Gray s klopýtnutím postoupil o krok kupředu. Na poslední chvíli se uchránil před pádem do vody. Ať už byla v pyramidě uchována jakákoliv energie, právě se vypotřebovala.

Nikdo nepromluvil.

Tiše se shlukli. Každý potřeboval společnost ostatních, vzájemnou fyzickou přítomnost.

Vigor byl první, kterému se podařilo najít hlas. Ukázal ke stropu. „Podívejte.“

Gray zaklonil hlavu. Černá malba a hvězdy se nezměnily, ale přes dóm nyní jasně zářil podivný, ohnivý nápis.

ὁπως εἰναι ανωτέρω, ἑτσι εἰναι κατωτέρω

„To je to vodítko,“ řekla Rachel.

Zatímco přihlíželi, písmena rychle bledla. Stejně jako oheň na hematitové desce pod hrobkou svatého Petra, i zde se stopa objevila jen na krátký okamžik.

Gray se rychle pokoušel vyndat svou podmořskou kameru. Potřebovali mít záznam.

Vigor ho zarazil. „Já vím, co to je za nápis. Je v řečtině.“

„Umíte to přeložit?“

Monsignor přikývl. „To není těžké. Jde o větu, která je připisována Platónovi a která popisuje, jak nás ovlivňují hvězdy a že jsou ve skutečnosti naším odrazem. Na této nauce je postavena astrologie a zároveň jde o úhelný kámen gnostických učení.“

„Co je to za větu?“ zeptal se Gray.

„Jak je nahoře, tak je i dole.“

Gray zíral na hvězdný strop a na jeho odraz ve vodní hladině. Nahoře i dole. To samé zde bylo vyjádřeno i vizuálně. „Ale co to znamená?“

Rachel se vzdálila od jejich skupinky. Pomalu obešla celou místnost. Z opačné strany pyramidy na ně zavolala: ‚Pojďte sem!“

Gray zaslechl šplouchnutí.

Přispěchali k ní. Rachel se přebrodila k pyramidě.

„Opatrně,“ varoval Gray.

„Podívejte,“ řekla a ukázala rukou.

Gray obešel roh pyramidy a spatřil to, co jí tak vzrušilo. Uprostřed jedné strany pyramidy zmizelo asi třicet čtverečních centimetrů, které se rozpustily a byly spotřebovány během

ohnivé bouře. Uvnitř vzniklé dutiny spočívala jedna z Alexandrových rozpažených rukou, sevřená v pěst.

Rachel natáhla ruku, ale Gray jí pokynul, aby ustoupila,

„Já to udělám," řekl.

Dotkl se ruky, šťastný, že má na sobě pořád svoje potápěčské rukavice. Křehké tělo bylo ztuhlé jako kámen. Mezi sevřenými prsty se leskl kousek zlata.

Gray s pevně zaťatými zuby odlomil jeden z prstů. Vigor se prudce nadechl.

Nedalo se nic dělat.

Gray vytáhl ze sevřené pěsti asi sedmicentimetrový zlatý klíč se silnými zuby a jedním koncem vykovaným do tvaru kříže. Byl překvapivě těžký.

„Klíč," vydechla Kat.

„Ale do jakého zámku patří?" zeptal se Vigor.

Gray poodstoupil."Tam, kam se musíme vydat dál." Oči mu zabloudily ke stropu, kde mezitím písmena již zcela pohasla.

„Jak je nahoře, tak je i dole," zopakoval Vigor, který si všiml směru Grayova pohledu.

„Ale co to znamená?" zamumlal Gray. Uložil klíč do kapsičky na stehně. „Kam nám to říká, abychom se vydali?"

Rachel o krok ustoupila. Pomalu se otočila kolem své osy a prohlížela si místnost. Zastavila se a upřela pohled na Graye. Oči jí svítily. Gray už teď věděl, co ten výraz znamená.

„Vím, kde začít."

13:24

VE VYVÝŠENÉ ŘÍDÍCÍ KABINĚ křídlové lodě si Raoul zapnul svůj potápěčský oblek. Loď patřila Bratrstvu. Dračí dvůr její pronajmutí přišlo na celé jmění, ale dnes už nesmí dojít k žádným omylům.

„Přiblížíte se k nim obloukem, jak to jen bude možné, aniž byste vyvolal podezření," přikázal kapitánovi, Afričanovi s tmavou pletí a s několika jizvami na obou tvářích.

Po obou stranách mu stály dvě mladé ženy, jedna černoška a druhá běloška, oblečené v rámci maskování do bikin. Oči se jim ale blýskaly příslibem smrtící síly.

Kapitán nedal nijak najevo, že Raoulův pokyn slyšel, ale otočil kormidlem a plavidlo zahnulo ke straně.

Raoul se od kapitána i jeho společnic odvrátil. Vydal se k žebříku, který vedl na dolní palubu. Nenáviděl fakt, že je na palubě lodi, jež nespadá pod jeho velení. Slezl po žebříku, aby se připojil k dvacetičlennému týmu mužů, kteří se připravovali na sestup pod vodu. Další tři muži budou ovládat kulomety, chytře umístěné na špičce a po obou stranách přídě. Poslední člen jeho skupiny, dr. Alberto Menardi, se uvelebil v jedné z kajut a připravoval se k luštění zdejších hádanek.

A kromě toho měl jeho tým ještě jednu nevítanou posilu.

Tu ženskou.

Seichan stála opodál s polorozepnutou potápěčskou kombinézou. Neoprén sotva zakrýval její ňadra. Čekala vedle svých tlakových láhví se vzduchem a prkna Aquanaut. Tento drobný dopravní prostředek pro jednu osobu byl poháněn dvěma proudovými motory, které umožňovaly potápěči pohyb vodou závratnou rychlostí.

Euroasijská žena k němu stočila pohled. Raoulovi připadal její smíšený původ odpudivý, ale zatím sloužila jeho cílům. Přejel očima po její postavě a napůl odhalených ňadrech. Být s ní tak dvě minuty o samotě, on už by jí zdemoloval ten neustálý opovržlivý úsměv.

Ale prozatím tu děvku musel tolerovat.

Byli na území Bratrstva.

Seichan trvala na tom, že útočný tým tentokrát doprovodí. „Jenom jako pozorovatel, který občas může přispět nějakou radou," pravila sladce. „Nic víc."

I tak si ale všiml, že si do výbavy zařadila harpunu.

„Za tři minuty jdeme do vody," řekl Raoul.

Opustí palubu v okamžiku, kdy křídlová loď zpomalí, aby objela poloostrov - bude to vypadat, jako kdyby se nějací turisté chtěli jen trochu podrobněji podívat na zdejší starou pevnost. Odtud pak doplavou na svoje pozice. Křídlová loď se bude držet v pozadí, připravená zasáhnout svými zbraněmi, bude-li to nutné.

Seichan si dopnula zip. „Náš radista jim pravidelně způsobuje poruchy komunikace. Až tedy jejich vysílačky definitivně zmlknou, nebude to vypadat tak podezřele."

Raoul přikývl. K něčemu byla dobrá. To jí musel přiznat.

Naposledy se podíval na hodinky, zvedl paži a zakroužil prstem. „Nasedat," řekl.

13:26

PO NÁVRATU KE VCHODU do Alexandrovy hrobky si Rachel klekla na kamennou podlahu. Pracovala na své myšlence a připravovala se prokázat, že její nápad k něčemu je.

Gray řekl Kat: „Měla byste se raději vrátit do vody a zkontroloval, zda je u Monka všechno v pořádku. Trvalo to o pár minut déle, než jsme mu řekli. Už bude možná trochu nervózní."

Kat přikývla, ale očima se ještě jednou rozhlédla po místnosti a na chvilku se zastavila pohledem na skleněné pyramidě. Neochotně se otočila a vydala se zpátky ke vstupní nádrži.

Vigor dokončil prohlídku místnosti s hrobkou. Tvář mu pořád zářila úžasem. „Myslím, že to bylo jen jednorázové představení."

Gray u Rachelina boku přikývl. „Ta zlatá pyramida musela fungovat jako kondenzátor. Uchovávala uloženou energii, která byla v její supravodivé matrici dokonale zakonzervovaná... dokud se veškerá tato energie neuvolnily řetězovou reakcí, spuštěnou elektrickým proudem."

„To znamená," pokračoval Vigor, „že i kdyby Dračí dvůr objevil tuhle místnost, nikdy se jim nepodaří zjistit, jakou hádanku ukrývala,"

„Ani ten zlatý klíč," dodal Gray a poklepal si na stehenní kapsičku. „Konečně jsme o celý krok před nimi."

Rachel slyšela v jeho hlase uspokojení a úlevu.

„Nejdřív ale musíme vyluštit tu hádanku," připomněla mu. „Mám sice představu, kde začít, ale odpověď zatím neznám."

Gray se k ní obrátil. „Na čem to pracujete?"

Rachel si na kameny rozložila mapu Středomoří, tutéž, na které demonstrovali, že rytiny do povrchu hematitové desky pod hrobkou svatého Petra znázorňuje východní pobřeží Středozemního moře. Černým fixem pečlivě zakreslila na mapu několik bodů a ke každému přidala jméno.

Narovnala se a mávla paží k místnosti s hrobkou. „Ta věta - jak je nahoře, tak je i dole - byla původně míněna jako vyjádření myšlenky, že postavení hvězd ovlivňuje lidské životy."

„Astrologie," řekl Gray.

„Ne tak docela," ozval se Vigor. „Hvězdy měly skutečně významný vliv na starověké civilizace. Souhvězdí měřila čas, označovala jednotlivá období a sloužila jako ukazatele směru při delším putování. Zároveň hvězdy představovaly domov bohů. Civilizace jim vzdávaly čest tím, že stavěly svoje pomníky jako odrazy hvězdných nocí. Nová teorie o třech pyramidách v Gíze například tvrdí, že tyto pyramidy jsou postaveny tak, aby odpovídaly třem hvězdám v opasku Oriona. I v podstatně modernějších dobách je každá katolická katedrála

nebo bazilika stavěna podle východozápadní osy, ve směru východu a západu slunce. Tuto tradici stále dodržujeme.“

„Takže bychom měli hledat nějaké vzory,“ řekl Gray. „Významné postavení něčeho na obloze nebo na Zemi.“

„A hrobka nám sděluje, čeho bychom si měli všímat,“ dodala Rachel.

„Tak to jsem asi hluchý,“ poznamenal Gray.

Jejímu strýci už to ale mezitím došlo rovněž. „Bronzový prst z Kolosu,“ řekla díval se upřeně k hrobce. „Obří pyramida možná představuje pyramidy v Gíze. Nad námi jsou zbytky Faroského majáku. I samotná místnost ve tvaru bubnu by mohla odkazovat k mauzoleu v Halikarnassu.“

„Promiňte,“ řekl Gray zachmuřeně. „K jakému mauzoleu?“

„Patřilo mezi Sedm divů světa,“ vysvětlila Rachel. „Vzpomeňte si, jak úzce s nimi byl Alexandrův život propojen.“

„Správně,“ uvědomil si Gray. „Říkali jste, jak jeho narození souviselo s jedním z nich a jeho smrt zase s jiným.“

„S chrámem bohyně Artemis,“ přikývl Vigor. „A s Visutými zahradami babylonskými. Ty všechny souvisejí s Alexandrem... a se zdejším místem.“

Rachel ukázala na mapu, na které právě pracovala. „Vyznačila jsem jejich polohu. Nacházejí se po celém východním Středomoří. Všechny se vejdou do oblasti, která byla vyryta do té hematitové desky.“



Gray si prohlížel mapu. „Chcete říct, že bychom měli mezi těmito sedmi místy hledat nějaký vzor?“

„Jako je nahoře, tak je i dole,“ ocitoval znovu Vigor.

„S čím bychom vůbec měli začít?“ zeptal se Gray.

„S časem,“ řekla Rachel. „Nebo raději s během času, na který odkazuje i hádanka Sfingy. Plynutí času od narození k smrti.“

Gray přimhouřil oči a vzápětí je opět chápavě rozšířil. „Chronologický pořádek, v jakém byly divy stavěny.“

Rachel přikývla. „Ale ten já neznám.“

„Já ano,“ řekl Vigor. „Co bych to byl za archeologa, kdyby ne?“

Klekl si a vzal si od své neteře černý fix. „Myslím, že Rachel má pravdu. První vodítko, které to všechno odstartovalo, bylo schováno v knize v Káhiře, nedaleko Gízy. Pyramidy jsou také nejstarším divem z těch sedmi.“ Položil špičku fixy na Gízu. „Připadá mi zajímavé, že tato hrobka leží pod Faroským majákem.“

„A proč to?“ chtěl vědět Gray.

„Protože maják byl postaven jako poslední. Od prvního k poslednímu. To by také mohlo naznačovat, že ať už se odtud vydáme kamkoliv, mohlo by se jednat o konec cesty. O poslední zastávku.“

Strýc Vigor se předklonil a pečlivě narýsoval čáry, propojující Sedm divů světa podle pořadí jejich stavby. „Z Gízy do Babylonu, pak k Olympii, kde se tyčila Diova socha.“

„Alexandrův údajný pravý otec,“ připomněla Rachel.

„Odsud pokračujeme k Chrámu bohyně Artemis v Efesu, následuje Halikarnas, pak ostrov Rhodos… a nakonec se dostaneme až na místo, kde se nacházíme právě teď. Alexandrie a její slavný maják.“

Vigor se opřel o paty. „Ještě si někdo myslí, že snad nejsme na správné stopě?“

Rachel a Gray chvilku mlčky hleděli na jeho dílo.



„Kristepane…,“ vydechl pak Gray.

„Vytvářejí dokonalý tvar přesýpacích hodin,“ řekla Rachel.

Vigor přikývl. „Symbol běhu času v plné kráse. Tvořený dvěma trojúhelníky. Vzpomeňte si, že egyptský znak pro bílý prášek, který dávali faraonům, byl také trojúhelník. Trojúhelníky vlastně rovněž reprezentovaly egyptský kámen benben, symbol posvátného vědění.“

„Co je to kámen benben?“ zeptal se Gray.

Odpověděla Rachel: „To jsou ty čepičky umístěné na vrcholcích egyptských obelisků a pyramid.“

„Většinou se v umění zachycují v podobě trojúhelníků,“ dodal její strýc. „Na jednu z nich se vlastně můžete podívat na rubu dolarové bankovky. Na americké měně je obraz pyramidy s trojúhelníkem nad její špičkou.“

„S okem uvnitř,“ podotkl Gray.

„S vševidoucím okem,“ upřesnil hned Vigor. „Symbolem onoho posvátného vědění,

o kterém jsem tady hovořil. Člověka tak napadá, jestli tahle společnost dávných mágů neměla nějaký vliv na vaše otce zakladatele.“ Tuto poslední větu pronesl Vigor s úsměvem. „Ve starověkém Egyptě ale jednoznačně najdeme základní námět trojúhelníků a posvátného vědění, které souvisí s oním tajemným bílým práškem. Už samotný název benben na tuto spojitost upozorňuje.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Rachel, kterou tato poznámka zaujala.

„Egypťané přikládali značný význam hláskování svých slov. Tak například a-i-s ve staroegyptštině označovalo mozek, ale pokud jste pořadí písmen obrátili na s-i-a, toto slovo znamenalo vědomí. Spojitost mezi těmito dvěma pojmy, mozkem a vědomím, tak naznačovali už jejich zápisem. Ale vraťme se k termínu benben. Písmena b-e-n se překládají jako posvátný kámen, jak jsem se už zmínil, ale víte, co dostanete, pokud je přehláskujete odzadu dopředu?“

Rachel a Gray současně pokrčili rameny.

„N-e-b označuje zlato.“

Gray překvapeně vydechl. „Takže zlato má nějakou spojitost s posvátným kamenem a posvátným věděním.“

Vigor přikývl. „Všechno to začíná právě v Egyptě.“

„Ale kde to končí?“ zeptala se Rachel a zahleděla se opět na položenou mapu. „Co znamenají ty přesýpací hodiny? Jakým způsobem označují další místo?“

Všichni se ohlédli na pyramidovou hrobku.

Vigor zavrtěl hlavou.

Gray si klekl. „Teď jsem s tou mapou na řadě já.“

„Něco vás napadlo?“ řekl Vigor.

„Nemusíte to říkat tak šokovaně.“

13:37

GRAY SE PUSTIL do práce. Jako pravítko přitom používal hřbet nože. Musel tu čáru vést přesně. Hovořil s fixem v ruce, ale nezvedal oči od toho, co dělal.

„Ten velký bronzový prst,“ řekl. „Vidíte, že je umístěný v přesném středu místnosti pod klenbou?“

Ostatní pohlédli naznačeným směrem. Hladina vody se opět zklidnila do podoby zrcadla, které odráželo hvězdnou klenbu stropu a vytvářelo tak iluzi kulové plochy poseté hvězdami.

„Prst představuje severojižní pól té kulové fata morgány. Osu, kolem které se točí svět. A teď se podívejte na mapu. Který bod označuje střed přesýpacích hodin?“

Rachel se sklonila blíž a přečetla dané jméno. „Ostrov Rhodos,“ řekla. „Odtud právě ten prst pochází.“

Gray se usmál nad úžasem, který jí zněl v hlase. Žasla nad tím odhalením nebo nad tím, že to byl on, kdo na to přišel?

„Myslím, že bychom měli vyznačit podobnou osu v těch přesýpacích hodinách,“ tekl. Vzápětí černým fixem narýsoval čáru, která vertikálně rozdělila přesýpací hodiny na dvě poloviny. „A ten bronzový prst ukazuje k severnímu pólu,“ pokračoval a protáhl podle nože čáru dál k severu.

Fix se zastavil u dobře známého a významného města.



„Řím," přečetla Rachel z mapy.

Gray si sedl na paty. „Skutečnost, že geometrie toho útvaru míří přímo zpátky k Římu, musí něco znamenat. Musí se jednat o místo, kam se máme vydat. Ale kam do Říma? Znovu do Vatikánu?"

Rozhlédl se po ostatních.

Rachel nakrabatila obočí.

Vigor si potichu klekl. „Já si myslím, veliteli, že máte v něčem pravdu a současně se mýlíte. Mohu si půjčit váš nůž?"

Gray mu ho podal a byl rád, že monsignor zaujal jeho místo u mapy. Chvilku si s nožem na mapě pohrával. ‚Hm... dva trojúhelníky." Poklepal na tvar přesýpacích hodin.

„A co je s nimi?"

Vigor zavrtěl hlavou a nepřestával se přitom soustředěně dívat do mapy. „Měl jste pravdu v tom, že ta linka prochází Římem. Ale to není to místo, kam bychom měli pokračovat ve své cestě."

„Jak to víte?"

„Nezapomínejte na mnohovrstevnatost všech těchto hádanek. Musíme jít o něco hlouběji."

„Kam?"

Vigor ukázal prstem podél okraje nože, aby naznačil protažení narýsované čáry za Řím. „Řím byl jen první zastávkou." Pokračoval v lince dá1 na sever, směrem do Francie. Zastavil se v bodě kousek na sever od Marseilles.



Přikývl a usmál se. „Chytré.“

„A co?“

Vigor vrátil Grayovi nůž a poklepal na označené místo. „Avignon.“

Rachel se prudce nadechla.

Gray na tom ale neviděl nic významného a jeho zmatený, výraz to dával jasné najevo.

Rachel se k němu otočila. „Avignon je francouzské město, kam se na počátku čtrnáctého století uchýlili papežové téměř na celé jedno století.“

„Druhé sídlo papežské moci,“ zdůraznil Vigor. „Prvním je Řím, vědění.“ druhým Francie. Dva trojúhelníky, dva symboly moci a vědění.“

„Ale jak si tím můžeme být jisti?“ řekl Gray. „Možná v tom hledáme příliš velkou hloubku, která tam ani není.“

Vigor nad jeho obavami mávl rukou. „Nezapomeňte, že jsme se už předtím usnesli na odhadu doby, kdy byla tato vodítka rozmístěna. První desetiletí čtrnáctého století, když papež odešel z Říma do vyhnanství.“

Gray přikývl, ale stále ještě nebyl zcela přesvědčen.

„A tihle šikovní alchymisté nám zanechali další vrstvu ve své hádance, aby nám napomohli pevně určit toto místo.“ Vigor ukázal k nákresu na mapě. „Kdy byste řekl, že došlo k vynálezu přesýpacích hodin?“

Gray potřásl hlavou. „Předpokládal jsem, že to bylo přinejmenším před pár tisíci lety… možná ještě dřív.“

„Možná to zní podivně, ale ve skutečnosti to bylo ve stejnou dobu, kdy byly vynalezeny i mechanické hodiny. Teprve před sedmi sty roky.“

Gray si to v duchu rychle přepočítal. „To znamená opět na začátku čtrnáctého století.“

„A tyto přesýpací hodiny tak odpočítávají čas, jak by měly činit všechny hodiny, od založení francouzského papežského stolce.“

Gray cítil, jak jím projela vlna vzrušení. Teď tedy věděli, kam mají zamířit dál. Se zlatým klíčem. Do Avignonu, do francouzské obdoby Vatikánu. Podobné vzrušení vnímal i u Rachel a jejího strýce.

„Padáme odsud,“ řekl Gray a rychle je odvedl chodbou do vstupní místnosti.

„A co bude s tou hrobkou?“ zeptal se Vigor.

„Oznámení o jejím objevu bude muset ještě den počkat. Jestli se sem dostaví Dračí dvůr, bude vědět, že jde pozdě.“

Gray rychle přikročil k vodní hladině, klekl si, natáhl si masku a ponořil hlavu pod vodu, aby ostatním oznámil radostnou zprávu.

Jakmile se ale dotkl hlavou hladiny, ve vysílačce začalo bzučet, hlasitě a nepříjemně. „Kat… Monku... slyší mě někdo?“

Neozvala se žádná odpověď. Gray si vzpomněl, jak se Kat zmiňovala o nějaké poruše. Zaposlouchal se ještě na chvíli. Srdce v hrudi se mu rozbušilo o něco silněji.

K čertu.

Napřímil se.

Ten hluk nebyl jen statický šum. Někdo jim rušil komunikaci.

„Co se děje?“ zeptala se Rachel.

„Dračí dvůr. Už jsou tady.“

13.

KREV VE VODĚ

26. červenec, 13:45
Alexandrie, Egypt

KAT SE POHUPOVALA v mírných vlnách.

Vysílačka před deseti vteřinami úplně ztichla. Kat vystoupala na hladinu, aby se zeptala Monka, co se děje. Našla ho, jak stojí s dalekohledem u očí.

„Ta vysílačka...," začala.

„Něco se pokazilo," přerušil ji v půli věty. „Dojdi pro ostatní."

Zareagovala okamžitě, převrátila se a vykopla nohama. Zátěž ji táhla ke dnu přímo po vertikále. Nouzově vypudila všechen vzduch z vesty a padala ke dnu jako kámen. Namířila do otvoru chodby a současně si už rozepínala popruhy, kterými měla k tělu připevněnou vestu a tlakovou láhev. Na poslední chvíli ji zarazil nějaký pohyb u vchodu.

Z tunelu vystřelila štíhlá postava potápěče. Modrý pruh na hrudi jej identifikoval jako velitele Pierce. V uších jí neustále znělo hlasité a vysoké bzučení. Nemohla ho nijak informovat o naléhavosti situace.

Ukázalo se ale, že to není nutné.

Piercovi v patách se vynořily dvě další postavy.

Vigor a Rachel.

Kat se otočila hlavou vzhůru. Vypnula Buddy Phone, aby nemusela poslouchat ten kvílivý zvuk, a přiblížila se ke Grayovi. Muselo mu dojít, že ta porucha signálu znamenala potíže. Jednoduše se na ni upřené díval přes svou obličejovou masku a tázavé ukázal paží k hladině.

Je nahoře čistý vzduch?

Odpověděla mu znamením *O.K. Žádní nepřátelé. Alespoň prozatím.*

Gray se nezdržoval nasazováním odložených tlakových láhví. Mávl na ostatní, aby se vynořili. Kopnutím se odrazili od kamenitého svahu a namířili si to k lodnímu kýlu.

Kat si koutkem oka všimla, že spolu s nimi se ode dna zvedá i kotva. Monk se chystal na okamžitý ústup.

Kat naplnila vestu vzduchem a udělala další tempo, aby překonala váhu tlakové láhve a opasku se zátěží. Ostatní už byli skoro u hladiny. Zaslechla nový hučivý zvuk.

Tentokrát to ale nebyla vysílačka.

Rozhlédla se kolem po zdroji toho hluku, ale viditelnost ve znečištěných vodách přístavu byla mizerná. Něco se blížilo… něco rychlého.

Jako námořní zpravodajský důstojník strávila dost času na palubě nejrozmanitějších plavidel, včetně ponorek. Ten monotónní hukot poznávala.

Torpédo.

Zaměřené na jejich motorový člun.

Vyrazila k hladině ještě rychleji, ale věděla, že k němu nikdy nemůže dorazit včas.

13:46

MONK NASTARTOVAL motor člunu, aniž by přestal dalekohledem pozorovat křídlovou loď. Právě zmizela za výběžkem poloostrova, ale předtím viděl, jak asi dvě stě metrů od nich podezřele zpomalila. Na zádi lodě si sice nevšiml žádné zvláštní aktivity, ale v brázdě za pomalu odplouvajícím plavidlem zpozoroval zčeřenou linku bublinek.

Vzápětí ve vysílačce začalo bzučet. Několik vteřin poté se na hladině objevila Kat. Měli by odtud vypadnout. Cítil to v kostech.

„Monku!“ zavolal na něj nějaký hlas. Byl to Gray, který se vynořil na pravoboku.

Díky Bohu.

Začal spouštět ruku s dalekohledem, když si všiml předmětu, který se k nim vysokou rychlostí blížil vodou. Hladinu prořezávala ploutev. Kovová ploutev.

„Kurva...“

Monk odhodil dalekohled a naplno přidal plyn. Člun se zařváním motoru poskočil kupředu. Strhl volant nalevo, pryč od Graye.

„Všichni dolů!“ vykřikl a bleskurychle si natáhl masku přes hlavu. Neměl čas zapínat potápěčský oblek.

Přeběhl po ujíždějícím člunu na záď, odrazil se od zadního sedadla a katapultoval se do vody.

V tu chvíli za jeho zády narazilo torpédo do člunu. Exploze ho ve vzduchu přetočila kýlem vzhůru. Něco ho prudce udeřilo do boku, až mu cvakly zuby. Dopadl na hladinu, pronásledovaný záplavou plamenů.

Než ho ale mohly zasáhnout, potopil se do chladného objetí moře.

RACHEL SE VYNOŘILA v okamžiku, kdy Monk vykřikl. Viděla, jak běží k zádi člunu. V reakci na jeho paniku se okamžitě obrátila a začala se znovu potápět.

V tu chvíli došlo k výbuchu.

Z tlakové vlny pod vodou jí i přes neoprénovou kuklu na hlavě zalehlo v uších. Exploze z ní vyrazila všechen vzduch. Spoje její obličejové masky povolily a dovnitř se nahrnula mořská voda.

Hrabala se zpátky k hladině, poslepu, v očích ji štípalo.

Jakmile měla hlavu nad vodou, s kašláním a dávením si vyprázdnila masku. Kolem ní neustále padaly trosky člunu. Na hladině se převalovaly jeho kouřící zbytky. Po vlnách se přelévaly hořící řeky benzinu.

Rozhlédla se.

Nikde nikdo.

Pak se nalevo od ní vynořila nějaká postava, která kolem sebe plácala rukama. Byl to Monk, omráčený a přidušený.

Doplavala k němu a chytila ho za ruku. Obličejovou masku měl pootočenou ke straně. Snažila se ho uklidnit, zatímco se nepřestával dávit. „Ksakru,“ pronesl nakonec chraptivé a narovnal si masku. Nad vodou se ozval novy hluk. Oba se otočili.

Rachel přihlížela, jak se za pevností objevila velká křídlová loď, s trupem zvednutým na lyžinách, která okamžitě zatočila směrem k nim. „Dolů!“ zavelel Monk.

Společně se ponořili. Výbuch rozvířil písek ze dna, takže viditelnost poklesla na jeden nebo dva metry.

Rachel ukázala směrem, kterým tušila vchod do chodby, momentálně v kalné vodě neviditelný. Potřebovali si doplavat pro odložené potápěčské vybavení a tlakové láhve s tak potřebným vzduchem. Dopluli ke kamennému svahu a Rachel okamžitě začala pátrat po vchodu do chodby a zároveň i po ostatních. Kde všichni jsou?

Škrábala se po sesutých zbytcích majáku. Monk zůstával u ní, ale potýkal se se svým oblekem. Měl jej zapnutý jen napůl. Horní část mu volně pleskala a vlála.

Kde jsou ty tlakové láhve? Spletla si snad směr?

Nad hlavou jí kousek od pobřeží proplula nějaká tmavá skvrna. Křídlová loď. Podle Monkovy reakce bylo jasné, že právě to byl zdroj jejich potíží. V plicích jí narůstal palčivý tlak.

V šeru před ní se objevilo nějaké světlo. Instinktivně zamířila k němu, v naději, že to bude Gray nebo její strýc. Z kalné vody se vynořili dva potápěči na motorizovaném prkně. Za nimi se zvedala spirála bahnitých částic.

Potápěči se rozdělili, aby je nahnali směrem k pobřeží.

Ve světle jejich baterek se zatřpytily ocelové hroty. Harpuny.

Na podtržení hrozby se ozvalo tiché puknutí. Proti Monkovi vyrazil ocelový oštěp. Monk uhnul stranou. Harpuna mu probodla volnou polovinu obleku a proletěla jí.

Rachel zvedla prázdné dlaně směrem k potápěčům.

Jeden z nich zvedl palec - měli se vynořit k hladině.

Dostali je.

GRAY POMÁHAL Vigorovi.

Monsignor do něj narazil hned po výbuchu. Do hlavy ho zasáhl kus skla, který mu proťal neoprénovou kuklu. Z rány okamžitě začala téct krev. Gray nemohl nijak odhadnout, o jak vážné zranění se jedná, ale Vigor byl rozhodně omráčený.

Grayovi se podařilo doplavat k tlakovým láhvím a nyní monsignorovi jednu připojoval. Vigor na něj mávl, jakmile mu do plic začal proudit vzduch. Gray se otočil pro druhou tlakovou láhev a rychle si nasadil regulátor.

Několikrát se zhluboka nadechl.

Díval se k otvoru do chodby. Ta pro ně nepředstavovala žádné útočiště. Dračí dvůr sem rozhodně přijde. Gray už se nehodlal dostat do pasti v další hrobce.

Uchopil tlakovou láhev a ukázal opačným směrem.

Vigor přikývl, ale neustále se rozhlížel zakalenou vodou. Gray jeho obavám rozuměl.

Rachel.

Pokud ale měli být něco platní, museli v první řadě přežít. Gray vyrazil jako první a Vigor se držel za ním. Najdou si nějakou skulinu mezi napadanými balvany, kde se schovají. Už předtím si všiml potopeného zrezivělého člunu asi o deset metrů dál, který ležel převrácený dnem vzhůru a opíral se o kameny.

Směroval Vigora podél břehu. Potopený člun se objevil přímo před nimi. Dovedl Vigora až do stínu člunu a pokynul mu, aby se tu schoval. Pak si nasadil tlakovou láhev na záda, aby měl volné ruce.

Ukázal kupředu a udělal kruhový pohyb paží.

Podívám se po ostatních.

Vigor přikývl a zdálo se, že se pokouší tvářit optimisticky.

Gray vyrazil zpátky k chodbě, ale držel se těsně u dna. Ostatní, pokud toho budou schopni, si připlují pro svoje tlakové láhve. Přesunoval se z jednoho stínu do druhého a kryl se za balvany.

Jak se blížil ke vchodu do chodby, objevila se před ním nějaká záře. Zpomalil. Světlo se vzápětí rozdělilo na jednotlivé baterky, namířené kupředu.

Gray se schoval ve tmě za hromadou kamenů a sledoval, co se děje.

Kolem otvoru se shromáždili potápěči v černých oblecích. Na zádech měli tlakové mini láhve, které obsahovaly vzduch na méně než dvacet minut a byly určené jen ke krátkým podmořským výletům.

Gray sledoval, jak se jeden potápěč protáhl otvorem a zmizel.

Po několika vteřinách zřejmě předal vysílačkou nějakou zprávu, protože se do chodby jeden po druhém vydalo dalších pět. Gray poznal poslední štíhlou postavu, která vklouzla do přístupové chodby k Alexandrově hrobce.

Seichan.

Otočil se. Žádný z členů jeho týmu už se sem teď nevrátí.

Když vyrážel ze svého úkrytu, jakoby odnikud se před ním náhle vztyčila nějaká obří postava. Do břicha se mu zaryla špička harpuny. Kolem něj vzplála světla.

Za maskou svého protivníka poznal Gray zarputily obličej Raoula.

RACHEL POMOHLA Monkovi s harpunou, která připíchla záhyb jeho potápěčského obleku k mořskému dnu. Škubnutím ho osvobodila.

Dva metry od nich čekali dva potápěči na svých prknech, která připomínala očesané surfy. Jeden z nich jim pokynul, aby se vynořili. Ihned.

Rachel žádné pobízení nepotřebovala.

Poslušně zamířila vzhůru, když tu se za oběma potápěči objevil nějaký černý stín.

Co to...?

Mihly se dva stříbrné záblesky.

Jeden potápěč si sevřel vzduchovou hadici. Pozdě. Rachel viděla, jak v masce vdechl záplavu mořské vody. Druhý měl ještě menší štěstí. Rána nožem, která mu podřízla hrdlo, ho doslova strhla z jeho dopravního prostředku.

Tělo mu zahalil houstnoucí oblak krve. Útočník svou dýku trhnutím osvobodil.

Rachel si všimla růžového pruhu na jeho černém obleku.

Kat.

První potápěč se dusil a zmítal. Topil se ve vlastní masce. Pokusil se doplavat k hladině', ale to už u něj byla Kat. Noži v obou rukách ho s brutální účinností usmrtila. Pak jeho tělo odkopla stranou, kde pod tíhou tlakové láhve a opasku pomalu kleslo do hloubky.

Vzápětí Kat přitáhla jeho prkno k Rachel a Monkovi. Ukázala k hladině a pokynula na prkno.

Aby odtud mohli co nejrychleji zmizet.

Rachel neměla ani tušení, jak se prkno ovládá, ale Monk ano. Nasedl a popadl ovládání, které připomínalo řídítka. Mávl na Rachel, aby si vlezla na něj a plula mu na zádech.

Poslechla a objala mu ramena. Koutkem oka zahlédla další světla. Kat se s harpunou v ruce přesunula k druhému prknu.

Monk přidal plyn a prkno je odtáhlo vzhůru do bezpečí, k čerstvému vzduchu.

Vyletěli nad hladinu jako velryba a vzápětí dopadli zpátky do vody. Rachel náraz otřásl, ale nepřestávala se držet Monka jako klíště. Monk vyrazil vysokou rychlostí po klidné hladině a vyhýbal se dohořívajícím zbytkům jejich člunu. Na vodě se rozšířila olejová skvrna.

Rachel se jednou rukou pustila, aby si sundala masku a mohla se pořádně nadechnout.

Totéž udělala i s Monkovou maskou.

„Au," zaprotestoval. „Bacha na můj nos."

Projeli kolem převráceného trupu jejich člunu - jen proto, aby nalevo od něj narazili na křídlovou loď, která už na ně čekala.

„Třeba si nás nevšimli" zašeptal Monk.

Ozvala se dávka z kulometu, která rozčeřila vodu těsně vedle nich.

„Držte se!" vykřikl Monk.

HROT RAOULOVY ZBRANĚ vystrnadil Graye z jeho úkrytu. Další potápěč vzápětí přiložil druhou harpunu Grayovi k hrdlu.

Jak se Gray pohnul, Raoul proti němu učinil výpad nožem.

Gray sebou trhl, ale ostří přeřízlo jen popruhy, kterými měl na zádech připevněnou tlakovou láhev. Vzápětí mu Raoul gestem naznačil, aby si sundal regulátor. Měl ho snad v úmyslu utopit?

Raoul ukázal do nedalekého otvoru.

Zjevně ho chtěli nejprve vyslechnout.

Neměl na výběr.

Doplaval ke vchodu do chodby, doprovázen po obou stranách svým hlídači. Odrazil se a vklouzl do tunelu, pokoušeje se přitom vymyslet nějaký plán. Vynořil se v první místnosti a zjistil, že kolem ústřední nádrže stojí v kruhu další muži v potápěčských oblecích. Jejich tlakové láhve se vzduchem byly tak malé, že se mohli protáhnout chodbou i s nimi. Někteří si zrovna tlakové láhve a vesty sundávali, zatímco ostatní na něj zřejmě na Raoulovo upozornění okamžitě namířili zbraně.

Gray vylezl z vody a sundal si masku. Každý jeho pohyb sledovaly špičky harpun.

Všiml si Seichan, která se uvolněně opírala o stěnu. Jediné, čím dala najevo, že si všimla jeho přítomnosti, bylo pozdvižení prstu. Ahoj.

Vedle Graye se na hladině právě objevila nová postava. Raoul. Jediným plynulým pohybem se obr pomocí jedné ruky dostal z vody a postavil se na nohy. Gymnastická demonstrace síly. Měl tak mohutná ramena, že se do chodby jistě sotva vešel. Svou tlakovou miniláhev musel odložit venku.

Sundal si masku a stáhl kuklu. Vzápětí přikráčel těsně ke Grayovi.

Bylo to poprvé, kdy si ho Gray mohl pořádně prohlédnout. Měl drsné rysy a dlouhý, tenký orlí nos. Vlasy černé jako uhel mu dosahovaly na ramena. Na pažích, silných jako Grayovo stehno, se mu přelévaly svaly, zjevně vyhnané steroidy a příliš dlouhou dobou trávenou v tělocvičně, spíše než skutečnou prací.

Pitomec, pomyslel si Gray.

Raoul se nad ním tyčil a pokoušel se ho zastrašit.

Gray jen tázavě povytáhl obočí. „Co je?“

„Řekneš nám všechno, co víš,“ řekl Raoul. Mluvil plynně anglicky, ale se silným, německy znějícím přízvukem, z něhož znělo pohrdání. „A jestli ne?“

Raoul mávl paží v okamžiku, kdy se uprostřed vodní hladiny se zašplouchánímobjevil další člověk. Gray okamžitě poznal Vigora. Našli monsignora.

„Není moc věcí, které by postranní radar nedokázal detekovat,“ poznamenal Raoul.

Vytáhli Vigora na souš, nijak zvlášť ohleduplně. Po straně obličeje mu stékala krev z tržné rány na hlavě. Postrčili ho směrem k nim, ale vyčerpáním se mu podlomily nohy a klesl na kolena.

Gray se shýbl, aby mu pomohl, ale hrot harpuny ho přiměl, aby od toho upustil.

V nádrži se objevil další potápěč. Zjevně s sebou nesl nějakou přítěž. Raoul k němu přikročil a převzal jeho náklad. Další z nálože ve tvaru činky. Zápalný granát.

Raoul si hodil nálož přes rameno a vrátil se k nim. Zvedl zbraň a namířil ji Vigorovi do rozkroku. „Vzhledem k tomu, že monsignor stejně přísahal, že tuto část své anatomie nebude používat, můžeme začít právě u ní. Uděláte chybný krok a monsignor se bude moct připojit k církevnímu sboru kastrátů.“

Gray se narovnal. „Co chcete vědět?“

„Všechno... ale nejdřív nám ukažte, co jste našli.“

Gray ukázal paží do chodby, která vedla k Alexandrově hrobce, ale pak s ní uhnul do druhého, nižšího tunelu, kde se bylo třeba sklonit. „Tudy,“ řekl.

Vigorovi překvapeně cuklo v očním víčku.

Raoul se zazubil a pozvedl harpunu. Mávl na skupinku svých mužů. „Prozkoumejte to.“

Pět jich vyrazilo splnit rozkaz, a kromě Raoula tu zůstali ještě tři další. Seichan, která se opírala o stěnu nedaleko vchodu do chodby, sledovala, jak v ní mizí pětice mužů. Vykročila za nimi.

„Vy ne,“ řekl Raoul.

Seichan se ohlédla přes rameno. „Chcete vy a vaši muži opustit tento přístav?“

Raoulovi zbrunátněla tvář.

„Ta loď nahoře patří nám," připomněla mu Seichan a sklonila se do chodby.

Raoul zaťal ruku v pěst, ale zůstal potichu.

Problémy v ráji.

Gray se otočil. Vigor se na něj upřeně díval. Gray významné pohnul očima. Při první příležitosti uskočte.

Znovu se obrátil čelem k chodbě. Modlil se, aby se v hádance Sfingy nemýlil. Chybná odpověď znamenala smrt. A to se rozhodné mělo prokázat i zde, ať už tak či onak.

Zbývalo zodpovědět jedinou otázku.

Kdo zemře?

MONK UHÝBAL před sprškou kulek a proudový motor je poháněl po hladině. Rachel se ho držela tak pevně, že ho málem škrtila.

V přístavu panoval chaos. Ostatní plavidla prchala z místa boje do všech stran jako vyplašené hejno rybek. Monk najel na brázdu za jednou z lodí a vyletěl vysoko do vzduchu.

Do vlny pod nimi se zakousla palba.

„Držte se pevně!" vykřikl.

V okamžiku, kdy dopadli zpátky na hladinu, stočil prkno na bok. Ponořili se pod hladinu. Vyrovnal směr a potopil se ještě hlouběji. Uháněli vodou v hloubce jednoho metru.

Nebo v to aspoň doufal.

Monk pevné zavřel oči. Bez masky by toho stejně moc neviděl. Před ponořením ale zahlédl přímo před nimi zakotvenou plachetnici.

Kdyby se mu ji podařilo podplout... aby byla mezi nimi a křídlovou lodí...

V duchu počítal, odhadoval a modlil se.

Svět za očními víčky na okamžik potemněl o něco víc. Proplouvali stínem plachetnice. Dopočítal ještě do čtyř a vrátil se zpátky na hladinu.

Vynořili se na vzduchu a slunečním světle.

Monk se otočil. Byli bohatě za plachetnicí. „Jasně, sakra!" Křídlová loď musela nejprve obeplout překážku.

„Podívej!" zaječela mu Rachel do ucha. Podíval se dopředu přímo do hranatého boku hausbótu onoho staršího páru. K čertu! Letěli přímo proti jeho levoboku. Nebyl čas se vyhnout.

Monk se plnou váhou naklonil kupředu a ponořil špičku prkna pod hladinu. Začali se prudce potápět... ale byl jejich sestup dostatečně strmý, aby podpluli hausbót stejné jako předtím tu plachetnici?

Odpověď byla záporná.

Monk narazil do kýlu lodě špičkou prkna, přes kterou se celé prkno převrátilo. Nepouštěl řídítka z rukou, zatímco prkno drhlo o bok lodi a strhávalo z něj přisedlé vilejše. Opět přidal plyn a vyrazil do hloubky.

Konečně se mu podařilo podplout kýl plavidla a rychle zamířil, na volné prostranství za ním.

Vyrazil rovnou na hladinu. Věděl, že nemá mnoho času.

Rachel byla pryč - spadla hned při prvním nárazu.

GRAY ZADRŽEL DECH.

Z nízkého tunelu se ozval nějaký rozruch. První z mužů údajně dorazil na konec chodby. Musela být docela krátká.

„*Eine Goldtür!*" slyšel výkřik jednoho z mužů. Zlaté dveře.

Raoul pospíchal kupředu a táhl Graye s sebou. Na Vigora na okraji nádrže nepřestával

jeden z útočníků mířit harpunou.

Chodba, osvětlená několika baterkami, pokračovala jen asi třicet metrů a mírně zahýbala. Konec nebylo vidět, ale poslední dva muže v řadě a Seichan ano. Pozornost všech byla obrácená kupředu.

Gray náhle pocítil strach, že se v tom zlatém klíči, který našel, mýlili. Možná byl určen do těchto dveří.

„Es wird entriegelt!" ozval se další výkřik. *Odemčeno!*

Ze svého místa Gray slyšel klapnutí, které doprovodilo otevření dveří. Příliš hlasité.

Seichan si toho taky musela všimnout. V mžiku se otočila a skočila směrem k nim. Příliš pozdě.

Ze štěrbin a skulin na všech stěnách vystřelily špičaté ocelové kůly, které projely skrz naskrz prostorem chodby, probodaly maso a kosti, jež stály v cestě, a skončily v prohlubních na protějších zdech. Toto smrtící drama začalo u dveří a během dvou vteřin se rozšířilo dál do celé chodby. Světla se rozkymácela a zasaženi muži křičeli.

Seichan se podařilo dostat na dva kroky k východu z tunelu, ale konec pasti zasáhl i ji. Ze stěny se vynořila poslední tyč a probodla jí rameno. S trhnutím se zastavila a nohy jí vyletěly kupředu.

Jediný zvuk, který se jí vydral ze rtů, bylo bolestné zalapání po dechu. Zůstala viset na kůlu, přišpendlená k protější zdi.

Raoul v šoku uvolnil Grayovo sevření.

Gray toho okamžitě využil, vysmekl se mu a rozeběhl se k nádrži. „Teď!" vykřikl přitom na Vigora.

Než stačil udělat druhý krok, něco ho udeřilo do týla. Tvrdě. Klesl na jedno koleno. Druhou ránu pažbou harpuny do hlavy dostal ze strany. Podcenil Raoulovu rychlost.

To byla chyba.

Raoul kopl Graye do obličeje a přimáčkl mu krk botou. Plnou vahou.

Gray lapal po dechu a sledoval, jak ostatní muži vylovili Vigora z vody. Zachytili monsignora za kotník a znemožnili mu tak útěk.

Raoul se sklonil a zašklebil se Grayovi do obličeje.

„To byl ošklivý trik," řekl.

„Já jsem nevěděl…"

Bota přitlačila ještě víc, takže nemohl dokončit větu.

„Ale aspoň jsi za mě vyřešil jeden problém," pokračoval Raoul. „Odstranil jsi tu děvku. Teď ovšem máme před sebou nějakou práci... jen my dva."

RACHEL SE HRABALA směrem k hladině, přičemž se několikrát udeřila hlavou o bok lodi. Dusila se s plnou pusou vody, ale nakonec se jí podařilo dostat na vzduch. Opakovaně kašlala a dávila se - reflexivně, nedokázala to zarazit. Nekoordinované mlátila rukama kolem sebe.

Náhle se spustily schůdky a Rachel spatřila nahého muže ve středním věku, který celému světu ukazoval holý zadek. *„Tudo bem, Menina?"*

Portugalsky. Ptal se jí, jestli je v pořádku.

Zavrtěla hlavou a nepřestávala kašlat.

Sklonil se k ní a podával jí paži. Rachel se ho chytila a nechala ho, aby ji vytáhl na palubu. Stála a chvěla se. *Kde je Monk?*

Viděla, jak křídlová loď odplouvá a řítí se do hlubší vody. Brzy se ukázal důvod takového počínání. Od vzdáleného mola se rychle blížily dva čluny egyptské policie a hukot jejich motorů neustále zesiloval. Policie konečně zareagovala. Zmatek v přístavu je musel zpomalit, ale raději pozdě než nikdy.

Rachel zaplavila vlna úlevy.

Otočila se a spatřila mužovu manželku nebo společnici, rovněž v Evině rouše.

Až na zbraň v ruce.

MONK PROPLUL kolem zádě hausbótu a rozhlížel se po Rachel. O kus dál v přístavu se nad hladinou rozléhalo kvílení policejních sirén a blikala ohnivé červená a modrá světla. Křídlová loď pospíchala pryč, zrychlovala, až se celá zvedla na své lyžiny.

Utíká.

Policie neměla šanci ji dohonit. Křídlová loď měla namířeno na širé moře... do mezinárodních vod nebo do jiného skrytého kotviště.

Monk obrátil veškerou pozornost na pátrání po Rachel. Bál se, že ji objeví, jak splývá na hladině obličejem dolů, utopenou ve znečištěné vodě. Objel záď a nevzdaloval se od lodě. Na zadní palubě hausbótu si všiml nějakého pohybu.

Rachel... stála k němu zády, ale vypadala roztřeseně. Ten nahý muž ve středních letech ji jednou paží podpíral.

Monk zpomalil. „Rachel… jste v pořád...“

Ohlédla se na něj a v očích měla paniku. Muž pozvedl druhou ruku. Držel v ní automatickou pušku s upilovanou hlavní, kterou mířil Monkovi do obličeje.

„Aha… zjevně nejste...,“ zahučel Monk.

GRAY CÍTIL, že mu každým okamžikem zlomí vaz. Raoul na něm klečel, jedno koleno mu zarýval doprostřed zad a druhé do zátylku. Jednou rukou držel Graye za vlasy a lámal mu hlavu dozadu. V druhé ruce třímal harpunu, kterou mířil Vigorovi na levé oko.

Monsignor klečel vedle a po každé straně mu stál jeden útočník s další namířenou zbraní. Třetí zachmuřeně přihlížel a v ruce si přitom pohrával s nožem. Všichni měli oči přimhouřené syrovou nenávistí. Grayův úskok připravil o život pět mužů, jejich druhů ve zbrani.

Z krvavé chodby se k nim stále neslo sténání, ale záchrana nebyla možná. Jenom pomsta.

Raoul se k němu sklonil blíž. „Konec hraní. Co jste se dozvěděli v...“

Přerušila ho zvonivá rána.

Harpuna vypadla Raoulovi z ruky. Obr hromově zařval a spadl z Graye.

Gray se v mžiku překulil po zemi, popadl osiřelou harpunu a vystřelil na jednoho z mužů, kteří drželi Vigora. Hrot projel muži krkem a odhodil ho dozadu.

Druhý útočník se napřímil a obrátil svou zbraň proti Grayovi, ale než stačil vystřelit, z vody vyletěla harpuna, která muži probodla břicho. Muž ještě reflexivně stiskl spoušť, ale rána Graye minula, protože v tu chvíli už se útočník hroutil k zemi.

Vigor přistrčil poslední nabitou harpunu směrem ke Grayovi a přikrčil se k zemi.

Gray ji popadl a namířil na Raoula.

Obr utíkal do nedaleké chodby, která vedla k Alexandrově hrobce. Rukou si přidržoval druhé zápěstí. Dlaň mu proklála harpuna, která v ní zůstala trčet.

Kat ho zasáhla naprosto přesně - odzbrojila ho a vyřadila z boje. Poslední z mužů Dračího dvora, ten s dýkou v ruce, vběhl do tunelu ještě před Raoulem.

Gray vyskočil na nohy, namířil Raoulovi na záda a vystřelil. Harpuna zasvištěla chodbou. Raoul nedoběhl k první zatáčce včas. Hrot velkého muže zasáhl do zad a zazvonil.

Vzápětí neškodně padl na kamennou podlahu.

Gray zaklel. Trefil zápalný granát, který měl Raoul stále přehozeny přes rameno. Toho parchanta zachránila jeho vlastní zatracená bomba. V následující vteřině obr zmizel za zatáčkou chodby.

„Musíme jít,“ řekla Kat. „Podařilo se mi venku zabít dva strážné, protože jsem je zmátla tím, že jsem přijela na jejich prknu, a překvapila jsem je. Nevím ale, kolik dalších tam ještě

je.“

Gray zaváhal a podíval se směrem k chodbě.

Vigor už byl ve vodě. „Co Rachel...?“

„Poslala jsem ji pryč s Monkem na druhém prkně. Teď už by měli čekat na břehu.“

Vigor ji rychle objal a v očích se mu zaleskly slzy radosti. Natáhl si masku přes obličej.

„Veliteli?“

Gray zvažoval pronásledování Raoula, ale pes zahnaný do kouta je nejnebezpečnější. Nevěděl, jestli s sebou Raoul nemá v nepromokavém obalu pistoli nebo nějakou jinou zbraň, ale rozhodně měl u sebe bombu. Klidné ji mohl odpálit a zabít tak všechny.

Odvrátil se.

Měli, co potřebovali.

Jednou rukou si poplácal po stehenní kapse s ukrytým zlatým klíčem. By1o načase jít.

Přetáhl si masku přes tvář a přidal se k ostatním ve vodě. Muž, kterému prostřelil hrdlo, byl už mrtvý. Druhý ještě sténal s probodnutým břichem. Kolem něj se tvořila kaluž krve. Harpuna zřejmě zasáhla ledvinu. Nebo poškodila břišní aortu. Během pár minut bude po něm.

Gray necítil žádnou lítost. Dobře si pamatoval ty ukrutnosti v Kolíně nad Rýnem a Miláně. „Tak mizíme odtud.“

RAOUL SI VYTRHL harpunu z dlaně. Ocel se přitom třela o kost. Paží až do hrudníku mu projel palčivý oheň, který ho přiměl k prudkému, rozzlobenému vydechnutí. Z ruky mu tekla krev. Stáhl si rukavici a omotal si neoprén kolem dlaně, aby zaškrtil její přítok.

Žádná kost nebyla zlomená.

Dr. Alberto Menardi vystudoval medicínu, takže ho bude umět ošetřit. Raoul se rozhlížel po místnosti, osvětlené jeho baterkou, která ležela vedle na podlaze. Co to u všech čertů bylo za místo?

Skleněná pyramida, voda, hvězdný dóm...

Poslední živý muž jeho týmu, Kurt, se vrátil z chodby. Byl prozkoumat situaci kolem vstupní nádrže. „Jsou pryč,“ hlásil. „Bernard a Pelz jsou mrtví.“

Raoul dokončil ošetření a zvažoval další krok. Budou muset co nejrychleji zmizet. Ti Američani mohou poslat egyptskou policii přímo sem. Původní plán byl takový, že odlákají místní orgány křídlovou lodí, a to umožní Raoulovi a jeho skupině provést potají podrobný průzkum. Pak odsud chtěli odplout na nenápadném, mohutném hausbótu.

Teď se ale situace změnila.

Raoul se zaklením shodil batoh na zem. Měl v něm digitální fotoaparát. Pořídí vizuální záznam tohoto místa, předá jej Albertovi a pak bude pronásledovat ty Američany.

Ještě nebylo po všem.

Když se hrabal v batohu, nohou nechtěně strčil do popruhu, ke kterému byl připevněn zápalný granát. Z bomby se sesunul kus látky. Raoul na to nedbal, dokud si na vedlejší stěně nevšiml slabé červené záře.

Do hajzlu…

Klekl si na jedno koleno, popadl bombu a natočil ji digitálním displejem k sobě.

00:33.

Zpozoroval hlubokou prohlubeň na kovovém pouzdře vedle časovače, v místě, kam ho zasáhla harpuna toho amerického parchanta.

00:32.

Ten úder musel něco zkratovat, a aktivovat tak časovací zařízení. Raoul vyťukal přerušovací. Nic.

Rychle se postavil. Z toho prudkého pohybu ho zabolela hlava.

„Běž,“ přikázal Kurtovi.

Muž nespouštěl oči z bomby, ale po Raoulovu pokynu vzhlédl, přikývl a vyběhl do

chodby.

Raoul vytáhl fotoaparát, pořídil rychle několik snímků s bleskem, uzavřel fotoaparát do pouzdra a odkráčel.

00:19.

Vrátil se do první místnosti. Kurt už tu nebyl.

„Raoule!“ zavolal na něj nějaký hlas.

Vyděšeně se otočil, ale byla to jen Seichan. Ta děvka byla stále připíchnutá ke stěně prvního tunelu.

Raoul jí zamával. „Bylo mi potěšením s vámi pracovat.“

Natáhl si masku přes obličej a skočil šipku do vody. Protáhl se chodbou a u východu našel Kurta, který na něj čekal. Ohledával právě dvě další těla - další dva jejich muže. Kurt zavrtěl hlavou.

V Raoulovi se zvedla vlna divokého vzteku.

Pak se vodou rozneslo dunivé chvění, které znělo trochu jako projíždějící nákladní vlak. Z chodby za nimi se linula matná oranžová záře. Ohlédl se v okamžiku, kdy už opět pohasínala. Chvění ustalo.

Všechno je pryč.

Raoul zavřel oči. Neměl v ruce vůbec nic. Za tohle ho Dračí dvůr vykastruje… a možná nejen to. Zvažoval, jestli by neměl jednoduše odplavat a zmizet. Měl peníze na třech různých účtech u Švýcarských bank.

Nikdy ho ale nepřestanou pronásledovat.

Raoulovi zabzučela v uchu vysílačka. „Tuleni Jedna, tady je Vlečná loď.“

Otevřel oči. To byl hausbót, který je měl vyzvednout. „Tady Tuleň Jedna,“ ozval se bezvýrazně.

„Hlásíme dva další pasažéry na palubě.“

Raoul se zamračil. „Upřesněte to, prosím.“

„Ženu, kterou znáte, a jednoho Američana.“

Raoul sevřel poraněnou ruku v pěst. Mořská voda pálila v ráně s očistnou intenzitou. Tělem se mu rozšířil oheň.

Výborně.

15:22

GRAY PŘECHÁZEL po jejich hotelovém pokoji, který Monk zamluvil pro celou skupinu ještě z paluby letadla. Byli v nejvyšším patře hotelu Corniche, kam dorazili před pětadvaceti minutami. Z oken na balkon měli výhled na skleněné a ocelové budovy nové Alexandrijské knihovny. Přístav za nimi zářil jako tmavomodrý led. Vypadalo to, jako kdyby čluny i lodě byly pevně zasazeny na svých místech. Do přístavu se rychle vrátil klid.

Vigor sledoval místní zpravodajskou stanici a poslouchal, jak egyptský novinář popisuje konfrontaci mezi dvěma skupinami pašeráků drog. Policii se nepodařilo nikoho dopadnout. Dračí dvůr unikl.

Gray také věděl, že hrobka byla zničena. Jejich trojice využila tlakové láhve a dvě opuštěná motorizovaná prkna k rychlému přesunu na opačný konec přístavu, kde schovali svoji výbavu pod molo. Během plavby ale Gray ucítil pod vodou slabé zachvění.

Zápalná bomba.

Raoul ji musel odpálit, když sám utíkal.

Jakmile Gray, Kat a Vigor vylezli na přístavní hráz, oblečení jen do plavek, splynuli s davem opalujících se turistů a přešli parkoviště' ke svému hotelu. Gray očekával, že už tam na ně Monk s Rachel budou čekat. Po těch dvou ale nebylo nikde ani stopy.

Žádný vzkaz, žádný telefonát.

„Kde by mohli být?“ zeptal se Vigor.

Gray se obrátil ke Kat. „Vy jste je tedy viděla, jak odplouvají na motorizovaném prkně?“

Přikývla, s tváří staženou pocitem viny. „Měla jsem se ujistit...“

„A my dva bychom už byli po smrti,“ řekl Gray. „‚Musela jste si vybrat.“

Nemohl jí to dávat za vinu.

Promnul si oči. „A má u sebe Monka.“ Samotného ho to trochu uklidňovalo.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Vigor.

Gray si založil ruce na prsou a vyhlédl z okna. „Musíme předpokládat, že byli zajati. Nemůžeme počítat s tím, že naše stanoviště zůstane bezpečné příliš dlouho. Musíme se přesunout.“

„Přesunout?“ zopakoval Vigor a postavil se.

Gray cítil na bedrech plnou tíži své zodpovědnosti. Obrátil se čelem k Vigorovi a neuhýbal pohledem. „Nemáme jinou možnost.“

16:05

RACHEL SE NASOUKALA do froté županu. Přitáhla si ho těsně k tělu a nevraživě přitom hleděla na druhou osobu přítomnou v kajutě.

Vysoká, svalnatá blondýna ji ignorovala a vykročila ke dveřím. „Tady jsme hotové!“ vykřikla do chodby.

Dveře se otevřely a v nich se objevila druhá žena, která vypadala jako dvojče té první, až na kaštanové hnědé vlasy. Vešla dovnitř a podržela dveře Raoulovi. Obr se musel shýbnout, aby prošel.

„Je čistá,“ hlásila blondýna a stáhla si latexové rukavice. Právě provedla podrobnou tělesnou prohlídku všech Racheliných tělních dutin. „Nic schovaného.“

Teď už určitě ne, pomyslela si Rachel zlostně. Natočila se k nim mírně zády a utáhla si pod ňadry pevněji pásek županu. Prsty se jí chvěly. Hrozilo, že se dá do pláče, ale podařilo se jí tomu nutkání odolat - nechtěla poskytnout Raoulovi takové zadostiučinění.

Dívala se na drobné lodní okénko a pokoušela se poznat nějaký orientační bod, podle něhož by poznala, kde je. Viděla ale jen jednotvárnou vodní plochu moře.

Před chvílí ji i Monka přepravili z hausbótu. Těžkopádné plavidlo se vyp1oužilo z přístavu, setkalo se s rychlým motorovým člunem a čtyři muži s býčími šíjemi oba zajatce svázali, dali jim roubíky a kukly přes hlavu, aby je vzápětí přenesli do menší lodi a rychle s nimi odpluli. Cestovali po dobu, která Rachel připadala jako půl dne, ale pravděpodobně to ve skutečnosti nebylo o moc déle než hodinu. Jakmile jí z tváře strhli kuklu, Rachel zjistila, že se slunce na obloze téměř neposunulo.

V malé zátoce, ukryté za valem z kamenů, čekala známá křídlová loď jako velký tmavomodrý žralok. V lanoví se činilo několik mužů, kteří připravovali loď k vyplutí. Na zádi si všimla Raoula, jak stojí se založenýma rukama.

Jakmile je dopravili na palubu, rozdělili je.

Raoul převzal Monka.

Rachel pořád nevěděla, co se s jejím společníkem stalo. Odstrkali ji do jedné kabiny v podpalubí, kde ji hlídaly ty dvě Amazonky. Křídlová loď okamžitě vyrazila ze zátoky a rychle vyplula na Středozemní moře.

To bylo před více než půlhodinou.

Raoul pokročil kupředu a popadl ji za paži. Druhou ruku měl v obvazu. „Pojď se mnou.“ Prsty jí zarýval hluboko do masa.

Nechala se vyvést do chodby obložené dřevem a osvětlené nástěnnými, svícny, která procházela lodí od přídě na záď. Po obou stranách ji lemovaly soukromé kajuty. Na hlavní palubu vedlo jediné příkré schodiště, které spíš připomínalo žebřík.

Místo toho, aby ji Raoul vedl na palubu, zamířil s ní dozadu. Zaklepal na dveře poslední kabiny.

„*Entri,*“ ozval se zostřený hlas.

Raoul otevřel dveře a dotáhl Rachel dovnitř. Tahle kajuta byla větší než její vězeňská cela. Nebyla v ní jen postel a židle, ale také stůl, menší stolek a police s knihami. Na všech vodorovných plochách ležely stohy textů, časopisů a dokonce i svitků. Na jednom rohu stolu spočíval laptop.

Obyvatel místnosti se narovnal a otočil. Skláněl se nad stolem a na nose měl posazené brýle.

„Rachel,“ oslovil ji muž srdečně, jako kdyby byli nejlepšími přáteli. Poznala ho ještě z doby, kdy doprovázela strýčka Vigora do Vatikánské knihovny. Byl to vrchní prefekt archivů, dr. Alberto Menardi. Zrádce byl o několik centimetrů vyšší než ona, ale neustále se trochu hrbil, takže se zdál byt menší.

Poklepal na arch papíru, který měl rozložený na stole. „Z toho čerstvého písma - ženského, pokud se nemýlím - soudím, že tu mapu musela ozdobit vaše vlastní ruka.“

Mávl na ni, aby se k němu připojila.

Rachel neměla na vybranou. Raoul ji postrčil kupředu.

Zakopla o kupu knih a musela rukama popadnout roh stolu, aby neupadla. Dívala se na mapu Středomoří, na které byly narýsovány přesýpací hodiny spolu se jmény Sedmi divů světa.

Nehnula ani brvou.

Našli její mapu. Uzavřela ji do kapsy svého potápěčského obleku. Teď si přála, aby ji bývala spálila.

Alberto se k ní naklonil blíž. Jeho dech byl cítit olivami a trpkým vínem. Přejel špičkou prstu po ose, kterou nakreslil Gray. Končila v Římě. „Povězte mi o tom.“

„Tam bychom se měli vydat dál,“ lhala Rachel. Ulevilo se jí, že její strýc na tu mapu nic nedomaloval. Protáhl jednoduše tuto čáru podél okraje Grayova nože prstem.

Alberto se na ni podíval. „A proč? Rád bych slyšel všechno, co se odehrálo dole v té hrobce. Do co největších podrobností. Raoulovi se sice podařilo pořídit několik digitálních snímků, ale myslím, že vyprávění z první ruky bude cennější.“

Rachel neodpovídala.

Raoulovo sevření na její paži zesílilo. Zamrkala.

Alberto pokynul Raoulovi, aby přestal. „Nic takového není třeba.“ Tlak zeslábl, ale Raoul ji nepouštěl.

„Na tohle přece máte toho Američana, ne?“ podotkl Alberto. „Možná byste jí ho raději měl ukázat. Trocha čerstvého vzduchu nám nikomu neuškodí, že?“

Raoul se usmál.

Rachel cítila, jak jí srdce svírá čirá hrůza.

Vyvedli ji z kajuty a přiměli ji vystoupit po schodech nahoru. Od bílé paluby se odráželo oslnivé sluneční světlo. Na postranních lavicích posedávali tři muži, kteří nedbale drželi útočné pušky.

Všichni se na ni podívali.

Přitáhla si župan těsněji k tělu a zachvěla se. Stále na sobě cítila Raoulovy prsty. Obr vylezl hned za ní, následovaný Albertem. Obešla nízkou stěnu, která oddělovala schodišťovou šachtu od paluby. Za ní našla Monka.

Ležel na břiše, nahý s výjimkou dlouhých trenýrek, zápěstí měl svázaná na zádech a stejně tak i kotníky. Vypadalo to, jako kdyby měl na levé ruce zlomené dva prsty, které byly

ohnuté v nepřirozeném úhlu. Paluba kolem něj byla špinavá od krve. Když k němu přistoupila, otevřel jedno napuch1é oko.

Nepřivítal ji žádnou vtipnou poznámkou.

To ji vyděsilo víc než cokoliv jiného.

Raoul si se svými muži musel vybít svůj vztek na Monkovi - na jediném dostupném cíli.

„Rozvažte mu ruce," přikázal Raoul. „Přetočte ho na záda."

Muži rychle zareagovali. Když mu uvolnili ruce, Monk zasténal.

Překulili ho na záda a jeden ze strážných mu držel u ucha pušku. Raoul popadl ze sloupku požární sekyrku.

„Co chcete udělat?" Rachel se rychle postavila mezi něj a Monka.

„To záleží na tobě," řekl Raoul. Opřel si sekyrku o rameno.

Jeden z mužů zareagoval na nějaký nevysloveny signál. Uchopil Rachel za předloktí, zkroutil jí je na záda a odtáhl ji stranou.

Raoul ukázal sekyrkou na třetího muže. „Sedni si mu na prsa a natáhni mu levou paži do strany. Drž ho za předloktí." Muž poslechl a Raoul vykročil kupředu. Ohlédl se na Rachel. „Myslím, že professore se tě na něco ptal."

Ozval se Alberto: „A nevynechte žádný detail."

Rachel byla příliš vyděšena, aby dokázala odpovědět.

„Na téhle straně má pět prstů," dodal Raoul. „Začneme s těmi zlomenými. Stejně mu teď k ničemu nejsou." Pozvedl sekyrku.

„Ne!" vypravila ze sebe Rachel.

„Neříkejte jim nic...," zachraptěl směrem k ní Monk.

Strážný s puškou ho kopl do hlavy.

„Povím vám to!" vyhrkla Rachel.

Mluvila překotně, popisovala všechno, co se přihodilo, od objevení Alexandrova těla po aktivaci dávných baterií. Nevynechala nic kromě pravdy. „Zabralo to nějaký čas, ale tu hádanku jsme vyluštili... mapa... Sedm divů světa. všechno to ukazuje k počátku. Kompletní kruh. Zpátky do Říma."

Albertovi během jejího vyprávění zářily oči, tu a tam položil nějakou věcnou otázku a občas si pro sebe přikývl. „Ano, ano..."

Rachel skončila. „To je všechno, co víme."

Alberto se otočil k Raoulovi. „Lže."

„Myslel jsem si to."

Máchl sekyrou dolů.

16:16

RAOULOVI SE její výkřik líbil.

Vyškubl sekyru z místa, kde se zarazila do paluby. Minul Monkovy prsty o šířku vlasu. Opět si přehodil sekyru přes rameno a obrátil se k té ženě. Obličej jí zbledl tak, že vypadal téměř průsvitně.

„Příště to bude doopravdy," varoval ji.

Dr. Alberto pokročil kupředu. „Našemu velkému příteli se podařilo vyfotografovat tu centrální pyramidu i z boku. Na snímku je v boku pyramidy vidět čtvercový otvor. O tom jste se opomněla zmínit.

A hřích vynechání pravdy je stejně velký jako lež. Nebo se mýlím, Raoule?"

Obr pozvedl sekyru, „Zkusíme to celé znovu?"

Alberto se naklonil k Rachel. „Není třeba, aby se vašemu příteli něco stalo. Vím, že jste z té hrobky něco museli vzít. Nemá smysl někoho naslepo odkázat zpátky k Římu, aniž by

k tomu bylo k dispozici nějaké další vodítko. Co jste z té pyramidy vzali?“

Po tváři jí stékaly slzy.

Raoul četl v jejích rysech trýznivou agónii. Opět dostal erekci, když si vzpomněl na to, co před chvilkou viděl. Polopropustným zrcadlem potají sledoval jednu z těch kapitánových děvek, jak zajíždí prsty do jejích soukromých míst. Raoul chtěl provést prohlídku sám, ale kapitán odmítl. Jeho loď, jeho pravidla. Raoul nenaléhal. Kapitán byl poté, co se dozvěděl o smrti Seichan, v pěkně mrzuté náladě.

Kromě toho už brzy provede svou vlastní soukromou prohlídku té ženy... jenže měl v úmyslu být podstatně násilnější.

„Tak co to bylo?“ zatlačil na ni Alberto.

Raoul se rozkročil a napřáhl se sekyrou nad hlavu. Čerstvě sešitá dlaha ho bolela, ale Raoul na to nedbal. *Třeba to neřekne... třeba by se tahle zábava dala ještě protáhnout...*

Ale ta žena se zlomila. „Klíč... zlatý klíč,“ zakňourala a zhroutila se na kolena. „Gray... velitel Pierce ho má u sebe.“

Za jejími slzami Raoul zaslechl slabý záchvěv naděje.

Věděl, jak ji udusit v zárodku.

Máchl sekyrou dolů jediným, tvrdým úderem. Sekyra oddělila Monkovu ruku v zápěstí.

16:34

„JE NAČASE JÍT,“ řekl Gray.

Dal Kat a Vigorovi dalších čtyřicet pět minut, aby obvolali všechny místní nemocnice a zdravotnická zařízení. Dokonce jim povolil i diskrétní hovor s městskou policií. Třeba byli zranění a nemohli se s nimi spojit. Nebo sedí v chládku vězeňské cely.

Gray vstal, když mu zazvonil satelitní telefon. Všechny oči se obrátily jeho směrem.

„Díky Bohu,“ vydechl Vigor.

Toto telefonní číslo znalo jen pár lidí: ředitel Crowe a jeho spolupracovníci.

Gray popadl telefon a vytáhl anténu. Přistoupil blíže k oknu. „Velitel Pierce,“ ohlásil se.

„Řeknu to stručně, aby nedošlo k nějakým zmatkům.“

Gray ztuhl. Volal Raoul. To mohlo znamenat jedinou věc...

„Máme tu ženu i vašeho kolegu. Uděláte přesně to, co vám řeknu, jinak pošleme jejich hlavy poštou do Washingtonu a do Říma... až poté, co si pěkně pohrajeme s jejich těly, samozřejmě.“

„Jak můžu vědět, že jsou ještě...?“

Na druhém konci spojení se ozvalo zašoupání a vzápětí nový, přerývaný hlas. Gray slyšel za Rachelinými slovy slzy. „Oni... já... oni usekli Monkovi ruku. On...“

To už jí ale Raoul odebral telefon od úst.

Gray se snažil nereagovat. Teď na to nebyla vhodná chvíle. I tak mu ale zbělely klouby prstů, jak křečovitě svíral mobil. Srdce mu, bušilo až v krku.

„Co chcete?“ řekl přiškrceně.

„Jen zlatý klíč z hrobky,“ odpověděl Raoul.

Takže o něm věděli. Gray chápal, proč Rachel to tajemství prozradila.

Jak by mohla odolat? Musela vyměnit tu informaci za Monkův život.

Byli v bezpečí, dokud bude Dračí dvůr vědět, že Gray má u sebe klíč.

Ale to neznamenalo, že by je nemohli zmrzačit ještě hůř, kdyby odmítl spolupráci. Vzpomněl si na to, jak vypadal ten umučený kněz v Miláně.

„Takže je chcete vyměnit,“ řekl chladně.

„Ve 21:00 hodin odlétá z Alexandrie let EgyptAiru do Ženevy. Na palubě budete i vy. Vy sám. Budeme mít pro vás v bezpečnostní schránce připravené falešné doklady a letenku,

takže váš let nebude moci nikdo sledovat počítačem.“ Následovaly instrukce, kterou schránku má Gray otevřít. „Nebudete kontaktovat svoje nadřízené... ani ve Washingtonu, ani v Římě. Pokud to uděláte, dozvíme se to. Rozumíte?“

„Ano,“ procedil. „Ale jak mám vědět, že splníte svoji polovinu obchodu?“

„To vědět nemůžete. Ale jako gesto dobré vůle se s vámi opět spojím, jakmile přistanete v Ženevě. Pokud přesně dodržíte naše instrukce, propustím vašeho muže. Bude odeslán do místní nemocnice. Dostanete dostatečné potvrzení, že se tak skutečně stalo. Ta žena ovšem zůstane u nás, dokud nám nepředáte zlatý klíč.“

Gray věděl, že nabídka propustit Monka byla pravděpodobně míněna vážně, i když rozhodně ne z dobré vůle. Monkův život sloužil jako záloha jejich obchodu, doklad, který měl Graye přimět ke spolupráci. Pokoušel se nemyslet na Rachelina slova. Usekli Monkovi ruku.

Neměl jinou možnost.

„Budu v tom letadle,“ řekl.

Raoul ještě neskončil. „Ostatní z vašeho týmu... ta děvka a monsignor... mohou jít, kam chtějí, pod podmínkou, že zachovají mlčení a budou se držet mimo. Pokud kdokoliv z nich vstoupí na švýcarskou nebo italskou půdu, dohoda se ruší.“

Gray se zamračil. Chápal, proč ostatním zakazoval cestu do Švýcarska... ale k čemu Itálie? Pak mu to došlo. Představil si Rachelinu mapu. Linku, kterou sám namaloval. Ukazující k Římu. Rachel jim prozradila hodně - ale ne všechno.

Šikovná holka.

„Domluveno,“ řekl Gray a v hlavě už mu naskakovaly nejrůznější scénáře a plány.

„Stačí jakýkoliv náznak, že se nás pokoušíte podrazit, a tu ženu ani svého kolegu už v životě neuvidíte... pokud nepočítáme jednotlivé části těl, které vám budeme denně posílat.“ Spojení se přerušilo.

Gray položil telefon a obrátil se k ostatním. Zopakoval slovo od slova jejich rozhovor, aby všichni věděli, co se děje. „Poletím tím letadlem.“

Vigorovi zmizela z tváře veškerá krev. Potvrdily se jeho nejhorší obavy.

„Mohou vás snadno přepadnout,“ řekla Kat.

Přikývl. „Věřím ale, že dokud se budu pohybovat směrem k nim, nechají mě na pokoji. Nebudou riskovat, že přijdou o klíč v nepodařeném pokusu o jeho získání.“

„A co my?“ zeptal se Vigor.

„Potřebuji, abyste se oba přesunuli do Avignonu a pokračovali v práci na té záhadě.“

„Já... já nemůžu,“ řekl Vigor. „Rachel...“ Klesl na postel.

Gray promluvil pevněji. „Rachel nám poskytla trochu času a manévrovacího prostoru. Zaplatili jsme za to Monkovou krví a tělem. Nechci, aby byla jejich snaha vyplýtvána nadarmo.“

Vigor k němu vzhlédl.

„Musíte mi věřit.“ Grayovi ztvrdly rysy. „Rachel z toho dostanu. Máte moje slovo.“

Vigor na něj upřeně hleděl a pokoušel se zjistit, co má Gray za lubem. Ať už na něm vykoukal cokoliv, zdálo se, že z toho načerpal aspoň trochu odhodlání.

Gray doufal, že to bude stačit.

„Jak chcete...?“ začala Kat.

Gray zavrtěl hlavou a odvrátil se. „Čím méně budeme vědět o pohybu jeden druhého, tím lépe.“ Přešel ke svému batohu. „Spojím se s vámi, až budu mít Rachel.“

Vyrazil z místnosti.

S jedinou nadějí.

17:55

SEICHAN SEDĚLA v temnotě a svírala zlomený zbytek nože.

Tyč, která jí projela ramenem, ji stále držela připíchnutou ke stěně. Dva a půl centimetru silný kůl ji probodl pod klíční kostí a naštěstí nezasáhl hlavní cévy ani lopatku. I tak ale byla v pasti. Pod potápěčským oděvem jí neustále stékala krev.

Každý pohyb vyvolával bolestnou agónii.

Ale žila.

Poslední z Raoulových mužů zemřel zhruba v době, kdy uhasly i poslední plameny. Zápalná bomba, kterou Raoul odpálil, aby zničil vzdálenou místnost, k ní sotva dosáhla. Z toho horka se sice málem udusila, ale teď si přála, aby tu bylo opět o něco tepleji.

Dala se do ní zima i přes dobře izolující oblek. Okolní kameny z ní vysávaly teplo a ztráta krve taky nijak nepomáhala.

Seichan se odmítala vzdát. Prsty si pohrávala se zlomeným ostřím nože. Rýpala s ním do kamenné stěny, kam zajela špička ocelové tyče. Kdyby ji dokázala osvobodit a uvolnit...

Podlahu pod ní pokrývaly odštěpky kamene. Spolu s nimi i ulomená rukojeť dýky. Odpadla brzy poté, co začala. Jediné, co jí zbývalo, byl asi sedmicentimetrový kus ostří. Měla zkrvavené prsty - jednak od nože, jednak od tvrdých kamenů. Její snaha vycházela naprázdno.

Po tváři jí stékal studený pot.

Po straně se objevila nějaká záře. Nejdříve se domnívala, že si ji jen představuje. Otočila hlavu. Ze vstupní nádrže vycházelo světlo, které stále sílilo.

Hladina se zčeřila. Někdo přicházel.

Seichan svírala úlomek nože a cítila směs strachu a naděje. Kdo to je?

Z vody se vynořila tmavá postava. Potápěč. Když ten člověk vylézal na břeh, světlo jeho baterky ji oslnilo. Zastínila si oči rukou.

Potápěč sklonil svítilnu k zemi.

Seichan ho poznala, jakmile si stáhl kuklu z hlavy a přiblížil se k ní. Velitel Gray Pierce.

Přikročil k ní a zvedl ruku s pilkou na kov. „Promluvíme si.“

DEN ČTVRTÝ

14.

GOTIKA

27. červenec, 18:02
Washington, D.C.



ŘEDITEL PAINTER CROWE dobře věděl, že ho čeká další probděná noc. Donesly se k němu zprávy o útoku ve Východním přístavu Alexandrie. Týkalo se to Grayova týmu? Nad danou oblastí neměl žádné oči, takže se nemohl podívat pomocí satelitního sledování.

A přímo z terénu se mu dosud nikdo neozval. Poslední komunikace proběhla před dvanácti hodinami.

Painter litoval, že se Grayovi nezmínil o svém podezření. V tu chvíli to ale nebylo nic víc než nepodložená možnost. Painter potřeboval trochu času, aby získal další informace. A pořád si nebyl jistý. Kdyby postupoval přímočařeji, spiklenec by se dozvěděl, že byl odhalen, a to by vystavilo Graye i ostatní ještě většímu nebezpečí.

A tak Painter pracoval na svém konci sám.

Zaklepání na dveře ho přimělo odtrhnout oči od počítače.

Vypnul monitor, aby skryl to, co právě dělal, a stiskl knoflík, který se zabzučením odemkl dveře. Jeho sekretářka měla dnes volno. Vstoupil Logan Gregory.

„Jejich letadlo se blíží ke svému cíli.“

„Pořád míří do Marseilles?“ zeptal se Painter.

Logan přikývl. „Mělo by přistát za osmnáct minut. Těsně po půlnoci místního času.“

„Proč Francie?“ Painter si promnul unavené oči. „A nikdo se stále nepokusil o komunikaci?“

„Pilot potvrdí místo určení, ale nic jiného. Podařilo se mi pro ně domluvit snadný průchod francouzskými celními úřady. Na palubě jsou dva pasažéři.“

„Jenom dva?“ Painter se zamračeně narovnal.

„Letí na diplomatické letenky. Anonymně. Mohu se pokusit zjistit víc.“

Painter musel postupovat co nejopatrněji. „Ne,“ řekl. „To by mohlo vyvolat nějaký poplach. Tým chce svoje aktivity uchovat v tajnosti. Dáme jim trochu prostoru. Prozatím.“

„Ano, pane. Také mám na stole žádosti z Říma. Vatikán ani karabiniéři nedostali od svých agentů žádnou zprávu a začínají být nervózní.“

Painter jim musel něco poskytnout, jinak by úřady EU reagovaly nepřátelsky. Zvažoval svoje možnosti. Netrvalo by dlouho a evropské úřady by se místo určení toho letu stejně dozvěděly. To jim bude muset stačit.

„Dejte jim najevo ochotu ke spolupráci,“ řekl nakonec. „Řekněte jim o tom letu do Marseilles a že další informace jim poskytneme, jakmile budeme vědět víc.“

„Ano, pane.“

Painter zíral na svou prázdnou obrazovku. Naskýtalo se mu jen úzké okénko příležitosti. „Jakmile se s nimi spojíte, potřebuji, abyste pro mě vyřídil jednu pochůzku. Na DARPU.“

Logan se zamračil.

„Mám tu něco, co bych potřeboval doručit osobně dr. Seanu McKnightovi.“ Painter přesunul ke svému zástupci po stole zalepený dopis v červeném váčku. „Nikdo ale nesmí vědět, kam máte namířeno.“

Logan tázavě přimhouřil oči, ale přikývl. „Postarám se o to.“ Převzal dopis, zasunul si jej pod paži a obrátil se k odchodu.

Painter ho ještě zarazil. „Je nutná naprostá diskrétnost.“

„Můžete mi věřit,“ odpověděl Logan pevně a s cvaknutím zámku za sebou zavřel dveře.

Painter se vrátil ke své práci na počítači. Obrazovku vyplňovala mapa Středomoří s křižujícími se žlutými a modrými pásy. Dráhy družic. Zajel myší na jednu z nich. Nejnovější satelit NRO s přezdívkou Sokolí oko. Kliknul na něj, aby vyvolal výpis detailů jeho trajektorie, a začal studovat jednotlivé parametry.

Naťukal jméno Marseilles. Objevilo se časové schéma. Zkontroloval ještě počasí v oblasti pomocí NOAA. K jižní Francii se přesouvala bouřková fronta. Příkrov těžkých mraků sledování znemožní. Okénko příležitosti bylo ještě užší, než předpokládal.

Podíval se na hodinky. Zvedl telefon a řekl ochrance: „Dejte mi vědět, až Logan Gregory opustí velitelství.“

„Ano, pane.“

Painter zavěsil. Načasování musí být naprosto přesné. Počkal dalších patnáct minut a sledoval, jak se bouřková oblačnost přesunuje západní Evropou.

„No tak,“ zahučel.

Telefon konečně zazvonil. Jakmile měl Painter potvrzené, že Logan odešel, vstal z křesla a vyšel ze své kanceláře. Místnost pro družicové sledování byla o patro níž, hned vedle Loganovy kanceláře. Painter do ní odspěchal a naše1 tu osamělého technika, uhnízděného před obloukovou stěnou monitorů a počítačů a píšícího do provozního deníku.

Náhlý příchod šéfa ho překvapil. Vyskočil na nohy. „Veliteli Crowe, pane... jak vám mohu pomoci?“

„Potřebuji se napojit na satelit H-E Čtyři NRO.“

„Sokolí oko?“

Painter přikývl.

„K tomu nemám oprávnění...“

Painter před něj položil dlouhou alfanumerickou sekvenci. Byla platná jen na nejbližší půlhodinu. Získal ji pro něj Sean McKnight. Technik povytáhl obočí, ale pustil se do práce. „Nemusel jste sem chodit osobně. Dr. Gregory mohl poslat všechny informace přímo do vaší kanceláře.“

„Logan tu není.“ Painter položil technikovi dlaň na rameno. „Také budu potřebovat, abyste smazal veškeré záznamy o tomto sledování. Nic neukládejte. Nikdo se o tom nesmí dozvědět ani slovo. Dokonce ani tady v Sigmě ne.“

„Ano, pane.“

Technik ukázal k monitoru. „Obraz se ukáže tady na té obrazovce. Potřebuji souřadnice GPS, na které se mám zaměřit.“

Painter mu je dal.

Po dlouhé minuté se na obrazovce objevilo tmavé letiště. Marseilles.

Painter nakázal technikovi, aby přiblížil jednu konkrétní bránu. Obraz se zachvěl a vzápětí se plynule zaostřil. Objevilo se malé letadlo, Citation X. Stálo nedaleko brány s otevřenými dveřmi. Painter se naklonil kupředu a zastínil tak technikův výhled.

Je tu příliš pozdě?

Objevil se nějaký pohyb. Do zorného pole vstoupila jedna postava a vzápětí druhá. Rychle seběhly po schůdkách. Painter si nemusel zvětšovat jejich obličeje.

Monsignor Verona a Kat Bryantová.

Painter čekal. Třeba byla ta informace mylná. Třeba byli na palubě všichni.

Obraz na monitoru se zachvěl a na okamžik se rozostřil do řady pixelů. „Blíží se špatné počasí,“ poznamenal technik.

Painter nespouštěl zrak z obrazovky. Z letadla nikdo další nevystoupil. Kat a monsignor

zmizeli v letištní bráně. Painter se ustaraně zamračil a pokynul technikovi, aby sledování ukončil. Poděkoval mu a vykročil z místnosti.

Kde je u všech všudy Gray?

1:04
Ženeva, Švýcarsko

GRAY SEDĚL V KABINĚ první třídy letadla společnosti EgyptAir. Jednu věc musel Dračímu dvoru přiznat. Nešetřili výdaji. Rozhlédl se po malé kabince. Osm sedadel. Šest pasažérů. Přinejmenším jeden z nich byl pravděpodobně agent Dračího dvora, který z něj měl za úkol nespouštět oči.

Na tom nezáleželo. Plně spolupracoval... prozatím.

Vyzvedl si letenky i falešné doklady z autobusové schránky a pak vyrazil na letiště. Čtyřhodinový let mu připadal nekonečný. Dal si labužnické jídlo, vypil dvě sklenice červeného vína, podíval se na nějaký film s Julií Robertsovou a dokonce se přimě1 na čtyřicet dva minut zavřít oči a zdřímnout si.

Otočil hlavu k okénku. Zlatý klíč, který měl pověšený na řetízku kolem krku, se posunul ke straně. Teplo jeho těla kov trochu ohřálo, ale i tak ho klíč tížil a studil. Visely na něm životy dvou lidí. Představil si Monka, s přátelským chováním, bystrýma očima a velkým srdcem. A Rachel. Směsice hedvábí a oceli, fascinující a komplikovaná. Ale její poslední telefonát ho neustále pronásledoval: měla v hlase tolik bolesti a paniky. Projel jím až do morku kostí - vždyť ji zajali pod jeho velením.

Gray hleděl z okénka, zatímco letadlo prudce klesalo k zemi, aby přistálo ve městě sevřeném ze všech stran tyčícími se vrcholky Alp. Dole se třpytila světla Ženevy. Měsíční světlo dodávalo horám i jezeru stříbrný nádech.

Letadlo přeletělo nad úsekem Rhôny, která dělila město na dvě poloviny. Se zavytím se vysunul podvozek a za několik okamžiků se už dotýkali přistávací dráhy na Ženevském mezinárodním letišti.

Zajeli k příslušné bráně a Gray počkal, až se kabina vyprázdní, než si vzal svůj pečlivě zabalený vak. Doufal, že má všechno, co bude potřebovat. Přehodil si ho přes rameno a vyšel ven.

Když opustil kabinu první třídy, rozhlédl se, zda mu nehrozí nějaké bezprostřední nebezpečí.

A ještě z jednoho důvodu. Hledal očima svou spolucestující.

Seděla v normální třídě, měla na sobě plavovlasou paruku, konzervativní tmavomodrý oblek a silné černé brýle. Kráčela pomalu a levou paži měla pod sakem zavěšenou na pásce. Při bližším pohledu její převlek nemohl nikoho zmýlit. Ale také ji tu nikdo nečekal.

Seichan byla pro svět mrtvá.

Vyšla před ním, aniž by mu věnovala jediný pohled.

Gray ji následoval, ale nechával mezi nimi několik dalších cestujících. Jakmile se ocitli v terminálu, zařadil se do fronty pro celní kontrolu, ukázal úředníkovi falešné dokumenty, nechal si je orazítkovat a pokračoval v cestě. Zavazadlo mu nekontrolovali.

Vyšel na dobře osvětlenou ulici, která byla stále plná lidí. Pozdní cestující sháněli auta a taxíky. Gray neměl tušení, co se od něj nyní očekává. Musel počkat, až se s ním nějakým způsobem spojí Raoul. Přesunul se blíž ke stanovišti taxíků.

Seichan zmizela, ale Gray cítil, že je někde nablízku.

Potřeboval spojence. Byl odříznutý od Washingtonu i od svých spolupracovníků, a tak uzavřel smlouvu s ďáblem. Pilkou na železo ji osvobodil, poté, co mu musela něco slíbit. Budou pracovat spolu. Výměnou za svou svobodu mu pomůže získat Rachel. Pak se jejich cesty rozejdou. Všechny dluhy budou smazány, minulé i současné.

Souhlasila s tím.

Když ji ošetřoval a obvazoval jí ránu, dívala se na něj velice zvláštním pohledem. Měla odhalená ňadra, ale nijak se za to nestyděla. Prohlížela si ho jako raritu, jako podivného brouka, a plně se na něj soustředila.

Moc toho nenamluvila - byla vyčerpaná a zřejmě také v mírném šoku. Rychle se ale vracela do formy, jako lvice, která se plynule probouzí a v očích jí začíná probleskovat vychytralost a pobavení.

Gray věděl, že s ním nehodlá spolupracovat ani tak z vděčnosti či z povinnosti jako spíš ze vzteku na Raoula. Spolupráce vyhovovala jejím momentálním potřebám. Raoul ji tam nechal bez pomoci, napospas pomalé a bolestné smrti. Chtěla, aby jí za to zaplatil. Ať už se Bratrstvo s Dračím dvorem domluvilo na jakémkoliv kontraktu, ten pro Seichan skončil. Jediné, co z něj zbývalo, byla pomsta.

Ale bylo to opravdu všechno?

Gray si pamatoval, jak se na něj dívala a s jakou zvědavostí si ho prohlížela. Také ale nepouštěl ze zřetele Painterovo varování. Muselo to na něm být vidět.

„Ano, zradím vás," řekla mu Seichan prostě, když si natáhla tričko. „Ale teprve až bude po všem. Vy uděláte to samé. Oba to víme. Vzájemná nedůvěra. Existuje snad lepší forma upřímnosti?"

Grayův satelitní telefon konečně zazvonil. Vyndal jej z batohu. „Velitel Pierce," ohlásil se stručně.

„Vítejte ve Švýcarsku," řekl Raoul. „V centrálním městském terminálu na vás čekají jízdenky na vlak do Lausanne. Jsou na vaše falešné jméno. Vlak odjíždí za čtyřicet pět minut. Pojedete s ním."

„A co můj kolega?" zeptal se Gray.

„Jak bylo domluveno, je na cestě do nemocnice v Ženevě. Důkaz o tom budete mít ještě předtím, než nastoupíte do vlaku."

Gray se vydal k taxíkům. „A poručice Veronová?" řekl.

„Té ženě se vede dobře. Zatím. Nezmeškejte vlak."

Spojení se přerušilo.

Gray nastoupil do taxíku. Nezdržoval se hledáním Seichan. Umístil do svého telefonu malý čip, napojený na její mobil, takže mohla odposlechnout jeho rozhovor s Raoulem. Důvěřoval jejím schopnostem, že s ním udrží krok.

„Hlavní nádraží," řekl řidiči.

Taxikář krátce přikývl, zařadil se do provozu a zamířil do centra Ženevy. Gray se pohodlně opřel. Seichan měla pravdu. Jakmile se dozvěděla o tom, že má Gray odjet do Švýcarska, řekla mu, že podle ní ukrývají Rachel na nějakém hradu v Savojských Alpách.

Po deseti minutách už taxík projížděl podél jezera. Z vody stříkala obří fontána do výšky kolem sta metrů. Slavný Jet d´Eau, ozářený světly jako výjev z pohádky. Nedaleko mola probíhal nějaký festival. Gray slyšel ozvěnu zpěvu a smíchu.

Znělo to jako z úplně jiného světa.

Po několika dalších minutách ho vůz vyložil před hlavním nádražím. Gray přešel k pokladnám, udal své falešné jméno a ukázal doklady. Vzápětí mu byly vydány jízdenky do Lausanne, města v jezerní oblasti.

Vydal se k příslušnému nástupišti a obezřetně se rozhlížel kolem sebe. Po Seichan nikde ani stopa. Hlodaly v něm pochybnosti. Co jestli se na něj jednoduše vykašlala? Co když se spojila s Raoulem a zradila ho? Gray takové starosti potlačil. Jednou si vybral. Věděl, do jakého jde rizika.

Opět mu zazvonil telefon. Vyndal jej a vysunul anténu.

„Velitel Pierce," řekl.

„Máte dvě minuty," oznámil mu Raoul. Ozvalo se klapnutí a šum přepojování linky.

Další hlas, který promluvil, zněl z větší dálky a doprovázela jej slabá ozvěna, ale i tak ho Gray okamžitě poznal. „Veliteli?“

„Jsem tu, Monku. Kde jsi?“ Gray si byl jistý, že jejich rozhovor neodposlouchává jenom Seichan. Musel si dávat pozor.

„Vysadili mě u nějaký nemocnice s tímhle mobilem. Řekli mi, abych čekal, až mi zavoláš. Jsem na pohotovosti. Všichni doktoři tu mluví zatracenou francouzštinou.“

„Jsi v Ženevě,“ řekl mu Gray. „Jak se ti daří?“

Dlouhá odmlka.

„Vím o tvé ruce,“ dodal Gray.

„Zatracení parchanti,“ odpověděl Monk a v hlase mu zněl vztek. „Na tý svý lodi měli doktora. Dali mi sedativa, rovnou do žíly a zašili mojí... můj pahýl. Zdejší lékaři mě zrentgenovali, ale zdá se, že jsou spokojeni s dílem tamtoho doktora, abych tak řekl.“

Gray oceňoval Monkův pokus o lehkovážnost. I tak ale slyšel z jeho slov zlost.

„Co Rachel?“

V Monkově odpovědi zněla bolest. Tu jsem neviděl od okamžiku, kdy mě zdrogovali. Nemám tušení, kde teď je. Ale... ale, Grayi...“

„Co?“

„Musíš ji od nich získat.“

„Pracuju na tom. Ale co ty? Jsi v bezpečí?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Monk. „Řekli mi, abych držel jazyk za zuby. To taky dělám. Hraju si na blbýho. Doktoři ale i tak informovali místní policii.“

„Prozatím dělej to, co ti nařídili,“ nakázal mu Gray. „Dostanu tě odtamtud, jakmile to půjde.“

„Grayi,“ řekl Monk napjatě. Gray ten tón hlasu poznal. Chtěl mu něco prozradit, ale zároveň věděl, že jejich hovor je odposloucháván. „Oni... oni mě nechali jít.“

Spojení opět zašumělo a ze sluchátka se ozval Raoul. „Nerad bych vám musel useknout ruku jako vašemu příteli. V tomhle rozhovoru budeme pokračovat, až budete tady.“

Telefon ztichl.

Gray spustil ruku s telefonem. Takže Raoul je v Lausanne.

Čekal na svůj vlak. Jednalo se o poslední soupravu. Moc lidí na peróně nepostávalo. Gray si je nenápadně prohlížel. Nikde ani stopa po Seichan. Byli tu nějací špioni Dračího dvora?

Konečně vlak přirachotil a s pronikavým vypuštěním vzduchu zastavil. Gray nastoupil do prostředního vozu a rychle se přesunul do zadního, v naději, že tím setřese případného agenta.

Seichan čekala mezi posledními dvěma vagóny.

Nedala nijak najevo, že k němu patří, jen mu podala dlouhou koženou bundu. Obrátila se a ramenem otevřela nouzový východ, který vedl na opačnou stranu vlaku, pryč od nástupiště.

Následoval ji a seskočil na zem. Uhladil si bundu a vyhrnul límeček. Seichan rychle přeběhla další koleje a vyskočila na sousední perón.

Vyšli z nádraží a Gray zjistil, že se ocitl na okraji parkoviště. Krok od nich stál černožlutý motocykl BMW.

„Nasedněte si,“ řekla Seichan. „Budete muset řídit. Moje rameno...“ Při jízdě sem sice ruku vyndala z pásky, ale do Lausanne to bylo dalších osmdesát kilometrů.

Gray usedl za řidítka a vykasal si bundu. Motorka dosud nestačila vychladnout. Seichan si sedla za něj a zdravou rukou se ho chytila kolem pasu. Gray nastartoval. Už si cestu z Ženevy do Lausanne nastudoval. Vyrazil z parkoviště, a jakmile se ocitl na ulici, prudce přidal plyn. Prokličkoval uličkami na dálnici, která vedla z Ženevy směrem do hor.

Tmu před ním protínal kužel reflektoru.

Hnal se za světlem stále rychleji a vítr mu zvedal okraje bundy. Seichan se k němu přitiskla těsněji, objímala ho zdravou paží a ruku mu zasunula pod bundu. Prsty se, chytila jeho opasku.

Gray potlačoval nutkání její paži odstrčit. Ale ať už to bylo chytré nebo ne, jak si kdo ustele, tak si lehne, a on si ustlal takto. Řítil se po úzké dálnici. Potřebovali dorazit do Lausanne půl hodiny před vlakem. Bude to stačit?

Zatímco mířil do kopců, které obklopovaly jezero, mysl se mu zatoulala zpátky k rozhovoru s Monkem. Co se mu Monk pokoušel sdělit? Nechali mě jít. To bylo jasné. Ale co tím Monk chtěl říct?

Přemítal nad svým původním odhadem, k němuž dospěl ještě v Egyptě. Věděl, že Dračí dvůr Monka propustí. Účelem takového gesta bylo zajistit si Grayovu spolupráci. A Raoul měl stále v rukách Rachel jako žolíka.

Nechali mě jít.

Stálo za jeho propuštěním něco víc? Dračí dvůr byl nemilosrdný. Rozhodně neměl ve zvyku zbavovat se vlastních aktiv. Monkovým mučením přiměli Rachel k tomu, aby promluvila. Vzdali by se tak snadno takové výhody? Monk měl pravdu. To by udělali jen v případě, že by Dračí dvůr mohl proti Rachel nasadit nějakou lepší páku.

Ale jakou?

2:02
Lausanne, Švýcarsko

RACHEL SEDĚLA ve své cele, otupělá a vyčerpaná.

Pokaždé, když zavřela oči, znovu prožívala svoji hrůzu. Viděla, jak sekyra opisuje kruh a míří dolů. Monkovo tělo sebou trhlo. Odseknutá ruka odletěla po palubě jako ryba vyhozená na souš. Vytryskla krev.

Alberto Raoula za jeho čin seřval - ne pro jeho brutálnost, ale proto, že toho muže chtěl mít ještě živého. Raoul nad jeho starostmi jen mávl rukou. Zaškrtili Monkovu ruku a Alberto poručil Raoulovým, mužům, ať Monka odnesou do lodní kuchyně.

Později ji jedna z agentek Bratrstva informovala, že Monk je stále naživu. O dvě hodiny později křídlová loď dorazila k nevelkému středomořskému ostrůvku a ji převedli do malého soukromého tryskáče.

Přitom Rachel Monka zahlédla, omámeného, s poraněnou paží zavázanou až po loket, ležícího na nosítkách. Pak ji zamkli v zadním oddíle letadla. Samotnou. Bez okének. Během následujících pěti hodin dvakrát přistáli. Nakonec ji pustili ven.

Monk byl pryč.

Raoul jí zavázal oči a do úst jí dal roubík. Musela si přestoupit z letadla do nějakého nákladního auta. Po další půlhodině jízdy plné zatáček dorazili ke konečnému místu určení. Slyšela, jak kola duní po dřevěných trámech. Most. Nákladák zastavil.

Vytáhli ji ven za kakofonie vrčení a štěkání. Hlasitého, vzteklého, hladového. Nějaký psí útulek nebo chovná stanice.

Provedli ji za loket dveřmi a dolů po schodech. Dveře se za ní zavřely a odřízly zvuk štěkání. Cítila studené kameny a vlhkost. Při jízdě vlakem zároveň vnímala, jak klesá tlak.

Byli v horách.

Konečně do ní strčili a ona zakopla o práh. Dopadla tvrdě na ruce a kolena.

Raoul ji chytil oběma rukama za pozadí a zasmál se. „Už o to škemrá.“

Skokem uhnula a narazila ramenem do něčeho pevného. Sundali jí šátek z očí i promáčený roubík. Rozhlédla se po malé, kamenné cele a třela si přitom rameno. Zase žádná okénka. Pomalu ztrácela pojem o čase. Jediným kusem nábytku v cele bylo kovové lůžko, na jehož jednom konci ležela tenká stočená matrace. Na ní byl malý polštář. Žádné povlečení.

Cela neměla mříže. Jednu stěnu tvořila pevná skleněná deska, ve které byly ventilační otvory o velikosti pěsti a dveře s gumovým těsněním. I ventilační otvory ale byly opatřeny plechovými pokličkami, které se daly utěsnit – buď pro zabezpečení zvukotěsnosti cely, nebo jako způsob, jak vězně pomalu udusit.

Nechali ji tu přes hodinu.

Nebyly tu dokonce ani žádné hlídky, i když slyšela hlasy z chodby, takže stráže zřejmě stály u schodiště.

Ozval se nějaký rozruch. Pozvedla tvář a stoupla si. Rozeznala Raoulův hrubý hlas, jak vyštěkává nějaké rozkazy. Odstoupila od skleněné stěny. Na lodi jí vrátili oblečení, ale neměla u sebe žádnou zbraň.

Objevil se Raoul se dvěma muži po boku. Nevypadal nijak šťastně.

„Vyveďte ji," zavrčel.

Ve dveřích se otočil klíč. Vyvlekli ji ven.

„Tudy," řekl Raoul. Odváděl ji chodbou.

Všimla si dalších cel - některé byly uzavřené jako ta její, jiné otevřené a naplněné policemi s víny.

Raoul ji odvedl ke schodišti a nahoru na tmavé nádvoří zalité měsíčním světlem. Po všech stranách se tyčily kamenné stěny. Jen na úzký most přes propast vedla brána, která ovšem byla uzavřena padací mříží.

Věznili ji na nějakém hradě.

U zdi vedle brány parkovalo několik nákladních aut.

Podél sousední stěny stála dlouhá řada klecí, od kterých k ní doléhalo tiché vrčení. Míhaly se v nich obrovské stíny, svalnaté a silné.

Raoul si musel jejího pohledu všimnout. „Perro de Presa Canario," řekl a v hlase se mu ozvala divoká pýcha. „Bojovní psi, potomci linie, která sahá k počátku devatenáctého století. Dokonale vyšlechtění. Rození zabijáci. Samé svaly, čelisti a zuby."

Rachel přemítala, jestli těmi slovy nepopisuje i sám sebe.

Vedl ji od brány směrem k ústřední budově, kde se k silným dubovým dveřím zvedaly dvě řady schodů. Schodiště byla osvětlena nástěnnými svícny, takže vypadala téměř pohostinně. Oni ale nešli k nim. Mířili k postranním dveřím, které vedly do podlaží pod schody.

Raoul je odemkl vyťukáním elektronického kódu.

Jakmile se otevřely, Rachel ovanul pach dezinfekce a něčeho horšího, temnějšího. Raoul ji násilím provedl čtvercovou místností osvětlenou zářivkami. Kamenné zdi, linoleová podlaha. U dalších dveří stál jediný strážný.

Raoul přešel místnost a otevřel je.

Za nimi se táhla dlouhá, sterilní chodba, do níž ústila řada místností. Do několika z nich nahlédla, když kráčela s Raoulem kupředu. Jedna byla plná klecí z nerezové oceli. V další zase stály počítačové stěny spojené řadami desek. Elektromagnety, odhadovala Rachel, používané při experimentech se sloučeninami v m-stavu. V třetí místnosti stál jediný ocelový stůl přibližně ve tvaru písmene X. Kožené pásky naznačovaly, že stůl je určen pro lidské tělo s roztaženými končetinami. Nad stolem visela chirurgická lampa.

Při tom pohledu Rachel projel chlad až do morku kostí.

Do chodby ústilo ještě šest dalších místností. Rachel už viděla dost a byla ráda, že se zastavili u dveří na opačné straně.

Raoul zaklepal a vstoupil.

Ten kontrast Rachel překvapil. Jako kdyby náhle vešla do salonku význačného učence Královské společnosti z přelomu století. Pokoj byl obložen naleštěným mahagonovým a ořechovým dřevem. Pod nohama měla silný turecký koberec s karmínovým a smaragdovým vzorem. Stěny lemovaly knihovny a prosklené skříně plné pečlivě seřazených textů. Za sklem si všimla prvních vydání *Principií* Sira Isaaca Newtona a vedle nich Darwinova *Původu*

druhů. V jedné vitríně ležel otevřený a osvětlený egyptský rukopis. Rachel přemítala, jestli to je ten, který Dračí dvůr ukradl z káhirského muzea, ten podvržený text se zašifrovanými verši, jež odstartovaly celé tohle vražedné dobrodružství.

Všude, kam se podívala, byla nějaká umělecká díla. Police zdobily etruské a římské sochy včetně půlmetrového perského koně s ulomenou hlavou - mistrovského díla zcizeného před deseti lety z Iránu, které údajně zachycovalo slavného koně Alexandra Velikého Bucefala. Nad skříněmi visely obrazy. Jeden identifikovala jako Rembrandta, druhy jako Raffaela.

Uprostřed pokoje spočíval masivní, vyřezávaný mahagonový stůl. Stál nedaleko kamenného krbu, vysokého od podlahy ke stropu, v němž plál oheň.

„Professore!“ zavolal Raoul a zavřel za nimi dveře.

Zadními dveřmi, které vedly do dalších soukromých pokojů, vstoupil dr. Alberto Menardi. Na sobě měl černý smoking lemovaný karmínovou barvou. Navíc měl tu drzost stále nosit kolárek.

Pod jednou paží držel knihu a zahrozil na Rachel prstem. „Nebyla jste k nám zcela upřímná.“

Rachel cítila, jak se jí na okamžik zastavilo srdce, a začala přerývaně oddechovat.

Alberto se obrátil k Raoulovi. „A kdybys mě nepřerušil tím, že jsi nutné potřeboval amputovat tomu Američanovi ruku v zápěstí, přišel bych na to dřív. Pojďte oba sem.“

Mávl na ně, aby se k němu připojili u mahagonového stolu.

Rachel si všimla mapy Středomoří s připsanými linkami, kružnicemi, poledníky a stupni. Vedle ležel kompas se sextantem. Alberto zjevně pracoval na této hádance sám, bud proto, že Rachel tak úplné nevěřil, nebo proto, že ji i jejího strýce považoval za příliš tupé.

Prefekt poklepal prstem na mapu. „Další zastávkou není Řím.“

Rachel se násilím ovládla, aby sebou necukla.

Alberto pokračoval: „Podtext tohoto geometrického tvaru znamená pohyb časem vpřed. I samotné přesýpací hodiny, které rozdělují čas na jednotlivé úseky v podobě zrnek písku, jež se přelévají jedno po druhém do nevyhnutelného konce. Z tohoto důvodu symbol přesýpacích hodin vždycky představoval smrt, konec času. Zde tyto hodiny mohou znamenat jedinou věc.“

Raoul se zamračil o něco víc, čímž dal najevo, že nechápe, kam asi Alberto míří.

Alberto si povzdychl. „Je zřejmé, že ať už toto vodítko ukazuje kamkoliv, jsem si jistý, že půjde o konečný cíl.“

Rachel cítila, jak se Raoul vedle ní zachvěl. Už se blížili ke konci cesty. Neměli ale zlatý klíč a přes veškerou svou chytrost Alberto tu záhadu zatím ještě nevyluštil. Ale nakonec se mu to podaří.

„Nemůže jít o Řím,“ řekl Alberto. „To by byl pohyb zpátky, nikoliv kupředu. Musíme tu vyřešit další tajemství.“

Rachel zavrtěla hlavou a předstírala unavený nezájem. „To je všechno, nač jsme dokázali přijít, než jsme byli napadeni.“ Mávla rukou kolem sebe. „Neměli jsme k dispozici vaše zdroje.“

Alberto ji přitom bedlivě sledoval. Bez mrknutí mu pohled oplácela.

„Já… já vám věřím,“ promluvil pomalu. „Monsignor Verona je docela bystrý, ale tohle vodítko má mnoho tajemných vrstev.“

Rachel se nepřestávala tvářit bezvýrazné, s příměsí strachu, jako kdyby ji vyděsili. Alberto na to byl sám. Zjevně se usídlil tady, aby mohl řešit záhady pro Dračí dvůr. Nikomu jinému nedůvěřoval a byl přesvědčen o vlastní nadřazenosti. Nechápal hodnotu širšího rozhledu a různých úhlů pohledu. K vyluštění této hádanky bylo třeba společných sil celého týmu, nikoliv úsilí jediného člověka.

Prefekt ale nebyl žádný hlupák. „Přesto,“ řekl, „měli bychom si být jistí. Zatajila jste nám už objev zlatého klíče. Třeba před námi skrýváte ještě něco dalšího.“

Pocit strachu v ní zesílil. „Řekla jsem vám všechno,“ ohradila se tak přesvědčivě, jak

dokázala. Budou jí věřit? Budou ji mučit?

Těžce polkla. Nikdy nepromluví. V sázce bylo příliš mnoho. Viděla, o jakou moc jde, v Římě i v Alexandrii. Ta nikdy nesmí padnout do rukou Dračímu dvoru.

I Monkův život byl daní, kterou bylo třeba zaplatit. Oba dva byli vojáci. Na té křídlové lodi neprozradila informaci o zlatém klíči jen proto, aby zachránila Monka, ale také proto, aby zatáhla do hry Graye a poskytla mu šanci něco udělat. Šlo o rozumné riziko. Teď Dračímu dvoru chyběla zásadně důležitá část skládačky. Musí si nechat Avignon a francouzské papežství pro sebe. Jinak bude všechno ztraceno.

Alberto pokrčil rameny. „Existuje jediný způsob, jak se dozvědět, jestli nevíte víc. Je načase, abychom se ujistili, že nám říkáte plnou pravdu. Odveďte ji vedle. Všechno už by mělo být připraveno."

Rachel se zrychlil dech, ale i tak jí připadalo, že se dusí. Raoul vyvlekl zpátky ze dveří na chodbu. Alberto kráčel za nimi, přičemž si sundal sako, připravený pustit se do nezbytné práce.

Rachel si znovu vybavila Monkovu ruku, jak odlétla po palubě lodi. Musela se připravit na nejhorší. Nesmějí se to dozvědět. Nikdy. Nic ji nemohlo přimět, aby jim řekla pravdu.

Jakmile se Rachel ocitla na chodbě, všimla si, že místnost se stolem ve tvaru písmene X září mnohem jasněji. Někdo v ní rozsvítil chirurgickou lampu.

Výhled jí částečně zakrýval Raoul. Spatřila stojan s kapačkou, podnos s dlouhými chirurgickými nástroji s ostrými okraji, vývrtkami a zoubky. Ke stolu ležela připoutána nějaká postava.

Ach Bože... Monk ... ?

„Ten výslech můžeme protáhnout na celou noc," sliboval Alberto a přešel kolem Rachel, aby vstoupil do místnosti jako první. Vzal si pár sterilních latexových rukavic a natáhl si je.

Raoul ji dovlekl do místnosti chirurgických hrůz.

Rachel konečně spatřila, kdo byl přivázán za končetiny ke stolu a komu už z nosu tekla krev.

„Někdo čmuchal tam, kde neměl," řekl Raoul s lačným úsměvem. Zajatec otočil svou tvář k Rachel. Jejich oči se setkaly. V tom okamžiku Rachel opustila veškerá vůle.

Vrhla se kupředu. „Ne!"

Raoul ji popadl za vlasy a strhl ji na kolena. „Budeme se dívat odtud."

Alberto si vybral stříbrný skalpel. „Začneme s levým uchem."

„Ne!" vykřikla Rachel. „Řeknu vám to! Řeknu vám všechno!"

Alberto skalpel odložil a otočil se k ní.

„Avignon," vzlykla. „Je to Avignon."

Necítila žádnou vinu za to, že to říká. Musela se spolehnout na Grayovy schopnosti. Vložila do něj veškeré naděje. Rachel hleděla do vyděšených očí spoutaného zajatce.

„Nonna...," zasténala.

Byla to její babička.

2:22
Avignon, Francie

MĚSTO AVIGNON zářilo, křičelo, zpívalo a tančilo.

Každý červenec tu probíhal Letní divadelní festival, největší výkladní skříň hudby, dramat a umění na světě. Do města se sjeli mladí lidé, kteří kempovali v parcích, zaplavili hotely i noclehárny. Jednalo se o nekončící party. Ani těžká mračna, která se stahovala na obloze, nijak neumenšovala zábavu a veselí.

Vigor se odvrátil od páru na odlehlé lavičce v parku, který se oddával orálnímu sexu.

Ženiny dlouhé vlasy zakrývaly větší část jejího úsilí o potěchu mužského společníka. Vigor s Kat po boku rychle prošel kolem nich. Rozhodli se, že k Place du Palais dojdou přes park. Papežský palác stál na skalním výběžku nad řekou.

Když procházeli kolem vyhlídky, otevřel se pod nimi oblouk řeky, přes kterou se klenul slavný most francouzských dětských říkanek, Le Pont d´Avignon neboli most St. Benezet, postavený ke konci dvanáctého století, kdy se jednalo o jediný most přes řeku Rhônu.. ačkoliv po tolika staletích z původních dvaceti dvou oblouků zbývaly jen čtyři. Most byl jasně ozářen a tancovali na něm lidé; podle toho, jak to vypadalo, šlo o tradiční folkové tanečníky. Hudba doléhala až k Vigorovi a Kat.

V Avignonu splývala minulost s přítomností tak přirozeně jako jen v málo dalších městech.

„Kde začneme?“ zeptala se Kat.

Vigor strávil let sbíráním informací ve snaze zodpovědět právě tento dotaz. Promluvil, zatímco kráčeli od řeky směrem k městu. „Avignon patří mezi nejstarší evropská města. Jeho kořeny je možné vysledovat až do neolitu. Sídlili tu Keltové a později Římané. Dnes je ale Avignon nejznámější svým gotickým odkazem, který tu byl vytvořen během století, kdy zde sídlili papežové. Avignon se může pochlubit jedním z největších souborů gotické architektury v celé Evropě. Je to vpravdě gotické město.“

„A co z toho plyne?“ zajímalo Kat.

Vigor v jejím hlase slyšel napětí. Dělala si starosti o svoje kolegy, od kterých byla odříznuta, když ji Gray poslal sem. Věděl, že si dává za vinu zajetí jeho neteře a Monka. Toto břímě nesla i přes slova svého velitele o tom, že udělala správnou věc.

Vigor na tom byl se svými pocity podobně. Do celé téhle věci zatáhl Rachel právě on. Tu teď měl v rukách Dračí dvůr. Bylo mu ale jasné, že pocitem viny nikomu nijak nepomohou. Vyrostl s vírou. Ta tvořila úhelný kámen jeho bytí. Nacházel částečnou útěchu v tom, že svěřil Rachelinu bezpečnost do rukou Božích - a Grayovych.

To ale neznamenalo, že se sám nemusí o nic snažit. Bůh pomáhá těm, kteří si pomáhají sami. Měl tu s Kat svůj úkol.

Odpověděl na její otázku: „Slovo gotika pochází z řeckého goetic, což znamená magický. A tato architektura byla skutečně považována za magickou. Tehdy to bylo něco nevídaného. Úzké žebroví, obloukové pilíře, neuvěřitelná výška staveb. Tato architektura vytvářela dojem beztíže.“

Vigor poslední slovo zdůraznil a Kat to v tom okamžiku došlo. „Levitace,“ řekla.

Vigor přikývl. „Katedrály i ostatní gotické budovy postavila takřka výhradně skupina, která se pojmenovala Šalomounovy děti - šlo o kombinaci rytířů templářů a mnichů cisterciáckého řádu. Zachovávali matematická tajemství nutná ke stavbě takových budov, která údajně získali templáři, když při křížových výpravách objevili Šalomounův chrám. Rytíři poté zbohatli... nebo lépe řečeno zbohatli ještě víc. Říkalo se, že to je díky objevu rozsáhlého pokladu krále Šalomouna, možná dokonce Archy úmluvy, která měla být v Šalomounově chrámu ukrytá.“

„A Mojžíš do Archy údajně uložil nádoby s manou,“ dodala Kat. „Recept na kovy v mstavu.“

„Tuto možnost nemůžeme vyloučit,“ souhlasil Vigor. „V bibli najdeme řadu zmínek o podivné moci, kterou Archa vykazovala. Včetně levitace. Dokonce samo slovo levitovat je odvozeno od opatrovníků Archy, knězů z izraelského kmene Lévi. A o Arše se dobře vědělo, že dokáže usmrcovat lidi světelnými blesky. Jeden muž jménem Uza se snažil podepřít Archu, když hrozilo, že spadne. Dotkl se jí rukou a na místě padl k zemi. To vystrašilo nebohého krále Davida natolik, že ji nejprve odmítl vpustit do svého města. Pak mu ale kněží kmene Lévi ukázali, jak k ní bezpečně přistupovat. S rukavicemi, zástěrami a bez jakýchkoliv kovových předmětů.“

„Aby nedostali elektrický šok.“

Z Katina hlasu se vytratila část napětí, jak ji tato záhada zaujala.

„Možná ta Archa s uloženým monoatomárním práškem fungovala jako elektrický kondenzátor. Supravodivá hmota absorbovala energii z okolního prostředí a ukládala ji stejné jako ta zlatá pyramida. Pokud s ní někdo nezačal zacházet neopatrně.“

„Pak byl uškvařen.“

Vigor přikývl.

„Dobře,“ řekla Kat. „Řekněme, že templáři opravdu objevili Archu a tyto supravodiče v m-stavu. Jak ale můžeme vědět, že chápali, o jaká tajemství se jedná?“

„Na to možná znám odpověď. Velitel Gray po mně původně chtěl, abych vystopoval všemožné historické odkazy na tento zvláštní monoatomární prášek.“

„Od Egypta až k biblickým mudrcům,“ podotkla Kat.

Vigor přikývl. „Mě ale zajímalo, jestli by se nedaly najít nějaké stopy ještě dál. Po Kristových časech. Zdali by nešlo nalézt další vodítka.“

„A vy jste je objevil,“ řekla Kat, která vnímala Vigorovo vzrušení.

„Ten prášek v m-stavu měl mnoho jmen: bílý chléb, prášek představ, rajský kámen. Ke svému překvapení jsem dlouho po biblických dobách narazil na další záhadný kámen, který je v alchymistických dějinách velice známý. Slavný Kámen mudrců.“

Kat se zamračila. „Kámen, který dokázal proměnit olovo ve zlato?“

„To je běžný omyl. Filozof ze sedmnáctého století Eiranaeus Filalethes, uznávaný člen Královské společnosti, to ve svých pojednáních uvádí na pravou míru. Abych ho citoval: ‚Kámen mudrců nebyl ničím jiným než zlatem v nejvyšším stupni čistoty... nazývaný kamenem vzhledem k jeho neměnné podstatě... zlatem, nejčistším z čistých... ale vypadajícím jako velice jemný prášek.´“

„Zase ten zlatý prášek,“ řekla překvapeně Kat.

„Dalo by se to snad vyjádřit jasněji? A to nešlo jen o Eiranaea. Francouzský chemik z patnáctého století Nicolas Flamel popisuje podobný alchymisticky proces se závěrečnými slovy, cituji: ‚Vytvoří se jemný zlatý prášek, který jest Kamenem mudrců.´“

Vigor se zhluboka nadechl. „Je tedy jasné, že v té době někteří vědci experimentovali s podivnou formou zlata. Ta vlastně fascinovala celou Královskou společnost. Včetně Sira Isaaca Newtona. Mnoho lidí nemá tušení, že Newton byl vášnivým alchymistou a také kolegou Eiranaca.“

„Tak co se stalo s jejich pracemi?“ zeptala se Kat.

„To nevím. Mnoho výzkumů pravděpodobně skončilo ve slepé uličce. Ale další Newtonův kolega, Robert Boyle, také zkoumal alchymistické zlato. Něco objevil, ovšem zneklidnilo ho to natolik, že další pokusy zastavil a výzkumy prohlásil za nebezpečné. Dokonce za tak nebezpečné, že podle jeho slov by zneužití výsledků mohlo uvést záležitosti lidí do zmatku a celý svět postavit na hlavu. Člověk musí přemítat, co ho mohlo tak vyděsit. Nemohl přijít na něco, co zahnalo naši ztracenou společnost alchymistů hluboko do podzemí?“

Kat zavrtěla hlavou. „Ale co má Kámen mudrců společného s gotickou architekturou?“

„Víc, než byste si myslela. Na počátku dvacátého století napsal Francouz jménem Fulcanelli velice populární pojednání s názvem Le Mystére des Cathédrales. Probírá v něm, jak byly do evropských gotických katedrál zakódovány tajemné vzkazy, ukazující k dávné studnici ztracené moudrosti, včetně návodu, jak připravit Kámen mudrců, a dalších alchymistických tajemství.“

„Kamenné kódy?“

„Nebuďte tak překvapená. To církev dělala odnepaměti. Většina lidí té doby neuměla číst. Ozdoby v katedrálách tak byly velice informativní - šlo o vyprávění biblických příběhů v kamenech. A nezapomeňte, kdo, jak jsem říkal, tyto obrovské gotické knihy postavil.“

„Rytíři templáři,“ řekla Kat.

„Skupina, známá tím, že měla získat nějaké tajné vědomosti ze Šalomounova chrámu. Je tedy klidné možné, že kromě vyprávění biblických příběhů zahrnuli do svých staveb nějaké další, zašifrované vzkazy, určené jejich kolegům, zednářským alchymistům.“

Kat se tvářila pochybovačně.

„Stačí se jenom podrobně podívat na některá gotická umělecká díla a člověk se neubrání povytažení obočí. Ikonografie překypuje symboly zvířetníku, matematickými hádankami a geometrickými bludišti převzatými z alchymistických děl té doby. Dokonce i autor Chrámu Matky Boží v Paříži Victor Hugo věnoval celou jednu kapitolu kritice toho, jak je výzdoba katedrály Notre Dame v rozporu s katolickou církví. Popsal gotické umění jako štvavé stránky v kamenech.“

Vigor ukázal mezi stromy kupředu. Park končil, jak se blížili k Place du Palais. „A Fulcanelli nebo Hugo nebyli jediní, kdo se domnívali, že na templářském umění je něco kacířského. Víte, proč se pátek třináctého považuje za nešťastný den?“

Kat se na něj podívala a zavrtěla hlavou.

„13. prosinec 1307. Pátek. Francouzský král spolu s papežem prohlásili templáře za heretiky, odsoudili je k smrti a ukřižovali a upálili jejich vůdce. Všeobecně se má za to, že templáři byli postaveni mimo zákon, protože se jejich moc příliš rozrůstala a protože král měl žálusk na jejich bohatství, včetně tajných vědomostí v jejich držení. Francouzský král mučil tisíce rytířů, ale jejich pokladnice nebyla nikdy objevena. I tak to ovšem znamenalo jejich konec.“

„To pro ně byl opravdu hodně nešťastný den.“

„Vlastně konec nešťastného století.“ Vigor vyvedl Kat z parku a vydali se po cestě lemované stromy, která mířila do centra města. „Roztržka mezi církví a templáři započala sto let předtím, když papež Inocenc III. brutálně zlikvidoval katary, sektu gnostických křesťanů s vazbami na templáře. V podstatě se jednalo o stoletou válku mezi ortodoxní a gnostickou věroukou.“

„A víme, kdo v ní zvítězil,“ poznamenala Kat.

„Opravdu? Přemýšlím o tom, jestli se nejednalo spíše o asimilaci než vítězství a porážku. Pokud je nedokážete porazit, přidejte se k nim. V září 2001 byl objeven zajímavý dokument, kterému se říká Chinonský pergamen. Jedná se o svitek datovaný rok po krvavém pátku třináctého, podepsaný papežem Klementem V., který templáře ospravedlňuje a očišťuje. Francouzsky král to bohužel ignoroval a pokračoval po celé zemi v masakrování rytířů. Proč ale došlo k této změně postoje církve? Proč si dal papež Klement postavit palác zde v Avignonu podle gnostické tradice, týmiž kacířskými zednáři? A proč se Avignon stal gotickým centrem Evropy?“

„Naznačujete, že církev udělala obrat o sto osmdesát stupňů a přijala templáře do svých řad?“

„Nezapomeňte, že jsme už dospěli k závěru, že některé aspekty Tomášových křesťanů, křesťanů gnostických nauk, už byly tak jako tak ukryty pod křídly církve. Třeba přesvědčili papeže Klementa, aby zasáhl na podporu templářů proti běsnění krále Filipa.“

„A z jakého důvodu?“

„Aby schovali něco s velkou hodnotou - pro církev i pro svět. Během století, kdy měli papežové sídlo v Avignonu, tu vyrostla spousta staveb, z nichž na značnou část dohlížely Šalamounovy děti. Snadno tu mohly pohřbít i něco značné velikého.“

„Ale kde máme začít hledat?“ zeptala se Kat.

„V díle vytvořeném na zakázku onoho vrtkavého papeže, vytvořeném rukama rytířů, v jednom z nejúžasnějších mistrovských děl gotické architektury.“

Vigor ukázal kupředu, kde ulice končila na rozlehlém náměstí, momentálně obleženém veselícími se lidmi. Barevná světla rámovala taneční plochu, zatímco na provizorním pódiu vyhrávala nějaká rocková skupina a mládež pod nimi se svíjela, smála a ječela. Po okrajích

náměstí byly rozestaveny stoly, u kterých se zdržovalo ještě víc lidí. Žonglér vyhazoval k noční obloze hořící pochodně, povzbuzován potleskem přihlížejících. Pivo teklo proudem, stejné jako káva v papírových kelímcích. Nad náměstí se zvedala mračna cigaretového dýmu spolu s kouřem z ručně ubalených bylinek.

Na pozadí této party se tyčila obrovská, tmavá stavba s masivními kamennými oblouky, rámovaná čtvercovými věžemi a ozdobená dvěma kónickými věžičkami. Její kamenná tvář tvořila střízlivý kontrast k bujarému veselí před ní. Tížila ji váha historie… a dávného tajemství.

Papežský palác.

„Někde uvnitř té stavby se nacházejí štvavé stránky v kameni," řekl Vigor a přikročil blíže ke Kat. „Tím jsem si jistý. Musíme je najít a vyluštit."

„Ale kde máme začít?"

Vigor potřásl hlavou. „Ať už Roberta Boyla vystrašilo cokoliv, ať už se jednalo o jakýkoliv důvod, který nakonec přiměl kacířské rytíře a ortodoxní církev uzavřít spojenectví, ať už jsme se pachtili po celém Středomoří za jakýmkoliv pokladem... je ukrytý právě zde."

Vigor vnímal ostrý poryv větru od řeky. Avignon dostal své jméno podle toho, že zde neustále foukalo, ale Vigor cítil, že se blíží skutečná bouře. Hvězdy nad hlavou zmizely. Temné mraky pluly stále níž a níž.

Kolik jim ještě zbývá času?

2:48
Lausanne, Švýcarsko

„A TAK JSME DOŠLI k tomu, že se jedná o Avignon," dokončila Rachel. „Francouzský Vatikán. To je další a poslední krok na cestě." Pořád klečela na linoleu a její babička zůstávala připoutaná ke stolu. Rachel jim řekla všechno, nevynechala sebemenší drobnost. Zodpověděla každou Albertovu otázku. Nepokoušela se o hbité úskoky. Nemohla riskovat, že si začnou ověřovat její pravdomluvnost na babiččině těle. Monk a Rachel byli vojáci. Nonna nikoliv.

Rachel nemohla dopustit, aby té stařeně nějak ublížili. Teď záleželo jen na Grayovi, jestli uchrání zlatý klíč před Dračím dvorem. Svěřila mu do rukou veškerou naději i důvěru. Nemohla udělat nic jiného. Během jejího vysvětlování si Alberto dělal poznámky. Došel si do svého pokoje pro zápisník a tužku a přinesl sem i Rachelinu mapu. Jakmile domluvila, přikývl, zjevně přesvědčený.

„No jistě," řekl. „Jak jednoduché a elegantní. Nakonec bych na to také přišel, ale teď mohu napřít úsilí na řešení dalšího tajemství... v Avignonu."

Obrátil se k Rachel.

Rachel ztuhla. Pamatovala si, co se stalo posledně. I když jim řekla o zlatém klíči pravdu, Raoul přesto usekl Monkovi ruku.

„Kde je teď monsignor Verona a ta Američanka?" zeptal se Alberto.

„Podle posledních informací, které mám k dispozici, mířili do Marseilles," odpověděl Raoul. „V tom soukromém letadle. Myslel jsem si, že jednají podle našich pokynů. Drží se poblíž, ale do Itálie nevkročí."

„Marseilles je pouhých dvacet minut od Avignonu," řekl zachmuřeně Alberto. ‚Monsignor Verona se už jisté pokouší rozluštit poslední záhadu. Zjistěte, jestli jejich letadlo přistálo."

Raoul přikývl a předal rozkaz jednomu ze svých mužů, který odběhl chodbou.

Rachel se pomalu postavila. „A moje babička...," řekla. „Pustíte ji?"

Alberto mávl rukou, jako kdyby na tu stařenu zapomněl. Bylo jasné, že se v duchu zabývá jinými záležitostmi.

Další z Raoulových mužů pokročil kupředu a uvolnil kožená pouta, jež Rachelinu babičku držela na stole. Se slzami, stékajícími po tvářích, jí Rachel pomohla vstát.

V duchu vyslala Grayovi tichou modlitbu. Nejen za sebe a za Monka, ale nyní také za svou babičku.

Nonna se roztřeseně postavila na nohy a jednou rukou se opírala o stůl. Natáhla ruku a otřela Rachel slzy. „No tak, no tak, dítě... pláče už bylo dost. Vůbec jsem se nebála. Už jsem zažila horší věci.“

Rachel se málem dala do smíchu. Babička se ji pokoušela utěšit.

Nonna pokynula Rachel, aby ustoupila stranou, a kulhavě přešla k prefektovi. „Alberto, měl by ses za sebe stydět,“ plísnila ho, jako kdyby mluvila s dítětem.

„Nonna... ne.....“ varovala ji Rachel a zvedla ruku, aby ji zastavila.

„Tak tys nevěřil, že je moje vnučka schopná před tebou zachovat tajemství?“ Přikulhala až k němu a políbila Alberta na tvář. „Říkala jsem ti, že Rachel je i na tebe příliš chytrá.“

Rachel s nataženou rukou zkameněla. Krev jí ztuhla v žilách.

„Občas je dobré důvěřovat slovu staré ženy, že?“

„Máš pravdu jako vždycky, Camillo.“

Rachel se nemohla ani nadechnout.

Babička pokynula Raoulovi, aby jí nabídl rámě. „A ty, mladíku, už snad vidíš, proč stojí za to ochraňovat tak silnou dračí krev.“ Natáhla se k němu a pohladila toho parchanta po tváři. „Ty a moje vnučka... vy dva spolu budete mít bellissimo bambini. Spoustu krásných dětí.“

Raoul se otočil a přeměřil si Rachel svýma chladnýma, prázdnýma očima.

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil.

15.

HON

27. červenec, 3:00
Lausanne, Švýcarsko

GRAY NÁSLEDOVAL Seichan nahoru po svahu hory porostlé jehličnany. Motocykl zanechali na dně úzké propasti, kde ho schovali mezi kvetoucí keře alpských růží. Poslední kilometr jeli potmě, s vypnutými světly. Tato opatrnost je sice poněkud zpomalila, ale nedalo se nic dělat. Teď kráčeli pěšky, Seichan v čele, a bez světel šplhali po svahu z uvolněného kamení k příkrému skalnímu srázu. Gray se pokoušel zrakem proniknout větvemi borovic. Před chvílí, když vyjížděli z Lausanne do okolních hor, na okamžik ten hrad zahlédl. Vypadal jako mohutný žulový chrlič se čtvercovou tváří a očima žhnoucíma světlem lamp. Pak projeli pod mostem, který se jim klenul vysoko nad hlavou, a hrad se jim ztratil z dohledu.

Gray zrychlil a srovnal krok se Seichan. Držela před sebou přístroj GPS.

„Jste si jistá, že najdete ten zadní vchod?“

„Když jsem tu byla poprvé, dali mi na hlavu kuklu, abych neviděla, ale já jsem měla s sebou schovaný GPS,“ pohlédla na Graye, „na svých soukromých místech. Nahrávala jsem polohu i převýšení. Mělo by nás to dovést k tomu vchodu.“

Pokračovali ve stoupání ke strmé skalní stěně.

Gray sledoval Seichan. Jak ho napadlo, že jí může věřit? V temném lese ho přepadaly stále větší pochybnosti a starosti. A nejen kvůli výběru společníka pro tuto misi. Začal pochybovat i o svém vlastním úsudku. Byla tohle akce skutečného velitele? Při pokusu o záchranu riskoval všechno. Každý pořádný taktik by zvážil rizika a vydal se i s klíčem rovnou do Avignonu. On teď ohrožuje úspěch celé akce.

Ale jestli Dračí dvůr zvítězí...

Gray si představil ty mrtvé v Kolíně nad Rýnem a umučené kněží v Miláně. Jestli selže, zemře mnoho dalších lidí.

A kvůli čemu?

Aspoň že znal odpověď na tohle.

Pokračoval v chůzi po úbočí hory, ponořený do vlastních myšlenek.

Seichan se podívala na svou jednotku GPS a zatočila mírně doleva. Objevila se před nimi trhlina ve skále, zpola schovaná za nachýlenou žulovou deskou porostlou lišejníkem a drobnými bíle kvetoucími rostlinami.

Seichan se shýbla a zavedla ho do úzké chodby. S cvaknutím rozsvítila tužkovou baterku. Kousek uvnitř blokovala cestu stará mříž. Seichan rychle odemkla zámek.

„Není tu nějaké poplašné zařízení?“ zeptal se Gray.

Seichan pokrčila rameny a otevřela bránu. „To zjistíme.“

Gray se rozhlédl po okolních stěnách. Samá žula, žádné dráty.

Deset metrů za mříží začínalo hrubé schodiště vedoucí nahoru. Odtud převzal pozici v čele Gray. Podíval se na hodinky. Za několik dalších minut by měl vlak ze Ženevy dorazit do Lausanne. Pak si všimnou jeho nepřítomnosti. Docházel čas.

Přidal do kroku a pospíchal po schodech, ale nepřestával přitom dávat pozor na případná sledovací nebo poplašná zařízení. Vystoupal ekvivalent patnácti pater a jeho napětí s každým schodem narůstalo.

Konečně chodba končila v širší místnosti, klenuté skalní dutině. U zadní stěny protékal a zurčel přírodní potok, který puklinami ve skále mířil do srdce horského masivu. Před pramenem stála velká deska z otesaného kamene. Oltář. Na stropě byly namalované hvězdy. Ten římský chrám, který popisovala Seichan. Zatím byly její informace naprosto přesné. Seichan

vstoupila do místnosti hned za ním.

„Schody nahoru k zámku jsou tamhle," řekla a ukázala k další chodbě, která odtud vycházela.

Vykročil k ní, když tu se stíny ve tmě u ústí chodby pohnuly. Do skrovného osvětlení vystoupila mohutná postava.

Raoul.

V ruce držel samopal.

Nalevo od něj se rozzářilo světlo. Ze svého úkrytu tam vyšli dva další ozbrojenci. Dole v chodbě za Grayem se s bouchnutím zavřely ocelové dveře.

Ještě horší ale bylo, že ucítil na zátylku hlaveň zbraně.

„Ten zlatý klíč má kolem krku," řekla Seichan.

Raoul vykročil k nim. Zastavil se před Grayem. „Měl byste být při výběru svých společníků opatrnější."

Než mohl Gray nějak zareagovat, zasáhla ho do břicha masitá pěst. Rozkašlal se a padl na kolena. Raoul mu sáhl na krk a uchopil řetízek. Vyndal klíč a vzápětí řetízek strhl. Pozvedl jej ke světlu.

„Děkuji, že jste nám ho doručil," řekl Raoul. „A sebe samého taky. Máme na vás několik otázek, než se vydáme do Avignonu."

Gray k němu vzhlédl. Nepodařilo se mu zakrýt šok. Dračí dvůr ví o Avignonu. Jak...?

Ale odpověď znal.

„Rachel...," zamumlal.

„O tu se nebojte. Je živá a v pořádku. Momentálně se vítá s rodinou."

Tomu Gray nerozuměl.

„Nezapomeňte na toho jeho kolegu v nemocnici," upozornila Seichan. „Nechceme přece po sobě nechat žádné stopy."

Raoul přikývl. „O toho už je postaráno."

3:07
Ženeva, Švýcarsko

MONK NEMOHL SPÁT, a tak sledoval televizi. Vysílali ve francouzštině. Monk francouzsky neuměl, ale stejně se na program nesoustředil. Byla to jen zvuková kulisa, na jejímž pozadí přemýšlel. Morfin zahaloval jeho mysl závojem mlhy.

Pečlivě se vyhýbal očima zavázanému pahýlu ruky.

Vztek držel sedativní účinky analgetik na uzdě - nejen vztek ze zmrzačení, ale z toho, jak v téhle operaci dopadl. Byl vyřazen z boje a využit jako zatracený rukojmí pro vyjednávání. Ostatní nasazovali svoje krky a on ležel v soukromém pokoji a hlídala ho nemocniční ochranka.

Přesto ale nedokázal potlačit dutou bolest hluboko v nitru, ke které morfin nemohl nijak dosáhnout. Neměl právo se litovat. Žil. Byl voják. V boji viděl kamarády, odvážené v daleko horším stavu, než byl teď on. Ale bolest neustávala. Připadal si znásilněný, zneužitý, selhal jako muž a rozhodně selhal jako voják.

Logika jeho srdce neutěší.

Televize monotónně hučela.

Jeho pozornost přilákal rozruch za dveřmi do jeho pokoje. Nějaké dohadování. Zvýšené hlasy. Posunul se na posteli o kousek výše. Co se děje?

Pak se rozletěly dveře.

Šokovaně zíral na postavu, která prošla mezi jeho hlídači. Na známou postavu.

Monk nedokázal v hlase potlačit překvapení. „Kardinál Spera?"

3:08
Lausanne, Švýcarsko

RACHEL ODVEDLI zpátky do cely, ale nebyla sama.

Za neprůstřelným sklem stála stráž.

Uvnitř si její babička s povzdechem sedla na lůžko. „Teď tomu možná nerozumíš, ale časem to pochopíš.“

Rachel potřásla hlavou. Zmateně stála u opačné stěny.

„Jak… jak jsi mohla?“

Babička se na ni podívala svýma bystrýma, pronikavýma očima. „Kdysi jsem byla stejná jako ty. Bylo mi teprve šestnáct, když jsem poprvé přišla do tohoto hradu. Utíkali jsme z Rakouska před koncem války.“

Rachel si pamatovala vyprávění své babičky o útěku její rodiny do Švýcarska a nakonec do Itálie. Ona a její otec byli jedinými členy rodiny, kteří přežili. „Utíkali jste před nacisty.“

„Ne, dítě, to my jsme byli nacisté,“ opravila ji Nonna.

Rachel zavřela oči. Ach Bože...

Její babička pokračovala: „Táta byl vůdce strany v Salcburku, ale také měl vazby na Císařský dračí dvůr v Rakousku. Byl to velice mocný muž. Právě s pomocí tohoto spolku jsme potají uprchli přes Švýcarsko díky velkorysosti barona Sauvage, Raoulova dědečka.“

Rachel poslouchala a narůstala v ní hrůza. Musela odolávat nutkání zacpat si uši a všechno to popřít.

„K takovému bezpečnému průchodu ale bylo třeba uskutečnit platbu. Můj otec na ni přistoupil. Moje panenství... baronovi. Stejné jako ty jsem se bránila, nechápala jsem to. Otec mě poprvé držel, pro mé vlastní dobro. Ale nebylo to naposledy. Skrývali jsme se na tomto hradě po celé čtyři měsíce. Baron se mnou spal po mnoho nocí, dokud jsem v sobě nenosila jeho nemanželské dítě.“

Rachel si uvědomila, že pomalu sjíždí po zdi dolů, až se zastavila na studené kamenné podlaze.

„Ale ať už bylo nemanželské nebo ne, jednalo se o dobré spojení, které smísilo vznešenou rakouskou linii Habsburků s linií švýcarských Bernesů. Začínala jsem tomu rozumět, když v mém lůně rostlo dítě. Tak to Dračí dvůr dělá - posiluje čisté linie. Otec mi to nepřestával zdůrazňovat. Postupně jsem pochopila, že ve mně koluje čistá krev, kterou lze vystopovat nazpět k císařům a králům.“

Rachel se vsedě na zemi pokoušela pochopit brutálnost toho, co provedli mladé dívce, jež se měla stát její babičkou. Přesvědčila babička sama sebe, že tato krutost a zneužití jsou nutnou součástí nějakého vyššího plánu? Její otec jí v tom křehkém věku vymyl mozek. Rachel se v sobě pokoušela najít k té staré ženě soucit, ale nepovedlo se jí to.

„Otec mě odvezl do Itálie, do Castel Gandolfo, kde má letní sídlo papež. Tam jsem porodila tvou matku. Hanba. Byla jsem za to bita. Všichni doufali v chlapce.“

Babička smutně zavrtěla hlavou. Pokračovala ve vypravování skutečných dějin své rodiny. Jak se vdala za dalšího člena Dračího dvora, který měl vazby na Castel Gandolfo. Šlo o sňatek z rozumu za účelem lsti. Měli svoje děti a vnuky zasít do lůna církve jako nevědomé špiony Dračího dvora. Pro uchování tohoto tajemství Rachelina matka ani strýc Vigor nevěděli o svém proklatém dědictví nic.

„Ale tys měla mít mnohem zásadnější úkol,“ řekla babička s pýchou. „Prokázala jsi svou dračí krev. Dvůr si tě povšiml a bylo rozhodnuto, že se staneš jeho plnou součástí. Tvá krev je příliš cenná na to, aby se promrhala. Imperátor tě osobně vybral k opětnému zkřížení se starobylou linií Sauvagů. Vaše děti budou králové mezi králi.“

Nonně při tom pomyšlení zářily oči „Molti bellissimo bambini. Samí králové Dračího dvora.“

Rachel nezbývalo dost sil ani na to, aby zvedla hlavu. Zakryla si tvář rukama. Před očima jí probleskovaly útržky z celého života. Co bylo skutečné? Kým byla? Vzpomínala na tu řadu příležitostí, kdy dávala přednost babiččiným radám před matkou, dokonce i ohledně svého milostného života. Uctívala tu starou ženu a chtěla se jí podobat, obdivovala její praktičnost. Byla ale její pevnost důsledkem energičnosti nebo psychózy? A co to znamenalo pro ni samotnou? Sdílela svou krevní linii... s babičkou... drahý Bože, a s tím parchantem Raoulem.

Kým byla?

Zvedla se v ní další starost. Strach ji donutil promluvit. „A co... co bude se strýčkem Vigorem... tvým synem?“

Babička si povzdechla. „Sehrál svou úlohu v církvi. Celibát ukončil jeho krevní linii. Teď už ho není potřeba. Odkaz naší rodiny bude pokračovat tvým prostřednictvím do nádherné budoucnosti.“

Rachel slyšela za těmito posledními slovy bolest a vzhlédla. Věděla, že babička Vigora miluje... vlastně víc než Rachelinu matku. Přemítala nad tím, jestli babička neodmítala dceru, kterou porodila, protože byla počata při znásilnění. Nepřeneslo se toto trauma i do další generace? Rachel měla vždy s matkou velice napjaté vztahy, byla mezi nimi nevyslovená bolest, kterou ani jedna nedokázala překonat či pochopit.

A kde to všechno skončí?

Její pozornost přilákal výkřik z chodby. Přicházeli nějací muži. Rachel se postavila stejně jako její babička. Byly tak stejné...

Kolem skleněné stěny přepochodovala skupina vojáků. Rachel zoufale sledovala očima druhého muže v řadě. Gray, s rukama svázanýma za zády. Podíval se do její cely. Všiml si jí a vykulil oči překvapením. Klopýtl.

„Rachel...“

Raoul ho hrubé postrčil kupředu. Zašklebil se na Rachel a ukázal něco na řetízku.

Zlatý klíč.

Rachel propadla beznaději.

Teď už v cestě Dračího dvora za pokladem v Avignonu nestálo nic. Po staletích manipulací a machinací Dračí dvůr vyhrál.

Bylo po všem.

3:12
Avignon, Francie

KAT SE TO VŮBEC NELÍBILO. Bylo tu příliš mnoho civilistů. Stoupala po schodech k hlavnímu vchodu do Papežského paláce. Oběma směry tudy proudily davy lidí.

„Je tradicí uvést v paláci nějakou hru,“ poznamenal Vigor. „Minulý rok hráli Shakespeara, Život a smrt krále Jana. Letos je na programu čtyřhodinové představení Hamleta. A následný večírek trvá až do rána. Hru uvádějí na Čestném dvoře.“ Ukázal kupředu.

Probojovali se skupinkou německých turistů, kteří vycházeli z paláce, a prošli klenutým vchodem. Od kamenných stěn se odrážely hlasy mluvící mnoha různými jazyky.

„Podrobná prohlídka bude s tolika lidmi dost obtížná,“ řekla zamračeně Kat.

Vigor přikývl zrovna v okamžiku, kdy se ozvalo zarachocení hromu. Donesl se k nim smích a potlesk.

„Hra už by měla pomalu končit,“ podotkl Vigor.

Dlouhá vstupní chodba končila na otevřeném nádvoří. Byla tu tma až na velké pódium na opačné straně, lemované oponou a s kulisami, které znázorňovaly trůnní sál velkého hradu. Pozadí jeviště tvořila sama stěna paláce. Po obou stranách se tyčily osvětlovací věže, jejichž reflektory zalévaly herce kužely světla, a také reproduktory.

Pod jevištěm na sedátkách i na rozložených pokrývkách posedával dav lidí. Na pódiu stálo několik herců mezi hromadou těl. Jeden z nich zrovna mluvil francouzsky, ale Kat ovládala tento jazyk plynně. „Jsem mrtev, Horácio. Bídná královno, sbohem!“

Kat poznala jednu z posledních vět Hamleta. Hra se už vskutku blížila ke svému konci.

Vigor ji odtáhl ke straně. „Toto nádvoří rozděluje palác na dvě rozdílné části - novou a starou. Zadní stěna a ta stěna nalevo patří k Palais Vieux, starému paláci. Tam, kde právě stojíme, a napravo od nás byl později postaven Palais Neuf, nový palác.“

Kat se naklonila k Vigorovi blíž. „A kde tedy začneme?“

Vigor ukázal ke starší budově. „S Papežským palácem je spojen jeden tajemný příběh. Mnoho dobových historiků uvádí, že za rozbřesku 20. září 1348 byl nad starou částí paláce viděn velký sloup kouře. Všimlo si ho celé město. Řada pověrčivých lidí se domnívala, že tento kouř je předzvěstí vypuknutí morové rány, Černé smrti, která začala přibližně ve stejnou dobu. Ale co když ne? Co když se jednalo o projev Meissnerova pole, o tok energie, která se uvolnila, když tu bylo ukrýváno ono tajemství, po kterém pátráme? Vypuknutí požáru by mohlo označovat přesné datum uložení pokladu.“

Kat přikývla. Aspoň měli odkud začít.

„Z internetu jsem stáhl podrobnou mapu,“ řekl Vigor. „Nedaleko brány Matky Boží je vchod do paláce, který je využíván jen zřídka.“

Vydal se doleva, kde se otvírala nějaká chodba. Vstoupili dovnitř zrovna v momentě, kdy nebe nad nimi proťal blesk. Zaduněl hrom. Herec na jevišti se zarazil uprostřed monologu. Mezi diváky se ozval nervózní smích. Bouře možná ukončí představení předčasně.

Vigor pokynul k bytelným dveřím po straně.

Kat si klekla a dala se do práce se svým zámečnickým nádobíčkem, zatímco ji Vigor zaštiťoval vlastním tělem. Netrvalo to dlouho a Kat dveře s klapnutím odemkla.

Další blesk přitáhl její pohled zpátky k nádvoří. Zaburácel další hrom a v tu chvíli se nebe protrhlo. Na zem dopadly první těžké kapky deště. Z publika se ozvaly výkřiky a ovace. Začal masový exodus.

Kat strčila ramenem do dveří, podržela je Vigorovi a pak je za nimi zase zavřela. Zapadly s hlasitým cvaknutím petlice. Kat je znovu zamkla.

„Máme si dělat starosti s bezpečnostní službou?“ zeptala se. „

Bohužel ne. Jak uvidíte, není tu ve skutečnosti nic, co by stálo za krádež. Nanejvýš tu bude nějaký noční hlídač, takže bychom měli byt přece jen trochu opatrní.“

Kat přikývla a nechala svou baterku zhasnutou. Vysokými okny dovnitř pronikalo dostatek světla, aby viděla nakloněnou plošinu, která vedla nahoru do dalšího patra hradu.

Vigor se po ní vydal jako první. „Soukromé místnosti papeže jsou v Andělské věži a vždycky patřily k nejstřeženějším prostorám paláce. Pokud tu bylo něco ukryto, měli bychom pravděpodobně zamířit právě tam.“

Kat vytáhla kompas a držela jej před sebou. Magnetická anomálie je dovedla k Alexandrově hrobce. Třeba jim pomůže i tady.

Prošli několika místnostmi a chodbami. Jejich kročeje se dutě rozléhaly prázdnými prostory. Kat už chápala absenci bezpečnostních zařízení. Celý palác byl kamennou hrobkou, zbavenou téměř všech ozdob a nábytku. Nebylo tu ani památky po přepychu a hojnosti, která tu kdysi musela panovat. Pokoušela si představit záplavy hedvábí a kožešin, bohaté gobelíny, okázalé bankety, zlato i stříbro. Nezbylo tu nic kromě kamenů a dřevěných stropních trámů.

„Po odchodu papežů,“ zašeptal Vigor, „tohle místo nikdo neudržoval. Během francouzské revoluce bylo vypleněno a sloužilo jako základna a kasárna pro Napoleonovy jednotky, které většinu paláce vybílily a zničily. Jen na několika místech byste našla zbytky původních fresek, například v papežových soukromých místnostech.“

Kat při chůzi vnímala i zvláštní uspořádání stavby: chodby, které příliš náhle končily, místnosti, které vypadaly podivně malé, schodiště, která vedla k patrům bez dveří. Tloušťka

stěn se pohybovala v rozmezí jednoho až šesti metrů. Tohle místo bylo skutečnou pevností, ale Kat cítila přítomnost tajných prostor, chodeb a pokojů - takové prostory jsou běžnou součástí středověkých hradů.

To se potvrdilo, když vstoupili do místnosti, kterou Vigor označil za pokladnici. Ukázal na čtyři místa. „Ukrývali zlato pod podlahou. Do podzemních místností. Pořád existují pověsti a fámy, že řada takových krypt teprve čeká na svoje objevitele."

Prošli dalšími pokoji: velkou šatnou, původní knihovnou, prázdnou kuchyní, jejíž čtvercové stěny se zužovaly k osmiúhelníkovému komínu nad ústředním ohništěm.

Konečně ji Vigor dovedl do Andělské věže.

Kompas se ani jednou nezachvěl, ale teď se na něj soustředila ještě víc. Hromadily se v ní obavy. Co když ten vstup nenajdou? Co když selže? Znovu. Ruka, kterou držela kompas, se začala mírné třást. Nejdřív selhala v případě Monka a Rachel...

A teď tohle.

Sevřela kompas pevněji a silou vůle přiměla ruku, aby se přestala chvět. Ona to s Vigorem vyřeší. Musí. Jinak by sebeobětování ostatních ztratilo jakýkoliv smysl.

S novým odhodláním vystoupala do dalšího patra papežovy soukromé rezidence. Nikde nebyla ani stopa po nějakém hlídači, a tak si Kat dovolila rozsvítit malou baterku, aby s její pomocí mohla místnosti prozkoumat lépe.

„Papežův obývací pokoj," řekl Vigor u vstupu do jedné místnosti.

Kat ji přešla napříč a nespouštěla přitom oči z kompasu. Stěny tu byly ozdobeny pruhy odlupující se barvy a celému pokoji dominoval obrovský krb v rohu. Přes silné zdi k nim dolehlo další zadunění hromu.

Jakmile došla na druhý konec pokoje, zavrtěla hlavou.

Nic.

Pokračovali dál. Další na řadě byla jedna z dosud nejpůsobivějších místností: pánský pokoj. Jeho fresky zobrazovaly podrobné výjevy z honů, od sokolníků přes skákající psy až po obdélníkovou nádrž na chov ryb.

„Piscarium," podotkl Vigor. „Zase se objevuje ryba."

Kat přikývla. Nezapomněla na význam ryby v jejich vlastním lovu. Prohledala místnost ještě podrobněji. Kompas ale odmítal ukázat cokoliv zvláštního. Pokynula Vigorovi, že mohou pokračovat.

Vystoupali do dalšího podlaží.

„Papežova ložnice," řekl Vigor. I v jeho hlase se už ozývalo zklamání a starost. „Tohle je poslední místnost v papežově rezidenci."

Kat do ní vstoupila. Nebyl tu žádný nábytek. Stěny byly natřeny jasné modrou barvou.

„Lapis lazuli," poznamenal Vigor. „Ceněný pro svůj lesk."

Bohatá výzdoba znázorňovala noční les, ověšený ptačími klecemi nejrůznějších tvarů a velikostí. Mezi větvemi pobíhalo několik veverek. Kat prohledala místnost od jednoho konce k druhému.

Pořád nic.

Spustila ruku s kompasem. Otočila se, aby ve Vigorových očích spatřila stejné pochopení. Selhali.

3:36
Lausanne, Švýcarsko

GRAYE PRÁVĚ strčili do kamenné cely, uzavřené neprůstřelným a dva a půl centimetru silným sklem Lexan. Přibouchly se za ním dveře. Cestou sem si o dvě cely dál všiml Rachel... spolu s její babičkou.

Nedávalo to žádný smysl.

Raoul něco zavrčel na svoje muže a vydal se pryč se zlatým klíčem v ruce.

Seichan stála za dveřmi a usmívala se na něj. Měl stále spoutané ruce za zády, a tak se proti ní vrhl tělem. Odrazil se od skla.

„Ty zatracená děvko!“

Jedinou odpovědi byl o něco širší úsměv. Políbila si špičky prstů a přitiskla je na sklo. „Nazdar, milánku. Díky za odvoz.“

Gray se odvrátil od dveří, v duchu zaklel a horečně přemýšlel. Raoul mu zabavil vak, který svěřil jednomu ze svých podřízených. Graye prohledali a odebrali mu zbraně z ramenního i kotníkového pouzdra.

Zaslechl hovor u Racheliny cely. Otvírání dveří.

Raoul pokynul jednomu ze svých mužů: „Odveď madame Camillu nahoru k nákladním vozům. Ať se všichni připraví. Za pár minut vyrážíme na letiště.“

„Ciao, Rachel, moje bambina.“

Rachel své babičce neodpověděla. Co se tu dělo?

Kroky odpochodovaly pryč.

Gray ale stále vnímal něčí přítomnost.

Ozval se znovu Raoulův hlas. „Kdybych tak měl víc času,“ zašeptal ledově. „Ale rozkazy jsou rozkazy. V Avignonu to všechno skončí. Imperátor se sem vrátí se mnou. Chce vidět, jak do tebe poprvé vstoupím. Pak už budeme jen my dva... po zbytek tvého života.“

„Jdi do prdele,“ odsekla mu Rachel.

„Možná i na to dojde,“ zasmál se Raoul. „Já tě naučím, jak máš křičet a náležitě uspokojit svého pária. A jestli se nepodřídíš všemu, co po tobě budu chtít, nebudeš první děvkou, které Alberto pro Dračí dvůr provedl lobotomii. Na sex je mi tvoje mysl k ničemu.“

Odkráčel poté, co ještě vydal strážnému poslední rozkaz. „Hlídej to tady dole. Dám ti vědět vysílačkou, až budu připravený na toho Američana. Užijeme si trochu zábavy, ještě než odjedeme.“

Gray slyšel, jak se Raoulovy kroky vzdalují.

Nečekal už ani vteřinu. Špičkou boty tvrdě vykopl proti kamenné stěně. Z podpatku vystřelilo sedmicentimetrové ostří. Gray se shýbl a přeřezal pouta, která mu svazovala zápěstí. Pohyboval se s rychlou výkonností. Správné načasování bylo životně důležité.

Sáhl si vpředu do kalhot. Když se vrhl proti sklu, Seichan mu levou rukou, kterou prostrčila větracím otvorem, zasunula za opasek malou uzavřenou nádobku, zatímco druhou rukou odvedla pozornost hlídačů svým falešným polibkem na rozloučenou.

Gray vytáhl sprej, přistoupil ke dveřím a postříkal panty. Kovové šrouby se začaly v mžiku rozpouštět. To musel Bratrstvu nechat. Mají k dispozici dokonalé nástroje. Gray nemohl kontaktovat svoje nadřízené, ale Seichan nic nebránilo, aby požádala o vybavení ty svoje.

Gray počkal celou minutu a pak zavolal na hlídače, který stál o několik kroků dál. „Hej! Vy tam! Něco se tu děje.“

Přiblížily se kroky.

Gray poodstoupil od dveří.

Stráž se přiblížila.

Gray ukázal na prskající kouř, který se převaloval u dveří. „Co to má sakra znamenat?“ vykřikl. „To se mě, vy pitomci, pokoušíte otrávit?“

Strážný pokročil se svraštělým obočím ke dveřím.

To bude stačit.

Gray skočil kupředu, narazil do dveří a vytrhl porušené panty z úchytek. Deska silného skla narazila plnou váhou do hlídače, který odletěl k protější stěně a tvrdě se uhodil do hlavy. Když padal k zemi, pokoušel se vytáhnout pistoli.

Gray odstrčil dveře stranou a zabořil ostří na podpatku své boty muži do hrdla. Vzápětí

je trhnutím osvobodil, přičemž strážnému rozpáral větší část krku. Shýbl se a vytrhl muži z pouzdra pistoli spolu se svazkem klíčů. Přeběhl k cele Rachel.

Ta už stála u dveří. „Grayi...“

Zasunul klíč do zámku. „Nemáme moc času.“

Prudce otevřel dveře - a v dalším okamžiku ji držel v náručí. Těsně se k němu přitiskla se rty u jeho ucha. Na krku cítil její dech. „Díky Bohu,“ zašeptala.

„A díky Seichan,“ řekl. Pres naléhavost situace jí chviličku objetí oplácel. Cítil, že ho potřebuje.

A on možná taky.

Konečně se od sebe odtrhli. Gray ukázal pistolí ke konci chodby. Podíval se na hodinky. Dvě minuty.

3:42

SEICHAN STÁLA U PATY schodiště, které vedlo k hlavní budově. Věděla, že jedinou cestu ven představuje přední brána. Zadní východ pod hradem uzavřely ocelové dveře.

Na jasně osvětleném nádvoří vojáci právě nakládali karavanu pěti nákladních vozů. Jiní na ně křičeli rozkazy. Do zadních oddílů vozů rovnali bedny. V kotcích štěkali psi.

Seichan to všechno pozorovala koutkem oka a ve všem tom hemžení sledovala jednoho muže. Bude třeba vyvolat co největší chaos. Už zabavila kličky od posledního vozu v řadě. Stříbrného. Její oblíbená barva.

Dveře za ní se otevřely. Vyšel z nich Raoul spolu s tou starou ženou. „Odvezeme vás na letiště. Tam odtud se letadlem vrátíte do Říma.“

„Moje vnučka...“

„Já se o ni postarám. Slibuji.“ Tato poslední slova pronesl s ledovým úsměvem.

Všiml si Seichan. „Myslím, že služby Bratrstva už nebudeme potřebovat.“

Seichan pokrčila rameny. „Tak vyrazím s vámi a pojedu si po svých.“ Kývla ke stříbrnému vozu.

Raoul pomohl té staré ženě ze schodů a přešel k prvnímu vozu, kde na něj už čekal dr.Alberto Menardi. Seichan nespouštěla z očí svůj cíl. Její pozornost přilákal pohyb podél jedné zdi nádvoří.

Otevřely se tam dveře. Za nimi stál Gray. V ruce měl pistoli. Dobře.

Na druhé straně nádvoří pozvedl Raoul k ústům vysílačku. S největší pravděpodobností volal dolů k celám. Nemohla už na nic čekat. Muž, kterého sledovala, nebyl tak blízko u Raoula, jak doufala, ale pořád byl ve středu dění.

Upřeně se zadívala na vojáka, který stále nosil na rameni Grayův vak. Člověk se vždy mohl spolehnout na lakotu obyčejných vojáků. Ten chlapík rozhodně nehodlal spustit svou kořist z dohledu. Batoh byl plný zbraní a nákladného elektronického vybavení.

Bohužel pro toho vojáka bylo do spodku vaku také zašito čtvrt kilogramu výbušniny C4. Seichan stiskla v kapse detonátor a skočila za balustrádu k přednímu schodišti.

Výbuch vyhodil do vzduchu střední část karavany.

K temné obloze vyletěly části těl. Ve dvou vozech se vznítily palivové nádrže. Vzhůru se vyvalila ohnivá koule. Po celém nádvoří padaly k zemi trosky.

To už Seichan byla v pohybu. Mávla na Graye a ukázala pistolí na stříbrné auto, které mělo prasklé přední sklo, ale jinak zůstalo explozí nepoškozeno. Oba se vyřítili kupředu směrem k vozu.

Dva vojáci se je pokusili zastavit. Gray vyřadil jednoho, Seichan druhého. Doběhli k autu.

Zaburácení motoru přilákalo její pozornost k hradní bráně. První vůz v řadě poskočil

kupředu. Raoul jim unikal. Zasypala je palba, zatímco vojáci nasedali do druhého automobilu. I jeho motor už běžel. Raoul se vysunul ze střechy prvního náklaďáku čelem k nim. Pozvedl ruku s masivní jezdeckou pistolí.

„Dolů!“ vyštěkla Seichan a skrčila se na zem.

Výstřel zněl jako rána z děla. Seichan slyšela, jak se tříští přední i zadní sklo. Střela proletěla celým vozem. Seichan se překulila k zadní části auta, aby tak nebyla Raoulovi na očích.

Z druhé strany vozu se ozvala palba. Gray ležel na břiše v lepší pozici k ostřelování a pálil po Raoulovi, jehož vůz smykem zahýbal do výjezdu z hradu. Druhé auto ho následovalo.

Raoul pokračoval ve střelbě, nedbaje na Grayovu palbu. Další kulka se zaryla přes přední mřížku jejich vozu do motoru. K čertu. Ten parchant vyřazuje jejich dopravní prostředek.

Přední reflektor auta vybuchl. Ze svého místa na zemi Seichan sledovala, jak z motoru vytéká proud oleje a vytváří na kamenech kalužˇ. Z Grayovy pistole vypadl prázdný zásobník. Došly mu náboje. Seichan se k němu připlížila, ale už bylo pozdě.

Jeden vůz a vzápětí i druhý projely bránou. Až k nim se nesl Raoulův smích. Padací mříž brány se za druhým autem spustila k zemi a zabořila se přesně do prohlubní v kamenné podlaze. Byli tu uzavřeni. Vzápětí zaslechla nový skřípavý zvuk.

Pozvedla se na kolena. Přes všechna okna a dveře hradu se spouštěly ocelové okenice. Moderní opevnění. Dračí dvůr bral svou bezpečnost opravdu vážně. Byli v pasti na nádvoří.

Ozval se ještě další hluk.

Klapnutí řady těžkých zámků.

Seichan se otočila spolu s Grayem a Rachel. Už chápala, čemu se ten parchant tak smál.

Dvacet psích klecí se naráz otevřelo.

Z nich vyšly obludy, samé svaly, kůže a zuby. Psi, podráždění hlukem výbuchů i pachem krve, vrčeli a od mord jim stříkala pěna. Každý z nich jim sahal až k hrudníku a vážil skoro sto kilogramů, téměř dvojnásobek váhy normálního člověka.

A právě zazněl gong k večeři.

3:48
Avignon, Francie

KAT ODMÍTLA uznat porážku. Zoufalství držela na uzdě a přešla modrou ložnici na vrcholu Andělské věže po délce. ‚Díváme se na to špatně,“ řekla.

Na rozdíl od ní Vigor zůstal stát uprostřed místnosti. Nevnímal okolí, jak byl ponořen do vlastních myšlenek. Nebo to bylo starostmi o neteř? Jak dokonale se dokázal soustředit na úkol, který před nimi stál?

„Jak to myslíte?“ zamumlal.

„Třeba tu není magnetický ukazatel.“ Pozvedla ruku s kompasem, aby přitáhla pozornost a získala jeho plnou koncentraci.

„A co tedy?“

„Co ten náš dřívější rozhovor? O gotické historii města a tohoto paláce?“ Vigor přikývl. „Něco je vestavěno do konstrukce této budovy. Ale jak to máme najít bez magnetického ukazatele? Palác je obrovský. A vzhledem k jeho havarijnímu stavu mohlo být ono vodítko zničeno nebo přemístěno.“

„Tomu přece sám nevěříte,“ odmítla to Kat pevně. „Ta tajná společnost alchymistů by nalezla způsob, jak jej uchovat.“

„Ale stejně, jak jej najdeme?“ zeptal se Vigor.

Za nedalekým oknem vyšlehl blesk. Ozářil zahrady pod věží i celé město pod kopcem. Daleko pod nimi se vinula tmavá řeka. Déšť ještě zesílil. Ze shluku černých mraků se vyklenula další vidlice blesku.

Kat chvilku sledovala venkovní bouři a pak se pomalu s náhlým prozřením otočila k

Vigorovi. Uložila kompas do kapsy. Věděla, že ho už nebude potřebovat.

„Magnetismus otevřel hrobku svatého Petra," řekla a přikročila k monsignorovi. „A magnetismus nás také přivedl k Alexandrově hrobce. Jakmile jsme ji ale objevili, tu skleněnou pyramidu roznítila elektřina. To samé nás třeba přivede i ke zdejšímu pokladu." Mávla rukou k bouři za okny. „Blesky. Palác byl postaven na vrcholu nejvyššího kopce, Rocher des Doms, Skalní dóm."

„Přitahující blesky. A záblesky světla osvítí temnotu."

„Je tady nějaké zobrazení blesku, které jsme minuli?"

„Nevzpomínám si." Vigor si zamyšleně třel bradu. „Ale myslím, že jste přišla na něco podstatného. Světlo je symbolem vědění. Osvícení. To byl primární cíl gnostické víry: hledat prapůvodní světlo, o kterém se zmiňuje Genesis. Dosáhnout na starobylý pramen znalostí a síly, která je všudepřítomná.

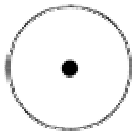
Vigor začal odpočítávat na prstech: „Elektřina, blesk, světlo, vědění, moc. To všechno spolu souvisí. A někde tady, ve zdech paláce, je symbol, který hledáme."

Kat bezmocně zavrtěla hlavou. Netušila, co má Vigor na mysli.

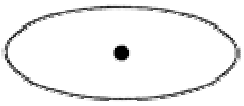
Vigor náhle ztuhl.

„Co je?" přistoupila k němu ještě blíž.

Vigor si rychle klekl a začal kreslit do prachu na zemi. „Alexandrova hrobka v Egyptě. Nesmíme zapomenout přenést vždy jednu hádanku k další. Egyptským symbolem světla je kružnice s tečkou ve středu, která představuje Slunce."



„Někdy je ale zploštěná do podoby elipsy a vytváří tak oko. To nepředstavuje jen slunce a světlo, ale také vědění. Planoucí oko pochopení. Vševidoucí oko zednářské a templářské ikonografie."



Kat se na ty náčrty zamračila. Nikde tu nic podobného neviděla. „Dobrá, ale kde začneme s hledáním těchto symbolů?"

„Nejde o to, abychom je našli - ale vytvořili," řekl Vigor a postavil se. „Proč mě to nenapadlo už dřív? Součástí gotické architektury je hra světla a stínu. Templářští stavitelé v ní byli opravdovými mistry."

„Ale kde za...?"

Vigor ji přerušil už na cestě ke dveřím. „Musíme sejít zpátky do prvního patra. Tam, kde jsme už narazili na možnost vytvoření planoucího oka ve světelném kruhu."

Kat Vigora následovala. Na nic takového si nevzpomínala. Pospíchali dolů po schodech z Andělské věže. Vigor kráčel v čele a zavedl ji přes síň, kde se konaly recepce, do místnosti, kterou už prozkoumali.

„Kuchyně?" zeptala se překvapeně.

Znovu se rozhlédla po čtvercových stěnách, ústředním vyvýšeném ohništi a osmiúhelníkovém komínu nad hlavou. Nechápala to a už otvírala ústa, aby to řekla.

Vigor natáhl ruku a vzal si od ní tužkovou svítilnu. „Počkejte.“

Venku vyšlehl další jasný blesk. Otevřeným komínem dovnitř pronikl dostatek světla, aby na ohništi vytvořil dokonalou elipsu. Stříbrná záře se neklidně zamihotala a zhasla.

„Jak je nahoře, tak je i dole,“ řekl Vigor tlumeně. „Ten efekt je pravděpodobně ještě zřetelnější, když do komína svítí pod nějakým přesným úhlem polední slunce.“

Kat si představila osvětlené ohniště se šlehajícími plameny. Oheň uprostřed kruhu světla. „Ale jak si můžeme být jistí, že tohle je to správné místo?“ zeptala se a obcházela přitom ohniště.

Vigor se zamračil. „Já si nejsem úplně jistý, ale Alexandrova hrobka se nacházela pod majákem, na jehož špici hořel jasný plamen. A vzhledem k užitečnosti majáku i kuchyně jako úkryt dává smysl, je to místo, které slouží dobrému účelu. U takového místa je totiž největší pravděpodobnost, že je budou uchovávat i další generace.“

Kat to nepřesvědčilo, ale klekla si a vytáhla nůž, aby prozkoumala centrální ohniště. Dloubla do kamene, který ohniště lemoval, a odkryla oranžový kámen pod ním. „To není hematit ani magnetit.“ Kdyby byl, napůl by ji to přesvědčilo. „Je to bauxit, hliníková ruda. Dobrý vodič tepla. To dává u ohniště smysl. Nic neobvyklého.“

Ohlédla se po Vigorovi. Široce se usmíval.

„Co je?“

„Úplně mi to uteklo,“ odpověděl a připojil se k ní. „Mělo mě napadnout, že cestu bude ukazovat nějaký další kámen. Nejdřív hematit, pak magnetit a teď bauxit.“

Kat si zmateně stoupla.

„Bauxit se těží právě v této oblasti. Vlastně už svoje jméno dostal po lordech z Bauxu, jejichž hrad je odsud vzdálený jen asi šestnáct kilometrů a stojí na bauxitovém kopci. Tenhle kámen ukazuje prstem přímo k nim.“

„No a?“

„Lordi z Bauxu neměli zrovna dobré vztahy s francouzskými papeži, svými novými sousedy. Ale nejznámější byli kvůli zvláštnímu tvrzení, na kterém vehementně trvali. Říkali o sobě, že jsou potomky jedné slavné biblické postavy.“

„Které?“ zeptala se Kat.

„Baltazara. Jednoho ze Tří králů.“

Kat vykulila oči překvapením. Obrátila se zpátky k ohništi. „Uzavřeli vchod kameny potomků biblických mudrců.“

„Pořád ještě pochybujete o tom, že jsme na správném místě?“ zeptal se Vigor.

Kat zavrtěla hlavou. „Ale jak ho otevřeme? Nevidím žádný otvor pro klíč.“

„Na odpověď už jste přišla. Elektřinou.“

Jako na zdůraznění jeho slov k nim zrovna v tom okamžiku přes silné stěny dolehlo zvenku hromové zadunění.

Kat si sundala batoh. Stálo to za pokus. „Nemáme žádné dávné baterie, jako byly ty u Alexandrova hrobu.“ Vytáhla větší svítilnu. „Ale mám tu nějaké moderní duracelly.“

Otevřela svítilnu a špičkou nože uvolnila dráty vedoucí od plusového i od minusového pólu baterie. Obtočila je kolem sebe a pozvedla svůj provizorní výtvor.

„Raději ustupte,“ varovala monsignora.

Přiložila dráty k bauxitu, slabě vodivému nerostu. Stiskla vypínač. Do kamene se zabodl elektrický oblouk. Odpovědí byl hluboký basový zvuk, jako kdyby někdo udeřil do velkého bubnu.

Jakmile zvuk dozněl, Kat se rychle připojila k Vigorovi u zdi.

Podél okrajů kamenného ohniště se rozšiřovala jasná záře, která nakonec obemkla celý krb.

„Myslím, že ty kameny pospojovali dohromady roztaveným sklem v m-stavu,“ zašeptala Kat.

„Podobně jako dávní egyptští stavitelé pospojovali roztaveným olovem bloky Faroského majáku.“

„A elektřina nyní uvolňuje ze skla uloženou energii.“

Po povrchu ohniště probíhaly další a další plamenné ornamenty, které ozařovaly obrysy každého kamene. Záře se zvětšovala a vpalovala oběma do sítnic spletitý vzor. Ovanula je vlna horka.

Kat si zastínila oči. Tento účinek ale netrval dlouho. Jak záře pohasínala, bauxitové kameny začaly odpadávat. Už je nic nedrželo pohromadě a řítily se do jámy pod ohništěm.

Kat slyšela, jak na sebe narážejí a rachotí při pádu do velké hloubky. Už nedokázala ovládnout zvědavost, pokročila kupředu a rozsvítila tužkovou svítilnu. Okraje ohniště nyní lemovaly tmavé schodiště vedoucí dolů.

Obrátila se k Vigorovi. „Dokázali jsme to.“

„Bůh nám pomáhej,“ odpověděl.

3:52
Lausanne, Švýcarsko

PŮL KILOMETRU od hradu Raoul spustil ruku s mobilem a vydal se od nákladního vozu. Vztek zužoval jeho zorné pole do jednoho bodu. Z rány na hlavě mu kapala krev. Ta asijská děvka ho zradila. Ale on bude mít poslední slovo. Jeho psi už se o ně o všechny postarají.

A jestli ne...

Došel k druhému vozu. Ukázal na dva muže. „Ty a ty. Vraťte se k hradu. Pěšky. Stůjte na stráži u brány. Zastřelte každého, kdo se bude hýbat. Nikdo z toho nádvoří nesmí uniknout živý.“

Oba vojáci vystoupili z auta a rychlým krokem se vydali ke hradu. Raoul se vrátil k prvnímu vozu.

Alberto na něj čekal. „Co Imperátor?“ zeptal se, jakmile Raoul vylezl na přední sedadlo pro spolujezdce.

Raoul uložil mobilní telefon do kapsy. Zrada Bratrstva nepřekvapila jejich vůdce o nic míň než Raoula. Raoul ovšem vynechal svoji vlastní zradu v Alexandrii, kde tu děvku nechal napospas pomalé smrti a pak o tom lhal. Mohl něco podobného očekávat. Vztekle udeřil pěstí do kolena. Když mu naservírovala toho Američana, ukonejšila jeho obezřetnost.

Hlupák.

Ale všechno se dá do pořádku.

V Avignonu.

Odpověděl Albertovi: „Imperátor se k nám ve Francii připojí spolu s dalšími posilami. Pokračujeme v původním plánu.“

„A ti ostatní?“ Alberto se ohlédl ke hradu.

„Na těch už nesejde. Nemohou udělat nic, čím by nás zastavili.“

Raoul pokynul řidiči, aby pokračoval v cestě. Měli namířeno k Yverdonskému letišti. Potřásl hlavou nad ztrátami, které tu utrpěl. Nemyslel tím muže, o které přišel, ale tu děvku. Rachel Veronovou. Měl s ní tolik krvavých plánů...

Ale aspoň jí nechal malý dárek na rozloučenou.

3:55

RACHEL STÁLA s Grayem a Seichan na schodech k hlavní budově hradu, zády ke kovovým uzávěrům přes dveře. Pokradmu se přesunuli od smečky psů do relativního bezpečí.

Pořád měli jedinou zbraň. Šest nábojů.

Gray se pokoušel najít nějakou další mezi zmasakrovanými těly na nádvoří, ale jediné, na co narazil, byly dvě zničené pušky. Teď třímal v ruce pistoli Seichan. Ta se plně soustředila na svou jednotku GPS a spoléhala se na to, že ji Gray ochrání.

Co s ní dělala?

Rachel se od ní držela krok stranou, blíže u Graye. Jednou rukou svírala jeho tričko. Nevěděla, kdy ho popadla, ale nepouštěla se. Tento dotyk ji drže1 na nohou.

Jeden z bojových psů teď přešel pod úpatím schodiště a v tlamě vlekl nohu jednoho z mrtvých vojáků. Po nádvoří pobíhalo dvacet těchto monster, která trhala těla na kusy a vrčela na sebe. Na několika místech došlo k zápasům, brutálním a rychlým jako blesk.

Nebude trvat dlouho, než se pozornost zvířat obrátí jejich směrem. Lákal je každý hluk. Sténající zranění zemřeli jako první. Všem bylo jasné, že jakmile vypálí první výstřel, vrhne se na ně celá smečka. Šest kulek. Dvacet psů.

Po straně si všimla nějakého pohybu.

Clonou olejnatého kouře spatřila hubenou postavu, která se nejistě postavila na slabých nohách mezi troskami. Poryv větru rozptýlil dým a Rachel ji okamžitě poznala.

„Nonna...," zašeptala.

Stařeniny vlasy byly na jedné straně slepené zaschlou krví. Rachel se domnívala, že její babička unikla spolu s Raoulem. Srazila ji ta exploze k zemi? Rachel ale měla jiné podezření. Raoul ji musel omráčit pistolí a odstrčit stranou jako nepotřebnou přítěž. Stará žena zasténala. Zvedla ruku ke zranění na hlavě.

„Papa!" zavolala slabě úzkostným hlasem.

Odér, zmatek a prostředí hradu ji musely splést a přenést v myšlenkách zpátky do minulosti.

„Papa..." V jejím hlase zněla větší muka než jen bolest ze zranění.

Několik metrů od ní za hořící pneumatikou povstal tmavý zlověstný obrys těla. Z kouře se vyplížil pes, přilákaný jejími slabými výkřiky. Rachel se pustila Graye a udělala krok dolů ze schodů.

„Vidím ho," řekl Gray a zastavil ji rukou.

Pozvedl zbraň, zamířil a vypálil. Zvuk výstřelu se po tichém nádvoří rozezněl s intenzitou výbuchu, ale zavytí zasaženého psa, který klesl a začal se převalovat na zemi, bylo hlasitější. Pes skučel a zuby útočil na bolest ve své zraněné zadní noze. Ostatní psi se k němu v mžiku seběhli, přilákaní čerstvým pachem krve. Lvi kolem zraněné gazely.

Rachelina babička, vyděšená náhlým zjevením zvířete, padla na záda s ústy otevřenými v bezhlesém výkřiku překvapení.

„Musím se k ní dostat," zašeptala Rachel. Byla to z její strany instinktivní reakce. I přes svou zradu měla nonna stále místo v jejím srdci. Nezasloužila si takhle zemřít.

„Půjdu s tebou," řekl Gray.

„Ta stařena už je mrtvá," namítla Seichan s povzdechem a uložila jednotku GPS, ale následovala je po schodech dolů, zůstávajíc nablízku jejich jediné zbraně.

V sevřené skupince prošli po okraji nádvoří. Cestu osvětlovaly kaluže hořícího oleje.

Rachel chtěla utíkat, ale jedno masivní strakaté zvíře je pozorovalo, přikrčené nad bezhlavým tělem, se zježenými chlupy a vyceněnými zuby - hlídalo si svou kořist. Rachel věděla, že kdyby se dala do běhu, pes by ji během několika vteřin dostihl.

Gray na psa mířil pistolí.

Rachelina babička se odsunula od trojice psů, kteří bojovali o svého zraněného druha. Rvali se a trhali ze sebe kůži, takže bylo brzy nemožné poznat, které zvíře vlastně Gray trefil. Její pohyb sledovali další dva psi, kteří se k ní blížili z protilehlých směrů.

Nestihnou to.

Po dalších dvou výstřelech se jedno zvíře zhroutilo k zemi. Druhá kulka svůj cíl jen škrábla a vypadalo to, že jen posílila touhu psa po krvi. Vrhl se na ležící ženu.

Rachel vyběhla kupředu.

Grayovy výstřely přilákaly další psy. Teď` už se ale nedalo dělat nic jiného. Gray střílel v běhu a skolil další dvě zvířata, to druhé ze vzdálenosti necelého metru.

Útočící pes byl u stařeny dřív než Rachel. Chňapl po paži, kterou před sebe nonna pozvedla, prokousl tenkou kost i maso a strhl ženu opět k zemi.

Neozval se žádný výkřik.

Pes jí skočil na hruď a zaútočil jí na hrdlo.

Gray vypálil těsně vedle Rachelina ucha. Náraz kulky srazil zvíře stranou, pryč z babiččiny hrudi. Jeho tělo sebou několikrát křečovitě škublo a znehybnělo - čistá rána do hlavy. Také to byl jejich poslední náboj.

Grayovi vypadl z pistole prázdný zásobník.

Rachel klesla na kolena a natáhla k babičce ruku. Z její zraněné paže stříkala krev. Rachel stařenu objala.

Gray se skrčil vedle ní. Seichan rovněž, aby jejich siluety tak nečněly.

Všude se rvali psi a oni už neměli žádný náboj.

Babička k ní vzhlédla zastřenýma očima a tiše italsky promluvila: „Mama... je mi to líto... drž mě.“

Ozvalo se prásknutí pušky a babička sebou v jejím náručí trhla, zasažena výstřelem do prsou. Rachel cítila, jak kulka opouští tělo, a na spodní straně své paže pocítila ohnivou bolest.

Zvedla hlavu.

Za ocelovou mříží brány třicet metrů od nich stáli dva ozbrojenci. Další rána od nich odlákala několik psů.

Gray se pokoušel využít nového vyrušení k ústupu ke stěně hradu. Rachel ho následovala i s babičkou, kterou nepouštěla.

„Nech ji,“ naléhal Gray.

Rachel ho ignorovala a s očima plnýma slz zlosti pokračovala v chůzi. Další výstřel. Kulka odštípla kousek kamene z nádvoří jen několik desítek centimetrů od nich. Seichan se shýbla a pomohla Rachel babičku nést. Společně postupovaly rychleji. U brány skákali dva psi na mříže a pokoušeli se dostat k vojákům na druhé straně. Ti tak nemohli zamířit. To ale nepotrvá dlouho.

Jakmile dosáhli relativního bezpečí hradní stěny, Rachel se zhroutila na babiččino tělo. Pořád byli přímo na ráně od brány... ale to platilo o celém nádvoří. Jednoho psa u brány už vojáci zastřelili. Další kulka se odrazila od kovové okenice kus nad nimi.

Rachel, skloněná nad babičkou, konečně uvolnila kabelku, nonna nosila neustále a za všech okolností přes rameno. Rachel ji rozepnula, sáhla dovnitř a nahmatala rukojeť ze studené oceli.

Vytáhla babiččin rodinný klenot.

Nacistický Luger P-08.

„*Grazie. Nonna.*“

Rachel namířila na bránu. Postavila se a nechala chladný vztek, aby jí zklidnil ruku. Stiskla spoušť... po zpětném rázu znovu namířila a vypálila.

Oba muži padli k zemi.

Její zorné pole, soustředěné jen na bránu, se opět rozšířilo - příliš pozdě na to, aby mohla zastavit slintající zvíte, které na ni vyskočilo z kouře s obnaženými tesáky, zacílenými na její hrdlo.

4:00

GRAY JI V POSLEDNÍ CHVÍLI strhl stranou k zemi. Otočil se čelem k monstru a zvedl druhou paži, v níž držel malou stříbrnou nádobku. „Zlobivý pes...“

Z bezprostřední blízkosti nastříkal zvířeti obsah nádobky do nosu a očí.

Váha psa ho povalila na zem. Zvíře zavylo - ne touhou po krvi, ale nemilosrdnou agónií bolesti. Skulilo se z Graye a zmítalo se na kamenech. Otíralo si hlavu o dlažbu a přejíždělo si prackami přes oči. To už ale mělo oční důlky prázdné. Oči mu vyžrala kyselina. Převalilo se ještě dvakrát a neustále kňučelo.

Gray pocítil mírné bodnutí výčitek. Psi byli do tohoto zběsilého stavu vychováni hrubým zacházením. Nebyla to jejich chyba. Na druhou stranu ale asi každá smrt byla lepší než zůstat v kleci u Raoula.

Pes konečně ztichl a znehybněl. Jeho smrtelný zápas ale přilákal pozornost deseti dalších. Gray se ohlédl na Rachel.

„Ještě šest ran,“ odpověděla na nevyslovený dotaz.

Gray zatřásl sprejem. Už byl také skoro prázdný.

Seichan upírala oči k nebi. Pak to zaslechl i Gray. Zvuk helikoptéry. Vzápětí se objevila nad hradbami. Nádvoří zalily kužely světla z reflektorů a vrtule rozvířila vzduch.

Psi ustrašeně uhýbali.

Přes hluk motoru zazněl hlas Seichan. „Máme tu odvoz!“

Z otevřených dveří helikoptéry vyklouzl provazový žebřík, jehož konec dopadl na kameny jen několik metrů od nich.

Gray se nestaral o to, kdo v ní sedí. Hlavně aby zmizeli z toho krvavého nádvoří. Vyběhl kupředu a pokynul Rachel, aby šplhala jako první. Jednou rukou jí přidržel rozevlátý žebřík a druhou od ní převzal lugera.

„Nahoru!“ přikázal jí a naklonil se k ní. „Já je odrazím.“

Rachel se chvěly prsty, když pustila zbraň. Jejich oči se střetly. Spatřil studnu hrůzy a žalu, která sahala daleko hlouběji než ke zdejšímu krveprolití.

„Budeš v pořádku,“ řekl tak, aby to vyznělo jako slib. Slib, který měl v úmyslu splnit.

Přikývla a začala šplhat. Zdálo se, že z jeho slov načerpala trochu sil. Po ní následovala Seichan, která po žebříku šplhala jako profesionální provazolezkyně, a to i se svým zraněným ramenem.

Gray šel jako poslední. Už nebylo nutné použít zbraň. Zastrčil si lugera za opasek a rychle vylezl po žebříku nahoru. Za několik okamžiků se už vysoukal do kabiny helikoptéry.

Jakmile se za ním přibouchly dveře, Gray se narovnal, aby poděkoval osobě, jež mu podala ruku a pomohla mu na palubu.

Ten člověk se usmíval od ucha k uchu. „Nazdar, šéfe.“

„Monku!“

Gray ho vřele objal.

„Bacha na ruku,“ řekl jeho společník.

Gray ho pustil. Monk měl levou paži připevněnou k tělu. Obvázaný pahýl v zápěstí chránila kožená čepička. Vypadal celkem dobře, i když pobledle. Pod očima měl černé kruhy.

„Je mi fajn,“ řekl Monk a pokynul Grayovi, aby se posadil a připoutal, zatímco s nimi helikoptéra zamířila pryč. „Jen mě teď na nějakou dobu drž stranou akcí.“

„Jak...?“

„Našli jsme vás podle nouzového signálu GPS,“ vysvětlil. Gray si přetáhl přes rameno pás u sedadla a zacvakl jej.

Zíral na dalšího člověka v kabině.

„Kardinál Spera?“ řekl zmateně.

Seichan usedla vedle něj a odpověděla. ‚A kdo jste si myslel, že mě najal?“

16.

DAIDALOVO BLUDIŠTĚ

27. červenec, 4:38
Avignon, Francie

KAT ČEKALA NA VIGORA, zatímco venku nad palácem dunělo hromobití. Monsignor sešel po temném schodišti pod ohništěm už před patnácti minutami.

Jdu se tam kouknout, řekl jí.

Kat si posvítila na schody baterkou.

Kde je?

Zvažovala, jestli by se neměla vydat za ním, ale opatrnost ji přiměla k tomu, aby zůstala na svém místě. Kdyby se dostal do problémů, jistě by zakřičel. Vzpomněla si na tu nakloněnou plošinu, která se uzavřela a uvěznila je pod hrobkou svatého Petra. Co kdyby se něco podobného stalo i tady? Kdo by věděl, kde je má hledat?

Stála na svém místě, ale poklekla na jedno koleno a zavolala, přičemž se současně snažila, aby její hlas byl co nejtišší. „Vigore!“

Odpovědí jí byly kroky zezdola, které se spěšně blížily. Objevila se matná záře, která se vzápětí soustředila do bodového zdroje světla. Vigor vystoupil skoro k ní - zůstal asi pět schodů pod ohništěm. Mávl na ni.

„Tohle musíte vidět!“

Kat se zhluboka nadechla. „Měli bychom počkat, až zavolá Gray a ostatní.“

Vigor se zamračením pokročil ještě o jeden schod výš. „Mám stejné velké starosti jako vy, ale tady dole jsou jisté další záhady, které je třeba vyřešit. Proto jsme sem byli vysláni jako předsunutý tým. Tím právě nejvíc pomůžeme ostatním. Dračí dvůr, Gray a všichni ostatní jsou momentálně ve Švýcarsku. Bude to trvat celé hodiny, než se sem dostanou. Měli bychom ten čas co nejlépe využít a nepromrhat ho.“

Kat se nad tímto argumentem zamyslela. Znovu se podívala na hodinky. Také si pamatovala Grayovo napomenutí ohledné přehnané opatrnosti. A kromě toho byla i zatraceně zvědavá.

Přikývla. „Ale každou čtvrt hodinu se budeme vracet nahoru pro případ, že by nás kontaktoval Gray.“

„Jistě.“

Kat si přehodila batoh přes rameno a pokynula mu, aby se vrátil dolů. Jeden z telefonů nechala u ohniště - jednak aby s ním nesešla mimo dosah signálu a slyšela případné volání, jednak aby za sebou nechali alespoň nějaký drobeček, podle kterého by je mohli najít, kdyby se vchod do podzemí uzavřel a oni v něm zůstali uvěznění.

I když pominula přehnanou opatrnost, nehodlala ani nic zbytečně riskovat.

To nechávala Grayovi.

Přikrčila se a následovala Vigora. Schody vedly kus cesty přímo dolů, pak zatáčely a mířily ještě hlouběji. Zvláštní bylo, že vzduch tu nebyl vůbec vlhký, ale suchý.

Schody končily v krátké chodbě.

Vigor přidal do kroku.

Z duté ozvěny monsignorovy chůze Kat vycítila, že někde vepředu je větší prostora. To se za okamžik také potvrdilo.

Vystoupila na třímetrovou kamennou římsu. Jejich dvě svítilny vrhaly široké kužely záře po rozlehlém dómu jeskyně, která se rozkládala nad i pod nimi. Muselo se jednat o přirozenou dutinu v žulovém masivu, kterou ale lidé do značné míry přetvořili.

Kat si klekla a přejela prsty po opracované kamenné podlaze, vytvořené z precizně na-

řezaných bloků surového mramoru. Narovnala se a posvítila si kolem dokola.

Dovední řemeslníci a inženýři tu vystavěli řadu dvanácti cihlových stupňů, které klesaly od jejich stanoviště ke vzdálenému dnu jeskyně. Místnost měla přibližně kruhový půdorys. Každá terasa pod nimi byla menší než předchozí, jako rozlehlý amfiteátr... nebo obrácená schodová pyramida.

Posvítila si baterkou do prostoru mezi stupni.

Nebyl prázdný.

Z terasovitých základů vystupovaly ve spirále žulové oblouky, podepřené obřími sloupy. Kat ty oblouky poznala. Obloukové pilíře. Stejné jako ty, které podpírají gotické katedrály. Celý prostor vskutku měl onu vznešenou, beztížnou atmosféru kostela.

„Tohle museli postavit templáři," řekl Vigor a vydal se na obchůzku podél terasy. „Nic takového ještě nikde nebylo objeveno. Je to pravá sonáta geometrie a stavitelského umění. Kamenná báseň. Vrchol gotické architektury."

„Podzemní katedrála," řekla Kat užasle a uctivě.

Vigor přikývl. „Ale katedrála postavená k poctě historii, umění a vědění." Mávl rukou kolem sebe.

To ani nebylo potřeba.

Kamenné konstrukce sloužily jedinému účelu: podpírat spletité bludiště dřevěných lešení. Police, místnosti, žebříky a schodiště. Všude se blyštilo sklo a třpytilo zlato. To všechno obsahovalo ohromné množství knih, svitků, dokumentů, uměleckých artefaktů, soch a podivných mosazných předmětů. Na každém kroku se otevíraly nové vyhlídky jako na nějakém obřím plátně M. C. Eschera: nemožné úhly a rozměrové kontradikce vybudované v kameni a ve dřevě.

„To je obrovská knihovna," řekla Kat.

„A současně také muzeum a galerie," dodal Vigor. Odešel ke straně. Nedaleko od vstupní chodby stál kamenný stůl, který připomínal oltář. Pod sklem… zlatým sklem... ležela otevřená kniha s koženou vazbou. „Bál jsem se jí dotknout," řekl Vigor. „Ale tím sklem je vidět dostatečně dobře." Posvítil si baterkou na otevřené stránky.

Kat se podívala na knihu s bohatým zdobením olejovými barvami. Iluminovaný rukopis. Na stránce plynulo drobné písmo. Zdálo se, že jde o nějaký seznam.

„Myslím, že to je kodex celé té knihovny," řekl Vigor. „Soupis knih a katalogizační systém. Ale nemůžu si tím být jistý."

Monsignorovy dlaně se vznášely těsně nad sklem. Zjevně se ho bál dotknout. Už viděli, jaké účinky tyhle supravodivé materiály mohou mít. Kat o krok ustoupila. Všimla si, že celý komplex se třpytí odrazy podobného skla. Dokonce i stěny teras obsahovaly skleněné desky, připomínající okna, zasazená jako drahokamy.

Co to znamenalo?

Vigor se stále skláněl nad knihou. „Zde v tom seznamu je latinsky uveden i Posvátný kámen svatého Trofima."

Kat se na něj tázavé podívala.

„To byl světec, který jako první přivedl papežský úřad do této oblasti Francie. Říká se, že ho během tajné schůzky raných křesťanů v nekropoli navštívil Kristus, který si klekl na sarkofág a zanechal v něm svůj otisk. Víko sarkofágu se stalo pokladem, který údajné poskytuje Kristovu moudrost těm, kteří se na něj podívají." Vigor se rozhlédl po klenuté katedrále dějin. „Byl považován za nadobro ztracený. Jako tolik dalších věcí."

Pokynul zpátky ke knize. „Kompletní texty zakázaných evangelií, nejen potrhané fragmenty nalezené nedaleko Mrtvého moře. Na seznamu jsou čtyři evangelia. O jednom z nich jsem nikdy neslyšel. Hnědé evangelium Zlatých hor. Co asi obsahuje? Ale především..." Vigor pozvedl baterku. „Podle toho seznamu je tu někde uložený Mandylion."

Kat se zamračila. „A to je co?"

„Skutečné Kristovo pohřební plátno, artefakt, který je podstatně starší než kontroverzní turínské plátno. V desátém století bylo převezeno z Edessy do Konstantinopole, ale v období loupeživých nájezdů zmizelo. Mnoho lidí se domnívá, že nakonec skončilo v pokladu rytířů templářů.“ Vigor kývl hlavou. „Někde tady leží důkaz. A možná také skutečná Kristova tvář.“

Kat vnímala tíhu věků... zavěšených v dokonalé geometrii.

„Jedna stránka,“ zahučel Vigor.

Kat bylo jasné, co tím monsignor míní. Všechny tyhle úžasné předměty byly uvedeny na jediné stránce oné knihy - která vypadala, jako kdyby měla bezmála tisíc stran.

„Co dalšího tu ještě může být?“ pronesl Vigor tlumeně.

„Byl jste až dole?“ zeptala se Kat.

„Zatím ne. Vrátil jsem se pro vás.“

Kat namířila k úzkému schodišti, které vedlo od jednoho stupně k dalšímu. „Měli bychom přinejmenším získat povšechnou představu, než se vrátíme nahoru.“

Vigor přikývl, ale zdálo se, že se mu od otevřené knihy moc nechce.

Přesto ale následoval Kat, která přecházela mezi jednotlivými schodišti. Na jednom místě vzhlédla vzhůru. Celá stavba visela přímo nad ní, zavěšená v prostoru i čase.

Konečně dorazili na plošinu poslední terasy. Na ploché dno odtud vedly poslední schody. Knihovna už tady dole nepokračovala. Veškeré poklady byly shromážděny nahoře, podpírané dvěma obřími sloupy ukotvenými v posledním stupni.

Kat poznala, z jakého nerostu byly vytvořeny.

Ani žula, ani mramor.

Opět magnetit.

Přímo pod propojeným obloukem vyčníval z prostředku podlahy magnetitový sloup vysoký do pasu, jako kamenný prst ukazující vzhůru.

Kat o něco opatrněji sestoupila na dno jeskyně. Pás přírodní žuly lemoval silnou skleněnou podlahu. Zlaté sklo. Nevstoupila na ně. Cihlové stěny v sobě také obsahovaly zrcadlové plochy zlatého skla. Napočítala jich dvanáct, stejně jako teras.

Vigor se k ní připojil.

Podobně jako Kat si všímal všech těchto detailů, ale pozornost obou se nakonec soustředila na stříbrné linky - možná z ryzí platiny - vyznačené do podlahy. Jejich vzor se hodil jako zakončení tohoto dlouhého honu. Znázorňoval spletitý labyrint, který vedl k centrální rozetě. Ze středu čněl onen krátký a silný magnetitový sloupek.



Kat se rozhlížela po celém prostoru: po bludišti, po magnetitových obloucích i po skleněné podlaze. Všechno to připomínalo Alexandrovu hrobku s pyramidou a zrcadlovou vodní hladinou.

„Vypadá to na další záhadu, kterou je třeba vyřešit.“ Dívala se na poklady, které jí visely nad hlavou. „Ale jestli jsme tu dávnou pokladnici mágů už otevřeli, co ještě zbývá odhalit?“

Vigor přikročil blíž. „Nezapomínejte na Alexandrův zlatý klíč. Zatím jsme tu s ním nic nemuseli otvírat.“

„To znamená…“

„...že tu není jen knihovna.“

„A co dalšího tu je?“

„To nevím,“ řekl Vigor. „Ale poznávám vzor toho labyrintu.“

Kat se k němu otočila.

„Jde o Daidalovo bludiště.“

5:02
Nad Francií

GRAY POČKAL s otázkami, dokud nebyli opět ve vzduchu. Vrtulník je dopravil až k ženevskému mezinárodnímu letišti, kde měl kardinál Spera připraven soukromý letoun Gulfstream, aby je okamžitě přemístil do Avignonu. Bylo až překvapivé, kolik toho mohl docílit vysoce postavený vatikánsky úředník.

Což přivedlo Graye k prvnímu dotazu.

„Co to má znamenat, že si Vatikán najímá služby agenta Bratrstva?“ zeptal se.

Všech pět si upravilo sedadla tak, aby hleděli jeden na druhého.

Kardinál Spera přikývl na znamení, že Grayovo překvapení chápe.

„Seichan si nenajal Svatý stolec.“ Pohnul rukou k ženě, která seděla vedle něj. „Najala si ji menší skupina, která jednala nezávisle na Vatikánu. Doslechli jsme se o zájmech a aktivitách Dračího dvora. Už předtím jsme využili Bratrstvo k prošetření této skupiny.“

„Najímáte si vrahouny?“ obvinil ho Gray.

„To, co se snažíme chránit, vyžaduje i neoficiální prostředky. Proti ohni používáme oheň. Bratrstvo sice má reputaci kruté a nemilosrdné organizace, ale také jsou výkonní, ctí závazky a dosahují splnění úkolu jakýmikoliv způsoby.“

„Přesto se vám nepodařilo zastavit ten masakr v Kolíně nad Rýnem.“

„Obávám se, že se jednalo o přehlédnutí z mé strany. Nebyli jsme si vědomi významu krádeže toho textu v Káhiře. A nemysleli jsme si, že by Dračí dvůr jednal tak rychle.“

Kardinál si povzdechl a nervózně si začal pohrávat s prsteny - nejdřív vždycky pootočil jedním, pak druhým, a stále dokola.

„Takové krveprolití. Po těch vraždách jsem znovu kontaktoval Bratrstvo, aby mezi ně nastrčilo svého člověka. To bylo jednoduché, jakmile byla do hry povolána Sigma. Bratrstvo nabídlo své služby. Seichan už s vámi jednou bojovala a Dračí dvůr skočil na vějičku.“

Ozvala se Seichan. „Podle rozkazu jsem měla zjistit, co Dračí dvůr ví, jak daleko jejich operace pokročila, a mařit jim plány, kdekoliv to bude možné.“

„Jako třeba stát a přihlížet, jak mučí ty kněze,“ řekla Rachel.

Seichan pokrčila rameny. „Na tenhle malý večírek jsem přišla pozdě. A jakmile se Raoul do něčeho takového pustí, nic s ním nepohne.“

Gray přikývl. Pořád měl v kapse její minci z Milána. „A tehdy jste nám taky pomohla uniknout.“

„Sloužilo to mým záměrům. Tím, že jsem vám pomáhala, jsem zároveň plnila svůj úkol

udržovat Dračí dvůr v ohrožení.“

Gray se na ni zkoumavé díval. Za čí stranu ve skutečnosti hrála? Nechávala si pro sebe něco dalšího, po všech těch dvojitých a trojitých podrazech? Její vysvětlení znělo logicky, ale všechny její činy mohly být pouhou zástěrkou skutečných záměrů Bratrstva.

Vatikán byl naivní, když jim - nebo jí - věřil.

V každém případě byl ale Gray jejím dlužníkem.

Přesně podle plánu zařídila převoz Monka z nemocnice, než se k němu mohli dostat Raoulovi námezdní zabijáci. Gray předpokládal, že k tomu Seichan využije nějaké agenty Bratrstva - ne že zavolá Speru, svého zaměstnavatele. Kardinál se ale své úlohy zhostil bez problémů, prohlásil Monka za vyslance Vatikánu a vyvedl ho z oddělení.

A teď byli na cestě do Avignonu.

Jedna věc ale Grayovi dělala starosti.

„Pokud jde o tu vaši skupinu ve Vatikánu,“ řekl a díval se přitom na Speru, jaký má zájem na celé téhle věci?“

Spera složil ruce na stůl. Bylo jasné, že se mu nechce říkat nic dalšího, ale Rachel se k němu naklonila, uchopila ho za ruce a položila je vedle sebe, aby se na ně mohla lépe podívat.

„Máte dva papežské prsteny se zlatou pečetí,“ řekla.

Kardinál odtáhl ruce k sobě a jednu zakryl druhou. „Jeden je kardinálský,“ vysvětlil. „A druhý odpovídá mému postu státního sekretáře. Dva identické prsteny. Podle tradice.“

„Ale ty prsteny nejsou stejné,“ namítla Rachel. „Nevšimla jsem si toho, dokud jste nepropletl prsty na založených rukách. Tím se prsteny dostaly vedle sebe. Nejsou jeden jako druhý. Jsou vlastním zrcadlovým obrazem. Přesné zrcadlové kopie.“

Gray se zamračil.

„Jsou to dvojčata,“ řekla Rachel.

Gray požádal kardinála, aby se mohl také podívat. Rachel měla pravdu. Zrcadlové obrazy papežské pečeti.

„A Tomáš znamená dvojče,“ zamumlal Gray a vzhlédl kardinálovi do tváře. Vzpomněl si na Sperovu poznámku o tom, jak Bratrstvo najala jen malá skupinka ve Vatikánu. Gray už teď věděl, co to bylo za skupinu. „Vy patříte k Tomášově církvi,“ řekl. „Proto jste se pokoušeli zastavit Dračí dvůr ve vší tajnosti.“

Spera mu dlouhou chvíli pohled oplácel a pak pomalu přikývl. „Naše skupina je uznávanou, i když ne propagovanou součástí apoštolské církve. Přes všeobecné rozšířené názory o opaku není věda ani výzkum církvi cizí. Katolické univerzity, nemocnice i výzkumná zařízení podporují nové myšlenky, koncepty i nápady. Ovšemže, jistá část zůstává neměnná a reaguje jen velmi pomalu, ale někteří členové naopak udržují církev ohebnou. To je role, kterou plníme stále.“

„Ale co minulost?“ zeptal se Gray. „Ta dávná společnost alchymistů, po jejíchž stopách jdeme? Ta vodítka, která sledujeme?“

Kardinál Spera potřásl hlavou. „Dnešní Tomášova církev není to, co bývala kdysi. Tehdejší církev zmizela během francouzského papežství, rozptýlila se stejné jako rytíři templáři, úmrtí členů, konflikty a zachovávání mlčenlivosti ji rozdělily ještě víc, takže po ní zbyly jen stíny a pověsti. Skutečný osud oné gnostické církve i její tajný odkaz je nám neznámý.“

„Takže tápete ve tmě stejné jako my všichni,“ řekl Monk.

„Obávám se, že ano. Až na to, že jsme o existenci této dávné církve věděli. Věděli jsme, že se nejedná o pouhé mýty.“

„To Dračí dvůr také,“ poznamenal Gray.

„Ano. Ale my jsme chtěli toto tajemství zachovat, důvěřovali jsme moudrosti našich předchůdců, věřili jsme, že bylo ukryto z dobrého důvodu a že se toto vědění samo odhalí, až přijde správný čas. Dračí dvůr se naproti tomu snažil to tajemství odhalit pomocí krveprolití,

uplácení a mučení a jeho jediným zájmem bylo získat moc k ovládnutí všeho. Po celé generace jsme jim v tom bránili.“

„A teď se dostali tak blízko,“ řekl Gray.

„A mají zlatý klíč,“ připomněla mu Rachel a zavrtěla hlavou.

Gray si vyčerpaně promnul obličej. Předal jim ho on sám. Potřeboval ten klíč, aby přesvědčil Raoula o loajalitě Seichan. Jistě, byl to risk, ale to samé se dalo říct o celém záchranném plánu. Raoul měl být podle něj zajat nebo zabit ještě na hradě - jenže tomu parchantovi se podařilo uniknout.

Gray se díval na Rachel. Připadal si provinile a chtěl něco říct, nějak všechno vysvětlit, ale od této nutnosti ho vysvobodil pilotův hlas, který se ozval z palubního rozhlasu.

„Všichni si raději zapněte bezpečnostní pásy. Letíme do mizerného počasí, takže to bude možná trochu házet.“

Z oblaků pod nimi vyšlehl blesk.

Bouřková oblačnost před nimi sahala do větší výšky. Na okamžik ji ozářily blesky a pak se opět ponořila do tmy. Mířili do centra pořádné bouře.

5:12
Avignon, Francie

VIGOR KRÁČEL po kamenném obvodu skleněné podlahy jeskyně s narýsovaným bludištěm. Prohlížel si ho celou minutu v tichosti, fascinován novou záhadou.

„Všimněte si, že to není vlastně pravé bludiště,“ řekl nakonec. „Nejsou v něm žádné slepé uličky a nepřehledné ohyby. Je to jednoduše dlouhá, klikatá trasa. Přesně tentýž labyrint z modrých a bílých kamenů můžete spatřit v chartreské katedrále kousek od Paříže.“

„Ale co dělá tady dole?“ zeptala se Kat. „A proč mu říkáte Daidalovo bludiště?“

„Chartreský labyrint je znám pod mnoha jmény. Jedním z nich je le Dedale. Neboli Daidalos. Pojmenovaný podle mytologického architekta, který postavil bludiště pro krále Minoa na Krétě. Tento labyrint byl domovem Minotaura, zvířete podobného býku, kterého nakonec porazil válečník Theseus.“

„Ale, proč je to bludiště v charireské katedrále?“

„Nešlo jen o Chartres. Ve vrcholném gotickém období ve třináctém století, kdy bylo postaveno mnoho kostelů, byla bludiště začleněna do řady katedrál. Amiens, Remeš, Arras, Auxerre... všechny měly u vchodu do hlavní chrámové lodě bludiště. O několik set let později je ale církev všechny prohlásila za pohanské výtvory a s výjimkou Chartres je zničila.“

„Proč ušetřili Chartres?“

Vigor zavrtěl hlavou. „Tato katedrála vždycky byla výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Vlastně už její kořeny jsou pohanské, protože byla postavena nad Grotte des Druides, slavným pohanským poutním místem. A také až do dnešních dnů v ní na rozdíl od ostatních katedrál není pohřben jediný král, papež nebo jiná významná osobnost.“

„To ale nevysvětluje, proč tu je kopie toho bludiště,“ řekla Kat.

„Dokážu si představit několik možných vysvětlení. Zaprvé, chartreský labyrint byl založen na řeckém alchymistickém textu ze druhého století. To je docela příhodný symbol pro naši tajnou společnost alchymistů. Bludiště v Chartres ale také představuje symbol pouti ze světa do ráje. Věřící lezou po kolenou a rukách podél této křivolaké cesty až k ústřední rozetě, což reprezentuje pouť odsud do Jeruzaléma nebo z tohoto na onen svět. Z toho se také odvozují další názvy toho labyrintu. Le Chemin de Jerusalem. Cesta do Jeruzaléma. Nebo le Chemin du Paradis. Cesta do ráje. Šlo o duchovní pouť.“

„Myslíte si, že nám tím chtěli zdejší stavitelé naznačit, abychom vykonali tutéž cestu jako dávní alchymisté, chceme-li vyřešit tuto poslední záhadu?“

„Přesně tak.“

„Ale jak to uděláme?“

Vigor zavrtěl hlavou. Měl určitý nápad, ale potřeboval víc času, aby si ho mohl promyslet. Kat sice poznala, že neříká všechno, ale respektovala to a nenaléhala.

Místo toho se podívala na hodinky.

„Měli bychom se vrátit nahoru. Podívat se, jestli se s námi nepokusil spojit Gray.“

Vigor přikývl. Ještě jednou si posvítil baterkou po celé místnosti a rozhlédl se. Záře svítilny se odrážela od skleněných povrchů - od podlahy i od zapuštěných ploch ve stěnách. Namířil světlo nahoru, kde se zatřpytily další odrazy jako ornamenty zdobené drahokamy na obřím stromě vědění.

Ukrývala se tu odpověď.

Musel ji najít dřív, než bude pozdě.

5:28
Nad Francií

PROČ TO NEBEROU?

Gray seděl s telefonem přiloženým k uchu. Pokoušel se dovolat Kat. Zatím se mu to ale nepodařilo. Možná to bylo tou bouří, možná nějak rušila signál. Letadlo sebou škubalo a trhalo mezi blesky a zvučným duněním hromu.

Přesedl si do zadní části kabiny, aby měl trochu soukromí. Ostatní zůstávali na svých místech a živě debatovali.

Jen Rachel se po něm čas od času ohlédla, jestli už nemá nějaké zprávy o jejím strýci. Možná to ale nebylo jen proto. Od jejich úniku z Lausanne se od něho nehnula ani na krok. Pořád se odmítala bavit o tom, co se v hradu stalo. Bylo jasné, že ji něco trápí. A od té chvíle to vypadalo, jako kdyby od něj čerpala sílu. Ne že by na něm visela - to jí nebylo podobné. Jednoduše v jeho přítomnosti hledala jistotu a pevný bod. K tomu nebyla zapotřebí žádná slova.

I když Monk prožil také velké trauma, Gray věděl, že si nakonec spolu promluví. Byli spolubojovníci a nejlepší přátelé. Společně to proberou.

Jenže v případě Rachel neměl takovou trpělivost. Část jeho bytosti žádala okamžité řešení a odpověď na to, co ji tak trápí. Všechny pokusy o zapředení rozhovoru o tom, co se dělo v Lausanne, byly zatím odmítnuty, jemně, ale rozhodně. I přesto však četl v jejích očích bolest. A bez ohledu na to, jak to trýznilo jeho srdce, jediné, co mohl udělat, bylo stát po jejím boku a počkat, dokud nebude připravená si o tom promluvit.

Telefon konečně přestal vyzvánět, když ho na druhém konci někdo zvedl. „Tady Bryantová.“

Díky Bohu. Gray se narovnal. ‚Kat, tady je Gray.“

Ostatní v kabině se k němu otočili.

„Máme Rachel i Monka,“ řekl. „Jak to vypadá u vás?“

Katin hlas, obvykle tak vyrovnaný, překypoval úlevou. „Jsme v pořádku. Objevili jsme ten tajný vstup.“ Pokračovala stručným popisem všeho, co našli. Občas se spojení díky bouři zhoršilo natolik, že Gray slovo nebo dvě přeslechl.

Vnímal na sobě Rachelin upřený pohled a kývl na ni. Její strýc je v pořádku.

Vděčně zavřela oči a opřela se pohodlněji.

Jakmile Kat skončila, Gray ji krátce seznámil s událostmi v Lausanne. „Pokud nebudeme mít nějaké zpoždění kvůli té bouřce, přistaneme na avignonském letišti Caumont zhruba za třicet minut. Nemáme ale moc velký náskok před Dračím dvorem. Možná půl hodiny, když budeme mít štěstí.“

Seichan jim poskytla informace o dopravních možnostech Dračího dvora. Raoul měl k dispozici dvě letadla na malém letišti půl hodiny cesty od Lausanne. Po započtení rychlosti jejich letadel Gray věděl, že mají před Dračím dvorem malý náskok. A ten si také hodlal udržet.

„Když jsou teď všichni členové týmu v bezpečí," řekl Kat, „přeruším mlčení s ústředním velením. Spojím se s ředitelem Crowem a nechám ho koordinovat pozemní operaci s místními úřady. Zavolám znovu, jakmile přistaneme. Zatím si hlídejte záda."

„Rozumím, veliteli. Budeme na vás čekat."

Gray zavěsil. Vytočil přístupové číslo na velení Sigmy. Po několika kódovaných přepojeních se na druhém konci linky konečně někdo ozval. „Logan Gregory."

„Doktore Gregory, tady je velitel Pierce."

„Veliteli..." V tom jediném slově znělo podráždění a zlost.

Gray přerušil oficiální pokárání za absenci komunikace. „Musím okamžitě mluvit s ředitelem Crowem."

„Obávám se, že to není možné, veliteli. Je tu téměř půlnoc. Ředitel opustil budovu před pěti hodinami a nikdo neví, kam šel."

Slova se opět chvěla potlačovanou podrážděnosti, tentokrát ještě větší, než pokud šlo o Graye. Tomu Gray rozuměl. Jak může ředitel v takové situaci opustit velitelství?

„Možná se odebral do DARPY, aby koordinoval postup s doktorem McKnightem," pokračoval Logan. „Ale já jsem pořád operační velitel této mise. Chci podrobné hlášení o vašem postupu a o tom, kde jste."

Grayovi se náhle nechtělo mluvit. Kam zmizel Painter Crowe? A byl vlastně vůbec pryč? Po zádech mu přejel mráz. Co když mu jen Gregory nechce umožnit, aby se spojil s ředitelem? Ze Sigmy někudy unikaly informace. Komu mohl důvěřovat?

Zvážil svoje možnosti - a udělal jedinou věc, která se mu nabízela. Možná to bylo ukvapené, ale musí věřit svým instinktům.

Přerušil spojení a zaklapnul mobil.

Nemohl to riskovat.

Měl proti Dračímu dvoru výhodu. Rozhodně se jí neměl v úmyslu vzdát.

5:35

O osmdesát vzdušných mil dál Raoul poslouchal z vysílačky letadla hlášení svého spolupracovníka. Po tváři se mu pomalu rozšířil úsměv. „A pořád jsou v Papežském paláci?"

„Ano, pane," odpověděl agent.

„A vy víte, kde uvnitř jsou?"

„Ano, pane."

Raoul se s ním spojil ještě ze svého hradu, hned jak se dozvěděl o Avignonu. Zkoordinoval další postup s místním spolupracovníkem na základně v Marseilles. Vyslal svoje lidi do Avignonu, aby vystopovali dva zbývající protihráče: monsignora a tu děvku ze Sigmy, která mu prostřelila harpunou ruku. To se také jeho agentům povedlo.

Raoul se podíval na palubní hodiny. Za čtyřicet pět minut budou přistávat.

„Můžeme je kdykoliv vyřadit," dodal agent.

Raoul neviděl žádný důvod, proč to odkládat. „Tak to udělejte."

5:02
Avignon, Francie

KAT ZACHRÁNILO život jediné penny.

Stála vedle ohniště a otevírala právě mincí tužkovou svítilnu, aby se dostala k bateriím, když jí mince vypadla z prstů k nohám a ona se shýbla, aby ji zvedla.

Zvuk výstřelu se slil s nárazem kulky do kamene vedle její hlavy. Ostřelovač.

Stále v předklonu se Kat přemístila kotoulem přes rameno a přitom plynulým pohybem vytáhla z pouzdra svou pistoli Glock. Dopadla na záda a mezi koleny vypálila směrem k temným dveřím, odkud se střílelo.

Vystřelila čtyřikrát, pokaždé do jiného rohu.

Zaslechla uspokojivé heknutí a cinknutí zbraně o podlahu. Následovalo tlumené žuchnutí něčeho těžkého.

Kat se znovu převalila po podlaze, tentokrát k Vigorovi. Monsignor se krčil těsně pod ústím tajné chodby. Podala mu svoji zbraň. „Dolů," přikázala mu. „Zastřelte každého, koho uvidíte."

„A co vy?"

„Ne, po mně nestřílejte."

„Tím chci říct, kam jdete vy?"

„Na lov." Kat už zhasla svítilnu, vyndala brýle s infrahledem a nasadila si je na oči. „Může jich tam být víc." Vytáhla z opasku dlouhé ocelové ostří.

Jakmile se Vigor ukryl v otvoru, Kat se přesunula ke dveřím a zkontrolovala chodbu. Celý svět se nořil do odstínů zelené barvy. Dokonce i krev. To byl také jediný pohyb - rozlévající se kaluž zpod těla, které leželo na břiše.

Přikradla se k muži oblečenému do maskáčů.

Námezdný žoldák.

Podařila se jí šťastná trefa - zasáhla ho přímo do hrdla. Nezdržovala se tím, že by se pokoušela nahmatat pulz. Popadla jeho zbraň a zasunula si ji do vlastního pouzdra.

Přikrčeně prošla z chodby do síně a do další místnosti, aby kuchyni obešla. Jestli tu byli nějací další, budou nablízku. Po té přestřelce se rychle schovali. Hlupáci. Příliš se spoléhali na palebnou sílu a na to, že všechnu práci odvede předsunutý odstřelovač.

Kat obešla všechny místnosti kolem kuchyně. Nenarazila na nikoho. Dobře. Sáhla do postranní kapsy batohu a vyndala z ní těžký balíček v plastovém obalu. Palcem obal protrhla a spustila ruku k boku.

Zahnula za roh a vstoupila do jediné chodby, která vedla zpátky do kuchyně. Napřímila se a sebevědomě kráčela kupředu.

Jako návnada.

Vybalancovala v pravé ruce nůž, zatímco levou vyprázdnila obsah balíčku na podlahu za sebou.

Pogumované ložiskové kuličky, pokryté barvou NPL Super Black. Infrahledem neviditelné.

Pokryly za ní celou podlahu, odskakovaly a nehlučné se kutálely. Namířila přímo do kuchyně, zády obrácená ke zbytku paláce. Neslyšela, jak se k ní blíží druhý muž, ale slyšela, jak mu za ní ujely nohy. Skrčila se, současně se otočila na koleni a mrštila dýkou s veškerou silou svého ramene a cvikem zápěstí. Dýka proletěla vzduchem se smrtící přesností a zabodla se muži do úst, který právě otvíral překvapením nad tím, jak znenadání ztratil půdu pod nohama a uklouzl na pogumovaných ložiskových kuličkách. Z jeho pistole vyšla rána, která se ale zaryla vysoko do dřevěných stropních trámů.

Vzápětí ležel v křečích na zádech s proraženou mozkovnou.

Kat k němu přikrčeně po ložiskových kuličkách doklouzala.

V okamžiku, kdy k němu dorazila, už ležel nehybně. Vytáhla mu nůž z pusy, zkonfiskovala jeho pistoli a vrátila se zpátky do kuchyně. Počkala další dvě minuty, jestli se někde neobjeví nějaká známka přítomnosti třetího či čtvrtého vraha.

Palác zůstával tichý.

Za zdmi burácel hrom ještě o něco silněji. Vysokými okny sem dolehla oslnivá záře křižujících se blesků. Bouře se právě vrhla na kopec s plnou intenzitou.

Kat, konečně uspokojená, že jsou sami, zavolala na Vigora, že je čistý vzduch. Monsignor vystoupil po schodech nahoru.

„Zůstaňte tam," varovala ho pro případ, že by se mýlila.

Vrátila se k prvnímu tělu a prohledala je. Našla mobilní telefon, přesně jak se obávala.

K čertu.

Na okamžik zůstala na místě a držela jeho mobil v ruce. Jestliže byl vydán pokyn vrahům, aby je zabili, znamenalo to, že protistrana musí vědět o jejich poloze v paláci.

Vrátila se k Vigorovi a podívala se na hodinky.

„Dračí dvůr ví, kde jsme," řekl Vigor, který situaci zhodnotil stejně jako ona.

Kat neviděla důvod, proč by měla potvrzovat zjevnou skutečnost. Vytáhla vlastní telefon. Velitel Pierce to potřeboval vědět také. Vytočila číslo, z něhož jí volal, ale neměla signál. Přesunula se blíže k oknu. Pořád nic.

Bouře vyřadila spojení.

Přinejmenším do letadla ve vzduchu.

Uložila mobil do kapsy.

„Možná to půjde, až přistanou," poznamenal Vigor, který viděl, jak její pokus selhal. „Pokud ale Dračí dvůr ví, že jsme tady, náš náskok se ještě zmenšuje."

„Co navrhujete?" zeptala se Kat.

„Získat jej zpátky."

„Jak?"

Vigor ukázal k tmavému schodišti. „Pořád nám zbývá dvacet minut, než se sem dostane Gray a ostatní. Využijme je. Rozluštíme tu hádanku dole, abychom - jakmile přijedou - byli připraveni jednat."

Kat přikývnutím schválila logiku jeho návrhu. Navíc to byla jediná možnost, jak napravit vlastní pochybení. Nikdy neměla těm najatým vojákům dovolit, aby se připlížili tak blízko.

„Jdeme na to."

6:02

GRAY POSPÍCHAL spolu s ostatními po přistávací ploše bičované proudy deště. Přistáli na avignonském letišti Caumont teprve před pěti minutami. Zásluhu za to musel připsat kardinálu Sperovi… nebo přinejmenším jeho vatikánskému vlivu. Odbavení bylo vyřízené ještě ve vzduchu a čekal na ně sedan BMW, který je měl dovézt k Papežskému paláci. Kardinál také vystoupil a zašel do terminálu, aby vyburcoval místní úřady. Papežský palác měl být uzavřen.

Samozřejmě až poté, co se tam sami dostanou.

Gray běžel s mobilem v ruce a pokoušel se dovolat Kat a Vigorovi. Nikdo to nezvedal. Podíval se na sílu signálu. Po vystoupení z letadla byl o jednu čárku lepší. Tak v čem je problém?

Nechal mobil vyzvánět.

Nakonec to vzdal. Odpověď může najít pouze v paláci. Všichni nastoupili do čekajícího sedanu, promočení na kůži, zatímco nebe křižovaly blesky, které osvětlovaly noční Avignon, schouleny podél stříbrné pentle, Rhôny. I Papežský palác byl odsud viditelný - jednalo se o nejvyšší bod města.

„Povedlo se?" zeptal se ho Monk a kývl k jeho mobilu.

„Ne

„Třeba je to tou bouřkou," tekla Seichan.

Nikoho to nepřesvědčilo.

Gray se pokusil Seichan nechat na letišti. Chtěl mít po boku pouze lidi, kterým plně důvěřoval. Kardinál Spera ale trval na tom, aby je doprovodila. Kladl plnou důvěru v kontrakt, který s Bratrstvem uzavřel. Kromě toho Seichan Grayovi připomněla i jejich soukromou dohodu. Souhlasila se záchranou Monka a Rachel výměnou za vykonání své pomsty Raoulovi. Ona svou část ujednání splnila. Teď byla řada na Grayovi.

Rachel usedla za volant.

Ani Monk proti tomu nic nenamítal.

Jeho společník ale neustále držel na klíně brokovnici namířenou na Seichan. Ani on nehodlal nic riskovat. Zbraň vzal ze Scavi pod Svatopetrskou bazilikou kardinál Spera. Zdálo se, že po jejím vrácení Monkovi přestala aspoň trochu chybět jeho ruka.

Jakmile všichni seděli uvnitř, Rachel prudce otočila vůz a vyrazila z letiště směrem k městu. Projížděla uličkami zběsilou rychlostí. V tak časnou hodinu a za zuřící bouře měli ulice téměř sami pro sebe. Stoupali příkrými spojkami, které se změnily v řeky, a prudce zatáčeli za rohy.

O několik minut později Rachel zastavila na náměstí před palácem. Smykem najela do hromady židlí. Náměstí zdobily šňůry žárovek, nyní zhasnutých. Vypadalo to na opuštěnou party, kterou spláchla voda.

Vyskákali z vozu.

Rachel je odvedla k hlavnímu vchodu. Šla najisto, protože tu už byla. Rychle prošli průchodem na nádvoří a k postranním dveřím, o nichž se zmínila Kat.

Gray našel přeříznutou závoru a vytržený zámek. To nebyla jemná ruční práce bývalé důstojnice zpravodajské služby. Dovnitř se vloupal někdo další.

Gray mávl na všechny, aby se drželi vzadu. „Zůstaňte tu. Obhlédnu to."

„Nechci se dopouštět insubordinace," poznamenal Monk, „ale mně se tohle rozdělování moc nelíbí. Minule nám to taky zrovna dvakrát nevyšlo."

„Já jdu taky," řekla Rachel.

„A neřekla bych, že mně můžete rozkazovat, kam můžu nebo nemůžu chodit," ozvala se Seichan.

Gray nerné1 čas na dohadování - zejména za situace, kdy věděl, že nemůže vyhrát. Vešli do paláce. Gray se naučil zpaměti jeho plány. Kráčel jako první, o několik kroků napřed, opatrně, ale zároveň i rychle. U prvního těla zpomalil. Mrtvé. Už chladlo.

Zběžně ho ohledal. Ano, tohle byla ruční práce bývalé důstojnice zpravodajské služby. Vykročil dál a okamžitě padl na obličej, když uklouzl po pogumovaných ložiskových kuličkách. Opřel se rukou o stěnu.

To byla také rozhodně práce Kat.

Pokračovali kupředu a opatrně se sunuli mezi ložiskovými kuličkami. U vchodu do kuchyně leželo druhé tělo. Museli projít kaluží krve, aby se dostali dovnitř.

Dolehly k němu hlasy. Zadržel ostatní v chodbě a naslouchal. „Už tak máme zpoždění," říkal zrovna jeden hlas.

„Omlouvám se, musel jsem si být jisty. Potřeboval jsem zkontrolovat všechny úhly."

Kat a Vigor uprostřed výměny názorů. Jejich hlasy se k němu nesly z otvoru uprostřed kuchyně. Zároveň se stupňovala záře svítilen.

„Kat," zavolal Gray, který nechtěl svou kolegyni vylekat. Na chodbě viděl až příliš názornou ukázku jejích schopností. „To jsem já, Gray."

Světlo okamžitě zhaslo. Za okamžik se objevila Kat s pistolí namířenou jeho směrem.

„Všechno je v pořádku," řekl Gray.

Kat vystoupila po schodech do kuchyně. Gray pokynul ostatním, že mohou dál. Vzápětí vyšel z otvoru i Vigor. Rachel se k němu rozeběhla. Vigor otevřel náruč a pevně ji objal. Kat

promluvila jako první a kývla ke krvavé chodbě. „Dračí dvůr o tomhle místě ví.“

Gray souhlasil. „Kardinál Spera právě teď burcuje místní úřady. Měli by tu být co nevidět.“

Vigor nechával jednu paži kolem ramen své neteře. „Tak v tom případě máme možná právě času tak akorát.“

„Na co?“ zeptal se Gray.

„Abychom odhalili poklad.“

Kat přikývla. „Vyřešili jsme zdejší hádanku.“

„A jak zní odpověď?“ chtěl vědět Gray.

Vigorovi se rozzářily oči „Světlo.“

6:14

Už nemohl déle čekat.

Kardinál Spera sledoval z haly malého letiště, jak jejich skupina odjíždí v sedanu BMW. Počkal pět minut, jak žádal velitel Pierce, aby měl jejich tým čas dojet k paláci. Stoupl si a přešel k jednomu z členů ozbrojené ostrahy, plavovlasému mladíkovi v uniformě.

Francouzsky ho požádal, aby ho zavedl ke svému nadřízenému. Ukázal mu svůj vatikánsky průkaz. „Jde o mimořádně naléhavou záležitost.“

Strážný vykulil oči, jakmile poznal, kdo před ním stojí.

„Jistě, Vaše Eminence. Hned to bude.“

Mladík ho provedl letištní halou a přes bezpečnostní bránu, která se otvírala elektronickou kódovanou kartou. Na konci chodby byla kancelář velitele bezpečnostní služby letiště. Strážný zaťukal a chraplavý hlas ho vyzval, ať vstoupí.

Mladík zatlačil do dveří a přidržel je otevřené. Ohlédl se na kardinála, takže si nevšiml pistole s tlumičem, kterou mu někdo přiložil zezadu k hlavě.

Kardinál Spera pozvedl ruku. „Ne...“

Výstřel nebyl hlasitější než zakašlání. Hlava strážného poskočila kupředu a vzápětí se mladík zhroutil k zemi. Po chodbě se rozstříkla krev. Otevřely se vedlejší dveře. Objevil se další ozbrojenec a zabořil pistoli kardinálovi Sperovi do žaludku. Přiměl ho, aby vstoupil do kanceláře. Tělo strážného sem dovlekli také. Další muž otřel ručníkem krev na podlaze.

Dveře se zavřely. V místnosti leželo další tělo. Bývalý velitel ostrahy letiště. Za stolem si stoupla známá postava.

Kardinál Spera nevěřícně zavrtěl hlavou. „Vy patříte k Dračímu dvoru.“

„Vlastně jsem jeho vůdce.“ Do kardinálova zorného pole byla pozvednuta pistole. „Zametám tu cestu před příchodem zbytku svých lidí.“

Zbraň se zvedla ještě výš. Z hlavně vyšlehl záblesk. Kardinál Spera pocítil kopnutí do čela - a pak už nic.

6:18

RACHEL STÁLA spolu s ostatními kolem skleněné podlahy jeskyně. Kat zůstala nahoře na stráži, vybavená vysílačkou.

Sestoupili po jednotlivých terasách v téměř nábožném tichu. Strýc Vigor sice prohodil několik poznámek ohledně mohutného muzea, které bylo vybudováno v této podzemní katedrále, ale nezazněly skoro žádné otázky.

Atmosféra chrámu všechny přiměla mluvit šeptem a užasle se rozhlížet kolem sebe.

Cestou dolů se Rachel pásla očima na myriádách zázraků, které tu musely být uloženy. Strávila celý svůj dospělý život ochranou a pátráním po ukradených uměleckých dílech a

starožitnostech. Vedle této kolekce by sbírka každého muzea vypadala jako trpaslík vedle obra. Jen katalogizace by zabrala desetiletí a uživila by se na ní univerzita plná učenců. Díky nesmírnosti věků, nahromaděné na tomto místě, Rachel připadal její vlastní život nepatrný a bezvýznamný.

I nedávné trauma, odhalení temné minulosti její rodiny, vypadalo triviálně, jako drobná skvrnka ve srovnání s dlouhými dějinami, které se jim tu vznášely nad hlavami. Jak sestupovala níž, její břímě jí připadalo stále lehčí a lehčí. Sevření kolem srdce jí povolilo. Obklopila ji určitá beztíže.

Gray si klekl na koleno a zblízka si prohlížel skleněnou podlahu s nakresleným platinovým labyrintem.

„To je Daidalovo bludiště," řekl Rachelin strýc a ve stručnosti vysvětlil jeho historii a souvislost s katedrálou v Chartres.

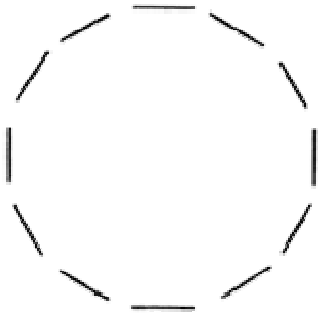
„Takže co bychom tu měli dělat?" zeptal se Gray.

Vigor obešel kruhové dno jeskyně. Poradil ostatním, aby se drželi jen na žulovém ochozu, který obklopoval skleněné bludiště.

„Zjevně jde o další hádanku," řekl. „Kromě toho labyrintu tu máme ještě dvojitý magnetitový oblouk nad hlavou. Sloupek ze stejného minerálu uprostřed. A těchto dvanáct skleněných desek z monoatomárního zlata."

Pokynul ke skleněným oknům, která byla zasazena do stěny kolem nich, tvořené poslední terasou.

„Jsou rozmístěná po obvodu jako číslice na hodinách," řekl Vigor. „Další hodiny, po těch přesýpacích, které nás zavedly sem."



„Tak to opravdu vypadá," souhlasil Gray. „Ale zmínil jste se o světle."

Vigor přikývl. „Vždycky šlo o světlo. Pouť za prapůvodním světlem bible, světlem, které zformovalo vesmír a všechno, co v něm je. A to je to, co zde musíme prokázat. Stejně jako předtím v případě magnetismu a elektřiny nyní musíme demonstrovat, že rozumíme světlu... a to nikterak ledajakému světlu. Světlu s určitou mocí. Neboli, jak ho popsala Kat, polarizovanému světlu."

Gray se zamračil a stoupl si. „Máte na mysli laser."

Vigor přikývl. Vytáhl z kapsy nějaký předmět. Rachel v něm poznala laserový hledáček jedné ze zbraní Sigmy. „Využitím síly supravodivých amalgámů ve spojení s drahokamy, jako jsou diamanty nebo rubíny, mohli dávní alchymisté vyvinout nějakou hrubou schopnost promítat polarizované světlo, jakýsi prastarý laser. Myslím, že při otevření posledního patra je nutné prokázat znalost právě této věci."

„Jak si tím můžete být jistý?" řekl Gray.

„Proměřili jsme s Kat těchto dvanáct desek zrcadlového skla. Jsou velice přesně nastaveny tak, aby odrážely světlo od jedné ke druhé v určitém předem daném vzoru. K uzavření celého okruhu je ale třeba mocný zdroj světla."

„Jako je laser," dodal Monk a starostlivé se rozhlížel po skleněných deskách.

„Nemyslím, že by bylo nutné nějaké velké množství polarizovaného světla," řekl Vigor. „Stejně jako v případě těch slabých bagdádských baterií, kterými jsme roznítili zlatou pyramidu v Alexandrii, bude tu stačit malá intenzita - jde jen o to prokázat, že rozumíme principu polarizovaného světla. Myslím, že energie uložená ve skleněných deskách pak vykoná zbytek."

„A možná se ani nemusí jednat o energii," poznamenal Gray. „Jestli máte pravdu s tím světlem jakožto podstatou zdejší záhady, supravodiče nemají jen schopnost uchovávat po nekonečnou dobu energii, ale také světlo."

Vigorovi se rozšířily oči. „Takže slabé polarizované světlo by mohlo uvolnit zbytek?"

„Možná, ale jak tu řetězovou reakci spustíme?" zeptal se Gray. „Namíříme laser na jedno z těch oken?"

Vigor ho obešel a pokynul k magnetitovému sloupku, silnému asi šedesát centimetrů, který stál uprostřed podlahy. „Ten podstavec je stejně vysoký jako ty skleněné desky. Myslím, že ať už dávní alchymisté měli k dispozici jakýkoliv přístroj jako zdroj polarizovaného světla, měl spočívat na vrcholu sloupku a mířit k jednomu konkrétnímu oknu. K příslovečnému ukazateli hodiny dvanácté."

„A který to je?" zeptal se Monk.

Vigor se zastavil u jednoho z oken na druhé straně. „Ten, který míří na sever," odpověděl. „Vyžadovalo to dost úsilí, abychom to spočítali, se vším tím magnetitem okolo. Ale tohle je ono. Myslím, že bychom měli položit laser na prostřední sloupek, namířit jej na tohle okno a ustoupit."

„To zní dost jednoduše," řekl Monk.

Gray už se vydal ke středu skleněné podlahy, když mu zabzučela vysílačka. Zakryl si ucho rukou a naslouchal. Všichni se na něj dívali.

„Kat, buďte opatrná," řekl nakonec do vysílačky. „Opatrně se k nim přibližte. Dejte jim na vědomí, že nejste nepřítel. O nás se nezmiňujte, dokud si nebudete jistá."

Ukončil hovor.

„Co se děje?" zeptal se Monk.

„Kat zpozorovala hlídku francouzské policie, která právě vstoupila do paláce. Jde to ověřit." Mávl na jejich skupinku, aby se přesunula blíž ke schodišti. „Tohle bude muset počkat na později. Raději bychom se měli vydat zpátky nahoru."

Postupně opustili plochu kolem skleněného dna. Rachel počkala na svého strýce, který se zdráhavě ohlížel k prostřednímu sloupku.

„Možná to je dobře," řekla mu. „Možná bychom neměli strkat nos do věcí, kterým sotva rozumíme. Co když jsme to pochopili špatně?" Kývla k mohutné studnici dávného vědění nad hlavou. „Když budeme příliš chtiví, můžeme přijít o všechno."

Strýc přikývl a položil jí paži kolem ramen, zatímco stoupali po schodech vzhůru. Občas se ale přece jen podíval zpátky ke středu místnosti.

Vyšli už na čtvrtý stupeň, když se seshora ozval velitelský hlas, zesíleny megafonem.

„TOUT LE MONDE EN LE BAS LÀ! SORTEZ AVEC VOS MAINS SUR LA TÊTE!"

Všichni ztuhli.

Rachel jim to přeložila. „Chtějí po nás, abychom vyšli s rukama nad hlavou."

Vzápětí se jeskyní roznesl z megafonu jiný hlas, tentokrát anglicky. Byla to Kat. *„VELITELI! ZABAVILI MI VYSÍLAČKU, ALE JE TO FRANCOUZSKÁ POLICIE. OVĚŘILA JSEM SI TOTOŽNOST JEJICH VELITELE."*

„To musí být hlídka vyslaná kardinálem Sperou," řekl Monk.

„Nebo někdo zavolal na policii, když viděl světla v paláci," dodala Rachel. ‚Nebo ten rozbitý zámek."

„SORTEZ TOUT DE SUITE! C'EST VOTRE DERNIER AVERTISSEMENT!"

„Rozhodně neznějí nijak přátelsky," poznamenal Monk.

„A co byste čekali se všemi těmi mrtvolami nahoře?“ řekla Seichan.

„Dobrá,“ rozkázal Gray. „Jdeme nahoru. Musíme je připravit na příchod Raoula a jeho skupiny.“

Vystoupali po zbývajících terasách. Gray jim přikázal, aby schovali nebo odložili všechny zbraně. Nechtěli děsit místní policii, a tak poslechli a vyšli nahoru s rukama položenýma na hlavách.

Kuchyně, původně prázdná, se nyní hemžila uniformovanými muži. Rachel si všimla Kat, jak stojí u jedné zdi a i ona má ruce sepjaté v týle. Francouzská policie nic neponechávala náhodě a přivítala je pozvednutými zbraněmi.

Gray se jim to pokoušel lámanou francouzštinou vysvětlit, ale byli rozděleni a přinuceni postavit se ke zdi. Velitel si posvítil baterkou do chodby a ohrnul nos nechutí.

Rozruch v síni příchod někoho nového, někoho s velkou autoritou. Rachel sledovala, jak do místnosti vešel známý rodinný přítel. Nečekala ho tu, ale i tak byl jeho příchod vítaný. Zavolal mu kardinál Spera?

I její strýc se rozzářil. „Generál Rende! Díky Bohu!“

Byl to Rachelin nadřízený, velitel její jednotky karabiniérů. Měl vskutku impozantní postavu, i když na sobě neměl uniformu. Vigor se mu pokusil vyjít naproti, ale byl přinucen ustoupit zpátky ke stěně.

„Musíte je přimět, aby poslouchali. Než bude příliš pozdě.“

Generál Rende se podíval na Rachelina strýce s netypickým pohrdavým úsměvem. „Už je příliš pozdě.“

Zpoza něho vystoupil Raoul.

17.

ZLATÝ KLÍČ

27. červenec, 7:00
Avignon, Francie

GRAY PŘEKYPOVAL vztekem. Svazovali mu zápěstí za zády plastovou páskou, zatímco ostatní žoldáci, přestrojení za francouzské policisty, odzbrojili a svázali zbytek jeho týmu. Dokonce i ten parchant Raoul na sobě měl policejní uniformu.

Obr přistoupil ke Grayovi.

„Tebe je zatraceně těžké zabít," řekl, „ale konec se blíží. A nedoufej, že vás zachrání kardinál. Ten narazil na letišti na jednoho starého přítele." Kývl hlavou ke generálu Rendemu. „Zdá se, že náš vůdce dospěl k závěru, že chudák kardinál už pro Dračí dvůr není užitečný."

Grayovi se sevřelo srdce. Raoul se zašklebil a jeho obličej dostal divoký a krvelačný výraz.

Došel k nim generál Rende, oblečený v civilních šatech, nákladném černém obleku s kravatou a naleštěných italských botách. Doposud se bavil s dalším mužem, který měl kolem krku kněžský kolárek. Musel to byt ten prefekt, Alberto Menardi, Rasputin Dračího dvora. Pod jednou paží nesl knihu a v druhé ruce drže1 brašnu.

Generál pokynul Raoulovi. „To stačí."

„Ano, Imperátore." Raoul o krok ustoupil.

Rende ukázal do chodby pod ohništěm. „Nemáme čas na škodolibou radost. Odveďte je dolů. Zjistěte, co vědí. Pak je zabijte." Rende přejel po místnosti ledovým pohledem svých modrých očí. Stříbrné vlasy měl uhlazené dozadu. „Nebudu předstírat, že vás necháme naživu. Záleží ovšem jen na vás, jestli budete umírat pomalu nebo rychle. Takže se připravte na smrt, ať už to pro vás znamená cokoliv."

Od opačné stěny se ozval Vigor. „Jak jsi mohl?"

Rende k němu přešel přes místnost. „Neboj se, můj starý příteli, tvoji neteř ušetříme," řekl. „To ti slibuji. Oba jste splnili svou úlohu, když byl díky vám Dračí dvůr informován o nejnovějších archeologických výzkumech a nálezech uměleckých pokladů. Sloužili jste po celé ty roky Dračímu dvoru dobře."

Vigor zbledl, když si uvědomil, jak ho využívali a jak s ním manipulovali.

„Jen vaše úloha končí," pokračoval Rende. „Ale krevní linie tvé neteře je potomkem minulých králů a předkem králů, kteří teprve přijdou."

„Tím, že mě spárujete s tímhle bastardem?" vyprskla Rachel.

„Nejde o jednoho muže ani ženu," odpověděl Raoul. „Vždycky šlo o krev a budoucnost. Čistota naší linie je stejným pokladem jako to, po čem tu pátráme."

Gray zíral na Rachel, svázanou vedle jejího strýce. Ve tváři byla bledá, ale z očí jí sršel vztek. Zejména v okamžiku, kdy ji Raoul uchopil za předloktí. Plivla mu do tváře. Dal jí tvrdou facku přes ústa, až jí odletěla hlava dozadu, a roztrhl jí ret. Gray vyrazil kupředu, ale dvě pušky ho přiměly, aby opět ustoupil.

Raoul se k ní naklonil blíž. „Mám rád v posteli trochu ohně." Vytáhl ji kousek dopředu. „A tentokrát tě nespustím z očí."

„Musíme hlavně získat to, pro co jsme sem přišli," řekl Rende, jehož výraz se během předchozí násilné scény nezměnil. „Pak začneme vynášet věci do aut, která dorazí za dalších patnáct minut. Odvezeme tolik, kolik stihneme naložit před koncem bouře."

Gray už rozuměl, proč mají na sobě ty uniformy. Ta maškaráda jim poskytne dostatek času, aby odsud mohli odvézt podstatnou část pokladu. Neunikla mu kárka plná stříbrných zápalných granátů, kterou dotlačili do místnosti, zatímco svazovali zajatce. Vše, co se Dračí-

mu dvoru nepodaří odnést, bude zničeno.

K Raoulovi přistoupil Alberto.

„Vezměte sekyry, elektrické vrtačky a kyselinu," řekl Raoul a pokynul svým mužům, aby vyrazili kupředu.

Grayovi bylo jasné, že ty nástroje nejsou určené k žádným stavebním pracím.

Jednalo se o nářadí skutečného sadisty.

Vojáci odstrkali hlavněmi zbraní jejich skupinku zpátky chodbou dolů. Jakmile dorazili do podzemní místnosti, i jejich hlídači, dosud rozšklebení, ztichli a vyvalili oči.

Raoul se rozhlížel po širokých gotických sloupech a pokladu, „Budeme potřebovat víc aut."

Alberto šel jako ve snách. „Úžasné... jednoduše úžasné. A podle Arcadia jde jen o drobty ponechané na prahu ještě většího pokladu."

Přes veškeré nebezpečí se Vigor šokovaně ohlédl na prefekta. „Vy máte poslední vůli Jacquese de Molaye?"

Alberto si přitiskl knihu těsněji k hrudi. „Její kopii ze sedmnáctého století. Poslední, o které víme, že existuje."

Gray se podíval tázavé na Vigora.

„Jacques de Molay byl poslední velmistr rytířů templářů, umučený inkvizicí, protože odmítal prozradit místo, kam schovali poklad. Nakonec ho upálili na hranici. Existovaly ale pověsti o templářském textu, o posledním de Molayově pojednání, které sepsal ještě před tím, než ho zajali."

„Arcadium," řekl Alberto. „Dračí dvůr ho má ve svém vlastnictví už po staletí. Jsou v něm náznaky ohledně pokladu, nesouvisejícího se zlatem a drahokamy templářů. Mělo by jít o daleko větší poklad. O poklad, který svému objeviteli poskytne klíče k celému světu."

„Ztracené tajemství mágů," řekl Vigor.

„Je zde," dodal Alberto a oči mu téměř zářily vnitřním světlem.

Sestupovali po jednotlivých stupních ke skleněnému dnu.

Na poslední terase se vojáci rozestoupili a zaujali pozice podél celého obvodu. Gray i ostatní byli přinuceni, aby si klekli. Alberto sestoupil jako jediný až ke skleněné podlaze a prohlížel si vyznačený labyrint.

„Poslední hádanka," zamumlal.

Raoul stál s Rachel na vrcholu posledního schodiště. Obrátil se čelem ke klečící skupině. „Myslím, že začneme se ženami," řekl. „Ale se kterou?"

Přesunul se ke straně a popadl plnou hrst Racheliných vlasů. Zaklonil ji a tvrdě ji políbil na ústa. Rachel sebou házela a lapala po dechu, ale se svázanýma rukama toho mnoho nezmohla.

Grayovo zorné pole zúžil plamenný vztek. V pokleku udeřil špičkou boty o kámen. Cítil, jak se z podrážky vysunulo skryté ostří, stejné, díky němuž se osvobodil v hradní cele. Ukryl nůž za svázanými zápěstími. Nepatrnými pohyby si přeřezal pouta, ale zůstával nadále klečet s rukama za zády.

Raoul se konečně od Rachel odtáhl. Krvácel ze spodního rtu, kam ho Rachel kousla, ale on se jen usmál. Prudce ji strčil do prsou, takže ztratila rovnováhu a tvrdě dopadla na záda, až jí cvakly zuby.

„Zůstaň," řekl Raoul s napřaženou dlaní, jako kdyby to přikazoval psu.

Hlaveň pušky, přiložena Rachel k hlavě, jeho rozkaz podtrhla.

Raoul se obrátil zpátky ke skupině. „Zábavu s ní si nechám na později. Takže budeme potřebovat jinou ženu, se kterou bychom začali." Přešel k Seichan, chvíli na ni upřeně shlížel a pak potřásl hlavou. „Ty by sis to pravděpodobně až moc užívala."

Vzápětí se otočil ke Kat a pokynul jejím strážcům, aby ji vytáhli o několik kroků před ostatní. Shýbl se a zvedl sekyru a vrtačku. Chvíli na oba předměty mlčky hleděl a pak odložil

sekyru. „To už jsem dělal.“

Pozvedl vrtačku a zapnul ji. Bzučení motoru se neslo po celé jeskyni, hladový zvuk s příslibem bolesti.

„Začneme s okem,“ rozhodl Raoul.

Jeden ze strážných zvrátil Kat hlavu dozadu. Pokoušela se klást odpor, ale druhý voják ji kopl do břicha a vyrazil jí dech. Když ji přidrželi v požadované poloze, Gray viděl, jak jí z oka stéká slza. Ne ze strachu, ale vztekem.

Raoul přiblížil vrtačku k jejímu obličeji.

„Přestaňte!“ vykřikl Gray. „Nic takového není třeba. Řeknu vám, co víme.“

„Ne,“ řekla Kat a jeden ze strážných ji udeřil pěstí do obličeje.

Gray jejímu varování rozuměl. Jestli Dračí dvůr získá moc, která se tu ukrývala, jestli bude mít v rukách „klíče k celému světu“, znamenalo by to Armagedon. Jejich vlastní životy i krev za takovou cenu nestály.

„Řeknu vám to,“ zopakoval Gray. Raoul se trochu narovnal. Gray doufal, že ho přiláká blíž. Ale Raoul zůstával na svém místě.

„Mám takový dojem, že jsem se zatím na nic neptal.“ Znovu se předklonil. „Tohle je jen ukázka. Až v našem rozhovoru dojde na kladení otázek a odpovědí, trochu přitvrdíme.“

Vrtačka zakvílela hlasitěji.

Gray už nemohl déle čekat. Nehodlal přihlížet, jak ten šílenec mrzačí dalšího člena jeho týmu. To raději zemře při přestřelce. Vyskočil na nohy a zabořil přitom loket do rozkroku hlídače, který stál za ním. Vzápětí využil toho, že pozornost vojáka se cele soustředila na jeho muka, vytrhl mu z ruky pušku, namířil ji na Raoula a stiskl spoušť.

Klap.

Nic se nestalo.

7:22

RACHEL PŘIHLÍŽELA, jak Graye srazil druhý voják pažbou k zemi. Raoul se zasmál a zvýšil otáčky vrtačky.

„Sundejte mu boty,“ přikázal. Přistoupil ke Grayovi, kterým zrovna smýkali po zemi, aby se dostali k jeho botám. „Přece sis nemyslel, že jsem si po vašem útěku nepřehrál záznamy kamer, nebo ano? Když se mi neozývali ti dva muži, které jsem vyslal zpátky k hradu, aby vás zastřelili, poslal jsem další tým, aby obhlédl situaci. Na nádvoří byli jen samí psi. Moji lidé zjistili, jak jste unikli, a informovali mě vysílačkou.“

Grayovi mezitím rozvázali tkaničky a strhli mu boty z nohou.

„Tak jsem se rozhodl, že ti ponechám tu malou naději,“ pokračoval Raoul. „Vždycky je nejlepší, když znáte tajemství nepřítele. Snižuje to překvapení na minimum. Předpokládal jsem, že se nakonec vrhneš po zbrani... ale doufal jsem, že máš silnější žaludek. Že počkáš, až půjde do tuhého.“ Raoul pozvedl vrtačku a odvrátil se od něj. „Tak kde jsme to přestali?“

Rachel sledovala, jak Graye opět postavili na nohy. Ve tváři se mu zračila prázdnota a beznaděj. To ji vyděsilo víc než vyhlídka mučení.

„Nech ostatní být,“ řekl Gray a namáhavě se vyhrabal na nohy. „Ztrácíš čas. Víme, jak otevřít tu bránu. Ublížíš jedinému z nás a nic se nedozvíš.“

Raoul se na něj podíval. „Vysvětli to a já zvážím tvou nabídku.“

Gray, se rozhlédl po ostatních. „Jde o světlo,“ řekl.

Kat zasténala a Vigor svěsil hlavu.

„Má pravdu,“ zavolal hlas zespodu. Alberto vystoupil o několik schodů k nim. „Ta zrcadla na stěně jsou nastavena tak, aby odrážela světlo z jednoho do druhého.“

„Je třeba laserový paprsek,“ pokračoval Gray a dál vysvětlil všechno, co jim řekl Vigor.

Alberto se k nim připojil. „Ano, ano... to dává dokonalý smysl.“

„No dobře, uvidíme,“ řekl Raoul. „Jestli nemluví pravdu, začneme odsekávat končetiny.“

Gray se obrátil k Rachel a zbytku týmu. „Stejně by na to nakonec přišli. Už tak mají zlatý klíč.“

Raoul přikázal svým mužům: „Odveďte zajatce dolů. Nechci nic riskovat. Postavte je ke spodní zdi. Ostatní...,“ rozhlédl se po kruhu vojáků, kteří hlídali na okraji terasy, „držte všechny na mušce. Zastřelte každého, kdo se pohne.“

Rachel i pět jejích společníků bylo odvedeno dolů a rozděleno podél stěny. Gray stál pouhé tři kroky od ní. Toužila se k němu natáhnout a chytit ho za ruku, ale Gray byl ponořený do vlastního trápení.

A ona si netroufala se ani pohnout.

Vojáci leželi na břiše na terase nad nimi a mířili na ně puškami. Gray zahučel, zíraje na skleněnou podlahu. Jeho slova dolehla jen k jejím uším. „Minotaurovo bludiště.“

Svraštila obočí. Gray, se nehýbal, jen k ní rychle střelil očima a znovu se zahleděl na skleněnou plochu před sebou. Co se jí pokoušel sdělit? Minotaurovo bludiště.

Gray zmínil jeden z názvů tohoto labyrintu. Daidalovo bludiště. Mytický labyrint, který byl domovem býčího tvora Minotaura, smrtícího monstra ve smrtícím bludišti.

Smrtící.

Rachel si vzpomněla na past u Alexandrovy hrobky. Na smrtící chodbu. Vyřešení těchto hádanek nevyžadovalo jen technologické dovednosti. Museli jste znát i dějiny a mytologii. Gray se ji pokoušel varovat. Možná se jim podařilo vyřešit technologickou stránku věci, ale celá záhada ještě vyluštěna nebyla.

Teď už jí bylo jasné, v co Gray doufal. Řekl Raoulovi jen tolik, aby ho při troše štěstí poslal na smrt.

Raoul odmontoval laserové zaměřovací zařízení a vykročil k ústřednímu sloupu. Pak si to zřejmé rozmyslel. Ukázal na Graye. „Ty,“ řekl podezřívavě. „Dones to tam.“

Odstrčili Graye od stěny a pryč od ní. Přeřízli mu pouta na rukách. Nedalo se ale mluvit o svobodě. Na každém kroku ho sledovaly pušky. Raoul vrazil Grayovi do ruky laser. „Nastav to. Tak jak jsi popsal.“

Gray se ohlédl na Rachel a vyrazil v ponožkách přes skleněnou plochu. Neměl na vybranou. Musel vstoupit do Minotaurova bludiště.

7:32

GENERÁL RENDE se podíval na hodinky. Za stěnami paláce dunělo hromobití. To, po čem tak dlouho pátral, se mu mělo brzy splnit. I kdyby se jim nepodařilo otevřít tajnou kryptu, ať už v ní bylo cokoliv, stačilo se rozhlédnout. Už poklad v jeskyni byl tak rozsáhlý, že všechny ostatní vedle něj vypadaly malé a bezvýznamné.

Uniknou s tolika věcmi, kolik se jim podaří naložit, a zbytek zničí. Jeho demoliční expert už obcházel zápalné nálože.

Jediné, co zbývalo, bylo počkat na vozy. Zařídil, aby sem přijela karavana tří nákladních automobilů Peugeot. Postupně odvezou obrovský poklad do velkého skladiště na okraji města u řeky, naloží prázdný kontejner a vrátí se pro další várku. Budou pendlovat tak dlouho, jak to jen půjde.

Generál se při pohledu na hodinky zamračil. Už měli zpoždění. První řidič mu volal před pěti minutami. Ulice byly plné vody, a i když už dávno začalo svítat, díky bouřkovým mrakům a prudkému lijáku zůstávalo stále šero.

I přes toto zpoždění jim ale bouře pomohla - zakryla jejich akci a udržovala případný

zájem kolemjdoucích na minimu. Předsunuté hlídky měly rozkaz zbavit se každého dotěrného zvědavce. Místní úřady byly podplaceny. Mělo by jim na to stačit půl dne. Někdo ho volal vysílačkou. Generál stiskl tlačítko.

„První vůz už se blíží k paláci," hlásil řidič.

V dálce zaburácel hrom.

Teď to začne.

7:33

GRAY S LASEROVÝM ZAMĚŘOVAČEM v ruce přešel k nízkému magnetitovému sloupu. Nad hlavou se mu spojoval dvojitý oblouk z téhož nerostu. Aniž by se čehokoliv dotýkal, vnímal sílu, která tu byla ukrytá a připravená se probudit.

„Dělej!" zavolal na něj Raoul z okraje.

Gray přistoupil k podstavci. Položil na něj laser, vyvážil jej a namířil k oknu v poloze dvanáct hodin. Zarazil se a zhluboka se nadechl. Pokoušel se varovat Rachel, aby se připravila na cokoliv. Jakmile to aktivuje, všichni budou v nebezpečí.

„Zapni ten laser!" vyštěkl Raoul. „Nebo začneme tvým kamarádům střílet do kolen."

Gray se natáhl po vypínači a stiskl jej. Z přístroje vyrazil paprsek červeného světla a narazil do desky ze zlatého skla.

Gray si pamatoval, jak fungovaly ty baterie u Alexandrovy hrobky. Chvilku to trvalo, než se nahromadil dostatečný náboj, a pak začal ohňostroj. Neměl rozhodně v úmyslu čekat, až se to samé stane tady.

Otočil se a rychle se vrátil ke stěně. Neběžel, žádné uspěchané pohyby, jinak by ho někdo střelil do zad. Zaujal svoje původní místo u zdi. Raoul a Alberto zůstali stát u úpatí schodiště.

Oči všech se upíraly na paprsek červeného ohně, který spojoval zaměřovací zařízení se zrcadlem.

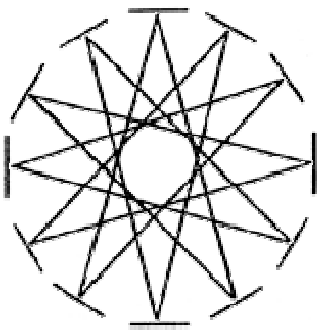
„Nic se neděje," zavrčel Raoul.

Z druhé strany se ozval Vigor. „Může to trvat pár vteřin, než se nahromadí dostatek energie, aby se zrcadlo aktivovalo."

Raoul pozvedl pistoli. „Jestli to nebude k ničemu..."

Vtom to začalo.

Ozval se hluboký tón a z okna vyrazil nový laserový paprsek, který dopadl na sklo v poloze pět hodin. To se na půl vteřiny oslnivě rozzářilo. Nikdo nepromluvil. Pak se objevil další paprsek, který narazil do skla v poloze deset hodin. Okamžitě se odrazil a přeskakoval z jednoho zrcadla na druhé.



Gray hleděl na vzor, který se před ním rozzářil, ve tvaru ohnivé hvězdy ve výši pasu. On i všichni ostatní stáli mezi jednotlivými paprsky a nikoho ani nenapadlo, aby se pohnul.

Ten symbol byl jasný. Betlémská hvězda. Světlo, které přivedlo mudrce.

Hučivý zvuk se zesiloval. Oheň hvězdy planul čím dál jasněji. Gray odvrátil hlavu a přimhouřil oči.

Pak to ucítil. Došlo k překročení nějakého limitu. Ze středu místnosti vyrazila tlaková vlna, která jím mrštila o stěnu.

Zase Meissnerovo pole.

Vypadalo to, jako kdyby se hvězda vyklenula ze středu nahoru. Dosáhla až k propojení magnetitových oblouků nad nimi. Po obloucích praskavě přeběhl výtrysk energie. Gray pocítil, jak mu magnetické pole tahá za kovové knoflíčky u košile. Magnetický náboj oblouků zesílil na desetinásobek.

Energie hvězdy byla odražena novým polem a přinucena, aby se obrátila zpátky dolů, kde narazila na skleněnou podlahu s hlasitým kovovým zvukem, jako když zazvoní obří zvon.

Ústřední sloup vystřelil vzhůru, jako kdyby ho vyrazila kolize. Zasekl se do středu propojených oblouků a zůstal tam, udržován silou dvou elektromagnetů.

Jak zvuk utichal, Gray pocítil lupnutí v uších a pole zaniklo. Hvězda se zablikáním zhasla, i když se mu vpálila do sítnice, takže mu po ní v očích zbyl obrys matné záře. Zamrkal, aby se tohoto obrazu zbavil. Krátký sloup stále lpěl v průsečíku oblouků nad jejich hlavami a nyní ukazoval dolů. Gray pohledem sledoval naznačený směr.

Uprostřed podlahy, kde předtím sloup stál, byl nyní dokonalý kruh masivního zlata. Odpovídající klíči. A uprostřed - ve středu všeho - zela černá štěrbina.

„Klíčová dírka!“ řekl Alberto. Odložil knihu, otevřel kufřík a vytáhl zlatý klíč.

Gray vnímal tvrdý pohled z protější strany skleněné podlahy. Vigor. Gray jim nepředal jen zlatý klíč, ale klíč k celému světu.

Alberto si musel myslet totéž. Ve svém vzrušení vkročil na skleněnou plochu.

Z povrchu vystřelily vzhůru blesky elektrické energie, které jím projely, zvedly ho vzhůru a držely ho nehybně nad zemí. Prefekt křičel a zmítal se, zatímco ho začínaly olizovat plamínky ohně. Kůže mu zčernala a vlasy i šaty vzplály.

Raoul v hrůze klopýtavě ustoupil ke schodišti, až zakopl a spadl na záda. Gray se obrátil k Rachel. „Připrav se vyběhnout.“

Teď by mohli mít jedinou šanci. Ale zdálo se, že ho neslyší, přikovaná na místě jako všichni ostatní.

Albertův křik konečné ztichl. Jako kdyby energetické blesky vytušily, že je jejich kořist mrtvá, odhodily její tělo k ochozu kolem skleněného dna jeskyně. Nikdo se nehýbal. Místností se nesl zápach spáleného masa. Všichni hleděli na smrtící labyrint.

Dostavil se Minotaurus.

7:35

GENERÁL RENDE vystoupil po schodech do kuchyně. Jeden z vojáků ho přivolal dolů, když se rozzářila ta jasná hvězda. Chtěl vidět, co se děje - ovšem z bezpečné vzdálenosti.

Pak světlo pohaslo.

Zklamaně se odvrátil, když tu se ozval tryznivý křik. Zježily se mu chloupky na zátylku. Utekl zpátky do kuchyně. Jeden z jeho mužů ve francouzské uniformě mu přispěchal naproti. „Je tu první vůz!“ řekl rychle. Rende setřásl momentální úzkost. Měl před sebou práci, kterou bylo třeba vykonat.

„Přivolejte všechny, kteří neplní úlohy hlídačů. Je čas vyprázdnit tu kryptu.“

7:36

RACHEL VĚDĚLA, že jsou v průšvihu.

Raoul se zařváním vyskočil na nohy a obrátil se ke Grayovi. „Ty jsi to věděl!“

Gray o krok ustoupil. „Jak jsem mohl vědět, že ho to uškvaří?“

Raoul pozvedl pistoli a namířil. „Je načase ti udělit lekci.“

Hlaveň ale nemířila na Graye.

„Ne!“ zasténala Rachel.

Vyšla rána. Na opačné straně místnosti se strýc Vigor s překvapeným heknutím chytil za břicho. Podlomily se mu nohy a on se skácel k podlaze. Seichan k němu přiskočila jako černá kočka a zachytila ho, aby se jeho nohy nedotkly skla.

Raoul ale ještě neskončil. Následné namířil pistoli na Kat, která stála pouhé tři metry od něj. Tentokrát jí mířil na hlavu.

„Přestaňte!“ vykřikl Gray. „Neměl jsem ani tušení, že se stane tohle! Ale vím, jakou udělal Alberto chybu!“

Raoul se k němu otočil. Bylo vidět, jak se mu svaly napínají zlostí. Rachel ale poznala, že není tak vzteklý z Albertovy smrti jako spíše kvůli tomu, že ho náhlá a dramatická smrt vyděsila. A Raoul nesnášel, když měl z něčeho strach.

„Jakou?“ zavrčel.

Gray ukázal k bludišti. „Nemůžete prostě jen tak napochodovat k té klíčové dírce. Musíte postupovat podle vyznačené cesty.“ Pokynul ke klikatému labyrintu.

Raoul přimhouřil oči a jeho vztek mírně ustoupil. Porozumění potlačilo strach.

„To dává smysl,“ řekl. Přešel k tělu, shýbl se k němu a rozevřel mu prsty, které stále křečovitě svíraly klíč. Osvobodil zlatý klíč a otřel z něj zbytky spálené kůže.

Mávl na jednoho ze svých mužů, aby sešel k nim dolů. Ukázal do středu. „Vezmi tam tohle,“ přikázal a podal mu zlatý klíč. Mladý voják zaváhal. Moc dobře viděl, co se stalo s Albertem. Raoul mu namířil pistoli na čelo. „Nebo zemři tady. Vyber si.“ Mladík natáhl ruku a převzal od něj klíč.

„Dělej,“ řekl Raoul. „Nemáme neomezeně času.“ Neustále mířil vojákovi na záda.

Mladík přešel ke vstupnímu bodu do bludiště. Zaklonil se a opatrně se dotkl skla špičkou jedné nohy. Nic se nestalo. O něco jistěji, i když stále opatrně, se znovu zaklonil a položil na sklo celé chodidlo.

Stále nezačaly šlehat žádné blesky. Zaťal zuby a postavil se na skleněnou plochu oběma nohama. „Drž se od platinových linek,“ varoval ho Gray.

Voják přikývl a vděčně k němu střelil pohledem. Udělal další krok. Bez varování vyšlehl ze dvou oken paprsek karmínového ohně. Na okamžik se znovu objevila původní hvězda a vzápětí zhasla.

Voják stál na místě. Pak se pod ním podlomily nohy a on padl na záda mimo bludiště. Po dopadu se jeho tělo rozdělilo na dvě poloviny, protože je rozřízl laser. Z horní půlky vyhřezly chuchvalce střev.

Raoul o krok ustoupil a zablýsklo se mu v očích. „Ještě nějaké dobré nápady?“

Gray se nehýbal. „Já... já nevím.“

„Třeba jde o čas,“ zavolal na ně Monk. „Možná se musíte pořád pohybovat. Jako v tom filmu Nebezpečná rychlost.“

Gray pohlédl na svého kolegu a pak opět odvrátil zrak. Monkův návrh ho nijak nepřesvědčil.

„Už mám dost toho, jak přicházím o svoje lidi,“ řekl Raoul, ve kterém opět narůstal vztek. „A taky už mám dost čekání na to, než postupné přijdete na správnou odpověď. Takže mi prostě ukažte, jak na to.“

Pokynul Grayovi, aby vykročil kupředu.

Gray zůstal stát a zjevné se snažil vymyslet nějakou odpověď. „Vždycky můžu zase za-

čít střílet tvoje přátele. Vím, že to pomáhá uklidňovat můj stres.“ Raoul znovu namířil pistoli na Kat.

Gray se konečně pohnul a překročil ležící tělo.

„Nezapomeň na ten klíč,“ řekl Raoul. Gray se shýbl, aby jej zvedl.

V tom okamžiku to Rachel došlo. No jistě.

Gray se narovnal a přešel ke vstupnímu bodu do bludiště. Trochu se nahrbil, aby se dal do běhu podle Monkovy rady.

„Ne!“ zavolala na něj Rachel. Nenáviděla pomyšlení, že pomůže Raoulovi v dosažení jeho cíle. Byla připravena zemřít při pokusu zabránit Dračímu dvoru, aby získal to, co zde bylo ukryto. Ale nedokázala přihlížet, jak umírá Gray - přeťatý v půli nebo popraveny elektrickým proudem. Vzpomněla si na to, co jí Gray zašeptal o Minotaurovi. Ještě se nevzdal. Dokud žili, byla tu vždy naděje. Věřila mu. A co bylo ještě důležitější, také mu důvěřovala.

Gray se k ní obrátil. V jeho očích viděla stejnou důvěru, jakou měla ona v něj. Důvěru v ni. Její tíha ji umlčela.

„Co je?“ vyštěkl Raoul.

,.Nejde o rychlost,“ vykoktala vystrašené Rachel. „Ti alchymisté si času vážili. To je vidět už z vodítek, která po sobě zanechali, od přesýpacích hodin po tahle zrcadlová okna, rozmístěná v podobě hodin. Nikdy by nevyužili času jako smrtícího nástroje.“

„Tak co tedy?“ zeptal se Gray a stále z ní nespouštěl zrak.

Bylo to ale břímě, které byla ochotna nést. Rychle promluvila: „Ta bludiště ve všech katedrálách představují symbolické poutě. Z jednoho světa do druhého. K duchovnímu osvícení v centru.“ Ukázala na mrtvé tělo, rozpůlené v pase, tedy ve výšce zrcadlových oken. „Jenže poutníci jimi neprocházeli vzpřímeně. Lezli po rukách a po kolenou.“

Gray přikývl. „Pod úrovní těch oken.“

Na opačné straně skleněné podlahy zasténal její strýc, který seděl na zemi a mezi prsty mu prosakovala krev. Seichan seděla vedle něj.

Rachel věděla, že tuto reakci v něm nevyvolala bolest. Viděla mu to v očích. Už tuto poslední hádanku vyluštil, ale nechal si ji pro sebe. Tím, že Rachel promluvila, ohrozila budoucnost celého světa. Podívala se znovu na Graye. Vybrala si a své volby nelitovala. Dokonce i Raoul jí věřil.

Mávl na Graye, aby mu vrátil klíč. „Vezmu ho tam sám - ale ty půjdeš přede mnou.“

Bylo jasné, že Raoul jejímu nápadu nevěří bezvýhradně. Gray mu předal klíč. „Vlastně,“ dodal Raoul a namířil zbraň na Rachel, „vzhledem k tomu, že to byl tvůj nápad, tak co kdyby ses taky zúčastnila? Doprovoď svého muže.“

Rachel nejistě vykročila kupředu. Přeřízli jí pouta na rukách a ona se sehnula vedle Graye. Kývl na ni, aby jí předal tichý vzkaz. *Budeme v pořádku.* Měla pramalý důvod tornu věřit, ale přesto mu odpověděla taky pokývnutím.

„Tak jdeme,“ řekl Raoul.

Gray šel jako první a bez zaváhání vlezl po čtyřech do bludiště. Plně důvěřoval Rachelinu řešení. Raoul ji zadržel, dokud Gray nebyl před nimi na plnou délku těla. Skleněná podlaha zůstávala v klidu.

„Dobře, teď ty,“ přikázal jí.

Rachel vyrazila v Grayových stopách. Pod dlaněmi cítila vibrace skla. Jeho povrch byl teplý. Jak se pohybovala, slyšela vzdálené hučení, ani mechanické, ani elektrické, spíše to připomínalo mumlání obrovského davu lidí v dálce. Možná to byla jen krev, která jí bušila v uších, poháněná ustaraným srdcem.

Raoul za ní zakřičel na své muže. „Ostatní zastřelte, jestli se pohnou! Totéž platí i o těchhle dvou. Na můj rozkaz je vyřídíte.“

Takže pokud je nezabije bludiště, zabije je Raoul. Rachel pokračovala kupředu. Měla jedinou naději. Graye.

7:39

RENDE POLOŽIL demoličnímu expertovi ruku na rameno. „Jsou nálože připravené?“

„Všech šestnáct,“ odpověděl muž. „Stačí třikrát zmáčknout tohle tlačítko. Granáty jsou navzájem propojeny na desetiminutové roznětce.“

Otočil se k řadě šestnácti mužů. V chodbě stál další vozík, který čekal na naložení. Pět už jich bylo připraveno. První náklaďák opatrně zacouval k hlavní bráně a druhý už byl na cestě. Nastal čas vyprázdnit tu kryptu.

„Tak do práce, lidi. Rychle.“

7:50

GRAYE BOLELA KOLENA.

Ve třech čtvrtinách bludiště se lezení proměnilo v muka. Hladké sklo mu připadalo jako hrubý beton. Netroufal si ale zastavit, dokud nedorazí ke středu. Jak postupoval klikatým labyrintem, míjel se na sousedních stezkách s Rachel a Raoulem. Ke sražení by do něj stačilo jen strčit bokem. To napadlo i Raoula, a proto Grayovi pokaždé mířil pistolí do obličej dokud kolem něj neprolezl.

K takové opatrnosti ale nebyl žádný důvod. Gray dobře věděl, kdyby překročil vyznačené platinové linie třeba jen rukou nebo kyčlem, byl by zabit stejně rychle jako Raoul. A při aktivaci plochy skla by pravděpodobně zemřela i Rachel. A tak nechal Raoula na pokoji.

Když se naproti tomu míjel s Rachel, dívali se upřeně jeden druhému do očí. Ani jeden z nich nepromluvil. Vyrostlo mezi nimi pouto, postavené na nebezpečí a vzájemné důvěře. Graye při každém kroku bolelo u srdce: toužil ji obejmout a utěšit. Nemohl se ale zastavovat.

Pokračovali dlouhou vyznačenou stezkou. V hlavě mu zesilovalo hučení, které rozechvívalo kosti v jeho pažích i nohách. Také slyšel nějaký pohyb nad hlavou. V katedrále. Vojáci tam nahoře něco dělali. Nedbal na to a lezl dál.

Po konečném zatočení vedla k centrální rozetě přímá cesta. Gray přidal, šťastný, že konečně dorazil k cíli. Když se přeplazil přes zbytek vzdálenosti a lehl si na záda, kolena měl v jednom ohni.

Hučení zesílilo na šepot těsně nad prahem slyšitelnosti. Posadil se. Chloupky se mu tím zvukem rozechvěly. Co to k čertu...?

Objevila se Rachel a dolezla k němu. Držel se při zemi a pomohl jí do středu. Vklouzla mu do náruče. „Grayi... co jsme...?“

Klečel vedle ní a stiskl ji, aby byla zticha. Měli jedinou naději. Prachbídnou.

To už se vedle nich ocitl Raoul. Usmíval se od ucha k uchu. „Dračí dvůr vám oběma děkuje za vaši šlechetnou pomoc.“ Namířil na ně svou pistolí. „Teď si stoupněte.“

„Cože?“ zeptal se Gray.

„Slyšeli jste mě. Stoupněte si. Oba dva.“

Gray neměl na vybranou a pokusil se vymanit z Rachelina objetí, ale ona se k němu tiskla pevně. „Vstanu první,“ zašeptal.

„Spolu,“ odpověděla.

Gray se jí podíval do očí a viděl v nich její odhodlání. „Důvěřuj mi,“ řekla.

Gray se zhluboka nadechl a oba si stoupli. Gray očekával, že je lasery v mžiku rozpůlí, ale nic se nestalo.

„Bezpečná zóna,“ vysvětlila Rachel. „Ve středu hvězdy. Tu paprsky neprotínají.“

Gray nechával paži kolem Racheliných ramen. Měl pocit, jako kdyby tam odjakživa patřila.

„Držte se zpátky, jinak vás zastřelím,“ varoval je Raoul. Stoupl si vzápětí po nich, protáhl se a sáhl si do kapsy. „Teď se podíváme, jaký poklad jste nám doručili.“

Vytáhl klíč, sklonil se a zasunul jej do klíčové dírky. „Pasuje tam," zahučel přitom.

Gray objal Rachel ještě pevněji. Bál se toho, co se stane. Jistý si byl jedinou věcí. Zašeptal jí do ucha tajemství, které si už od Alexandrie nechával sám pro sebe.

„Ten klíč není pravý."

7:54

GENERÁL RENDE sešel dolů, aby dohlédl na nakládání první části pokladu. Nemohli odvézt všechno, takže někdo musel učinit výběr a rozhodnout, které starožitnosti, umělecká díla a dávné texty se mají naložit. Stál nedaleko schodiště s notesem v ruce. Jeho muži se činili podél nejvrchnější terasy celé stavby. Pak se jeskyní rozneslo podivné zaburácení.

To nebylo zemětřesení.

Daleko spíše mu to připadalo, jako kdyby někdo naráz zatřásl všemi jeho smysly. Rovnováha se posunula o několik stupňů ze správné polohy. Zadunělo mu v uších. Po kůži mu přejel mráz, jako kdyby se někdo právě prošel po jeho hrobě. Nejhorší ze všeho ale bylo, že se mu začalo mihotat zorné pole. Jako kdyby se celý svět změnil v nekvalitní televizní obrazovku, která si pohrává s perspektivou. Třetí rozměr se vytratil a zbyly jen dva.

Rende padl naznak ke schodům. Něco se dělo. Něco špatného. Cítil to v kostech. Vyběhl po schodech nahoru.

7:55

RACHEL SE PEVNĚ DRŽELA Graye, zatímco se chvění zhoršovalo. Podlaha pod nimi pulzovala bílým světlem. S každým tepem po liniích platiny přeběhly praskavé a oslnivé oblouky elektrických výbojů. Během několika vteřin se celý labyrint rozzářil vnitřním ohněm.

V uších jí zněla Grayova slova. *Ten klíč není pravý.*

A bludiště na to zareagovalo.

Pod nohama se jim ozval hluboký tón, zlověstný a hrozivý. Opět se zvyšoval tlak, který je svíral a tiskl ze všech stran. Zesilovalo nové Meissnerovo pole, které zkreslovalo jejich vnímání. Celý komplex nad hlavou se zdál vibrovat jako mihotavé vlákno v žárovce.

Realita se ohnula.

Metr od nich se Raoul narovnal ze dřepu nad zasunutým klíčem. Nebyl si jistý tím, co se děje. I on to ale musel vycítit. Zdrcující pocit něčeho špatného, až se člověku zvedal žaludek.

Rachel se opírala o Graye, vděčná za útěchu, kterou jí jeho přítomnost přinášela.

Raoul se k nim otočil a pozvedl pistoli. Pravda mu došla příliš pozdě. „Tys nám na hradě dal špatný klíč."

Gray mu pohled oplácel. „Právě jsi prohrál."

Raoul namířil.

Všude kolem nich se znovu objevila ohnivá hvězda, která vystřelila současně ze všech oken. Raoul se přikrčil, v obavě, že bude rozetnut vedví.

Kamenný sloup se jim nad hlavou uvolnil z magnetického sevření oblouků a zřítil se k zemi. Raoul vzhlédl, ale už bylo pozdě. Okraj kamene ho zasáhl do ramene a srazil ho na skleněnou podlahu. Po dopadu sloupu se pod nimi sklo roztříštilo jako led a do všech stran jej rozbrázdily pukliny. Ze štěrbin vybuchla oslnivá záře. Gray s Rachel zůstali stát.

„Drž se pevně," zašeptal Gray.

Rachel to vnímala také. Stoupající chvění nezměrné síly pod nimi, kolem nich i přímo v nich. Potřebovala být u něho ještě blíž. Zareagoval na její nevyslovené přání, obrátil jí tvář k sobě a přitiskl ji na svou hrud. Přitiskla se k němu tak, že cítila, jak mu v hrudním koši tluče

srdce.

Něco se k nim blížilo z podzemí.

Bublina černé energie, která se chystala udeřit.

Zavřela oči ve stejném okamžiku, kdy svět kolem explodoval světlem.

RAOUL LEŽEL NA ZEMI a v rameni cítil palčivou agónii bolesti. Zlomené kosti se o sebe třely. V panice se pokoušel uniknout.

Pak pod ním i skrz něj vybuchla supernova, tak jasná, že pronikla jeho lebkou a rozšířila se mu po celém mozku. Bojoval s ní s vědomím, že ho obrátí zcela naruby. Připadal si znásilněný, rozevřený a zranitelný - každá jeho myšlenka, čin i touha byly v tom okamžiku obnaženy až na dřeň. Ne... Nedokázal to odstínit. Bylo to větší než on, nemohl se tomu vzepřít. Veškeré jeho bytí bylo vytaženo na zářící bílé niti, napínané až k prasknutí. Nezbýval v něm žádný prostor na zlost, sebenenávist, hanbu, odpor, strach ani obviňování. Jen čistota. Ryzí esence bytí. Takový mohl být, takový se narodil.

Ne... Nechtěl to vidět, ale nemohl se odvrátit. Čas se natáhl k věčnosti. Byl chycen v pasti, v plamenech očišťujícího světla, daleko bolestnějšího než samo Peklo.

Čelil sám sobě, svému životu, svým možnostem, svému krachu i svému vykoupení...

Viděl pravdu - a ta pálila.

Už ne...

Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

SEICHAN SI PŘITISKLA Vigora na prsa. Oba skláněli hlavy před oslepující explozí světla, ale Seichan se podařilo koutkem oka přece jen něco zahlédnout.

Ohnivá hvězda vystřelila vzhůru na fontáně záře, stoupala ze středu labyrintu a točila se v temné katedrále nad jejich hlavami. Další skleněná zrcadla, uložená ve stěnách rozlehlé knihovny, tuto hvězdnou záři zachycovala a odrážela ji stonásobně zesílenou, takže mohutný vír světla nabíral na intenzitě. V celém komplexu probíhala řetězová reakce. Během zlomku vteřiny se dvourozměrná hvězda rozvinula v obří trojrozměrnou kouli laserového světla, která se točila v nitru podzemní katedrály.

Šlehaly z ní praskající blesky energie, které přejížděly po povrchu jednotlivých stupňů. Ozvaly se výkřiky a řev.

Jeden voják přímo nad Seichan se pokusil seskočit z terasy na patro pod sebou. Nebylo pro něj ovšem záchrany. Ještě než dopadl na zem, sežehly ho blesky až na kost.

Nejznepokojivější ale bylo to, že se něco dělo se samotnou klenbou katedrály. Zdálo se, že se výhled zploštil a ztratil všechnu hloubku. A dokonce i tento obraz problikával, jako kdyby to, co jim viselo nad hlavami, bylo pouhým odrazem ve vodní hladině a nikoliv skutečností.

Seichan zavřela oči. Bála se dívat. Až do morku kostí ji prostoupila hrůza.

GRAY DRŽEL RACHEL. Celý svět vyplňovalo čisté světlo. Vnímal chaos za ním, ale tady byli jen oni dva. Opět se kolem nich rozeznělo ono hučení, které vycházelo z nitra toho nepochopitelného světla.

Vzpomněl si na Vigorova slova.

Prvotní světlo.

Rachel k němu zvedla tvář. Její oči byly odraženou září tak jasné, jimi téměř viděl její myšlenky. Zdálo se, že i ona čte jeho. Něco bylo v samotné podstatě toho světla, jeho trvalost, kterou nebylo možné popřít, věčnost, vedle níž všechno ostatní bylo nepatrné. Až na jednu

věc.

Gray se k ní sklonil a políbil ji. Jejich dech se propojil. Nebyla to láska. Zatím ještě ne. Jen příslib.

Světlo zářilo ještě jasněji, když ji Gray začal líbat vášnivěji. To, co dosud jen tak hučelo, začalo zpívat. Měl zavřené oči, ale stále ji viděl. Její úsměv, lesk v jejích očích, sklon její šíje i křivku jejích ňader. Znovu vnímal tu trvalou, věčnou přítomnost.

Bylo to tím světlem? Nebo jimi samotnými?

To ukáže jedině čas.

GENERÁL RENDE běžel po schodech, zatímco za ním zněly první výkřiky. Nepotřeboval nic zkoumat. Když se vyšplhal po schodišti do kuchyně paláce, viděl odlesk energetické bouře, která zuřila v podzemí.

Nedostal se v Dračím dvoru tak daleko tím, že by zbytečně riskoval.

To nechal podřízeným, jako byl Raoul. V doprovodu dvou vojáků vyšel z paláce a zahnul na hlavní nádvoří. Převezme velení nad tím nákladním vozem, vrátí se do skladiště a tam sestaví nový plán.

Ještě před polednem potřeboval být zpátky v Římě.

Jakmile vyšel ze dveří, všiml si, že venkovní hlídky, stále v uniformách francouzské policie, střeží bránu. Také si všiml, že liják polevil a změnil se v mrholení.

Výborně. To uspíší jejich ústup.

Řidič a další čtyři uniformované stráže nedaleko nákladního vozu zpozorovali jeho příchod a vyrazili mu v ústrety.

„Musíme okamžitě odjet," přikázal Rende italsky.

„Mám takový pocit, že se to nestane," odpověděl řidič anglicky a stáhl si čepici dozadu.

Čtyři uniformované stráže pozvedly zbraně a namířily je na Rendeho a jeho doprovod.

Generál o krok ustoupil.

To byli praví francouzští policisté... až na toho řidiče. Podle přízvuku se bezpochyby jednalo o Američana.

Rende se ohlédl k bráně. Hlídali u ní další policisté. Oklamala ho jeho vlastní lest.

„Jestli hledáte svoje muže," řekl mu ten Američan, „tak ti už jsou zabezpečeni vzadu ve voze."

Generál Rende zíral na řidiče. Černé vlasy, modré oči. Nepoznával ho, ale ten hlas mu byl povědomý z telefonních rozhovorů.

„Painter Crowe," řekl.

PAINTER ZAHLÉDL záblesk výstřelu z okna ve druhém patře paláce. Osamělý odstřelovač. Někdo, koho přehlédli.

„Zpátky!" vykřikl na policisty kolem sebe.

Do vlhké dlažby se zarývaly kulky, které mezi Painterem a generálem odlamovaly kousky kamenů. Policisté se rozptýlili do stran. Rende uskočil dozadu a vytrhl pistoli. Painter ignoroval palbu odstřelovače, poklekl na jedno koleno a zvedl dvě zbraně, v každé ruce jednu. Instinktivně namířil jednu z nich k hornímu oknu.

Prásk, prásk, prásk...

Generál klesl k zemi.

Z druhého patra k nim dolehl výkřik a vzápětí z okna vypadlo tělo.

Painter si toho ovšem všiml jen koutkem oka. Plnou pozornost věnoval generálu Rendemu. Oba klečeli a mířili na sebe navzájem zbraněmi, které se téměř dotýkaly.

„Ustupte od vozu!" řekl Rende. „Všichni!"

Painter se mu upřeně díval do očí a hodnotil ho. Viděl v něm čirý vztek i vědomí, že se mu všechno hroutí pod rukama. Rende by vystřelil, i kdyby to pro něj znamenalo smrt. Nedával mu na vybranou.

Painter pustil první pistoli a druhou sklonil od generálova obličeje směrem k zemi.

Generál se triumfálně usmál.

Painter stiskl spoušť. Z hlavně druhé pistole vyšlehl jasný oblouk, který dopadl do kaluže u generálova kolena. Elektrický výboj Rendeho odhodil na záda. Zbraň mu vyletěla z ruky.

Vykřikl.

„Bolí to, že ano?“ řekl Painter, zvedl normální pistoli a namířil ji na generála.

Policie obklopila ležícího muže.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jeden policista Paintera.

„Jasně.“ Stoupl si. „Ale sakra fix... Práce v terénu mi chybí.“

7:57

DOLE V JESKYNI celý ten ohňostroj vydržel jen něco málo přes minutu.

Vigor ležel na zádech a hleděl vzhůru. Řev ustal. Jakmile ucítil v mozku, že je po všem, otevřel oči. Zahlédl poslední záchvěv koule polarizovaného světla a pak už jen sledoval, jak se oheň hroutí sám do sebe jako umírající slunce.

Nad sebou měl prázdný prostor.

Celá katedrála zablikala a zmizela spolu s uhasínající hvězdou. Seichan vedle něj se pohnula. I ona upírala oči ke stropu. „Všechno je pryč.“

„Jestli to tam vůbec kdy bylo,“ zašeptal Vigor, zesláblý ztrátou krve.

7:58

GRAY PŘESTAL objímat Rachel a ostrost jeho smyslů pohasla spolu se světlem. Stále ale na rtech cítil její chuť. To stačilo.

Zatím.

V jejích očích zůstával zářivý odlesk, když se rozhlížela kolem sebe. Ostatní se začínali pohybovat na místech, kde se tiskli k zemi. Rachel si všimla Vigora, který se namáhavě pokoušel zvednout do sedu. „Ach Bože...,“ řekla.

Vyklouzla Grayovi z náruče a rozběhla se zkontrolovat svého strýce. Monk už mířil stejným směrem, připravený využít svůj lékařský výcvik. Gray zůstal na stráži a přejížděl očima okolní terasy nad nimi. Nezazněly žádné výstřely. Vojáci byli pryč... spolu s knihovnou. Vypadalo to, jako kdyby něco vydlabalo jádro jeskyně a zanechalo jen jednotlivé stupně, které připomínaly amfiteátr.

Kam to všechno zmizelo?

Jeho pozornost přilákalo zasténání.

Nedaleko ležel zhroucený Raoul, který se svíjel kolem své rozdrcené paže, přimáčknuté pod magnetitovým pilířem. Gray k němu přistoupil a odkopl stranou jeho pistoli. Projela po skleněné podlaze, která nyní díky křižujícím se puklinám a prasklinám připomínala skládačku.

Připojila se k němu Kat.

„Zatím ho necháme,“ řekl Gray. „Nikam nám neuteče. Měli bychom nashromáždit co nejvíc zbraní. Nevíme, kolik jich ještě může být nahoře.“ Kat přikývla.

Raoul se při zvuku Grayova hlasu překulil na záda. Gray očekával nějaké kletby nebo výhrůžky, ale Raoulova tvář byla zhrůzněna agónií. Po lících mu stékaly slzy. Gray měl ovšem podezření, že za Raoulovo utrpení není zodpovědná rozdrcená paže. V jeho obličeji se

něco změnilo. Ta neustále přítomná tvrdost a záblesky opovržení se ztratily a nahradilo je něco jemnějšího, lidštějšího.

„Já jsem nežádal o odpuštění," zaskučel v mukách.

Gray se nad tímto prohlášením zamračil. O odpuštění? Pamatoval si, co udělalo ono světlo před chvilkou s ním. Prvotní světlo. Něco nepochopitelného, něco z doby před úsvitem stvoření. To něco Raoula změnilo. Vzpomněl si i na výzkum námořnictva ohledně supravodičů, na to, jak mozkové buňky komunikují pomocí supravodivosti, a dokonce že tak funguje i paměť, uchovávaná v podobě energie, případně světla.

Gray se podíval k roztříštěné podlaze. Bylo snad v tom supravodivém skle uchováno něco víc než světlo? Pamatoval si svoje vlastní pocity během onoho záření. Cítil přítomnost něčeho většího.

Raoul si přikryl zdravou rukou obličej.

Předělalo snad něco jeho duši? Existovala pro něj nějaká naděje?

Gray zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Okamžitě si uvědomil hrozící nebezpečí.

Pohnul se, aby ji zastavil.

Seichan ho ignorovala a pozvedla Raoulovu zbraň. Namířila ji na uvězněného muže.

Raoul se otočil tváří k hlavni. Jeho výraz se nezměnil, nadále se v něm zrcadlila vnitřní muka, jen v očích se mu zableskl strach. Gray ten odlesk černé hrůzy zachytil - ale Raoul se nebál pistole ani bolestné smrti. Bál se toho, co na něj čeká potom.

„Ne!" vykřikl Gray.

Seichan stiskla spoušť. Raoulova hlava narazila do skla s úderem, který byl stejně hlasitý jako rána z pistole.

Ostatní šokovaně ztuhli.

„Proč?" zeptal se omámeně Gray a pokročil kupředu.

Seichan si promnula pažbou pistole zraněné rameno. „Odplata. Nezapomeňte, že jsme se na něčem dohodli, Grayi." Kývla k Raoulovu tělu. „Kromě toho, jak sám řekl, nehledal odpuštění."

7:59

PAINTER SLYŠEL, jak se palácem nese ozvěna výstřelu. Pokynul francouzské hlídce, aby se zastavila. Někdo tu stále ještě bojoval. Byl to jeho tým?

„Pomalu," varoval policisty a kývl, aby pokračovali. „Buďte připraveni."

Postupovali hlouběji do paláce. Přiletěl do Francie sám. O jeho cestě nevěděl dokonce ani Sean McKnight, ale pověřovací listiny Europolu mu na letišti v Marseilles zajistily potřebnou podporu. Trvalo to celý transatlantický let, aby vystopoval generála Rendeho, nejprve ke skladišti za Avignonem a poté k Papežskému paláci. Painter si pamatoval varování svého učitele, že ředitelovo místo je za stolem, ne v terénu.

Ale to byl Sean.

Ne Painter.

Sigma nyní byla jeho organizací a on řešil problémy svým vlastním způsobem. Sevřel v ruce zbraň a kráčel v čele.

Jakmile se od Graye doslechl o možném úniku informací, učinil Painter jedno rozhodnutí. Důvěřovat své vlastní organizaci. Sestavil novou Sigmu od základů. Jestli zde došlo k úniku informací, muselo se jednat o únik neúmyslný.

A tak pokračoval dalším logickým krokem: sledoval cestu předávání informací.

Od Graye... do Sigmy ... a k jejich spolupracovníkovi u karabiniérů v Římě. Generál Rende měl nejčerstvější zprávy o všech podrobnostech jejich operací.

Chtělo to trochu obezřetného slídění, aby vystopoval jeho pohyb, včetně podezřelých

výletů do Švýcarska a zpět. Nakonec Painter objevil jedno slabé vodítko, které generála spojovalo s Dračím dvorem. Jeho vzdálený příbuzný, který byl před dvěma lety zatčen pro pašování ukradených starožitností, a zrovna v Ománu, získal svobodu na základě tlaku Císařského Dračího dvora.

Při podrobnějším pátrání Painter vynechal svého zástupce Logana Gregoryho, aby mohl i nadále přesvědčivě hrát za Sigmu svou roli styčného důstojníka. Nechtěl Rendeho vyplašit, dokud si nebude naprosto jistý.

Když se teď jeho podezření potvrdilo, měl Painter jinou starost.

Nepřišel příliš pozdě?

8:00

RACHEL S Monkem provizorně obvázali Vigorovo zranění Grayovou košilí. Strýc Vigor ztratil hodné krve, ale kulka prošla čistě skrz. Podle Monka to vypadalo, že nebyl zasažen žádný důležitý orgán, ale rozhodně ho bylo potřeba okamžité dopravit do nemocnice.

Strýc Vigor pohladil Rachel po ruce, jakmile byli hotovi s první pomocí. Monk mu pomohl vstát a napůl ho odnášel ke schodům. Rachel se držela, vedle nich. Gray se k ní připojil a položil jí paži kolem pasu. Trochu se o něj opřela a čerpala z něj sílu.

„Vigor se uzdraví," slíbil Gray. „Má tuhý kořínek. Vždyť se dostal až sem."

Usmála se na něj, ale byla příliš unavená na to, aby dala najevo nějaké emoce.

Než stačili vystoupit na první terasu, roznesl se celou jeskyní dunivý hlas z megafonu. *„SORTEZ AVEC VOS MAINS SUR LA TÊTE!"* Znovu příkaz, aby vyšli s rukama nad hlavou.

„Déja vu," povzdychl si Monk. „Omlouvám se za svou francouzštinu."

Rachel pozvedla pušku.

Následoval jiný hlas, tentokrát v angličtině. „VELITELI PIERCI, JAKÁ JE SITUACE?"

Gray se otočil k ostatním.

„Nemožné," řekla Kat.

„To je ředitel Crowe," potvrdil Gray užasle.

Obrátil se vzhůru, přiložil dlaně k ústům a zahalekal v odpověď: „TADY DOLE VŠECHNO V POŘÁDKU! JDEME NAHORU!" Pak se s rozjasněnýma očima otočil k Rachel.

„Je po všem?" zeptala se.

Místo odpovědi ji k sobě přitáhl a políbil ji. Tentokrát tu nebylo žádné záhadné světlo, jen síla jeho paží a sladkost jeho rtů. Poddala se mu. To byla veškerá kouzla, která potřebovala.

8:02

GRAY JE ODVEDL nahoru.

Monk pomáhal Vigorovi, jehož podpíral svou zdravou paží. Gray objímal jednou rukou Rachel. Opírala se o něj, ale bylo to břímě, které nesl rád.

I když se Grayovi ulevilo, tentokrát všem pokynul, aby zůstali ozbrojeni. Nehodlal napochodovat do další léčky. S puškami a pistolemi v rukách tak zahájili dlouhou cestu nahoru do kuchyně. Na terasách ležela těla spálená elektrickým proudem.

„Proč nás to ušetřilo?" zeptal se Monk.

„Třeba nás ochránilo to, že jsme byli úplně dole," řekla Kat.

Gray se s ní nedohadoval, ale měl dojem, že v tom bylo něco víc. Stále viděl před očima tu záplavu jasné záře. Nevnímal z ní jen náhodné fotony. Možná to nebyla přímo inteligence,

ale rozhodně něco, co překračovalo surovou sílu.

„A co se stalo s těmi poklady?“ zeptala se Seichan a rozhlížela se po prázdném dómu místnosti. „To byl celé jenom nějaký hologram?“

„Ne,“ odpověděl Gray, zatímco stále stoupali. Měl na to jistou teorii. „Za určitých podmínek se v Meissnerově poli mohou vytvářet proudy, které neovlivňují jen gravitaci, jako jsme to viděli u levitace, ale také zakřivují prostor. Už Einstein prokázal, že prostor zakřivuje gravitace. Ty proudy pak vytvářejí takový gravitační vír, že se prostor ohýbá a možná se dokonce může uzavřít sám do sebe a umožnit přenos na jiné místo.“

Gray si všiml nevěřících pohledů ostatních. „V NASA se v současné době provádějí výzkumy tohoto jevu,“ dodal.

„Kouzelnické triky,“ zahučel Monk. „Tím to podle mě bylo.“

„Ale kam se to všechno přesunulo?“ zeptala se Seichan.

Vigor se zakuckal. Rachel k němu přistoupila. Mávl na ni na znamení, že si jen potřeboval odkašlat. „Na místo, kam my nemůžeme,“ řekl chraptivě. „Byli jsme ohodnoceni a shledáni nehodnými.“

Gray vycítil, že Rachel hodlá něco říct o tom falešném klíči. Stiskl ji a kývl k jejímu strýci, aby ho nechala mluvit. Třeba nešlo jen o falešný klíč. Možná měl Vigor pravdu. Nenarazili na něco, nač nebyli připraveni?

Monsignor pokračoval: „Dávní lidé hledali zdroj prvotního světla, jiskry, z níž povstalo veškeré bytí. Možná našli dveře, které k němu vedly. Bílý chléb faraonů měl údajné těmto egyptským vladařům pomáhat odvrhnout smrtelné tělo a povstat jako bytost ze světla. Třeba tohoto cíle dosáhli i oni dávní alchymisté, kteří se tak přesunuli z tohoto světa do nějakého jiného.“

„Jako pouť labyrintem,“ poznamenala Kat.

„Přesně tak. Bludiště mohlo být symbolem jejich nanebevstoupení. Nechali zde bránu, aby je mohli následovat další, ale přišli jsme...“

„Příliš brzy,“ vyhrkla náhle Rachel.

„Nebo příliš pozdě,“ dodal Gray. Ta slova mu zrovna vyvstala v mysli jako záblesk světla žárovky a ohromila ho.

Rachel se na něj podívala. Pozvedla ruku a promnula si čelo. Viděl v jejích očích podobný zmatek, jako kdyby se i její slova zjevila bez ohledu na vlastní vůli. Ohlédl se přes okraj terasy dolů k rozbité skleněné ploše a pak přenesl zrak zpátky na ni.

Třeba Raoul nebyl jediný, koho to světlo ovlivnilo. Zůstala v nich nějaká ozvěna? Nějaké pochopení, nějaký konečný vzkaz?

„Příliš brzy... nebo příliš pozdě,“ pokračoval Vigor a potřásl hlavou. Gray se opět soustředil na to, co monsignor říkal. „Ať už dávní alchymisté unikli s pokladem kamkoliv - do minulosti či do budoucnosti nechali nás pouze s přítomností.“

„Abychom si vytvořili svoje vlastní nebe nebo peklo,“ řekl Monk.

Pokračovali v tichu a stoupali z jednoho stupně na další. Nahoře na ně čekala skupina francouzských policistů spolu se známou tváří.

„Veliteli,“ řekl Painter „jsem rád, že vás vidím.“

Gray mu potřásl rukou. „Pro mě to platí dvojnásob.“

„Pojďme všichni nahoru.“

Než se ale stačili pohnout, Vigor se napřímil a přestal se opírat o Monka. „Počkejte.“ Odkulhal pryč s jednou rukou na stěně. Gray a Rachel vykročili za ním.

„Strýčku...,“ ozvala se starostlivé Rachel.

Kousek od nich stál kamenný stůl. Vypadalo to, že z knihovny nezmizelo úplně všechno. Na stole spočívala kniha vázaná v kůži. Skleněný kryt byl ovšem pryč.

„Soupis knih,“ řekl Vigor a oči se mu zalily slzami. ‚Soupis knih!“ Pokusil se knihu zvednout, ale Rachel ho jemně odstrčila a sebrala ji sama. Zavřela ji a zasunula si ji do podpa-

ží.

„Proč to tu nechávali?“ zeptal se Monk, o něhož se monsignor znovu vděčně opřel.

Vigor odpověděl: „Abychom věděli, co nás očekává. Aby nám dali něco, po čem můžeme pátrat.“

„Jako ta pověstná mrkev, která se kývá před oslem,“ podotkl Monk. „Skvělé. Nemohli tu nechat truhlici zlata... no dobře, tak ne zrovna zlata... ze zlata se mi dělá úplné špatně. Diamanty, taková truhla diamantů by úplně stačila.“

Kulhali směrem ke schodišti.

Gray se ještě naposledy rozhlédl. Na prázdném prostoru byl dobře vidět tvar místnosti - kuželovitá pyramida, spočívající na špičce. Nebo horní polovina přesýpacích hodin, která ukazovala dolů ke skleněné podlaze.

Ale kde byla spodní polovina? Náhle mu to došlo. „Jak je nahoře, tak je i dole,“ zamumlal.

Vigor se po něm ostře ohlédl. Gray viděl v jeho očích pochopení a znalost. I on už na to přišel.

Zlatý klíč měl otevřít bránu do spodní poloviny přesýpacích hodin. Ale kam? Byla přímo pod touto jeskyní další? To si Gray nemyslel. Ale někde čekala katedrála vědění. To, co bylo tady, představovalo pouhý odraz jiného místa.

Jak říkal Monk. Kouzelnické triky.

Vigor se na něj upřeně díval. Gray si vzpomněl na misi kardinála Spery: uchránit tajemství biblických mudrců, s důvěrou, že až nastane správný čas, jejich vědění se odhalí samo.

Možná právě v tom spočívala cesta života.

V pátrání. V hledání pravdy.

Gray položil Vigorovi ruku na rameno. „Pojďme domů.“ S Rachel po boku vystoupil po schodech.

Z temnoty směrem ke světlu.

EPILOG

18. srpen, 11:45
Takoma Park, Maryland

GRAY ŠLAPAL NA KOLE po Cedar Street kolem knihovny Takoma Park. Bylo příjemné cítit na tváři letní vánek a jasné sluneční světlo. Měl pocit, jako kdyby tři poslední týdny strávil v podzemí na velitelství Sigmy, kde chodil z jedné schůzky na druhou. Zrovna se vrátil ze závěrečného hodnocení s Painterem Crowem. Jejich schůzka se soustředila na Seichan. Agentka Bratrstva zmizela jako duch, jakmile vyšli z Papežského paláce, když zatočila za tmavý roh a vypařila se. Gray ale v kapse našel její vizitku.

Dračí přívěsek.

Zase.

A zatímco první přívěsek ponechaný ve Fort Detricku byl jednoznačně míněn jako výhrůžka, z tohoto měl Gray jiný pocit. Byl to příslib. Dokud se znovu nestřetnou.

Na jejich schůzce byli přítomni i Kat s Monkem. Monk si pohrával se svou nejmodernější protézou. Ne že by byl tak nesvůj z nové ruky, spíš z nadcházejícího večera. Kat s Monkem mířili na svoje první skutečné rande. Ti dva se po návratu do Států sblížili. A co je zvláštní, byla to právě Kat, která vzala věci do svých rukou a zeptala se Monka, jestli by s ní nešel na večeři.

Monk si pak odtáhl Graye stranou a radostí se mu málem točila hlava. „Musí to být tou mechanickou rukou. Má dokonce dvoutaktní vibrační mód. Která žena by mi mohla odolat?“

I přes tuto prostořekost Gray viděl v očích svého přítele nefalšovaný cit a naději. A také příměs strachu. Gray věděl, že Monk si ze svého zmrzačení odnesl určité trauma, jistý pocit nejistoty. Doufal, že mu Monk zítra zavolá, aby mu řekl, jak to všechno dopadlo.

Přenesl váhu na jeden pedál a s vytočeným kolenem zatočil za roh na Šestou ulici. Jeho matka se ho zeptala, jestli by nepřišel na oběd. A i když mohl odmítnout, bylo mu jasné, že něco odkládal až příliš dlouho. Projížděl mezi řadami viktoriánských domků, posetých skvrnami stínů z baldachýnu jilmů a javorů. Konečně zahnul do Butternut Avenue, vjel na chodník a zabrzdil na příjezdové cestě k bungalovu rodičů. Sundal si helmu a odnesl kolo na verandu.

Zavolal dveřmi s ochranným sítem: „Mami, jsem doma!“ Opřel bicykl o zábradlí a otevřel dveře.

„Jsem v kuchyni!“ odpověděla mu matka.

Gray cítil pach spáleniny. Pod stropem se převalovalo trochu kouře. „Je všechno v pořádku?“ zeptal se a prošel krátkou chodbou.

Jeho matka měla na sobě džíny, kostkovanou blůzu a zástěru kolem pasu. Změnila si úvazek na univerzitě - chodila tam jen na dva dny v týdnu. Aby se mohla lépe postarat o domácí záležitosti. Kuchyně byla plná kouře.

„Dělala jsem sýrové sendviče,“ vysvětlovala a rozháněla dým rukama. „Volali mi z práce a já jsem je nechala na grilu moc dlouho.“ Gray se podíval na hromádku sendvičů na talíři. Každý byl z jedné strany spálený. Šťouchl do jednoho prstem. Sýr se ani neroztavil. Jak to jeho matka dokázala? Připálit sendviče a přitom je ani neohřát. Musela mít nějaké zvláštní schopnosti.

„Vypadají dobře,“ řekl Gray.

„Dojdi pro otce.“ Mávala utěrkou na nádobí ve snaze vystrnadit chuchvalce kouře z místnosti. „Je vzadu.“

„Staví další ptačí budky?“

Matka jen obrátila oči v sloup.

Gray přešel k otevřeným zadním dveřím a vyklonil se. „Tati! Je hotový oběd.“

„Hned jsem tam!“

Gray se vrátil, zrovna když matka vyndala další talíře. „Nalil bys trochu pomerančového džusu?“ požádala ho. „Musím dojít pro větrák.“

Gray přistoupil k ledničce, našel krabici džusu a začal ji rozlévat do skleniček. Když teď byla jeho matka pryč, sáhl do kapsy a vytáhl malou skleněnou lahvičku. Do poloviny ji zaplňoval šedobílý prášek. Zbytek toho amalgámu.

S Monkovou pomocí si nastudoval něco o práškách v m-stavu, o tom, jak stimulují endokrinní systém a jak mají silný povzbudivý vliv na mozek, zbystřují vnímání, myšlení... a paměť.

Gray obrátil obsah lahvičky do jedné ze sklenic a rozmíchal ji čajovou lžičkou.

Zadním vchodem právě vstoupil jeho otec. Ve vlasech měl piliny. Otřel si boty o rohožku, kývl Grayovi na pozdrav a těžce dosedl na židli. „Tvoje matka mi říkala, že se vracíš zpátky do Itálie.“

„Jenom na pět dní,“ odpověděl Gray a přenesl všechny tři sklenice ke stolu. „Další služební cesta.“

„Jasně...,“ otec z něj nespouštěl oči. „Tak co je to za dívku?“

Gray sebou trhl, až rozlil trochu džusu. O Rachel neříkal svému otci ani slovo. Nebyl si jistý, co by měl říct. Po jejich záchraně spolu strávili noc v Avignonu, stulení před malým krbem, zatímco bouřka polevovala. Tu noc se nemilovali, ale povídali si. Rachel hovořila o minulosti své rodiny, zajíkavě a se slzami. Pořád si nedokázala v hlavě srovnat, co vlastně cítila ke své babičce.

Nakonec usnuli jeden druhému v objetí.

Ráno je od sebe odloučily okolnosti a povinnosti.

Kam jejich vztah povede? To právě jel do Říma zjistit.

Pořád si telefonovali - každý den, někdy i dvakrát. Vigor se zotavoval dobře. Po pohřbu kardinála Spery byl povýšen na prefekta archivů, aby dohlížel na nápravu škod způsobených Dračím dvorem. Minulý týden Gray dostal od Vigora dopis s poděkováním za pomoc, ale také s ukrytým vzkazem. Pod monsignorovým podpisem byly otištěny dvě pečeti, papežské insignie, zrcadlové obrazy jedna druhé, symboly Tomášovy církve.

Vypadalo to, že tajná církev našla nového člena, kterým nahradila zavražděného kardinála.

Jakmile se to Gray dozvěděl, poslal Vigorovi Alexandrův zlatý klíč, pravý zlatý klíč, který byl uložený v bezpečnostní schránce v Egyptě. Aby ho ochraňoval. Kdo byl k tomu povolanější? Falešný klíč, který napálil Raoula, byl zhotoven v jednom z mnoha alexandrijských obchůdků, známých svou dovedností při napodobování starožitností. Netrvalo to ani hodinu, v době, kdy Gray zachraňoval Seichan z Alexandrova podvodního hrobu. Netroufal si převézt pravý klíč do Francie, aby nepadl do ruky Dračímu dvoru.

Svědectví a doznání generála Rendeho ve vazbě potvrdilo, jak by to bylo nebezpečné. Litanie ukrutností a úmrtí sahala mnoho desetiletí do minulosti. Díky generálovu přiznání byla jeho sekta Dračího dvora pomalu vykořeňována a likvidována. Jak dokonale se to ale podaří, to se nikdy nedozvědí.

Mezitím, blíže Grayovu srdci i zájmu, Rachel pokračovala v uspořádávání vlastního života. Po Raoulově smrti její rodina zdědila Château Sauvage, vpravdě krvavé dědictví. Ale aspoň že kletba zahynula spolu s Rachelinou babičkou. Nikdo další z rodiny Veronů nevěděl o jejím temném tajemství. Navíc už byly zahájeny plány na prodej hradu a rozdělení utržených peněz mezi rodiny lidí zabitých v Kolíně nad Rýnem a Miláně.

Rány se tedy pomalu hojily a život pokračoval kupředu.

K naději. A možná i něčemu dalšímu...

Grayův otec si vzdychl a zhoupl se na kuchyňské židli. „Synu, v poslední době máš hrozně dobrou náladu. Od chvíle, co ses minulý měsíc vrátil z té služební cesty. Takový jas v muži dokáže vyvolat jenom žena.“

Gray položil skleničky s pomerančovým džusem na stůl.

„Sice ztrácím paměť,“ pokračoval otec, „ale vidím pořád dobře. Tak mi o ní řekni.“

Gray hleděl na svého otce. Slyšel nevyslovený dodatek.

Dokud si to ještě dokážu zapamatovat.

Pod otcovým nenuceným chováním se skrývalo něco hlubšího. Ani smutek, ani pocit ztráty. Natahoval se po něčem v přítomnosti. Po nějakém pojítku mezi ním a synem, o které zřejmě přišli. Gray ztuhl vedle stolu. Vnímal plamen staré zlosti a ještě staršího odporu. Nebojoval s tím a místo toho nechal vinu horka, aby jím prošla.

Jeho otec musel také něco vycítit, protože se přestal houpat a změnil téma. „Tak kde jsou ty sendviče?“

Grayovi vířila v hlavě slova *příliš brzy... příliš pozdě*. Poslední pobídka, aby žil v přítomnosti. Aby přijal minulost a neuspěchal budoucnost.

Otec se natáhl po sklenici džusu.

Gray mu v tom zabránil a přikryl sklenici rukou. „Co takhle pivo? Mám dojem, že jsem v ledničce nějaké viděl.“

Jeho otec přikývl. „Proto tě miluju, synu.“

Gray vykročil ke dřezu, vylil do něj džus a pozoroval, jak odtéká do výlevky.

Příliš brzy... příliš pozdě.

Bylo načase, aby žil v přítomnosti. Nevěděl, kolik času mu ještě s tátou zbývá, ale využije jej nejlépe, jak bude moci.

Přešel k lednici, popadl dvě láhve piva, otevřel je, přitáhl si druhou kuchyňskou židli, sedl si a postavil jednu láhev před otce.

„Jmenuje se Rachel.“

Poznámka autora

Díky, že jste mě sledovali na této nejnovější cestě. Jako v minulých knihách bych rád využil tento okamžik k tomu, abych oddělil fakta od fikce. Také doufám, že tím vyvolám další zájem čtenářů o danou problematiku. Proto tu uvádím některé z knih, které mě při psaní inspirovaly. Začněme tedy z kraje. Prologem. Ostatky Tří králů jsou opravdu uložené ve zlatém sarkofágu v katedrále v Kolíně nad Rýnem a karavana, která je přepravovala z Milána do Kolína, byla opravdu ve dvanáctém století přepadena.

K první kapitole: Super Black je reálná sloučenina vyvinutá v National Physical Laboratory v Británii. Černá koule je skutečná stavba ve Fort Detricku (omlouvám se, že jsem ji povalil) a tekuté brnění je, když to zní úžasně, také skutečné. Vytvořili je v U.S. Army Research Laboratory.

Zbytek románu nebudu probírat do takových detailů. Těmito případy jsem chtěl pouze ukázat, že i to, co může v knize vypadat poněkud divoce, je založeno na faktech. Ti z vás, které by zajímaly další detaily, mohou navštívit mou webovou stránku (jamesrollins.com).

Císařský dračí dvůr je skutečnou evropskou organizací, jejíž kořeny sahají až do středověku. Jde o ceremoniální a charitativní organizaci aristokratů s různým vlivem. Krvavá odnož Dračího dvora, kterou popisuji v knize, je výsledkem mé představivosti a nemá nijak znevažovat žádného jeho stávajícího člena.

Pokud jde o ústřední motiv knihy, bylo by zapotřebí dalšího svazku, abych mohl popsat pravdu ukrytou za kovy v m-stavu a dlouhou stopu, kterou zanechaly v dějinách. Takový svazek už naštěstí byl sepsán. Najdete v něm všechno od starověkých Egypťanů po moderní dobu, včetně podivných účinků Meissnerova pole, supravodivosti a magnetismu. Doporučuji každému, kdo má byť třeba i slabý zájem o toto téma, aby si přečetl *Lost Secrets of the Sacred Ark (Ztracená tajemství posvátné Archy)* od Sira Laurence Gardnera. Při psaní tohoto románu to byla moje soukromá bible.

A když už mluvíme o bibli, pokud vás zaujal konflikt v ranné křesťanské církvi mezi následníky apoštola Jana a apoštola Tomáše, dvě skvělé knihy na toto téma napsala držitelka Národní knižní ceny Elaine Pagelsová. Jde o tituly *Beyond Belief: The Secret Gospel of Thomas (Mimo víru: Tajné evangelium podle Tomáše)* a *The Gnostic Gospels (Gnostická evangelia).*

Těm, kteří se zajímají o další podrobnosti o biblických mudrcích z východu (Třech králích) a o možné bratrstvo, které by existovalo dodnes, doporučuji knihu Adriana Gilberta *Magi: The Quest for a Secret Tradition (Mudrci: Pátrání po tajných naukách).*

Také doporučuji a jsem velkým dlužníkem díla Roberta J. Hutchinsona *When in Rome, a Journal of Life in Vatican City (Pobyt v Římě, deník života ve Vatikánu).* Jedná se o skvělý a zábavný zdroj informací o Vatikánu a jeho dějinách.

A konečně doufám, že i můj román čtenáře nejen pobaví, ale že si na jeho základě položí některé otázky. V tomto smyslu ukončím tuto poznámku souhlasem s prvotním rčením gnostické tradice: hledat pravdu... vždy a všemi způsoby. Myslím, že se jedná o případný závěr knihy. Takže ocituji Matouše 7:7:

„Hledejte, a naleznete.“